STAR WARS™

POVESTIRI DIN IMPERIU

Editată de

Peter Schweighofer

Editată de PETER SCHWEIGHOFER

STAR WARS – POVESTIRI DIN IMPERIU

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Editată de Peter Schweighofer
Star Wars: Tales from the Empire
1997

Peter M. Schweighofer este scriitor, designer de jocuri și editor de materiale și ficțiune pentru jocuri. În 1993, asocierea profesională a lui cu *Star Wars* a început când s-a alăturat *West End Games*. În perioada petrecută la *West End Games*, Schweighofer a înființat și editat *Star Wars Adventure Journal* și a scris pentru o serie de cărți sursă și suplimente de joc. De asemenea, a contribuit la o serie de alte publicații *Star Wars*, iar în prezent este scriitor și editor independent și locuiește în Brandy Station, Virginia.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

O GALAXIE PLINĂ DE POVEŞTI
De Peter Schweighofer

În spatele fiecărei cărți se află o poveste – una conținută nu în cuvintele de pe pagini, ci în evenimentele care au avut loc pe măsură ce o scânteie imaginativă a crescut şi a devenit o operă de ficțiune publicată. Distribuția de personaje include scriitori, editori, idei originale şi multă muncă. Această antologie nu face excepție, însă adevărata poveste are origini mult mai adânci.

Nu cu mult timp în urmă, un film blockbuster a adus o nouă generație înapoi pe marele ecran. George Lucas a combinat efectele speciale de ultimă oră cu personaje şi teme captivante, captând conştiința mitică colectivă a cinefililor. Încă o dată, spectatorii au avut parte de o experiență cinematografică: personaje pline de curaj, suspansuri pe muchie de cuțit, lupte cu nave spațiale, forțele binelui luptând cu slujitorii răului. Filmul era *Războiul Stelelor: O Nouă Speranță* şi nimeni nu mai văzuse ceva asemănător până atunci.

În casele din America, universul *Războiul Stelelor* a devenit real. Copiii de toate vârstele s-au întors din cinematografe cu visul de a deveni Han Solo, Luke Skywalker sau Prințesa Leia. Au cumpărat figurine care le permiteau să îşi inventeze propriile poveşti, continuând războiul împotriva Imperiului malefic. Copiii au visat la ceea ce vor găsi în Mos Eisley şi s-au întrebat cum sunt minele de mirodenii de pe Kessel sau ce creaturi pândesc în Templele Massassi de pe Yavin 4. S-au prefăcut că sunt curajoşii piloți Rebeli care pilotează X-interceptoare sau contrabandişti viteji care treceau prin blocadele Imperiale în *Şoimul Mileniului*.

Imperiul Contraatacă şi *Întoarcerea Cavalerului Jedi* au continuat să alimenteze imaginația Americii. Romanele şi benzile desenate au explorat evenimentele care au avut loc înainte şi între filme. În imaginația lor, copiii şi-au transformat subsolurile în *Steaua Morții*, unde s-au luptat cu săbiile de lumină precum Ben Kenobi şi Darth Vader. Au construit fortărețe în zăpadă şi au refăcut bătălia de pe Hoth cu bulgări de zăpadă. Copiii se plimbau prin parc cu blastere de jucărie, pretinzând că se luptă cu trupele de cercetaşi de pe Endor. Nimeni nu era sigur dacă *Războiul Stelelor* era doar un alt moft sau ceva cu adevărat original. În ciuda popularității lor, filmele au intrat în ceața memoriei colective a societății americane la mijlocul sau sfârşitul anilor 1980. Figurinele lui Luke Skywalker şi Darth Vader au fost depozitate în dulapuri, subsoluri şi poduri. Coloanele sonore, zgâriate de numeroasele ore de joc, au fost împachetate împreună cu alte discuri vechi. Romanele au fost puse pe rafturi alături de alte cărți de science-fiction şi uitate.

În curând, alte preocupări au luat locul jocului cu figurine, al lecturii benzilor desenate şi al vizitelor în galaxia imaginară *Războiul Stelelor*. Fanii au crescut, au mers la facultate şi au intrat în *lumea reală* a carierei şi a familiei. Copiii din ei erau încă acolo, dar erau ascunşi în dulapurile, subsolurile şi podurile profunde ale spiritului. Desigur, fanii nu erau lipiți de televizoare atunci când filmele *Războiul Stelelor* erau difuzate pe cablu sau pe rețele; în cea mai mare parte, însă, minunea şi entuziasmul care fusese *Războiul Stelelor* au trecut la puțin mai mult decât o amintire plăcută.

Apoi a început ceva uimitor. Au apărut noi povestiri despre *Războiul Stelelor*.

Timothy Zahn a dus greul cu *Moştenitorul Imperiului*. El i-a captivat pe fani cu o poveste plină de răufăcători puternici, lumi noi, extratereştri misterioşi, lupte cu nave stelare masive şi, desigur, eroii preferați din filme. El a readus magia *Războiului Stelelor*. Cărțile populare ale lui Timothy Zahn au fost urmate de seriile *Dark Horse Comics* şi de mai multe romane. Dintr-o dată, *Războiul Stelelor* era din nou pe buzele tuturor. Fanii au luat cu asalt magazinele de cărți şi benzi desenate în căutarea celor mai recente apariții. Au apărut zvonuri despre noi figurine. Cărțile de colecție *Războiul Stelelor* au revenit cu ilustrații originale vii. Oamenii şi-au dat seama că exista chiar şi roluri care le permiteau să revină la zilele în care se prefăceau Rebeli luptându-se cu trupele de şoc şi vânătorii de recompense.

Această nouă viziune asupra *Războiului Stelelor* a atras noi fani şi a redeşteptat vechiul spirit al *Războiului Stelelor* – a reapărut acel copil care se juca cu figurinele şi dorea să devină Cavaler Jedi. Dintr-o dată, toate obiectele de colecție au fost scoase din depozite, reînviind amintirile plăcute şi visele unei *galaxii foarte, foarte îndepărtate*. Adulții se uitau cu nostalgie la schițele făcute cu markerul ale bătăliei cu *Steaua Morții* pe care le desenaseră când erau copii. Îşi expuneau cu mândrie colecția de figurine. Oamenii îşi aminteau de prima dată când au văzut *Războiul Stelelor* şi speculau asupra teritoriului fascinant pe care îl va explora o nouă trilogie.

Timp de douăzeci de ani, fanii au păstrat visul viu în inimile lor – fără o nouă trilogie sau numeroase reluări ale episoadelor de televiziune. *Războiul Stelelor* este mai mare decât filmele, mai mare decât fanii. *Războiul Stelelor* este dovada că indivizii plini de spirit pot face diferența împotriva unor şanse aparent insurmontabile.

Suntem cu toții parte a acestui fenomen.

* * *

Exemplul *West End Games* ilustrează natura fenomenului *Războiul Stelelor*. În perioada de acalmie a interesului pentru *Războiul Stelelor*, această mică companie de jocuri a decis că fantezia spațială supremă oferă subiectul perfect pentru un joc. La acea vreme, *West End Games* – pe atunci cu sediul în New York – produsese o bună parte din jocurile de război şi jocuri cu roluri. Compania testase apele proprietăților licențiate doar cu *Star Trek: The Adventure Game* şi jocul cu roluri numit *Ghostbusters*. *West End* a contactat *Lucasfilm Ltd.* şi a fost încheiat un acord de licență.

Încercarea de a crea un joc de succes bazat pe un film vechi de zece ani era un risc major. Dar echipa de design de la *West End* s-a apucat de treabă şi, în curând, a produs un regulament şi o carte de surse pline de informații despre personaje, nave stelare, arme, extratereştri şi droizi. Jocul *Războiul Stelelor* a luat naştere.

La început, *West End* a produs mai multe jocuri, pe care piața jocurilor *Războiul Stelelor* le-a devorat. Au existat o mulțime de obstacole de depăşit. Termenele limită

nu au fost respectate şi programele de producţie au fost prelungite de autorii care au livrat proiectele cu întârziere şi de editorii care au fost nevoiţi să rescrie manuscrisele. Lucrând cu aprobarea personalului de la *Lucasfilm*, *West End* a aflat rapid ce subiecte erau interzise: de exemplu, Vechea Republică, Războiul Clonelor şi modul în care au ajuns la putere Împăratul şi Vader.

De atunci, *West End* a contribuit la extinderea galaxiei *Războiul Stelelor* şi la menţinerea continuităţii prin lansarea a peste şaptezeci şi cinci de cărţi sursă, aventuri şi suplimente, inclusiv douăsprezece *Ghiduri Galactice*, paisprezece *Jurnale de Aventuri Războiul Stelelor* şi zece cărţi sursă bazate pe cele mai bine vândute romane şi benzi desenate. Munca grea şi perseverenţa companiei au dat roade. Datorită *Războiul Stelelor*, *West End* s-a impus ca lider în industria jocurilor, achiziţionând şi alte licenţe media populare; de atunci a produs jocuri bazate pe filmele *Indiana Jones, Tank Girl, Povestiri din Criptă* şi *Bărbaţi în Negru*. În prezent, *End West* continuă să fie cea mai de succes companie de licenţe pentru jocuri din lume.

Dar activitatea *West End* cu *Războiul Stelelor* nu s-a limitat la domeniul jocurilor. Compania şi-a coordonat eforturile cu *Lucasfilm* şi alţi deţinători de licenţe *Războiul Stelelor* pentru a garanta continuitatea şi a păstra spiritul *Războiul Stelelor* în produsele sale. Editorii *West End* au oferit asistenţă autorilor, răspunzând la întrebări, furnizând cărţi de jocuri pentru referinţă şi chiar citind ciornele de romane. Manualele de jocuri au furnizat datele tehnice utilizate în crearea de jucării şi alte produse bazate pe nave şi vehicule stelare. Angajaţii *West End* au contribuit la crearea jocului de cărţi *Războiul Stelelor* şi a jocului *Războiul Stelelor Monopoly* de la *Parker Brothers*. Atunci când informaţiile conţinute în diferite produse se potrivesc perfect, universul *Războiul Stelelor* pare mult mai real.

Mai mulţi designeri de la *West End* s-au mutat chiar în marele univers editorial *Războiul Stelelor*. Bill Slavicsek a actualizat *Ghidul* lui Raymond Velasco pentru universul *Războiul Stelelor*, încorporând multe adăugiri noi care menţin continuitatea cu romanele lui Timothy Zahn, noile benzi desenate şi cărţile sursă *West End Games*. Bill Smith a scris *Ghidul Esenţial de Vehicule şi Nave*. Alţi editori *West End* au contribuit cu articole la galaxia revistelor *Războiul Stelelor* şi la alte periodice. La fel ca eroii din filme, aceşti fani dedicaţi s-au ridicat de la începuturi modeste pentru a contribui la modelarea galaxiei *Războiul Stelelor*.

Deşi jocul poate că nu este la fel de popular sau de cunoscut ca alte produse licenţiate *Războiul Stelelor*, o echipă dedicată de scriitori încă lucrează cu sârguinţă pentru a ghida aventurile fanilor în timp ce aceştia explorează galaxia.

Poate că unii dintre voi se întreabă exact ce este un joc cu roluri şi de ce *Războiul Stelelor* este atât de potrivit pentru scopurile sale.

Pur şi simplu, un joc cu roluri este doar o versiune mai sofisticată a jocului pentru copii *Hai să Pretindem*. Cei mai mulţi fani îşi amintesc când îşi creau propriile aventuri din *Războiul Stelelor*, folosind figurine, vehicule şi mobila din sufragerie.

Jocurile cu roluri se bazează pe aceleaşi procese creative şi imaginative.

Jocurile cu roluri implică povestirea interactivă. Un grup de prieteni îşi asumă diferitele roluri ale personajelor din poveste, iar alegerile şi acţiunile lor influenţează rezultatul poveştii. Unul dintre aceşti jucători, *maestrul de joc*, le spune celorlalţi ce văd şi ce aud personajele lor şi interpretează orice *membri ai distribuţiei secundare* pe care eroii îi întâlnesc. Uneori se folosesc hărţi, piese de joc, recuzită şi vehicule în miniatură, dar cea mai mare parte a acţiunii are loc în imaginaţia participanţilor.

Rezultatul luptelor cu blasterele, al urmăririlor cu speedere şi al altor conflicte este decis de reguli simple care implică aruncarea de zaruri: cu cât jucătorul aruncă mai bine zarurile, cu atât personajul său îndeplineşte cu mai mult succes o anumită sarcină. Faptul că un personaj reuşeşte sau eşuează la aceste provocări poate schimba dramatic rezultatul poveştii.

Deoarece participanții îşi creează propriile poveşti despre *Războiul Stelelor*, ei nu joacă personajele reale din filme – în schimb, creează persoane asemănătoare acestora. Jucătorii pot alege să fie contrabandişti şi Wookiee precum Han Solo şi Chewbacca. Pot fi piloți de nave de luptă precum Biggs sau Dutch, sau se pot preface că sunt extratereştri precum Amiralul Ackbar şi Bib Fortuna. Deoarece nu folosesc personajele din film, jucătorii pot vizita locuri şi pot face lucruri *în afara ecranului*. Jocul cu roluri *Războiul Stelelor* le permite fanilor să exploreze zonele fascinante doar sugerate în filme: acele alei secundare din Mos Eisley, coridoarele albe din *Oraşul Norilor*, pădurea Lunii Endor. Asta le permite oamenilor să îşi creeze propriile aventuri *Războiul Stelelor*, cu eroi şi răufăcători, planete, nave şi extratereştri.

Scopul *Jurnalului de Aventuri Războiul Stelelor* este exact acelaşi: să exploreze personajele, planetele, conflictele şi poveştile din afara ecranului care umplu universul *Războiul Stelelor*.

Când *West End* a început să publice *Jurnalul* în 1994, scopul a fost de a crea o publicație periodică care să susțină jocul cu roluri cu noi poveşti interesante, aventuri de joc şi materiale sursă din *Războiul Stelelor*. Sub atenta supraveghere a lui Lucy Wilson, Sue Rostoni şi Allan Kausch din departamentul de licențe al *Lucasfilm*, *Jurnalul* s-a transformat rapid într-un forum pentru autorii consacrați şi cei în devenire, pentru a continua să viziteze fascinantul univers *Războiul Stelelor*.

Înainte de apariția *Jurnalului*, publicarea despre *Războiul Stelelor* era foarte exclusivistă. Doar autorii consacrați erau invitați să contribuie la un roman sau o antologie *Bantam*. Majoritatea aveau contacte solide în industria editorială. Scriitorii care nu publicaseră niciodată un roman sau două de science-fiction nu erau luați în considerare.

Romanele se concentrau pe eroii principali, deşi antologiile dezvoltau mai mult unele dintre personajele de fundal din filme. Toată lumea îşi dorea poveşti despre Luke, Han şi Leia, dar conceptul de a baza un roman pe personaje noi, fără eroii principali din *Războiul Stelelor* în centrul atenției, era riscant. L-ar fi cumpărat cititorii?

Autorilor li se permitea să introducă personaje originale care să interacționeze cu eroii principali, dar odată ce operele lor erau publicate, evenimentele pe care le relatau deveneau parte a continuității *Războiului Stelelor*. Scriitorii care au creat personaje noi nu au avut alte oportunități de a le dezvolta decât dacă au fost însărcinați în mod special să scrie romane viitoare. Unii autori tânjeau să se întoarcă să joace în fascinantul univers *Războiul Stelelor*.

Jurnalul de Aventuri Războiul Stelelor a început să schimbe toate astea.

Cu timpul, *Jurnalul* a devenit un loc în care scriitori calificați din toate mediile puteau publica ficțiune originală *Războiul Stelelor*. Bibliografia şi mostrele de ficțiune ale fiecărui autor au fost examinate cu atenție de *West End* şi *Lucasfilm* – doar cei ale căror lucrări au fost aprobate au primit invitații de a contribui. Nu toate propunerile erau acceptate. Fiecare articol trebuia să se ridice la standardele înalte de calitate ale *West End* şi *Lucasfilm*. *Jurnalul* nu a fost niciodată o revistă pentru fani, deşi unii dintre autorii săi aveau experiență scriind pentru astfel de publicații. A fost o vitrină

pentru cele mai bune materiale noi disponibile despre *Războiul Stelelor*.

La început, *Jurnalul* nu a pus accentul pe povestiri scurte – acestea au împărţit cele 288 de pagini cu aventuri de joc şi materiale sursă. Articole regulate precum *Reţeaua Galactică de Ştiri*, *Lurnalul de Bord al Contrabandistului* şi *Căutat de Cracken* prezentau noi personaje, nave stelare, planete, extratereştri şi conflicte din universul *Războiul Stelelor* şi ofereau modalităţi de a le folosi în jocul cu roluri. La momentul publicării lor în *Jurnal*, toate piesele de ficţiune conţineau informaţii despre joc care ofereau sfaturi pentru integrarea elementelor din povestiri în joc.

Numerele următoare au dezvăluit lucrările unor autori mai bine pregătiţi şi cu un nivel de excelenţă în creştere. La încurajarea *Lucasfilm* – şi datorită creşterii calităţii povestirilor trimise – numărul articolelor de ficţiune a crescut.

Jurnalul a devenit o sursă de povestiri despre *Războiul Stelelor*, cu alte personaje decât cele cunoscute de fanii filmelor. A fost unul dintre puţinele locuri în care autorii fără un roman la activ puteau scrie oficial noi ficţiuni *Războiul Stelelor*. O generaţie de scriitori noi şi-a creat proprii eroi: agenţi *CorSec*, contrabandişti cinici, Jedi întunecaţi, echipe de comando Rebele. Autorii consacraţi s-au întors la personajele lor preferate şi au creat altele noi. Toată lumea a avut şansa de a se plimba prin *universul* pe care cu toţii îl cunoşteau şi îl iubeau.

Jurnalul a creat o serie întreagă de poveşti despre *Războiul Stelelor* care au pornit pe un teritoriu neexplorat. A oferit autorilor o ocazie specială de a scrie pentru decorul filmului lor preferat şi de a extinde sfera galaxiei *Războiul Stelelor*.

* * *

Mi-am petrecut copilăria jucându-mă cu figurine *Războiul Stelelor*, ascultând coloanele sonore, adunând cărţi de colecţie şi citind romane şi benzi desenate. Acestea au păstrat personajele şi miturile filmului vii în imaginaţia mea, într-o perioadă în care video-recorderele de uz casnic erau încă rare. Discurile *Războiul Stelelor* – care făceau apel la dragostea mea pentru muzică – îmi stârneau în minte imagini ale filmului. Cărţile de joc au readus la viaţă scenele şi personajele filmului. Benzile desenate dezvoltau intrigi şi personaje dincolo de sfârşitul filmului. Figurinele m-au ajutat să-mi spun propriile poveşti. Interesul meu pentru *Războiul Stelelor* a supravieţuit în anii lungi de aşteptare pentru *Imperiul Contraatacă* şi *Întoarcerea Cavalerului Jedi*.

Pe măsură ce am crescut, însă, mi-am găsit repede alte ocupaţii care să-mi ocupe timpul. Unul dintre acestea a fost un nou hobby ciudat numit *jocuri cu roluri*. Mai mulţi copii din cartierul meu au început să joace ceva numit *Temniţe şi Dragoni*. I-am văzut jucând o dată şi nu părea prea greu. În loc să mă întreb de unde aş putea cumpăra un exemplar, mi-am creat propriul joc cu roluri fantastice pentru prietenii mei. Nu a fost deosebit de ingenios şi nici nu a surprins complexitatea care urma să apară în jocurile cu roluri reale, dar a fost distractiv. În cele din urmă, am cumpărat *Temniţe şi Dragoni*, primul dintre numeroasele jocuri din practic toate genurile: fantasy, science fiction, istorice. Acestea mi-au oferit un prilej de exprimare pentru creativitatea mea. Îmi plăcea să organizez jocuri pentru prieteni şi să-mi creez propriile aventuri.

Filmele *Războiul Stelelor* au stimulat un interes pentru literatura ştiinţifico-fantastică şi fantastică care m-a urmărit până în liceu. Toţi banii mei de buzunar erau folosiţi pentru a cumpăra romane science fiction din librăria locală. Am citit seria *Elric* a lui Moorcock, *Stăpânul Inelelor* a lui Tolkien şi tot ce scria Larry Niven. Toate aceste

lecturi m-au inspirat să-mi imaginez propriile personaje, lumi şi tehnologii, care au apărut în cele din urmă în propriile mele povestiri ştiinţifico-fantastice (recunosc faptul că erau mediocre). Mi-am combinat hobby-urile legate de jocurile cu roluri şi de science-fiction, creându-mi propriile jocuri de societate simple de science-fiction, cu hărţi complicate, jetoane şi cărţi. Prietenii mei şi cu mine le jucam des, deşi nu credeam că vor ajunge mare lucru pe termen lung. Cât de des se întâmplă ca distracţia să se transforme într-o carieră profitabilă?

Când am ajuns la vârsta facultăţii, eram hotărât să îmi perfecţionez abilităţile de scriitor şi să le pun în aplicare pentru a scrie propriile mele epopei science-fiction. De-a lungul anilor petrecuţi la *Colegiul Hamilton*, m-am delectat cu science-fiction-ul – am citit multe şi am scris unele dintre ele (mai bune acum). Mi-am lărgit experienţa de scriere şi publicare făcând reportaje şi tipărituri pentru ziarul colegiului. Profesorii mei de scriere creativă m-au încurajat să explorez şi alte domenii, cum ar fi poezia şi ficţiunea istorică (care a devenit în cele din urmă un alt hobby). Mi-am testat chiar şi abilităţile organizatorice coordonând *Societatea Scriitorilor* de la *Colegiul Hamilton*.

În timpul unei vacanţe de vară, am descoperit o comoară îngropată în rafturile de science-fiction ale librăriei locale: *Războiul Stelelor Role-playing Game*. Două dintre hobby-urile mele preferate – *Războiul Stelelor* şi jocurile cu roluri – fuzionaseră. Am cumpărat cartea pe loc.

În următorii câţiva ani, eu şi prietenii mei am explorat ocazional universul *Războiul Stelelor* în timpul sesiunilor de joc. Ne-am creat propriile personaje legendare – eroi precum Dirk Harkness şi răufăcători precum misterioasa vânătoare de recompense Beylyssa. Prin imaginaţia noastră, am explorat planete ciudate, am scăpat de capcane Imperiale atent pregătite şi am tras în trupele de şoc la fiecare pas. Pentru câteva nopţi între semestre, *Războiul Stelelor* a trăit din nou în minţile echipei noastre de jucători. Jocul cu roluri *Războiul Stele*lor era doar atât: un joc, o distracţie plăcută pentru a umple pauzele de la facultate, un hobby rămas din copilărie. Cu toate astea, majoritatea distracţiilor din copilărie se prăbuşesc în cele din urmă sub greutatea intimidantă a *lumii reale*, iar odată cu absolvirea facultăţii, eram pregătit să cedez inevitabilei corvoade de la nouă la cinci a locului de muncă. Indiferent cât de mult îmi plăceau *Războiul Stelelor* şi jocurile cu roluri, acestea nu mi-ar fi putut oferi niciodată o carieră viabilă. Nu că nu aş fi încercat, să ştiţi. Am trimis câteva CV-uri la companiile de jocuri, inclusiv la *West End*, dar, aşa cum se întâmplă adesea, majoritatea companiilor cereau câţiva ani de experienţă în industrie. A trebuit să încep de la una dintre cele mai joase trepte ale scării de publicare.

Ca proaspăt absolvent al unei specializări în scriere creativă, eram potrivit pentru un loc de muncă în jurnalism: singurul loc de muncă în domeniul editorial pe care l-am putut găsi a fost ca reporter la săptămânalul din oraşul meu natal. Am petrecut doi ani relatând despre întâlnirile din oraş, evenimentele şcolare şi persoanele interesante din comunitate. Deşi acest lucru nu sună prea fascinant, am asimilat lucruri pe care orice scriitor şi editor ar trebui să le ştie. Am învăţat cum să respect termenele limită, cum să-mi revizuiesc scrisul pentru a-l face clar şi interesant şi cum să aleg cuvintele şi să organizez paragrafele pentru a-mi exprima clar ideile.

După doi ani, am fost promovat în funcţia de redactor-şef atunci când redactorul anterior a demisionat. Această nouă slujbă m-a învăţat rapid cum să fiu un lider de echipă. Acum criticam poveştile reporterilor, lucrând cu ei pentru a produce articole excelente. Am urmat un curs intensiv de relaţii publice, deoarece am fost nevoit să mă

confrunt cu nenumăraţi căutători de publicitate care afectează ziarele mici cu agendele lor personale, cruciadele lor politice şi teoriile conspiraţiei ale administraţiei oraşului.

Deşi locuiam acasă, eram aproape de prietenii mei de jocuri *Războiul Stelelor*. Ne-am continuat aventurile fantastice prin teritoriile Inelului Exterior, eliberând extratereştrii de sclavagiştii despotici, infiltrându-ne în bazele de cercetare Imperiale secrete şi escortând agenţii Rebeli sub acoperire pe nave stelare luxoase.

Am descoperit curând că nu eram singuri în pasiunea noastră pentru *Războiul Stelelor*. Un nou roman intitulat *Moştenitorul Imperiului* părea să anunţe zorii unei noi ere *Războiul Stelelor*. De asemenea, au început să apară noi cărţi de benzi desenate. De îndată ce am auzit că a fost publicat un alt roman de Timothy Zahn despre *Războiul Stelelor*, am fugit la librărie. Echipa noastră de jucători a scanat noile apariţii de benzi desenate pentru a găsi materiale despre *Războiul Stelelor*. Nu eram singuri în univers – fanii *Războiul Stelelor* de pretutindeni ieşeau din somn.

Schimbarea era în aer şi am început să mă gândesc că, dacă aş putea găsi locul de muncă potrivit în industria jocurilor, mi-aş putea îndeplini visul de a combina *Războiul Stelelor*, scrisul şi jocurile cu roluri. Cu un an de experienţă în editare la activ, am decis să încerc să intru din nou în industria jocurilor. Prima mea alegere a fost *West End* din două motive: compania se afla la doar trei ore de casa mea din Connecticut şi deţinea licenţa pentru jocul meu cu roluri preferat legat de film.

După ce mi-am trimis CV-ul prin poştă şi am dat câteva telefoane, am fost invitat să mă întâlnesc cu seniorii şi managerii *West End* în biroul/depozitul lor de culoare din nord-estul Pennsylvaniei rurale. M-am prezentat la interviu cu un dosar în care aveam CV-ul meu şi câteva mostre din lucrările mele pentru ziare. De asemenea, am adus cu mine o atitudine pozitivă şi dragostea mea pentru *Războiul Stelelor*... şi când am ieşit din birou, eram editor al *Jurnalului de Adventuri Războiul Stelelor*.

* * *

Din acea zi de acum patru ani, am lucrat cu mulţi autori. Unii s-au dovedit a fi scriitori în devenire, alţii au fost autori de bestseller-uri *Războiul Stelelor* la *New York Times*. Cei mai mulţi au avut de suferit în urma scrisorilor mele de critică lungi şi meticuloase şi a conversaţiilor mele telefonice incoerente. Sper că unii au învăţat să devină scriitori mai buni prin munca noastră. Mulţi dintre noii autori ar fi putut fi priviţi ca nişte riscuri. Lucrarea unui scriitor începător are adesea nevoie de mai multă şlefuire decât o poveste scrisă de un autor cu experienţă, dar rezultatul final merită adesea efortul. *Jurnalul* este dovada că aceste riscuri au dat roade. Cei care au reuşit să treacă peste lunile de scriere, aşteptare şi revizuire şi-au adăugat numele pe lista tot mai lungă a autorilor publicaţi ai universului *Războiul Stelelor*.

În această antologie, îi veţi cunoaşte pe unii dintre ei.

Prima mea misiune în înfiinţarea revistei a fost să găsesc un autor de bestseller-uri *New York Times* care să creeze o poveste pentru primul număr. *West End* dezvoltase o relaţie bună cu Timothy Zahn, ale cărui romane erau deja sursă de inspiraţie pentru două cărţi sursă ale jocului. L-am contactat pe Tim, care s-a dovedit a fi extrem de prietenos şi dispus să ajute. În acel moment, nu mai avea programat să scrie alte romane despre *Războiul Stelelor* – această sarcină ar fi fost o şansă pentru el de a reveni la unele dintre personajele sale preferate.

Deşi dorea să îşi dezvolte personajul negativ, Marele Amiral Thrawn, Tim a decis

să scrie o poveste de fundal pentru Talon Karrde. (Tim avea să investigheze fragmente din trecutul lui Thrawn în povestirile ulterioare din *Jurnal – Întâlnire în Ceață* în *Jurnalul 7* şi *Decizia Comandamentului* în *Jurnalul 11*). *Primul Contact* a dezvăluit o parte din activitățile lui Talon Karrde înainte de perioada acoperită de *Moştenitorul Imperiului*, confirmând înclinația contrabandistului de a-şi numi inteligent navele stelare. Povestea este o demonstrație strălucită a capacității lui Tim de a conduce cititorii printr-o poveste complexă şi vicleană, plină de surprize.

După *Prima Întâlnire*, Tim a contribuit la alte produse *West End Games* despre *Războiul Stelelor*, inclusiv la campania *DarkStryder*. Deşi nu mai lucrase niciodată la jocuri cu roluri, Tim a participat la mai multe jocuri caritabile în care i-a portretizat pe Tallon Karrde şi pe Marele Amiral Thrawn. El s-a dovedit a fi la fel de viclean şi intrigant în jocurile cu roluri ca şi în ficțiunea sa. Convingerea lui Timothy Zahn să scrie pentru *Jurnal* a fost prima provocare. Următoarea a fost să încurajăm alți autori obişnuiți să contribuie. Kathy Tyers a fost o alegere evidentă. După *Armistițiul de la Bakura*, ea a rămas activă în publicațiile *Războiul Stelelor* prin intermediul diferitelor antologii, tocmai terminând o povestire pentru antologia *Războiul Stelelor – Povestiri despre Vânătorii de Recompense*, care nu fusese publicată pe atunci. Voia să facă mai mult cu un personaj pe care îl crease pentru acea povestire: Tinian I'att.

În timp ce *Încercarea lui Tinian* era o poveste caracteristică *Războiului Stelelor*, cu extratereştri şi trupe de şoc, ficțiunea lui Kathy a abordat multe teme emoționale mai profunde care implică sacrificiul, dragostea şi libertatea. Cititorii au avut parte, de asemenea, de o avanpremieră a povestirii care va apărea în *Povestiri despre Vânătorii de Recompense*, care nu a fost publicată până când nu au apărut în *Jurnal* toate cele trei povestiri despre Tinian.

Michael A. Stackpole a oferit, de asemenea, *Jurnalului* o avanpremieră a viitoarei sale ficțiuni *Războiul Stelelor*. *Şansă Ratată* a apărut cu şase luni înainte ca *Escadrila Vagabond* să intre în vânzare. Cărțile *X-Wing* ale lui Mike au arătat că şi alte personaje decât eroii principali pot susține un întreg roman. Mike îmbină de mulți ani lumea jocurilor cu ficțiunea, lucrând în industria jocurilor încă de la începuturile acesteia în anii 1970. Pe lângă faptul că a scris numeroase aventuri de jocuri, este autorul mai multor romane bazate pe scenarii de jocuri cu roluri pentru jocurile *Dark Conspiracy* şi *BattleTech*. El este un bun exemplu de autor promițător care reuşeşte să ajungă în ligile majore ale editurii.

În timp ce lucrul cu scriitorii de science-fiction tradiționali era interesant, descoperirea unor noi autori talentați era cu adevărat plină de satisfacții. Aceştia se străduiau să găsească un echilibru între carieră şi scris, scriind povestiri scurte în timpul liber. Aceşti oameni erau fanii *Războiului Stelelor* care ar putea fi scriitorii de science-fiction remarcabili ai viitorului.

Pe unul dintre aceştia, Patricia A. Jackson, am întâlnit-o pentru prima dată la *Sci-Con*, o convenție de science-fiction din Virginia Beach, unde a fost destul de deschisă în timpul unei discuții despre scrisul independent, iar mai târziu a apărut când am organizat o aventură pentru un joc cu roluri *Războiul Stelelor*. Două săptămâni mai târziu, un manuscris a ajuns pe biroul meu: o poveste despre *Războiul Stelelor*, compusă din personajele şi evenimentele jocului nostru. Am învățat repede că aventurile din jocurile cu roluri – deşi sunt distractive în timp ce le joci – nu fac automat povestiri bune. Dar Patty nu s-a lăsat descurajată. Următoarea ei povestire a avut o primă schiță solidă şi a fost revizuită până când a fost potrivită pentru publicare.

A fost prima din multe alte povestiri de ficțiune. A fost deosebit de mândră de *Ultima Ieşire*, o poveste a cărei atmosferă de premoniție se potriveşte perfect cu personalitatea Jediului Întunecat Adalric Brandl. Patty a devenit unul dintre colaboratorii obişnuiți ai *Jurnalului*. Încă ne mai vedem la convențiile de jocuri şi science-fiction, iar noi doi organizăm în fiecare an un mic atelier pentru scriitori la *Sci-Con*.

Charlene Newcomb contribuise la fiecare *Jurnal* atunci când a apărut *Un Anumit Punct de Vedere*. Până atunci, toate povestirile ei se axaseră pe un personaj creat de ea şi numit Alex Winger, fiica unui guvernator Imperial care lucra în secret la eliberarea planetei sale de Imperiu. Înainte de *Un Anumit Punct de Vedere*, Charlene terminase cea mai recentă povestire despre Alex Winger şi se întreba unde să meargă mai departe.

Pentru a o ajuta să se inspire, i-am trimis o copie a unui tablou care împodobise odinioară o aventură dintr-un vechi joc *Războiul Stelelor*. Acesta arăta un ofițer de navă şi mai mulți extratereştri care jucau un holojoc.

I-am spus lui Charlene să scrie o poveste care să implice această scenă, astfel încât să pot prezenta lucrarea color în *Jurnal*. Ea s-a pus pe treabă şi a trimis *Un Anumit Punct de Vedere*, în compunerea căruia a reuşit să evidențieze mai multe elemente ale picturii. Încadrat de o fereastră mare, tabloul dezvăluie o nebuloasă verzuie care se învârte în depărtare: o secțiune periculoasă a spațiului numită *Nebuloasa Vârtejul*. Unul dintre extratereştrii reprezentați în tablou ține în mână o cupă mare – casca unui soldat care se apropie se reflectă în suprafața sticloasă a acesteia. În povestea sa, Charlene a integrat chiar şi materiale sursă despre *Nebuloasa Vârtejul* şi nava stelară care au apărut inițial în aventura jocului. Povestea oferă o punte frumoasă între ficțiunea scurtă şi materialul de joc publicat anterior.

Majoritatea autorilor *Jurnalului* se concentrează pe un singur domeniu: materiale sursă, aventuri pentru jocuri sau povestiri scurte. Tony Russo a acoperit toate bazele. Articolele sale sursă i-au dus pe cititori în *Sevarcos*, o lume a închisorilor Imperiale şi a Lorzilor mirodeniilor, le-au făcut cunoştință cu o echipă de comando de mercenari de elită şi au explorat stăpânirea tiranică a *Alinierii Pentastar*. În aventura sa, jucătorii au trebuit să încerce să elibereze o colonie de frontieră din strânsoarea de fier a unui lord criminal. Povestea sa *În Flăcările Gloriei* a combinat cu succes entuziasmul şi interacțiunea dintre personajele unui joc de aventură cu materialul sursă despre o echipă de comando, totul sub forma unei povestiri scurte.

Erin Endom, care practică şi predă medicina pediatrică de urgență, a îmbinat cunoştințele sale medicale şi dramatismul meseriei într-o povestire din *Jurnal*. *Să Nu Faci Rău* este un bun exemplu al modului în care noua ficțiune se poate concentra şi poate explora fațete ale universului *Războiul Stelelor* care, altfel, ar putea fi văzute doar în afara ecranului. În timp ce multe poveşti se concentrează pe comandourile Rebele care fac raiduri disperate împotriva forțelor Imperiale, puține contemplă emoțiile oamenilor în mod normal paşnici care rănesc şi ucid pe alții în luptă. Demonstrând conflictul din interiorul unui medic de luptă însărcinat să salveze vieți, Erin a adus o perspectivă diferită asupra războiului dintre Imperiu şi *Alianța Rebelă*.

Angela Phillips a oferit, de asemenea, o nouă perspectivă asupra universului *Războiului Stelelor* cu povestea sa *Ucigaşii de Dragoni*. Tânăra sa eroină, Shannon, are ambiții similare cu cele ale personajelor din filmele *Războiul Stelelor* – să se ridice de la începuturi umile şi să facă o diferență în galaxie. Povestea ei este remarcabilă pentru îmbinarea temei medievale a uciderii dragonilor cu mistica din filme a nobililor Cavaleri

Jedi.

Laurie Burns a început prin a-şi folosi experienţa de reporter de ziar în povestea sa din *Jurnal – Raportează Kella Rand*. În momentul în care a trimis *Retragerea de pe Coruscant*, ea a trecut la integrarea personajelor sale în evenimentele mai importante din cronologia *Războiului Stelelor*. A ales să îşi implice curierul independent în fuga Noii Republici de pe Coruscant, care a avut loc chiar înainte de evenimentele din seria *Imperiul Întunecat* a *Dark Horse Comics*. În scris, Laurie şi-a făcut temele – în timp ce îşi încadra ficţiunea în continuitatea existentă, ea a inclus apariţii ale lui Garm Bel Iblis, Mara Jade şi colonelul Jak Bremen, personaje create de Timothy Zahn în trilogia sa *Războiul Stelelor*.

Aceasta este poate una dintre cele mai interesante părţi ale lucrului la *Jurnal*: extinderea universului *Războiul Stelelor*. Deoarece este o publicaţie licenţiată, toate materialele devin o parte oficială a continuităţii. Unde altundeva ar putea un copil cu o imaginaţie debordantă şi visuri de a scrie science fiction să creeze poveşti bazate pe cele mai populare filme din toate timpurile? Poveşti care se desfăşoară într-o galaxie în care doi droizi glumeţi livrează planuri pentru o super armă Imperială, în care un contrabandist ticălos devine un erou altruist şi în care un simplu fermier se transformă în ultimul Cavaler Jedi.

Această antologie este punctul culminant a patru ani de aventură. Ca şi scena din sala tronului de la sfârşitul filmului *Războiul Stelelor*, cu siguranţă nu este sfârşitul acestei saga, ci doar un triumf de moment înainte de a ne întoarce la muncă. În calitate de editor al *Jurnalului*, nu sunt singur; am fost binecuvântat să lucrez cu câteva persoane foarte talentate din întregul univers al licenţelor *Războiul Stelelor*. Ca în orice aventură epică, întâlnim pe parcurs oameni importanţi care ne ajută să ne atingem obiectivele. Jurnalul datorează mult acelor eroi care lucrează în spatele scenei. Richard Hawran, Jeff Kent şi Daniel Scott Palter de la *West End* ne-au oferit sprijinul şi încurajarea de care aveam mare nevoie pe măsură ce *Jurnalul* a evoluat de la o idee la o revistă trimestrială ilustrată, de 288 de pagini. Nimic din toate astea nu ar fi fost posibil fără viziunea imaginativă şi perseverenţa lui George Lucas.

Sue Rostoni de la *Lucasfilm* a contribuit la orientarea formatului şi conţinutului iniţial al revistei, în timp ce Allan Kausch a continuat să vegheze meticulos asupra continuităţii şi calităţii. Timothy Zahn, Kathy Tyers şi Michael A. Stackpole au încântat cititorii (şi editorii) cu povestiri în care aceştia se întorc la personajele şi galaxia pe care le iubesc. Autorii în devenire au contribuit cu povestiri care extind domeniul de aplicare al galaxiei *Războiul Stelelor* şi se ridică la standardele de excelenţă ale *Lucasfilm*.

Jurnalul a fost un loc în care scriitorii îşi pot realiza visele legate de *Războiul Stelelor*. Aceşti autori s-au ridicat de la umilele lor începuturi pentru a face o diferenţă – oricât de mică ar fi în cadrul marelui univers *Războiul Stelelor* – în *galaxia foarte, foarte îndepărtată* pe care o iubesc atât de mult. Cu toţii au poveşti de spus, poveşti care au început ca meditaţii jucăuşe şi aventuri pline de imaginaţie pe terenul de joacă *Războiul Stelelor* al lui George Lucas.

Sunteţi pe cale să citiţi câteva.

PRIMA ÎNTÂLNIRE
De Timothy Zahn

Cu un ultim şuierat de propulsor, iahtul spaţial *Cumpărătorul Uwana* se aşeză pe câmpul de aterizare care fusese săpat în jungla de pe Varonat.

— Ce loc frumos şi civilizat, comentă Quelev Tapper, aruncând o privire prin fereastra carlingii. Eşti sigur că nu am depăşit limita şi am aterizat în groapa de gunoi a cuiva?

Talon Karrde se uită la copacii galben pal care înconjurau câmpul şi la cele aproximativ treizeci de clădiri dărăpănate cuibărite sub ei.

— Nu, asta este, îl asigură el pe locotenentul său. Marea junglă de pe Varonat. Căminul câtorva depozite comerciale de mâna a treia şi al câtorva mii de colonişti care nu au îndeajuns creier să plece în altă parte.

— Şi a unui Krish urât pe nume Gamgalon, spuse Tapper. Nu ştiu, Karrde. Încă mai cred că ar fi trebuit să aducem *Karrde Nesupusul* şi *Gheaţă Înstelată* şi să avem o putere de foc decentă în spatele nostru. Suntem ca un fel de *mynocki* imobili aici.

— Suntem aici să observăm, nu să facem probleme, îi reaminti Karrde, desfăcând legăturile şi ridicându-se în picioare. Gamgalon nu s-ar deranja cu aceste safariuri private de vânătoare de *Morodini* dacă nu ar fi un profit mare la mijloc. Vreau doar să ştiu ce pune la cale şi dacă putem obţine o parte pentru noi.

— Un motiv în plus să avem întăriri, mormăi Tapper, verificând tocul blasterului în timp ce îl urma pe Karrde până la trapa de la pupa. Dar tu eşti şeful.

— Foarte adevărat. Eşti gata?

Tapper inspiră adânc şi expiră zgomotos.

— Hai s-o facem.

Karrde apăsă pe comandă şi trapa alunecă în interiorul carenei. Adulmecând aromele exotice, el şi Tapper coborâră rampa şi se îndreptară peste câmp spre o clădire pe care era agăţat un semn decolorat cu *Servicii Portuare*. Nu erau la mai mult de jumătatea drumului când doi bărbaţi care zăboveau lângă o altă clădire se desprinseră de zidul lor şi se îndreptară cu nonşalanţă să-i intercepteze pe noii veniţi.

— Salutare, spuse unul dintre ei când ajunseră în raza lor vizuală. Bine aţi venit la *Tropicul Varonatului*. Aţi venit aici pentru privelişti?

— E foarte amuzant, îl complimentă Karrde. Nu, suntem aici pentru mecanicul de hiperpropulsor pe care sperăm foarte mult că îl aveţi.

— Ah, spuse celălalt, uitându-se înapoi la *Cumpărătorul Uwana*. Da, nu sunt surprins. Cu cât este mai ostentativ învelişul, cu atât sunt mai migăloase măruntaiele.

— Păstrează limbajul colorat pentru turişti, mârâi Tapper. Aveţi un mecanic de hiperpropulsie pe aici sau nu?

Celălalt se uită la el o clipă, apoi se întoarse spre Karrde.

— Prietenul tău e cam lipsit de maniere, spuse el.

— Compensează prin abilităţi, spuse Karrde, scoţând din buzunar o mână de monede de valoare mare şi triindu-le ostentativ. Şi în înţelegerea programului. Ne aşteaptă nişte afaceri extrem de importante pe Svivren.

— Sigur, înţeleg, spuse celălalt. Fără supărare, ah...?

— Sindicul Pandis Hart din *Consiliul Sif-Uwana*, se identifică Karrde. Acesta este pilotul meu, Căpitanul Seoul. Alese una dintre monede şi o ridică. Şi suntem destul de grăbiți.

— Hei, nicio problemă, zâmbi bărbatul, arătând cu degetul spre clădirea instalațiilor portuare în timp ce lua abil moneda din mâna lui Karrde. Buzzy, du-te şi spune-le că au un client. O treabă urgentă.

Tovarăşul său aprobă din cap în tăcere şi se îndreptă spre clădire.

— Eu mă numesc Fleck, Sindicule, continuă bărbatul. La prima vedere, aş spune că vei rămâne aici câteva zile. Ai vreun plan?

Karrde se uită cu atenție în jur.

— Ar fi vreun plan care să merite?

— De fapt, ar fi, spuse Fleck. Tipul de aici conduce un safari destul de valabil prin junglă – de fapt, am o excursie care pleacă mâine dimineață la prima oră. Ai auzit vreodată de *Morodini*?

— Nu prea cred, spuse Karrde. Vânat mare?

— Cel mai mare, îl asigură Fleck. Şopârle-melci uriaşe, lungi de zece până la douăzeci de metri. Sunt trofee grozave de perete sau de hol. Buza îi tremură sardonic. Nici nu sunt prea rapide sau răutăcioase. O modalitate bună pentru un începător.

— E reconfortant să aud asta. Karrde se uită la Tapper. Ce crezi, Seoul?

— Nu pare prea periculos, domnule, zise Tapper cu nota potrivită de îngrijorare. Sper că nu te duci singur?

— Nu, mai sunt alți patru vânători înscrişi, spuse Fleck. Iar şeful ia întotdeauna câțiva tipi din escortă ca paznici. Veți fi în siguranță, ca o relaxare.

— Tot aş recomanda să vă însoțesc, domnule, insistă Tapper. Am fost destul de bun cu un *BlasTech A280*.

— Hai să aflăm mai întâi cât costă să fii atât de *în siguranță ca o relaxare*, spuse Karrde sec.

— Aproape nimic, pufni Fleck. Nu pentru un domn cu mijloacele tale. Doar douăsprezece mii fiecare.

Karrde zâmbi.

— Un om cu mijloace nu stă degeaba aruncând banii. Cincisprezece mii pentru amândoi.

Fleck rânji.

— Negociator dur, nu? Să fie douăzeci.

— Om de afaceri experimentat, îl corectă Karrde. Să fie şaptesprezece.

Fruntea celuilalt se încreți, apoi se limpezi.

— În regulă. Şaptesprezece să fie.

— Foarte bine, spuse Karrde. Când plecăm?

— Mâine dimineață la cinci şi jumătate, spuse Fleck. Doar să fiți aici – îi voi spune şefului că veniți. Nu uita să aduci cele şaptesprezece mii. Arătă cu degetul peste câmp. Poți să te echipezi în clădirea de acolo şi să iei o cameră pentru noapte la hotelul de alături. E mai frumos înăuntru decât pare.

— Aşa sper, fu de acord Karrde. Am încredere că nu se va supăra nimeni dacă vom trece peste cazare. Furnizorii vor şti ce tip de echipament vom avea nevoie?

— Sigur, aprobă Fleck din cap. Cum am spus, şeful organizează mereu astfel de safariuri.

— Foarte bine, spuse Karrde. Vino, Seoul, să vedem ce au de oferit.

* * *

Soarele Varonat începea să se aşeze în spatele junglei în momentul în care Karrde şi Tapper se întoarseră în sfârşit la *Cumpărătorul Uwana* cu achiziţiile lor.

— Sper că le-am dat suficient timp, comentă Tapper în timp ce urcau pe rampă.

— Sunt sigur că da, spuse Karrde. Nu durează mult pentru un profesionist să cerceteze o navă de mărimea asta. Şi nu mă aştept ca Gamgalon să angajeze amatori.

Brusc, Tapper îi atinse braţul lui Karrde.

— Poate că da, spuse el, coborându-şi vocea.

Karrde se încruntă. Apoi auzi: un clinchet înăbuşit din secţiunea pupa a navei.

— Ar trebui să aruncăm o privire? murmură Tapper.

— Ar părea suspect dacă nu am face-o, spuse Karrde, făcând o grimasă.

Dacă toată chestia asta se prăbuşea din cauza incompetenţei băieţilor lui Gamgalon...

— Frumos şi uşor.

Mişcându-se în linişte, se îndreptară pe coridorul central spre sala motoarelor, auzind un alt clinchet când ajunseră la uşă. Karrde atrase atenţia lui Tapper şi aprobă din cap. Celălalt aprobă din cap înapoi, coborându-şi pachetele pe punte şi apucându-şi blasterul. Karrde atinse declanşatorul şi uşa se deschise...

Femeia care stătea pe podea lângă panoul de acces deschis era tânără şi atrăgătoare, cu o cascadă de păr roşcat-auriu legat la spate. Faţa ei era calmă şi controlată în timp ce privea în sus la intrarea lor bruscă; sub salopeta ei, silueta era subţire, atletică şi bine formată. În mâinile ei se aflau o hidrocheie şi unul dintre conectorii de flux de energie de la hipermotorul navei *Cumpărătorul Uwana*.

— Pot să vă ajut? întrebă ea rece.

— Cred că o faci deja, spuse Karrde, scurtul moment de surpriză trecând în uşurare. Căutătorii lui Gamgalon nu greşiseră, de fapt. Să înţeleg că tu eşti mecanicul pentru hipermotor.

— O deducţie inteligentă, spuse ea. Celina Marniss. Ai vreo problemă?

— Doar cu hipermotorul, spuse Karrde. De ce, te aşteptai să am eu?

Celina ridică din umeri, întorcându-şi atenţia la conectorul fluxului de energie.

— Am cunoscut câţiva bărbaţi la vremea mea care nu credeau că o femeie poate fi decorativă şi competentă în acelaşi timp.

— Personal, asta e combinaţia mea preferată, îi spuse Karrde.

Ea îl favoriză răbdătoare cu o privire uşor amuzată, uşor încordată.

— Deci tu eşti Sindicul Hart. Buzzy a fost foarte impresionat de tine.

— Sunt foarte încântat, zise Karrde. Nu-l voi întreba în ce fel a fost impresionat. Arătă din cap spre deschiderea de acces. Ai vreo idee despre ce e în neregulă?

— Ei bine, pentru început, conectorii tăi de flux sunt toţi desincronizaţi cu aproximativ patru grade, spuse Celina, ridicându-l pe cel din mâna ei. Trebuie să fi fost ignoraţi o perioadă lungă de timp pentru a se abate atât de mult.

— Înţeleg, spuse Karrde, prima sa impresie favorabilă despre femeie crescând cu încă o treaptă.

Chin îl asigurase că şmecheria cu conectorul de flux i-ar lua cel puţin o zi unui mecanic mediu de hiperpropulsie ca să o găsească.

— Va trebui să vorbesc cu omul meu de la întreţinere.

— Personal, l-aş concedia, spuse Celina. O să îi reajustăm, apoi putem vedea ce altceva mai este în neregulă.

— Bine, spuse Karrde. După cum poate Buzzy a menționat, ne cam grăbim.

— Ciudat mod de a face asta, spuse ea, arătând din cap spre pachetele de pe coridorul din spatele lor. Safariurile lui Gamgalon durează de obicei mai mult de patru zile.

— Din experiența mea, repararea unui hiperpropulsor defect durează în mod normal între şase şi zece zile, spuse Karrde.

— Posibil un alt motiv să vă concediați mecanicul, mormăi Celina. Eu cred că pot rezolva problema în două sau trei.

— Ce te face să crezi că mergem într-un safari? întrebă Tapper suspicios.

— Pachetele, pentru început, îi spuse Celina. În plus, eşti evident înstărit şi ai vorbit cu Fleck. El este flectorul-şef[1] al lui Gamgalon şi îşi face treaba destul de bine. Ea ridică din umeri, întorcându-şi atenția la conectorul de flux. În plus, ce altceva mai e de făcut pe aici?

— Inteligentă deducție, spuse Karrde. Te înşeli în privința averii mele personale, totuşi. Sunt doar agent şef de achiziții pentru *Consiliul Sif-Uwana*.

— Aş numi asta o distincție marginală, comentă Celina. Cu siguranță, având în vedere modul dezinvolt în care *Sif-Uwana* abordează managementul şi banii.

— Serios, spuse Karrde, estimarea lui crescând cu încă o treaptă. Ar fi pariat mult că pe Varonat nu ar fi existat nicio persoană care să fi auzit vreodată de *Sif-Uwana*, darămite să ştie ceva despre ea. Ai fost vreodată acolo?

— O dată, spuse Celina. Acum câțiva ani.

— Cu afaceri sau pentru plăcere?

— Afaceri.

— Ce fel de afaceri?

Ea ridică o sprânceană spre el.

— Nu-mi amintesc să fi fost invitată să joc *Trei Întrebări* cu tine, Sindicule.

— Nu vreau să te jignesc, spuse Karrde. Pur şi simplu mi se pare intrigantă prezența ta aici. Pari prea pricepută şi umblată pentru a fi blocată aici, în fundătura *Coridorului Ison*. Ca să nu mai vorbim de celelalte atribute evidente ale tale.

Sperase să stârnească o reacție, să zdruncine puțin acea fațadă calmă a ei. Dar ea refuză să muşte din momeală.

— Poate că îmi plac pacea şi liniştea, replică ea. Poate că încerc să ridic ştacheta pentru a ieşi. Îşi încrucişă privirea cu a lui. *Ochi verzi*, observă Karrde distant. Un verde foarte izbitor, de altfel. Sau poate că mă ascund de cineva.

Karrde se forță să întâlnească acea privire. În spatele acelor ochi se ascundea un foc arzător, aproape amar, mânat de un vârtej turbulent de emoții. Avusese dreptate: nu era un simplu mecanic de hiperpropulsie.

— Cu siguranță îmi inspiri încredere, reuşi el.

Colțul buzei i se zbârli în sus într-un zâmbet sardonic; şi brusc focul dispăru ca şi cum nu ar fi fost niciodată acolo. Sau de parcă nu ar fi fost decât o prefăcătorie.

— Bine, spuse ea cu vioiciune. Poate data viitoare nu vei mai sta în calea mecanicului tău de hiperpropulsie şi vei lăsa lucrurile în pace.

---

[1] Flector-şef – termen, probabil originar de pe Caprioril, pentru o persoană care lucra în porturile spațiale sau în alte puncte de debarcare, căutând potențiali cumpărători de produse sau servicii de care cumpărătorul nu are cu adevărat nevoie.

— Îți înțeleg punctul de vedere, spuse Karrde, înclinându-se uşor. Vom fi în zonele de locuit din față dacă ai nevoie să ştii unde se află ceva. Bună seara.

Îi făcu semn lui Tapper şi ieşiră împreună din sala motoarelor, adunându-şi din nou pachetele când uşa se închise.

— Tu ce crezi? întrebă Karrde în timp ce mergeau înainte.

— Ai dreptate, nu se potriveşte aici, fu de acord celălalt. Unul dintre oamenii lui Gamgalon?

— Probabil, spuse Karrde. Poate că îl înlocuieşte pe Fleck, sau poate e doar un spion în general. Mecanicii şi alți oameni de serviciu tind să fie invizibili.

— Poate. Tapper se uită pe coridorul din spatele lor. Dacă mă întrebi pe mine, totuşi, cineva cu talentele ei ar fi irosit în supravegherea directă.

— De acord, spuse Karrde, strângându-şi buzele. S-ar putea să fie sabotor.

— Sau hoț de nave, spuse Tapper cu tristețe. Gamgalon ascunde ceva cu aceste safariuri.

Ajunseseră acum în salonul iahtului.

— Ei bine, pe ăsta nu-l poate fura fără un efort considerabil, îi reaminti Karrde în timp ce îşi arunca pachetele pe canapeaua din salon. În ceea ce priveşte sabotajul, ar trebui să fim în stare să dezactivăm hipermotorul în douăzeci de minute, dacă e nevoie. Iar *Karrde Nesupusul* poate fi aici în patru ore dacă avem nevoie de ea.

— Să înțeleg că asta înseamnă că tot plănuiți să luați un releu de comunicații?

— Cu siguranță, îl asigură Karrde. Dar nu mă aştept să fim nevoiți să îl folosim. Părerea mea este că vom afla că safariurile sunt doar modul lui Gamgalon de a organiza întâlniri clandestine ale contrabandiştilor şi că Fleck şi compania sunt aici pentru a elimina orice oficial Imperial care ar putea obiecta la proceduri. Hai să organizăm echipamentul ăsta. Cinci şi jumătate va veni destul de repede.

* * *

Restul amatorilor de safari era deja adunat în momentul în care Karrde şi Tapper ieşiră din *Cumpărătorul Uwana* chiar înainte de ora cinci şi jumătate a dimineții următoare.

— O gaşcă eclectică[2], comentă Tapper în timp ce se îndreptau spre grup şi spre cele trei speedere aeriene *Aratech Arrow-17* care aşteptau pe teren alături.

— De acord, spuse Karrde, privind grupul.

Un Thennqora, un Saffa şi doi Duros, toți strălucind în ținute şi echipamente la fel de evident proaspăt scoase din cutie ca şi echipamentul pe care îl purtau el şi Tapper. Puțin mai în lateral, îmbrăcați în echipamente care, la fel de evident, fuseseră folosite mult mai mult, se aflau un Krish, un Rodian şi Buzzy, laconicul om.

— Grupul se potriveşte cu escorta, adăugă el.

Tapper dădu din cap spre Krish.

— Ăsta nu e Gamgalon, nu-i aşa?

Karrde scutură din cap.

— Unul dintre locotenenții lui, cred. Mă îndoiesc că va veni Gamgalon însuşi.

— Ah, strigă Krishul, radiind la fel de vesel pe cât era fizic posibil pentru un Krish să reuşească în timp ce făcea semn spre Karrde şi Tapper. Bine ați venit. Tu

---

[2] Eclectic – persoană care alege din diferite sisteme părerile cele mai convenabile; care alege ceea ce îi place din diferite şcoli, genuri etc.

trebuie să fii Sindicul Hart. Eu sunt Falmal şi voi conduce expediția.

— Încântat să vă cunosc, aprobă Karrde din cap. Sper că nu am întârziat?

— Deloc, spuse Falmal. Restul au venit doar mai devreme. Permiteți-mi să vă prezint colegii vânători: Tamish, arătă spre Thennqora, Hav şi Jivis, cei doi Duros şi Cob-caree, arătă spre Saffa. Nobile ființe: Sindicul Hart şi Căpitanul Seoul de pe Sif-Uwana.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse Karrde, uitându-se la fiecare dintre ceilalți.

Niciunul dintre nume nu-i era cunoscut, dar bineînțeles că asta nu însemna nimic. Nici el şi Tapper nu-şi foloseau numele corecte.

— Pierdem timpul, mârâi Tamish. Să-i dam drumul cu vânătoarea, Falmal.

— Desigur, spuse Falmal. Dacă doriți să vă găsiți cu toții locuri la bord?

Karrde şi Tapper aleseră unul dintre speedere şi se instalară în el. Câteva minute mai târziu, Falmal urcă alături de pilotul lor Krish şi plecară.

— Desfăşurați des aceste safariuri? întrebă Karrde în timp ce zburau la joasă înălțime deasupra junglei galbene şi ondulate.

— Doar de câteva ori pe sezon. Falmal îi aruncă o privire speculativă. Ați fost într-adevăr norocoşi că ați ajuns când ați ajuns.

Karrde gesticulă spre raftul cu puşti *BlasTech* din spatele speederului.

— Voi considera că am fost norocos doar dacă prindem ceva, spuse el. Cheltuiesc mult prea mulți bani aici doar pentru un tur dus-întors prin junglă.

— Veți avea succes, promise Falmal. Cu toții. Fii sigur de asta.

Zburară timp de o oră înainte să aterizeze într-un luminiş în vârful unui deal. O tabără mică, cu aspect semipermanent, fusese construită acolo, patru clădiri grupate în jurul unei zone de aterizare arse.

— Trebuie să foloseşti mult locul ăsta, comentă Karrde când se aşezară la sol.

— Este tabăra de bază pentru toate safariurile, spuse Falmal. Aici vor aştepta piloții şi speederele în timp ce noi vom continua pe jos. Luați-vă bagajele şi armele, vă rog. Vom pleca imediat.

Zece minute mai târziu, păşeau cu toții pe o cărare abia perceptibilă, printre copaci galbeni, tufişuri galben-verzui şi un covor vegetal violet pal care semăna tulburător cu nişte viermi graşi. Falmal era în frunte, cu Tamish, Karrde şi Tapper în spatele lui. Buzzy era următorul, urmat de Hav, Jivis şi Cob-caree, cu Rodianul în spate. Călătoriră aproape o oră până când Falmal ceru o pauză într-un mic luminiş care se deschidea lângă cărare.

— Sunt puțin cam ieşit din formă pentru genul ăsta de exercițiu, pufni Karrde în timp ce îşi scoase rucsacul şi îl lăsă pe pământ. Cât de departe mergem astăzi, Falmal?

— Ai obosit atât de repede? întrebă Falmal, aruncându-i un zâmbet cu dinți ascuțiți. Nu-ți face griji, Sindic Hart. Încă trei ore, poate patru, şi vom fi în zona principală de vânătoare.

— *Morodinii* au fost aici, mormăi Tamish din spatele lui.

Karrde se întoarse să se uite. Masculul Thennqora era ghemuit la marginea luminişului, împungând cu un cuțit o pată întunecată care murdărea covorul vegetal.

— Mâzgă de *Morodin*, spuse el. Veche de câteva săptămâni.

— Bine observat, zise Falmal aprobator. Acum două luni, unul dintre safariurile noastre a vânat *Morodini* prin această regiune. Din păcate, modelul lor de migrație i-a dus mai departe.

— Mă întreb de ce nu am aterizat mai aproape, atunci, mormăi Tapper.

— Poate că speederele ne sperie prada, sugeră Karrde, încruntându-se.

La un metru în spatele lui Tamish, de-a lungul unei margini a marcajului de mâzgă, un rând ordonat de lăstari rozalii scurți ieşea de sub un grup de tufe galben-verzui. Iar în umbra din spatele lor se zărea o sclipire de metal. Făcând un pas în spatele lui Tapper, începu să se uite mai de aproape...

— E timpul să plecăm, strigă Falmal, bătându-şi mâinile cu putere. Puneți-vă bagajele, cu toții. Trebuie să continuăm dacă vrem să ajungem la destinație cu suficient timp pentru a începe o vânătoare.

Karrde se gândi totuşi să verifice chestia metalică, apoi se hotărî să nu o facă şi se întoarse la locul unde îşi lăsase rucsacul.

— Eşti botanist, Sindic Hart? întrebă Falmal.

— Nu, spuse Karrde în timp ce Tapper îl ajuta să-şi pună rucsacul. De ce?

— Te-am văzut uitându-te la plantele *aleudrupe* Yagarane de acolo, spuse el, arătând cu un deget lung spre lăstarii roz. Mă tem că vei vedea multe astfel de plante non-native în junglă – rămăşițe ale vizitatorilor anteriori ai junglei Varonat, care nu au fost foarte atenți cu proviziile lor.

— Proviziile? întrebe Tapper în timp ce îşi pregătea propriul rucsac.

— Fructele de *aleudrupe* sunt considerate o delicatesă pe multe lumi, spuse Falmal. Unii dintre cei care se alătură safariurilor noastre insistă să îşi aducă propriile provizii. Câteva semințe scăpate neglijent... Gesticulă elaborat. Nu putem decât să avem încredere că jungla însăşi se va descurca cu astfel de intruziuni. Haideți, trebuie să plecăm.

* * *

Până să ajungă la locul de campare ales de Falmal, nu mai văzură alte rămăşițe de mâzgă, cel puțin niciuna pe care Karrde să o poată identifica ca atare. Nu mai erau nici plante *aleudrupe*. Poate că după acea primă dată, vizitatorii neatenți fuseseră avertizați.

— Deci, spuse Tapper, aducând două ceşti cu lichid aburind acolo unde Karrde se sprijinise obosit de un copac de lângă corturile lor. Ce părere ai despre colegii noştri de călătorie?

Karrde se uită la ceilalți, care încă se chinuiau cu ajutorul escortelor să îşi monteze propriile adăposturi.

— După nivelul plângerilor din ultima oră, aş spune că sunt exact ceea ce par: ființe plictisite, bogate, în căutare de distracție şi oarecum enervate că trebuie să muncească pentru asta.

— Cu alte cuvinte, cu greu un contrabandist tipic.

Karrde ridică din umeri.

— Poate că aceştia sunt afacerişti semi-legitimi cu care Gamgalon vrea să facă afaceri.

— Sunt un milion de locuri în galaxie unde ar putea organiza întâlniri private fără atâtea probleme, sublinie Tapper, sorbind din ceaşca sa.

— Adevărat. Apropo, ai observat bucata aia de metal înfiptă în pământ în spatele acelor plante *aleudrupe* la primul nostru popas?

— Da, aprobă Tapper din cap. Mi s-a părut a fi un marcaj transponder. Probabil

este acolo fie pentru a marca drumul, fie pentru a ține evidența migrațiilor *Morodinilor.*

— Poate, spuse Karrde. Nu pot să nu mă gândesc, totuşi, că Falmal a reacționat destul de puternic când am pornit spre el.

— Crezi că e ceva mai puțin inofensiv?

— Ar putea fi, spuse Karrde. Posibil să fie parte a unei rețele de senzori...

Se întrerupse. Printre copaci, de undeva din apropiere, se auzi un mârâit adânc şi răsunător. De cealaltă parte a taberei, Falmal se îndreptă de spate în timp ce Buzzy şi Rodianul îşi desfăceau puştile blaster.

— Asta ar putea fi, murmură Karrde, prinzându-şi propria armă şi ridicându-se în picioare. Falmal?

— Shh! şuieră Krishul. Îl vei speria. Ne vom împărți în grupuri de câte trei, la fel ca în speedere.

Se grăbi spre Karrde şi Tapper, în timp ce ceilalți se adunau în propriile grupuri şi se îndreptau spre junglă.

— Veniți. Repede şi în linişte.

Plecară, cu puştile blaster pregătite.

— Cum pot trece *Morodinii* printre copacii ăştia? întrebă Tapper. Am crezut că sunt mari.

— *Morodinii* sunt lungi, dar subțiri, zise Falmal, uitându-se atent printre copaci. Se pot deplasa uşor prin junglă. Uite!

Karrde îşi roti puşca blaster în jurul său; dar Falmal nu făcea decât să arate spre pământ.

— Urme proaspete de mâzgă, spuse Krishul. Vezi?

— Da, spuse Karrde, uitându-se la linia argintie largă care străbătea solul şi dispărea printre copaci.

O linie remarcabil de dreaptă, de asemenea, virând doar pentru a ocoli un copac ocazional.

— Unul mare, de asemenea, spuse Falmal. Veniți. Îl vom urma.

— Nu pare foarte sportiv, mormăi Tapper în timp ce Falmal îi conducea printre copaci.

— Urma nu va dura mult, spuse Falmal peste umăr. Apare şi dispare.

Karrde se încruntă la dreapta lui. Era greu de spus prin toate tufişurile, dar...

— Este o altă urmă de mâzgă acolo? îl întrebă pe Falmal. Paralelă cu a noastră, la vreo trei metri distanță?

— Da, de obicei se mişcă în perechi, spuse Krishul. Linişte acum. Vezi, urma se întoarce.

În față, poteca de mâzgă se întorsese brusc spre stânga. Karrde îşi întinse gâtul; destul de sigur, cealaltă urmă se întorcea pentru a rămâne paralelă.

— Ăsta e un unghi destul de ascuțit, mormăi Tapper. Crezi că i-a speriat ceva?

— Linişte, spuse din nou Falmal.

În tăcere, continuară să meargă pe potecă. Îşi mai schimbară direcția de încă două ori în următoarele câteva minute, viraje la fel de ascuțite şi precise ca primul. Şi apoi, spre surprinderea lui Karrde, se despărțiră în două direcții diferite.

— Cum a făcut asta? întrebă el.

— Un al treilea *Morodin* s-a alăturat, spuse Falmal. Linişte. Ar putea fi chiar în față.

— Poate un al treilea, al patrulea şi al cincilea, spuse Tapper, dând din cap spre

dreapta.

Urma de mâzgă paralelă de acolo se despărţise în trei linii, două dintre ele înclinându-se cu trei metri mai departe de-a lungul solului din faţă. Înghiţind în sec, Karrde îşi ridică puşca blaster şi mai făcu un pas...

Şi deodată, acolo era: cincisprezece metri lungime, ridicându-şi partea din faţă a corpului rotunjit la trei metri de sol, o creatură galben pestriţă cu bot ca o lingură, picioare butucănoase şi dinţi mari. Un *Morodin.*

— Împuşcă-l! ţipă Falmal. Repede!

Puşca lui Karrde era deja lipită de umărul său, ţeava urmărind creatura uriaşă din faţa lor. *Morodinul* se ridică încă un metru de la sol, scoţând acelaşi mârâit adânc pe care îl auziseră în tabără. Karrde privi de-a lungul ţevii...

— Aşteaptă o clipă, îi spuse el lui Tapper. Nu trage. Doar stă acolo.

— Este un *Morodin*, mârâi Falmal. Trage până nu e prea târziu.

Dar era deja prea târziu. Din dreapta lor veni o rafală bruscă de foc de blaster, care îl lovi puternic pe *Morodin* în coaste. Tamish şi Cob-caree, cu Rodianul în spatele lor, ajunseseră de-a lungul uneia dintre liniile celeilalte urme de noroi. *Morodinul* mârâi încă o dată, apoi se prăbuşi la pământ cu o bufnitură tunătoare.

— Bună lovitură, aproape că exclamă Falmal. Vom chema spederele, iar piloţii îţi vor pregăti trofeul. Să ne întoarcem în tabără acum; zgomotul i-a alungat pe ceilalţi. Se uită speculativ la Karrde. Poate că mâine, Sindic Hart, va fi ziua ta pentru o ucidere.

— Poate, spuse Karrde, uitându-se la *Morodinul* doborât.

Deci asta a fost. Marele şi periculosul safari de Morodin... Şi se dovedise a nu fi mai dificil decât să împuşti un *bruallki* într-o plasă.

— Abia aştept.

* * *

Piloţii sosiră într-o oră şi, timp de aproape două ore după aceea, tabăra fu ocupată în timp ce transportau bucăţi de carne de *Morodin* de la locul uciderii şi purtau conversaţii interminabile cu Tamish şi Cob-caree despre cine va primi ce parte a capului şi despre preferinţele lor în ceea ce priveşte montarea şi încadrarea trofeului. Karrde rămase în afara activităţii, retrăgându-se la locul său de lângă copac cu un melodium[3] portabil şi lăsându-l pe Tapper să se ocupe de partea lor de muncă. Auzi unul sau două comentarii destul de finuţe despre lipsa de sportivitate îndreptate spre el, dar le ignoră. Sprijinindu-se de copac, cu ochii pe jumătate închişi, lăsă muzica melodiumului să-l învăluie.

Şi, pe furiş, se jucă cu setările releului de comunicaţii ascuns în dispozitiv.

Soarele cobora în pădure când piloţii îşi terminară treaba şi speederele decolară înapoi spre tabăra de bază.

— Sper că te-ai simţit bine, comentă Tapper, aşezându-se lângă Karrde şi ştergându-şi faţa cu mâneca costumului său de vânător care nu mai era elegant. Unii dintre ceilalţi cred că ai fost bosumflat.

— Nu îmi bat capul cu ce cred ei, spuse Karrde. Nu te face comod; mergem la o plimbare.

— Minunat, gemu Tapper, ridicându-se în picioare. Care-i treaba?

— M-am jucat puţin cu releul de comunicaţii, spuse Karrde, ridicându-se în

---

[3] Melodium – acordeon mic.

picioare şi punându-şi cureaua melodiumului pe umăr. Dacă Falmal şi compania au plantat markeri transponder în vecinătate, ar trebui să putem să îi detectăm cu el. Frumos şi uşor; să nu atragem atenția.

Se strecurară afară din tabără şi se îndreptară spre junglă. Bănuiala lui Karrde fu corectă: aproape imediat, releul de comunicații găsi un semnal, care venea din direcția uciderii *Morodinului*. Urmărind din nou urma de mâzgă, ajunseră curând la ceea ce rămăsese din carcasă, deja ocupată de necrofagi.

— Acolo este, spuse Tapper, arătând spre un grup de tufişuri la câțiva metri distanță. Este un marker transponder, în mod clar. Şi chiar lângă una dintre potecile de mâzgă.

— Da, zise Karrde, îngenunchind pentru o privire mai atentă.

Văzu că pământul de la marginea zonei de mâzgă fusese proaspăt răscolit. Aproape ca şi cum ceva ar fi fost plantat acolo... Îşi ridică brusc privirea, atrăgând atenția lui Tapper. Celălalt dădu din cap: auzise şi el zgomotul slab de trosnitură.

— Vine din tabără, murmură el.

Sunetul se auzi din nou.

— Să o luăm pe drumul cel mai lung, murmură Karrde, arătând spre porțiunea de potecă de mâzgă pe care Tamish şi Cob-caree ajunseseră mai devreme.

Să le explice lui Falmal sau amicilor săi de ce purta un melodium la o plimbare prin junglă putea deveni jenant. Mai ales dacă ar fi găsit înăuntru releul de comunicație trucat.

Mai auziră o dată sunetul scârțâit când părăsiră locul, dar după aceea păru să dispară în urma lor. Ceea ce era la fel de bine. La nu mai mult de cincisprezece metri în junglă, urma de mâzgă se întrerupse; şi când reapăru la trei metri mai departe, mai răsăriseră brusc alte trei.

— Uh-oh, mormăi Tapper. Încotro?

— Nu sunt sigur, spuse Karrde, aruncând o privire în spatele lor. Gândul că o întreagă turmă de *Morodini* dădea târcoale nu era unul deosebit de plăcut. Hai să încercăm pe aici, spuse el, arătând spre cea mai din dreapta dintre cele două urme. Vom marca mai întâi unul dintre copacii ăştia, ca să putem veni înapoi dacă va fi nevoie.

Tapper se holbă în junglă.

— Să încercăm să mergem mai întâi puțin mai departe, sugeră el încet. Ne putem întoarce oricând.

Karrde se încruntă la el.

— Este ceva?

— O bănuială, spuse Tapper. Doar o bănuială.

Karrde îşi strânse buzele.

— Cât de adânc vrei să mergi?

— Cam trei sute de metri, spuse Tapper. Îmi amintesc pe hartă o creastă în direcția aceea, care domină un fel de depresiune largă în pământ.

Karrde făcu o grimasă. Trei sute de metri într-o junglă necunoscută nu era ceva uşor. Dar, pe de altă parte, bănuielile rare ale lui Tapper meritau aproape întotdeauna urmărite.

— În regulă, spuse el. Dar nu mai departe de creastă. Şi ne întoarcem mai repede dacă ni se termină urma.

— De acord. Să mergem.

Traseul de mâzgă se despărţi din nou la câţiva metri, şi de încă două ori făcu una dintre acele întreruperi scurte, de trei metri, cu noi ramificaţii care plecau în direcţii diferite atunci când era reluat. Pentru o vreme, Karrde încercă să ţină evidenţa numărului de linii, sperând să îşi dea seama cu câte animale aveau de-a face aici. Dar renunţă curând la efort. Dacă *Morodinii* se hotărau să devină răi, diferenţa dintre şase şi şaizeci ar fi fost în mare parte academică.

— Acolo e creasta, spuse Tapper, arătând în faţă spre un ultim rând de copaci care părea să se deschidă spre cerul albastru. Hai să aruncăm o privire.

Păşiră înainte şi printre copaci. Acolo, întinsă la vreo 100 de metri sub ei, era depresiunea largă, ca o vale, descrisă de Tapper.

Şi adunaţi laolaltă într-o parte a ei erau peste cincizeci de *Morodini*.

— Am găsit mulţimea, într-adevăr, mormăi Karrde neliniştit.

Panta care cobora de pe creasta lor în vale era uşor abruptă, dar se îndoia că ar fi deranjat cu ceva mărimea şi musculatura unui *Morodin*. De fapt, ştia că nu ar fi făcut-o; poteca de mâzgă pe care o urmau ocolea creasta şi continua să coboare fără întrerupere.

— Nu te uita la *Morodini*, spuse Tapper. Uită-te la urmele de mâzgă.

— Ce e cu ele?

— Uită-te la ele, îl îndemnă Tapper. Spune-mi că vezi şi tu.

Karrde se încruntă, întrebându-se unde bătea. Întreaga depresiune era plină de linii, asta era sigur, clar vizibile între copaci şi peste tufişurile călcate în picioare. O mulţime de linii, prezentând aceleaşi curbe şi ramuri ca cele pe care le întâlniseră aici sus... Şi apoi, brusc, înţelese.

— Nu-mi vine să cred, icni el.

— Nici mie, spuse Tapper. Uite, unul dintre ei încearcă.

Unul dintre *Morodini* se desprinsese de grup şi intrase în canalul de trei metri dintre două linii. Dănţuind repede pe picioarele acelea scurte, înaintă până la prima curbă şi viră la stânga. În prima secţiune a labirintului elaborat.

— Să ne întoarcem, spuse Karrde, clătinând din cap neîncrezător. Am senzaţia că nu vrem să ne găsească aici băieţii lui Gamgalon.

— Prea târziu, spuse o voce moale.

Cu grijă, Karrde se uită peste umăr. La doi metri în spatele lui se aflau Falmal şi doi dintre piloţii Krish, toţi trei cu puştile blaster pregătite. În spatele lor se afla un al patrulea Krish, care se uita gânditor la el.

— Într-adevăr, spuse Karrde, coborând botul propriei puşti şi întorcându-se cu faţa la ei. Ei bine. Cel puţin nu ar trebui să avem probleme în a găsi drumul înapoi spre tabără.

— Încă nu am decis dacă ne întoarcem direct în tabără, spuse al patrulea Krish cu aceeaşi voce blândă. Puneţi armele jos, vă rog. Şi spuneţi-mi ce faceţi aici.

— Îl căutam pe *Morodini*, spuse Karrde în timp ce el şi Tapper îşi lăsau puştile blaster la pământ. Ne-am dat seama de faptul că sunt mai mult decât simple animale. Încruntă o sprânceană. Sunt fiinţe pe deplin conştiente, nu-i aşa, Gamgalon?

Krishul zâmbi.

— Foarte bine, spuse el. În ambele privinţe. Îmi ştii numele; care este al tău?

În aceste condiţii, nu părea să aibă prea mult sens să continue mascarada.

— Talon Karrde, se identifică Karrde. Acesta este asociatul meu, Quelev Tapper.

Falmal şuieră.

— Nu a fost aşa cum am spus, stăpâne? mârâi el. Contrabandişti. Şi spioni.

— Aşa se pare, spuse Gamgalon. De ce eşti aici, Talon Karrde?

— Curiozitate, spuse Karrde. Am auzit poveşti despre aceste safariuri ale voastre. Am vrut să aflu ce se întâmplă.

— Şi ai aflat?

— Vânați ființe simțitoare, spuse Karrde. Încălcând legea Imperială. Chiar şi în zilele noastre, îmi imaginez că ceea ce a mai rămas din Imperiu s-ar purta destul de aspru cu tine dacă ar şti asta.

Gamgalon zâmbi din nou.

— Îți imaginezi greşit. Din întâmplare, guvernatorul Imperial responsabil de Varonat este pe deplin conştient de ceea ce se întâmplă aici. Partea lui din câştiguri este destul de adecvată pentru a da asigurări că nu există astfel de întrebări cu privire la vânătoare.

Karrde se încruntă.

— Cu siguranță nu mituieşti un guvernator Imperial cu resturi din biletele de safari.

— Într-adevăr, nu, spuse Gamgalon. Dar cum safariurile oferă o acoperire ideală pentru operațiunile noastre de plantare şi recoltare, este în interesul său să le permită să continue.

— Nu-l mituieşti nici cu fructe *aleudrupe*, adăugă Tapper. Poți cumpăra aceste lucruri de pe piața liberă, câte treizeci sau patruzeci la pachet.

— Ah, dar nu aceste fructe de *aleudrupe*, spuse Gamgalon îngâmfat. Această cultură specială este cultivată într-un sol saturat cu mâzgă de *Morodin*... şi în timpul creşterii lor, aceste boabe suferă o schimbare chimică extrem de interesantă.

— Cum ar fi?

Falmal şuieră din nou.

— Stăpâne...?

— Nu-ți face griji, îl linişti Gamgalon. Gândeşte-te, Talon Karrde, la o navă comercială care transportă trei încărcături către o lume tensionată din punct de vedere politic: *rethan-K, promhassic triaxli* şi boabe de *aleudrupe*. Toate inofensive, toate legale, niciuna nu merită nici măcar o voce ridicată din partea vameşilor Imperiali sau a oficialilor Noii Republici. Nava este trimisă la suprafață, unde este întâmpinată cu entuziasm de clienții săi. Care, o oră mai târziu, vor lansa un atac asupra duşmanilor lor politici sau militari. Cu arme care utilizează o formulă de explozie la fel de puternică ca gazul Tibanna.

Karrde se holbă la el, un nod tare formându-i-se în stomac.

— Fructele sunt un catalizator?

— Excelent, spuse Gamgalon aprobator. Falmal avea dreptate – eşti într-adevăr suficient de inteligent pentru a fi periculos. Mai exact, sâmburii fructelor sunt cei care creează acest nou gaz din *rethan* şi *promhassic*. Fructele în sine sunt perfect normale şi pot rezista oricărui test chimic.

— Iar safariurile maschează atât plantarea, cât şi recoltarea. Karrde aprobă din cap. Markerii transponder sunt acolo pentru a te ajuta să găseşti recoltele după ce le-ai plantat. Ai toate profiturile din contrabanda cu arme, fără niciunul dintre riscuri.

— Înțelegi, radie Gamgalon. Şi astfel trebuie să înțelegi şi de ce nu putem permite să se afle niciun indiciu despre asta.

Făcu un gest, iar unul dintre piloții Krish făcu un pas în față, aplecându-se

stângaci pentru a ridica puştile blaster pe care Karrde şi Tapper le lăsaseră jos.

— Desigur că înțeleg, spuse Karrde. Poate că am putea discuta o înțelegere? Organizația mea...

— Nu va fi nicio discuție, spuse Gamgalon. Iar aranjamentele mele sunt doar ale mele. Pe aici, vă rog.

Pilotul se îndreptă, făcu un gest în lateral cu puşca lui Karrde...

Şi deodată mâinile lui Tapper săriră, smulgând puşca din mâinile pilotului şi înfingând țeava cu putere în trunchiul Krishului. Plonjând la adăpostul celui mai apropiat copac, întoarse puşca spre Falmal şi Gamgalon... Şi căzu învârtindu-se la pământ când o pereche de proiectile de blaster îl străpunseră de pe creasta din dreapta lui. Avu o singură tresărire şi apoi rămase nemişcat.

— Am încredere, Talon Karrde, spuse Gamgalon în tăcerea fragilă, că nu vei fi atât de prost încât să opui o rezistență similară.

Karrde îşi ridică ochii de la silueta prăbuşită a lui Tapper, pentru a-l vedea pe al treilea pilot Krish ieşind din ascunzătoare de-a lungul crestei, cu puşca fixată pe pieptul lui Karrde.

— De ce n-aş face-o? ceru el, vocea lui sunându-i urât în urechi. Ai de gând să mă omori oricum, nu-i aşa?

— Alegi să mori aici? replică Gamgalon. Pe aici, te rog.

Karrde respiră adânc. Tapper mort; el însuşi neînarmat şi singur. Complet singur – chiar şi *Morodinii* de jos dispăruseră, împrăştiindu-se, se pare, la auzul focului de blaster. Dar, nu, nu dorea să moară aici. Nu când mai exista o şansă să trăiască suficient de mult pentru a răzbuna moartea lui Tapper.

— În regulă, suspină el.

Doi dintre piloți făcură un pas înainte şi îl luară de brațe, apoi porniră cu toții.

Karrde nu se aşteptase ca ei să-l ducă înapoi la tabără, şi nu o făcură. După direcția în care îi conducea Falmal, părea că se îndreptau spre una dintre celelalte luminişuri pe lângă care trecuseră chiar înainte să-şi ridice tabăra. Fără îndoială, acolo unde îi aştepta speederul lui Gamgalon.

— Ce fel de sistem de distribuție aveți? întrebă el.

— Nu am nevoie de asistență, spuse Gamgalon, privind înapoi peste umăr. Aşa cum am spus deja.

— Organizația mea ți-ar putea fi totuşi de folos, sublinie Karrde. Avem persoane de contact peste tot în...

— Vei tăcea, îl întrerupse Gamgalon.

— Gamgalon, ascultă...

Şi din spatele lui veni un mârâit adânc, răsunător. Un mârâit care fu reluat o clipă mai târziu din ambele părți. Grupul se opri brusc.

— Falmal? răbufni Gamgalon. Ce este asta? De ce sunt *Morodini* aici?

— Nu ştiu, spuse Falmal, cu nelinişte în voce. Asta nu seamănă deloc cu ei.

Mârâiturile veniră din nou, din ceea ce păreau a fi aceleaşi poziții.

— Poate că s-au săturat în sfârşit să fie pradă, spuse Karrde, uitându-se în jur. Poate că au decis să organizeze un safari pe cont propriu.

— Prostii, spuse Falmal. Dar se uita şi el în jur. Şi începuse să tremure. Stăpâne, sugerez să mergem mai departe. Repede.

Mârâiturile se auziră din nou.

— Falmal ia prizonierul, ordonă Gamgalon, cu vocea brusc sumbră în timp ce

scotea un blaster de sub tunică. Voi, ceilalți: în lateral şi în spate. Împuşcați tot ce vedeți.

Atenți, cei trei piloți se răspândiră în junglă, cu puştile blaster ținute sus. Falmal păşi lângă Karrde, strângând o mână încordată în jurul brațului său.

— Repede, şuieră el.

Gamgalon păşi de cealaltă parte a lui Karrde şi, împreună, cei trei se grăbiră să înainteze. În fața, printre copaci, Karrde putu să vadă sclipirea luminii soarelui de pe un speeder. Se auzi un alt cor de mârâituri de *Morodin*, de data asta din spatele lor. Ajunseră la ultimul rând de copaci, păşind în luminiş...

Şi, cu un suspin gâfâit, Falmal îi dădu brusc drumul brațului lui Karrde şi se împiedică, prăbuşindu-se la pământ, cu mânerul unui cuțit ieşindu-i din lateral. Gamgalon mârâi şi se întoarse, blasterul căutând o țintă.

Nu reuşi. Chiar în timp ce Karrde se ferea în mod reflex într-o parte, tunica Krishului izbucni într-o scurtă explozie de flăcări când o împuşcătură liniştită de blaster îl prinse perfect în mijlocul corpului. Căzu cu spatele la pământ şi rămase nemişcat. Karrde se întoarse; dar nu era unul dintre colegii săi vânători pe care să-l vadă ieşind din adăpostul copacului pe lângă care tocmai trecuseră.

— Nu sta acolo, mârâi Celina Marniss, coborând micul blaster în timp ce trecea pe lângă el şi se îndrepta spre speeder. Speederul meu e prea departe – îl vom lua pe al lor. Doar dacă nu vrei să fii aici când ne prind ceilalți Krish.

* * *

— Bună treabă, comentă Karrde în timp ce *Cumpărătorul Uwana* străbătea atmosfera superioară a lumii Varonat spre spațiul îndepărtat. Bună treabă, într-adevăr. Deşi trebuie să mărturisesc o anumită dezamăgire că nu au fost de fapt *Morodinii* cei care s-au răzbunat în sfârşit.

Lângă el, Celina pufni pe sub nas.

— Având în vedere că probabil nu pot deosebi un om de un Krish, darămite un om de altul, ar trebui să te consideri norocos că nu au fost ei. Te-ar fi băgat în pământ împreună cu Gamgalon şi echipajul său.

— Cel mai probabil, recunoscu Karrde. De unde ai înregistrările cu mârâitul *Morodinilor*?

— Gamgalon m-a luat odată cu el într-unul dintre safariurile sale, spuse Celina. Pe vremea când încă mai credea că ar avea o şansă să mă recruteze în organizația lui.

— Deci nu lucrai pentru el. Ne-am întrebat despre asta.

— Nu-mi plac Krishii, spuse ea categoric. Nici chiar în cei cinstiți nu poți avea încredere prea mult, iar Gamgalon cu greu se califică drept cinstit. În plus, tot ce voia de la mine era să fac pe spionul spațial pentru el. Nu prea aveam viitor în asta.

— Nu aveai, fu de acord Karrde. Deci, dacă tot erai în junglă, ai continuat şi ai înregistrat nişte mârâituri *Morodin*?

Ea ridică din umeri.

— M-am gândit că ar fi util să am aşa ceva. Se pare că am avut dreptate. Îi aruncă o privire. Apropo, îmi eşti dator pentru cele trei aparate de înregistrat. Chestiile alea nu sunt ieftine.

— Îți datorez mult mai mult decât atât, îi aminti Karrde cu sobrietate. Oricum, de ce ne-ai urmărit până acolo?

— Oh, haide, îl ironiză ea. Hart şi Seoul? Ca să nu mai vorbim de o navă numită *Cumpărătorul Uwana*? Totul era un pic prea drăguț; şi mi-am amintit că am auzit despre un şef contrabandist care avea o predilecție pentru jocurile de cuvinte drăguțe. Aşa că am riscat.

— Şi a dat roade, spuse Karrde. Ai câştigat o recompensă considerabilă. Spune-mi doar care anume.

Ea se întoarse să se uite la el cu acei ochi verzi ai ei.

— Vreau o slujbă, spuse ea.

Karrde se încruntă. Nu fusese răspunsul la care se aşteptase.

— Ce fel de slujbă?

— Orice fel, spuse ea. Pot să pilotez, să lupt, să mă joc de-a flectorul...

— Mecanic de hiperpropulsie?

— Şi asta, spuse Celina. Orice ai, pot să învăț. Trase adânc aer în piept, apoi îl lăsă să iasă. Vreau doar să mă întorc din nou în societatea obişnuită.

Karrde încruntă o sprânceană.

— Ai o viziune ciudată asupra contrabandei dacă o consideri că este o societate obişnuită.

— Crede-mă, spuse ea cu tristețe. Comparativ cu unele dintre lucrurile pe care le-am făcut, este.

— Nu mă îndoiesc, spuse Karrde, studiindu-i chipul.

O față foarte izbitoare, cu un corp izbitor. Decorativă şi competentă deopotrivă; combinația lui preferată.

— În regulă, spuse el. Te-ai ales cu o slujbă. Bine ai venit la bord.

— Mulțumesc, spuse ea. Nu vei regreta că m-ai angajat.

— Sunt sigur că nu voi regreta. El zâmbi uşor. Şi din moment ce acum lucrăm oficial împreună... Întinse mâna. Poți să-mi spui Talon Karrde.

Ea zâmbi puțin când îi luă mâna.

— Încântată să te cunosc, Talon Karrde, spuse ea. Poți să-mi spui Mara Jade.

ÎNCERCAREA LUI TINIAN
De Kathy Tyers

Tinian I'att, nepoata şi moştenitoarea fondatorilor *I'att Armament*, îşi încreți nasul şi încercă să nu respire prea adânc. Sala de demonstrații a complexului industrial mirosea a carne arsă şi a substanțe chimice. Putea să identifice cinci... nu, şapte formule după mirosul lor, un amestec de vrăjitorie cu potențial catastrofal. Din când în când, explozibilii demonstrativi explodau mai tare, mai repede sau mai devreme decât anticipase cineva, şi nici măcar oțelul transparent cvadruplu nu oferea protecție completă.

Stând lângă bunicul Strephan, Daye Azur-Jamin îşi sprijinea mâna pe o baricadă contra exploziilor înaltă până la brâu. Tunica gri *I'att Armament* a lui Daye îi accentua aerul de autoritate. La fel şi comunicatorul de manager pe care îl purta la curea. O dungă prematur căruntă marca centrul sprâncenei stângi a lui Daye.

— Nu e nimic evident în neregulă cu armura de trupe de şoc, excelență, spuse el, iar Tinian îi admiră autocontrolul. Ştia ce părere avea Daye despre legăturile Imperiale ale bunicului. Dar un țintaş bun – sau un idiot cu un blaster de mare putere – poate identifica punctele slabe. Câmpul nostru o face invulnerabilă.

Mofful Imperial Eisen Kerioth plesni într-o palmă un baston *swagger*[4] negru lustruit. Înalt şi slab, Mofful Kerioth îşi ținea capul în față, deasupra unui ansamblu uimitor de pătrate de rang roşii şi albastre. Tinian, Daye şi bunicii ei se aşteptaseră la consilieri tehnici pentru această demonstrație şi poate la câteva trupe militare, dar niciodată la un Moff de Sector cu escortă de trupe de şoc. Kerioth şchiopăta, favorizând un picior stâng înțepenit şi sprijinindu-se din când în când pe bastonul *swagger*.

— Sună minunat, băiete. Şi de ce angajatul tău demonstrativ a devenit laş?

Vechea uniformă neagră de serviciu Imperial a bunicului Strephan îi punea în valoare părul alb şi des. Bunica Augusta se juca cu un tiv lateral al lungii ei robe verzi. Ea dezvoltase recent un sindrom degenerativ rar, iar cel mai bun specialist bioimun de pe Druckenwell îi dăduse doar câteva luni de viață dacă nu căuta tratament. Acesta nu era disponibil aici, în Il Avali, sau în oricare alt oraş de pe Druckenwell... şi era scump. În spatele bunicii Augusta, Wrrlevgebev, bodyguardul Wookiee al familiei I'att, stătea rezemat de un perete de duracretă gri cu pietricele. Wrrl rumegă un comentariu rapid pe care numai Tinian – care îi studiase limba – îl putea traduce.

Ea nu o făcu, dar împărtăşi dispreţul lui Wrrl pentru angajații laşi. Se jucă cu o colecție de accesorii din buzunarul salopetei: coji de nuci *neka*, unelte de reglare a droizilor şi piesa ei norocoasă secretă.

Ar fi avut nevoie de tot norocul astăzi. Dacă *I'att Armament* îşi vindea noul câmp de protecție a armurii, atunci bunicii ei s-ar fi putut pensiona, iar ea şi Daye ar fi preluat fabrica.

Kerioth îşi îndreptă umerii şi gâtul, apoi îl împunse pe bunicul cu bastonul său *swagger*.

— Ei bine, I'att? Cine o să intre în armura aia? Am bătut un drum lung ca să

---

[4] Baston swagger – baston scurt folosit adesea pentru a simboliza autoritatea. În general, era mai mic decât un baston de dimensiuni normale şi nu era folosit ca ajutor pentru mobilitate.

vedem asta.

Evident, bunicul îl cunoscuse pe Moff cu ani în urmă. Fiecare îşi alesese propriul mod de a servi *Noua Ordine*. Bunicul protejând puterea Imperială, Kerioth mânuind-o. Kerioth strâmbă un deget spre Wrrl.

— Tu. Wookiee. Coboară aici.

Wrrl îşi încreți buzele peste dinții uriaşi şi scoase un urlet clar. Kerioth ceruse ca familia I'att să-şi dezarmeze Wookieeul în timpul vizitei sale, iar Wrrl era deja iritat. O dungă roşie-blondă îi traversa fața lui Wrrl, blana având aproape aceeaşi nuanță ca părul lui Tinian, lung până la umeri. Era o coloratură ciudată pentru un Wookiee.

— Ce-a spus, Tinian?

Perspicacitatea în afaceri a bunicului se vedea în felul în care îl măsura şi îl accepta pe Moff. Prin comparație, Kerioth părea... Tinian încercă să-şi imite bunicul observator. Kerioth părea neşlefuit. Şi condescendent.

Se uită la bucățile de proiectil de pe masa de armament. Optsprezece unități albe zăceau lângă jumătățile moi ale unui combinezon negru din două piese. Wrrl nu ar fi încăput în combinezon, darămite în câmp.

— Excelența Voastră, e prea mare, traduse ea. Nodurile câmpului maximizează la un moment dat 1,86 metri înălțime şi un metru lățime.

Moff Kerioth ridică o sprânceană neagră şi îngustă.

— I'att, spune-mi din nou de ce participă nepoata ta la demonstrații secrete.

Tinian se enervă. Poate că era mică şi slabă, dar nu era un copil. Nu observase Kerioth salopeta ei aparținând companiei?

Bunicul îi puse o mână caldă pe braț.

— Excelența voastră, Tinian este un membru nepretuit al echipei. Are instincte uimitoare pentru explozibili.

Un soldat din trupele de şoc stătea în centrul celui de-al doilea rând de scaune în sus.

— Domnule, spuse el prin filtrul căştii, dacă Wookieeul e prea înalt, de ce n-ar încerca ea?

Tinian păli. Ea... să demonstreze? Să stea în capcana undelor şi să se tragă în ea?

— De la o extremă la alta, glumi Kerioth. Membră nepretuită a echipei, nu-i aşa?

Bunicul se dădu înapoi spre un panou de coduri. De la acel panou, putea coborî doi pereți anti explozie cu patru straturi de oțel transparent între capcana de unde şi cele patru rânduri largi de scaune cu scuturi retractabile.

— Ah... da, dar Tinian nu este voluntarul nostru pentru demonstrații.

Kerioth îşi deplasă greutatea de pe un picior pe altul.

— Ea s-ar potrivi. Eşti absolut sigur că armura ta este impermeabilă la focurile de blaster?

— Total, murmură bunicul.

— Atunci dovedeşte-o.

— Dar... nu. Voi chema un droid de linie.

— Percep o anumită lipsă de încredere.

Moff Kerioth îndreptă batjocura către trupele sale de şoc, dar Tinian o primi în burtă. Bunicul şi bunica trebuie să ajungă la acea unitate medicală din afara lumii.

Dragostea concentră curajul lui Tinian, la fel şi speranțele ei. Câmpul funcționa. Îl văzuse testat.

— Bunicule? ridică ea o mână. Mă ofer voluntar.

Bunicul, bunica şi Daye păşiră în faţă, vorbind simultan:

— Stai…

— Tinian…

— Nu…

Wrrl clipi din ochii albaştri imenşi şi sugeră în şoaptă lui că Daye era construit mai aproape de tiparul trupelor de şoc decât ea.

Tinian îl fixase cu privirea pe Moff Kerioth. Punea pariu că acesta se va comporta ca un birocrat al *Companiei BlasTech* pe care îl întâlnise odată la o petrecere – odată ce sugera ceva, nicio altă idee nu i se potrivea.

Zâmbetul lui Kerioth se răspândi încet de pe buzele lui subţiri până la ochii reci şi întunecaţi.

— Foarte bine, ah, Tinian. O adevărată încercare a excelenţei *I'att Armament.*

Înainte ca Tinian să se poată răzgândi, îl târî pe Wrrl la masa de echipare.

— Ajută-mă, îi ordonă ea.

Salopeta ei ar fi încăput cu uşurinţă în combinezonul negru. De asemenea, alese corsetul pentru partea superioară a corpului, carapacea şi platoşa, pe care armurierii le numeau *găleată de corp* atunci când erau purtate împreună. Le împinse spre Wrrl. În spatele carapacei, în locul pachetului obişnuit de instrumente, droizii *I'att Armament* instalaseră un disipator de căldură şi transmiţătorul de câmp. Un singur control nou ieşea în evidenţă pe pieptar.

Îşi scoase pantofii şi îşi vârî un picior în combinezon. Nu auzise niciodată atâta linişte.

— Bunicule, sugeră ea, explică-le cum îmbunătăţeşte combinezonul câmpul.

— Tinian, o imploră bunicul.

Jambierele combinezonului se lăsau pe ea cu riduri pe toată lungimea lor. Ea îşi smulse cureaua îngustă a salopetei şi fixă ţesătura neagră grea.

— Am memorat discursul, insistă ea. Ar trebui să-l ţin eu?

Moff Kerioth îşi sprijini bastonul pe un umăr.

— Te rog, fă-o, rosti el.

Dintr-o dată îi displăcu de el. Daye insistase întotdeauna că preferă să moară pentru o cauză nobilă decât să-şi câştige existenţa dintr-una nenobilă, şi spera că doar nervii ei, care se văitau din locul în care îi *îndesase* (pentru a-l împiedica pe Daye să încerce s-o oprească), îl făceau pe Kerioth să pară brusc sinistru.

Daye era sensibil la un câmp energetic pe care îl numea Forţa. El susţinea că sensibilitatea la Forţă nu era un mod sănătos de a exista în *Noua Ordine* a Împăratului Palpatine şi îi avertizase pe Tinian şi pe bunicii ei că Imperiul se pretase la represiuni violente în alte părţi ale galaxiei… dar Tinian nu-l credea. *I'att Armament* aproviziona *Noua Ordine* de ani de zile, profitând din plin.

Îşi îmbrăcă partea de sus a combinezonului. În timp ce netezea ţesătura neagră lejeră peste adunătura de la talie, trase adânc aer în piept.

— Câmpul de protecţie produce pulsuri anti-energie chiar în dincolo de faza salvelor de blaster, începu ea. Fulgii de *zersium* pe care i-am lipit în combinezon – Tinian ridică o mânecă căzută şi îşi trecu dosul mâinii peste celălalt antebraţ – amplifică câmpul. Considerăm că acesta este un element cheie al acestui nou sistem…

— Întregul sistem s-a dovedit prea des vulnerabil, se auzi vocea lui Kerioth. Acum opt ani, am avut o escortă de trupe împuşcată în jurul meu. Am târât ăsta de

atunci. Îşi lovi piciorul stâng cu bastonul *swagger*. Te simţi bine acolo, copilă?

Nu sunt un copil.

— Sunt bine. Ea îşi strânse umerii. Îmi pare rău pentru picior. Pot să termin?

El balansă bastonul *swagger*.

— Te rog.

— Am eliminat astfel punctele slabe, spuse ea, cunoscute de mult timp de către elementele insurecţionale. Sunt gata, Wrrl.

Wookieeul ridică platoşa şi carapacea. Bunica Augusta îşi încrucişă mâinile tremurânde în faţa robei ei lungi şi verzi. Daye ocupă o poziţie în spatele lui Tinian. Dacă ea ezita sau chiar tresărea, bănuia că el îi va cere să poarte el armura.

Ea luă carapacea.

— Există izolaţie şi un disipator de căldură încorporate în această piesă, explică ea, ridicând protecţia cu spatele astfel încât Mofful Kerioth şi escorta sa să poată vedea înăuntru. O mânecă neagră îi acoperi cealaltă palmă. Ea o împinse în sus, strângând ţesătura înapoi spre cotul ei. Pentru microsecunda de care are nevoie câmpul pentru a atinge eficienţa maximă, armura însăşi se ocupă de absorbţia căldurii. Izolaţia, plus acest disipator, aproape că elimină disconfortul termic.

— Se presupune.

Kerioth părea sarcastic.

Tinian decise că nu-l va mulţumi niciodată decât dacă îi va demonstra produsul. Atunci ar fi fost impresionat. Apoi le va acorda cel mai profitabil contract pe care *I'att Armament* îl câştigase vreodată. Mii de soldaţi aveau nevoie de această protecţie.

— Ajută-mă, Wrrl.

Wrrl îi potrivi corsetul lui Tinian în spate şi în faţă, prinzându-l la nivelul umerilor. Tinian avea încredere deplină în Wrrl. Cu cinci ani în urmă, îl văzuse bătut de un traficant de sclavi. Mănunchiuri însângerate de blană murdăriseră pământul din jurul uriaşului extraterestru. Tinian – care nu avea nici doisprezece ani – se năpustise înainte, fără să ţină cont de protestele bunicii Augusta (ea se mişca întotdeauna mai repede decât oricare dintre bunici). Salvase viaţa creaturii, neavând habar că, salvându-l pe Wrrl, cumpărase loialitatea acestuia până la moarte.

Bucăţile de carapace îi atârnau pe umeri. Tinian se zvârcoli până când se echilibrară.

Daye luă apărătorile de umeri, strângându-le între mâinile lungi şi sensibile.

— Puneţi-le şi pe astea, murmură el.

Dunga căruntă i se arcuia mai sus decât restul sprâncenelor. Conform legilor stricte ale populaţiei de pe Druckenwell, ea şi Daye erau prea tineri pentru a se căsători până când nu dovedeau independenţă financiară. Zvelt şi cu un aspect de intelectual, cu ochi căprui plini de viaţă, Daye venise în Il Avali pentru a-şi face o viaţă.

Acum era oficial al doilea subinspector al lui Tinian şi centrul vieţii ei. Îl lăsă să-i prindă apărătorile pe umeri. Acestea îi atârnară până îi acoperiră coatele, închizându-i partea superioară a corpului cu o cutie largă şi nepotrivită. Conductele de câmp se ciocniră între ele când ea se întoarse spre Daye. Dacă l-ar fi putut linişti...

— Ştiu de ce faci asta. El se aplecă aproape şi o privi fix. Nu-mi place, dar înţeleg. Nimeni nu te numeşte laşă şi scapă cu asta. Îi strânse antebraţul. Forţa să fie cu tine, iubire.

În timp ce el se îndepărta, Tinian roti un control de pe platoşă. Prima dată când văzuse demonstraţia acestui câmp, îşi făcuse griji în acest moment. Câmpul nu bâzâia,

nu zumzăia, nu scânteia, nici măcar nu strălucea.

— Bunicule?

Ca şi cum s-ar fi trezit din morți, el ridică o luma mică. Tinian şi-a întins brațul într-o parte. El porni luma. Pe mâneca ei nu apăru niciun punct luminos.

— Când energia întâlneşte câmpul anti-energie, spuse bunicul, recăpătându-şi vocea, câmpul răspunde şi o anulează. Acum suntem siguri că funcționează.

— Gata, Tinian? întrebă Mofful.

Vocea lui era la fel de blândă ca şi cum ar fi invitat-o să ia masa în loc să-i ordone să iasă în fața unui pluton de execuție.

Tinian se îndreptă spre capcana undelor, simțindu-se ridicolă în interiorul *găleții* enorme, al apărătorilor de umăr şi al combinezonului. Construită ca un buzunar la un capăt al încăperii spațioase de demonstrații, pereții şi podeaua din duracretă ale capcanei de unde erau înclinați pentru a absorbi explozii inimaginabile de energie. Micile gropi întunecate din pereții ei erau dovada demonstrațiilor anterioare.

Cel puțin nu mai putea mirosi camera. Chiar şi fără cască, mirosul nu se mai simțea de câteva minute.

Daye stătea aproape de baricadă, încruntat. Ea se îndreptă de spate – pentru înălțimea ei – şi abia îi zâmbi. Wrrl se îndreptă spre panoul de coduri.

Kerioth îşi îndreptă bastonul spre trei soldați.

— Voi trei. Puştile, strigă el.

Ei mărşăluiră înainte. Daye îşi ținea ambele mâini în jos, în lateral. De obicei, ținea una sau amândouă ascunse într-un buzunar.

Tinian privi puştile blaster. Acelea nu erau obiectele noi şi strălucitoare din fabrică cu care avea de-a face în general. Daye se holbă la cel mai apropiat soldat.

— Pregătiți, spuse Mofful. Cele trei puşti se ridicară. Țintiți punctele slabe.

Kerioth se întoarse să o privească pe Tinian. Buza lui se încreți. Evident, îi plăcea să vadă restul membrilor *I'att* transpirând.

Ea ştia că armura funcționa. Dar uitându-se la cele trei țevi de puşcă, îşi pierdu momentan controlul panicii. Imediat, chipul lui Daye îi reflectă teama. Se întoarse spre un soldat şi întinse timid mâna după puşca lui.

— Acum, ordonă Kerioth.

Trei raze de energie roşie-portocalie şuierară spre pieptul lui Tinian. Ea tresări, dar nu se putu feri suficient de repede. Căldura îi străfulgeră spatele şi umerii, în ciuda izolației suplimentare a *găleții*. Daye îngheță şi se holbă, uimit.

— Încetați focul.

Kerioth îşi răsuci bastonul *swagger*.

Tinian se îndreptă din nou, dădu drumul la respirație, apoi îi zâmbi slab lui Daye. Vânzarea era ca şi făcută. O făcuse, deşi îşi dorea să nu fi încercat să se ferească.

Daye băgă o mână în buzunar şi se încruntă. Probabil că panica ei de moment îl lovise mai adânc decât o speriase pe ea.

Kerioth scoase un comunicator din teaca centurii sale.

— Echipajele trei, patru şi cinci: sigilați intrările. Fără trafic sau comunicare în afara terenului.

— Poftim? Bunicul făcu un pas înainte, evident la fel de confuz cum se simțea Tinian. Domnule, ce înseamnă asta?

Moff Kerioth îl bătu pe umăr pe bunicul ei cu bastonul său *swagger*.

— Felicitări, I'att. Îți cumpăr produsul.

— Ne-ai sigilat intrările.

Kerioth îşi împreună mâinile la spate.

— Ar fi regretabil dacă elementele insurecţionale ar afla că noi am găsit o cale de a face invincibile armurile trupe de şoc, nu-i aşa?

Noi am găsit o cale? protestă Tinian în tăcere.

Bunica Augusta alunecă înainte, foşnindu-şi veşmintele.

— Securitatea noastră a fost întotdeauna de neegalat, Moff Kerioth. Nu trebuie să te temi de...

— Bineînțeles, continuă Moff Kerioth. Atunci înțelegeți că toți cei care au lucrat peste anumite niveluri la acest proiect trebuie să se întoarcă cu mine în sistemul Doldur. Acest obiect trebuie să fie fabricat în condiții strict reglementate. *Noua Ordine* controlează Doldur până la prețul alimentelor. Este cea mai sigură lume pentru producția militară avansată.

E terenul tău, îşi dădu seama Tinian. *Vrei ca totul să fie fabricat acolo unde poți privi.*

Ochii bunicului se îngustară.

— Îmi pare rău, dar această familie nu poate călători. Augusta are nevoie de îngrijiri medicale.

Tinian atinse cu degetul marginea mânecii combinezonului.

— După atâția ani de muncă grea, merită o pensionare liniştită, protestă ea. Daye şi cu mine suntem pregătiți să conducem uzina. Vom... Ezită, apoi continuă. Era singura cale. Vom merge noi pe Doldur. Dar bunicul şi bunica se retrag la Geridard.

— Nu, spuse Kerioth. Veți merge la Doldur cu mine. Cu toții.

— Domnule, interveni Augusta, îmi cer scuze că îngreunez lucrurile, dar cererea noastră pentru *Centrul de Convalescență Geridard* a fost deja procesată. Le-am trimis un avans de 90.000 de credite pentru îngrijire.

Kerioth se întoarse. Îşi ridică bărbia ca şi cum ar fi recitit cererile familiei I'att de pe tavan. Când privi din nou în jos, zâmbetul condescendent îi revenise.

— Nu vei călători la Doldur? Nu te pot convinge?

— Din păcate, domnule, este imposibil.

Strephan îşi încrucişă brațele peste pieptul decorat al uniformei sale negre.

— Poate că nu atât de nefericit. Asta îmi permite să mă debarasez în acelaşi timp de problemele tale de pensionare şi de sănătate. Kerioth îşi balansă bastonul spre cel mai apropiat soldat. Ia-i pe amândoi.

Înainte ca Tinian să înțeleagă, soldatul îşi ridică puşca blaster şi trase de două ori. Bunicul Strephan se prăbuşi pe duracretă. Augusta oftă înainte să se prăbuşească peste Strephan. Nu mai mişcă niciunul dintre ei.

Prea şocată ca să protesteze, Tinian îşi acoperi gura cu ambele mâini. Daye îşi îndoi genunchii, gata să se năpustească.

— De ce ai făcut asta? şopti el.

Kerioth îşi înclină bățul *swagger* ca o armă spre pieptul lui Daye.

— O să vă dezvălui un secret, tinerilor, anunță el. Am sponsorizat cercetarea acestui tip de câmp energetic anti-blaster pe Doldur. Împăratul Palpatine va fi foarte recunoscător când voi prezenta această invenție ca fiind a mea... cu toate elementele necooperante date la o parte. Doriți să cooperați? întrebă el cu blândețe.

Bunicule! Bunică! Amețită de durere şi groază, Tinian trebuia să supraviețuiască dacă voia să-i răzbune. Încuviință din cap. *Spune da!* îl imploră ea mental pe Daye.

El se îndreptă încet, dar nu vorbi, iar Kerioth ridică din umeri.

— Legături pentru băiat, ordonă el unui alt soldat. Cât de mult şi cât de confortabil vei trăi, băiete, va depinde de cât de bine vei coopera.

Sublinie din nou cuvântul.

Daye îşi ajustă poziția, întorcând uşor ambele picioare în afară. Un soldat băgă mâna într-un compartiment al centurii. Tinian se uită de la soldat la Daye. Acesta se uita la soldat. Daye învățase câte ceva despre autoapărare de la Wrrl. Se putea mişca mai repede decât se aştepta cineva. Tinian trebuia să creeze o diversiune.

— Wrrl! strigă ea. Ajutor!

Se întoarse şi fugi spre uşă.

Urletul lui Wrrl o sperie până şi pe Tinian. Acesta lovi panoul de coduri cu o labă gigantică. Un perete din oțel transparent plonjă din tavan, prinzându-l pe Kerioth şi pe doi soldați înăuntru. Dar rămăseseră patru soldați. Wrrl se năpusti asupra celor doi care blocau ieşirea, îi ridică pe fiecare de câte un umăr şi le izbi căştile una de cealaltă.

Tinian țâşni înainte.

— Mergi la stânga! strigă Daye în spatele ei. Wrrl, rămâi cu Tinian!

Tinian se întoarse spre stânga şi încercă să fugă. Una dintre jambierele largi o împiedică. Focurile de blaster şuierară pe deasupra capului ei, iar Wrrl încercă să o apuce cu brațele lungi şi zburlite. Blana se zbârli acolo unde o atinse.

— Nu! strigă ea.

Câmpul deteriora imprevizibil carnea vie care îl atingea. Tinian se târî în picioare. Wrrl trecu în sprint pe lângă un droid de serviciu care părea dezorientat, iar ea prinse un miros de blană arsă.

— Daye? strigă ea. Wrrl, unde este...

Wrrl strigă ceva despre separarea trupelor de şoc. Ajunseră la tubul liftului. Tinian sări pe grila de podea a acestuia. Liftul nu se activă pentru a o transporta în sus.

— L-au oprit! strigă ea.

Wrrl păşi în fața ei, invitând-o clar să urce pe spatele lui.

Nu exista altă cale de ieşire din acest blocaj. Tinian dezactivă câmpul armurii, se înălță şi îşi strânse mâinile în fața gâtului lui Wrrl, sperând că nimeni nu va trage în ei. Blana pârlită şi mată îi perie fața. Platoşa de mărimea unui soldat din trupele de şoc îi săpa în stomac. Wrrl sări pe peretele puțului, prinzându-şi ghearele uriaşe – ea nici măcar nu ştiuse că are gheare! – în laturile de duracretă ale acestuia. Muşchii puternici se ondulară sub strânsoarea lui Tinian. Fata îşi strânse genunchii în jurul coastelor lui, încercând să-şi împiedice greutatea să-l sufoce.

El trase greutatea lui şi pe a ei până la etajul principal. Un droid de securitate se rostogoli spre ei, cu patru blastere montate pe gheare şi scanere instalate pe o sferă perfect echilibrată. Acesta repetă la nesfârşit:

— Stați! Aruncați toate armele! Stați...

Tinian trase adânc aer în piept.

— Recunoaştere, strigă ea peste umărul lui Wrrl.

Vocea ei ar fi trebuit să îl oprească...

— Confirmat.

Droidul se învârti în loc. Se retrase, continuând să spună acelaşi lucru.

Lumina zilei strălucea prin uşa de serviciu sud-estică. O altă pereche de soldați

se ghemuiseră lângă ea, evident alertați de comunicatorul lui Kerioth.

— Stați pe loc, ordonă unul dintre ei.

Tinian alunecă de pe spatele lui Wrrl şi porni la loc câmpul. Apoi se năpusti asupra lor, prea plină de adrenalină ca să se sperie sau chiar să tresară de data asta.

În timp ce soldații trăgeau în Tinian, Wrrl trecea în viteză pe lângă ea, pe membre lungi şi zburlite. Îi ajunse înaintea ei şi le azvârli trupurile la o parte.

Ea nu mai văzuse niciodată forța maximă a unui Wookiee. O îngrozea.

În afara uşii de serviciu, două benzi transportoare cu garduri energetice făceau legătura între intrare şi zona principală de recepție a *I'att Armament*. Wrrl urlă încurajând-o. Tinian sări pe una dintre benzile transportoare şi se repezi spre spațiile deschise şi spre libertate. Țesătura îi flutura în jurul picioarelor, atârnând, dar protejând-o. Apucă un pumn de țesătură liberă deasupra fiecărui genunchi şi trase în sus. Asta o ajută puțin, dar nu îşi putu îndoi coatele suficient de mult pentru a face ceva cu adevărat bun. Sări de pe banda transportoare pe duracreta gri. Un zid de trei metri înconjura complexul, având o pasarelă cu amplasamente de arme grele. Când Tinian aruncă o privire în sus, inima i se scufundă. Cinci soldați se năpusteau de-a lungul părții superioare a zidului, trei dinspre nord şi doi dinspre vest, convergând spre colțul din fața ei şi a lui Wrrl. Apoi îşi aduse aminte de piesa ei norocoasă.

— Aşteaptă! strigă ea.

Săpă printre straturile de haine şi scoase o bucățică de explozibil de impact chepatite[5]. Îl luase în prima zi în care bunicul (mintea ei avu spasme de durere pură, ilogică: *bunicul!*) o lăsase să lucreze în tură completă. Un suvenir prostesc şi periculos, poate, dar ea nu-l putea arunca suficient de tare ca să-l detoneze. Wrrl putea.

— Ia asta, exclamă ea. Aruncă-l acolo. Arătă spre tunul mare de colț. Doi soldați aliniaseră ținta asupra ei şi a Wookieeului. Apoi fereşte-te.

Wrrl îşi arătă dinții, luă explozibilul şi îl aruncă. Transpirația se prelingea pe pieptul lui Tinian. Se prăjea...

Praful, pietrişul şi bolovanii de duracretă explodară în toate direcțiile. Un gol apăru sub locul unde fusese arma. Tinian sprintă spre el. Umerii şi spatele ei se încinseră din nou. Mai mulți soldați trebuie să se fi repezit să tragă din spatele ei.

Mormanul de moloz era înalt de aproape doi metri. Wrrl o îndemnă să se grăbească. Tinian trase de țesătura adunată şi se târî în sus.

— Cât de grav eşti rănit? icni ea.

El mârâi sfidător.

— Wrrl... îți trebuie... un medic...

El dădu din cap şi continuă să alerge.

Tinian se strecură peste vârf. O rafală laser îi şuieră în apărătoarea umărului drept. Acea salvă venise din afara zidului! Ea se aruncă cu spatele în brațele lui Wrrl.

Wrrl şuieră surprins. Îl arsese din nou?

El o dădu la o parte, apucă un bolovan de duracretă şi îl aruncă în soldații din exterior. Apoi mormăi uşor spre Tinian, îndemnând-o să iasă afară.

Îl lovi o salvă din spate, iar el urlă.

— Eşti în regulă? strigă Tinian.

El bolborosi şi arătă în afara zidului.

— Nu fără tine!

---

[5] Explozibil de impact chepatite – substanță explozivă utilizată în microrachete explozive. Rachetele erau dependente de explozivi, care le furnizau forța cinetică puternică.

Fără să țină cont de câmpul de armură, a împinse cu o labă uriaşă. Tinian sări de pe grămada de moloz, se întoarse şi aruncă o privire în sus. Wrrl stătea încadrat de spărtură. Un alt fulger îl prinse în lateral. El urlă şi se întoarse cu totul, apoi se repezi spre trupele de şoc din interiorul zidului enorm de pază.

Îndurerată şi poticnindu-se la fiecare pas, Tinian traversă în fugă un câmp cu buruieni care înconjura *I'att Armament*. Aceasta era o zonă securizată, menținută în caz de dezastru intern... şi pentru a permite personalului de gardă de pe ziduri să supravegheze traficul de intrare.

De ce nu o urmăreau? Îi oprise Wrrl pe toți? Purtând armura de disipare a căldurii, ea ar străluci ca un far pentru senzorii în infraroşu. Ar fi fost uşor să o localizeze cu armamentul greu.

Probabil că Mofful suna chiar acum la portul spațial Il Avali.

Cum se putea să se fi înşelat atât de mult în privința Imperiului? Când se schimbase în felul acesta?

La marginea câmpului de buruieni, clădirile dărăpănate din duracretă formau un perimetru neregulat. Tinian opri proiectorul de câmp şi se năpusti spre un depozit abandonat. Uşa atârna strâmbă. Înăuntru, doi vagabonzi, poate umani, se strecurară mai adânc în umbră.

Tinian încercă să îşi imagineze ce văzuseră: jumătatea superioară a unui soldat fără brațe şi fără cască? Se îndepărtă de acel depozit şi mai alergă încă două ture în jurul curbelor aleilor, dar nu găsi o acoperire mai bună. Îşi împinse piesele de armură fâlfâitoare deasupra capului, apoi îşi scoase combinezonul negru ca pe o piele veche de reptilă. Era pe punctul de a renunța la el, când o lovi un gând mai mare decât frica: Moff Kerioth îşi dorea acest câmp de protecție suficient de mult încât să ucidă pentru el. Trebuia să-l folosească pentru a-l răni pe Eisen Kerioth.

Îşi scoase vibrocuțitul utilitar dintr-un alt buzunar al salopetei. Cu grijă, tăie componente vitale de pe platoşă – trei plăci electronice, comenzi, conducte – apoi izolația carapacei, plus proiectorul în sine. O mişcare deasupra capului îi blocă vederea periferică. O aeronavă repulsor silențioasă trecea în viteză peste rândul de depozite.

Tinian se micşoră în umbra celei mai apropiate clădiri şi îndesă tot ce era mai mic în buzunar, împreună cu vibrocuțitul ei. Apoi adună restul pieselor vitale. Trecând desculță pe după următorul colț, călcă pe ceva ascuțit şi aproape căzu într-o grămadă de gunoi pregătită pentru a fi ridicată de droizi.

Asta îi dădu o altă idee. Şchiopătând, se grăbi să se întoarcă la resturile pe care le lăsase. Adună fragmentele în combinezon şi le aruncă în spatele gunoaielor, mai ferite de detectare. Apoi merse şchiopătând, şi se afundă în cartierul rău famat al Il Avali. *Aterizare Fericită* trebuia să fie prin apropiere. Ea şi Daye vizitaseră localul de mai multe ori, deghizați cu salopete de muncitori, căutând muzică bună şi mâncare picantă. Norocul şi adrenalina o aduseră acolo după o singură încercare greşită.

Se opri în pragul uşii, apoi se cufundă în interiorul întunecat fără să dea timp ochilor să se adapteze. Părea aproape gol. După-amiaza târziu nu fusese niciodată ora de vârf în *Aterizare*. Se împiedică de o bancă. Nimeni nu protestă, deci trebuia să fie liberă. Se lăsă jos, epuizată şi ruşinată. Trebuia să plece de pe Druckenwell, singura lume pe care o cunoscuse vreodată.

Dar cum? Şi... singură? Daye s-ar fi întâlnit cu ea aici, dacă ar fi putut.

Înghiți cu gâtul uscat. Nu trebuia să-şi folosească contul de credit. Săpă într-un al treilea buzunar al salopetei şi găsi câteva jetoane de credit pentru un pahar rece de

apă Elba. Le aruncă pe masă. Apoi îşi sprijini fruntea transpirată pe braţe şi încercă să se gândească. Nu ar fi putut ajunge atât de departe decât dacă Kerioth îşi trimisese majoritatea soldaţilor după Daye. Prin urmare, Daye trebuia să fie prizonier. Mintea ei se zvârcoli din nou: *Daye! Wrrl, oh, Wrrl!*

Dacă se gândea mai bine, ea purtase armura nepreţuită. Ar fi trebuit să o urmărească cu toţii. Dar nu, el dezvoltase câmpul anti-energie. Aveau nevoie de Daye în viaţă. Kerioth îi urmărea, fără îndoială, pe amândoi...

* * *

Daye Azur-Jamin se prăbuşi pe podeaua unui tunel îngust de serviciu, abia respirând. În timpul primelor clipe de fugă, fusese atins de un foc de blaster la jumătatea coapsei stângi. Nu mai pulsa de câteva minute. Acum o simţea pur şi simplu moartă.

Trei perechi de cizme albe trecură în fugă pe lângă panoul de acces al puţului.

Îl vor găsi mai devreme sau mai târziu.

Daye se târî dincolo de panou, mai adânc spre centrul *I'att Armament*.

Folosindu-şi micul comunicator, monitorizase frecvenţa de comandă a lui Eisen Kerioth. Bietul Wrrl îşi achitase integral datoria pe viaţă şi îi permisese lui Tinian să se sustragă urmăririi, dar Kerioth – care scăpase din cuşca sa de oţel transparent vorbind cu un soldat despre permutările de cod – ordonase aducerea nave cu repulsor. O vor prinde rapid pe Tinian, dacă el nu le va putea deturna atenţia. Comunicatorul îi permitea, de asemenea, să urmărească echipele de soldaţi în timp ce îl vânau. Kerioth ordonase ca tot personalul să părăsească terenul fabricii – intenţiona să folosească scanarea în infraroşu, iar mai puţine urme calde în interiorul fabricii l-ar fi ajutat.

Ar fi fost o întrecere, deci. Reţeaua electrică a *I'att Armament* se afla sub un scut de forţă, deschisă spre cer; uzina era construită în jurul ei ca un vast pătrat deschis. Într-o jumătate de oră, Daye putea să se târască până la centrala principală. În alte două minute, ar putea refula scutul de forţă în reţeaua electrică. Asta ar fi doborât întreaga fabrică. Daye ezita să pună în pericol victimele nevinovate, dar Kerioth tocmai îndepărtase pe toată lumea.

Probabil că el nu va scăpa. Dar cel puţin Eisen Kerioth nu ar fi furat câmpul anti-energie al *I'att Armament* – propriul creier al lui Daye şi Strephan – şi nu ar fi scăpat cu asta. Nimeni n-ar fi ştiut vreodată ce făcuse Daye, cu excepţia lui Tinian. Ea îl cunoştea prea bine. Gândul îl făcu să zâmbească. Se târî mai departe.

* * *

— Hei, bună, Prinţesă Tinian.

Momentan îngrozită, Tinian sări în picioare. Respiră din nou când văzu două persoane familiare stând deasupra ei. Twilit Hearth, actuala cântăreaţă a *Aterizării Fericite*, purta o rochie scandaloasă, strălucitoare, albastru safir. Partenerul lui Twilit, Sprig Cheever, purta un cioc scurt şi îngrijit şi haine banale. Îi puse în faţă un pahar cu apă de Elba. Tinian îşi alungă lacrimile din ochi şi bău paharul.

Twilit îi atinse umărul.

— Hei! Hei, ce s-a întâmplat?

— Eu...

Tinian înghiţi în sec. Avea nevoie de aliaţi, iar Daye – o persoană care citea bine intenţiile străinilor – îi plăcuse pe cei doi. *El unde este?*

— Trebuie să mă ascund. Am mari probleme.

— Hei, nu poate fi…

— Trupele de şoc. Au închis fabrica.

— Nu, şopti Twilit. Unde e… ştii tu, Prinţul tău?

— Nu ştiu, gemu Tinian.

Twilit îi prinse cotul lui Tinian.

— Vino cu mine. Nu e timp de pierdut.

O trase printr-un hol întunecat şi dezordonat din spatele bucătăriei, apoi urcă un rând de scări până la un dormitor mic şi înghesuit.

— Twilit, mulţumesc, obiectă Tinian, dar vor căuta aici sus.

Îşi aşeză obiectele de valoare sub un suport vechi de bocanci, apoi tresări. Tăiase trei plăci de pe panoul de control. Acum mai avea doar două.

— Te vom ascunde la vedere. Twilit luă o rochie roşie strălucitoare. Dar trebuie să ne mişcăm repede. Pune asta pe tine.

Pierduse o placă! *Concentrează-te, Tinian. Mai întâi trebuie să supravieţuieşti.* Tinian privi curbele lui Twilit, apoi se uită în jos la salopeta ei mărimea unu.

— Twilit, nu se va…

— Ai doar câteva minute, spuse cântăreaţa. Ai de gând să apari la vedere purtând uniforma aia?

Tinian se *jupui* de salopeta ei şi trase hainele extravagante pe ea. Spre şocul ei, alunecară în poziţie peste toate locurile potrivite. Cântăreaţa nu era mai voluptoasă decât Tinian, nu în carne şi oase. Se uită în singura oglindă din cameră. Chipul ei şi corpul altcuiva se vedeau în ea.

— Nu-i rău, spuse cântăreaţa, dar se poate şi mai bine. Învârti o pereche de pantofi pe podea spre Tinian şi scotoci într-o geantă ponosită. Presupun că ştii să cânţi.

— Nu ca tine.

Tinian trase cu recunoştinţă de un pantof. Era prea mare, dar măcar îi va proteja piciorul care o durea.

— Cei mai mulţi Imperiali n-ar deosebi o *vrabie cântătoare* de o *crupa*[6]. Tu îmi ştii toate cântecele, ţi-am văzut buzele mişcându-se.

Twilit deschise un borcan şi mânji ceva pe faţa lui Tinian. Aceasta fu supusă mai multor straturi de vopsea şi unui tratament rapid, cu smulgerea părului, înainte ca Twilit să anunţe:

— Pauza s-a terminat, Prinţesă. Coboară acolo şi arată-ţi *bunurile*.

Tinian privi din nou oglinda. Doar o străină se mai uita la ea acum.

— De ce faci asta? întrebă ea.

Buzele străinei se mişcară când vorbi. Faţa lui Twilit apăru lângă cea a străinei. În ochii albaştri ai lui Twilit strălucea focul – aveau aceeaşi nuanţă ca ai ei, îşi dădu seama Tinian.

— Eu şi Imperiul am avut o neînţelegere acum patru sau cinci sisteme, răspunse Twilit. Acum du-te acolo jos.

— Dar tu…

— Sunt bolnavă de moarte. Nu am mai putut cânta o notă de cel puţin o oră.

---

[6] Crupa – pasăre nocturnă de pe Garos IV.

Du-te. Cheeve şi Yccakic te vor ajuta.

Tinian coborî treptele clătinându-se. Acum că ochii i se adaptaseră, putea distinge interiorul localului. Doi clienți umani stăteau la o masă, un Devaronian singur la bar. Pe o scenă transparentă, triunghiulară, ridicată deasupra nivelului meselor, Sprig Cheever stătea ghemuit, pocnindu-şi încheieturile peste tastele negre, albe şi verzi ale unui *KeyBed* care aproape îl înconjura. Celălalt membru al trupei, un Bith pe nume Yccakic, ciupea cele cinci corzi ale viorii *Bottom Viol* în timp ce regla butoanele de-a lungul gâtului înalt şi vertical al acesteia. *Redd Metalflake*, sistemul de sunet droid autonom al grupului, stătea în spatele lor şi îşi modifica circuitele în mod audibil.

— Eu... o să cânt, cârâi Tinian. Twilit se simte rău.

Cheever îi zâmbi peste scenă.

— O să meargă.

Tinian urcă să stea lângă el. El cântă două acorduri pe care Tinian le recunoscu, iar ea se lansă în *Tot ce pot face vreodată* cu tot curajul pe care îl putu strânge. Acum că nu mai fugea, nu se putea gândi decât la Daye. Cum putea să cânte, când Daye era într-un pericol teribil... dacă mai trăia.

Fără avertisment, doi soldați se năpustiră pe uşa din față a *Aterizării*. Tinian înghiți în sec. Acoperi ritmul pe care îl pierduse improvizând un vers. Un soldat se uită la ea, apoi se îndepărtă imediat. Se simți uşurată... şi rănită, de asemenea. Era atât de neatractivă în viața reală? Soldații se grăbiră de la o masă la alta. Chiar când dispărură în bucătării, un zgomot seismic zgudui localul. Clienții alunecară sub mese. Tinian se agită, încercând să se apuce ceva, şi se lovi de brațul lui Yccakic.

— Jos de pe scenă! ordonă Cheever.

Yccakic lăsă jos instrumentul şi o remorcă pe scări clare şi înguste, apoi ieşi pe strada întunecată de amurg. Trei mingi de foc masive luminau cerul nordic, ridicându-se sub norii joşi exact acolo unde se afla *I'att Armament*.

Ambii soldați ieşiră în fugă din *Aterizare Fericită*. Trecând pe lângă ei fără să se uite înapoi, sprintară pe stradă. Un client care îl urmase pe Yccakic afară salută cu pumnul ridicat mingile de foc.

— Jos bogații! huli el. Jos Imperiul! Sus anarhia!

— Hei, bolborosi Yccakic. Eşti bine, puştoaico?

Urechile lui Tinian vuiau. Vederea i se întunecă de la margini spre interior.

Apoi se prăbuşi într-o grămadă.

* * *

Un străin voinic intră în *Aterizare Fericită* aproape de răsărit. Tinian, încă deghizată în Twilit, căzuse pe o bancă lângă Cheever. Străinul ceru la bar *Respirația Soldatului*, bău paharul, apoi se uită în jur după companie. Văzându-i pe Tinian şi Cheever, se clătină spre ei.

— Asta ar trebui să mă ajute. Am vânat şi am ridicat toată noaptea, declară el.

— Care-i treaba?

Cheever puse o mână uşoară pe umărul lui Tinian.

— Tocmai am petrecut patru ore ca sclav pentru Imperiu. Şeful trupelor a adunat toți muşchii pe care i-a putut găsi pe străzi.

— Pentru ce?

— Ne-a pus să căutăm supraviețuitori în *I'att Armament*... sau în craterul care a

fost *I'att Armament...*

Încăperea se învârti în jurul lui Tinian.

— Ați găsit vreunul?

Cheever îi strânse umărul. Noul venit masiv scutură din cap.

— Speederul Marelui Moff a fost cea mai mică epavă pe care am putut-o identifica. În afară de asta, nimic. În totalitate. Mie mi s-a părut o treabă din interior. Râgâi, apoi zâmbi cu toți dinții. Un nebun curajos și sinucigaș trebuie să fi vrut neapărat să i-o tragă Imperiului.

Ridică un pahar în semn de omagiu fără cuvinte.

Tinian se holbă. *Daye, mort? Tânărul acela promițător... a dispărut?*

Nu doar Daye, ci și bunicul, bunica și Wrrl. Toată viața ei.

Pierdu noțiunea timpului după aceea.

Câteva ore mai târziu, trupa ținu consiliul sus, deasupra bucătăriilor.

— E timpul să părăsim Druckenwell. Cheever își așeză picioarele lungi peste o ladă de ambalaj. Locul ăsta e prea *cald* pentru mine.

— Și pentru mine, adăugă Twilit.

— Nu vom scăpa niciodată, se lamentă un monoton metalic. Cheever cărase la etaj droidul *Redd Metalflake*, care se ocupa cu sonorizarea, și îl așezase de podea. Toată lumea se ia de muzicieni.

Twilit își încrucișă brațele.

— Vom pleca, spuse ea cu fermitate. Ultima dată când l-am ignorat pe Cheever, aproape că ne-am pierdut instrumentele într-un incendiu de apartament. E cineva cu ochii pe noi, Cheeve?

— Nu încă.

Tinian abia asculta. Era în stare de șoc. *Nimic nu mă va mai atinge vreodată. Nimeni. Niciodată.*

Yccakic mișcă o serie de falduri în jurul gurii sale mici.

— S-a uitat cineva afară? Avem o pătură de nave cu repulsor care stau peste Il Avali. Securitatea va fi dublă; la vamă, triplă. Și i-am promis lui Tinian...

— Vom reuși, prezise Cheever.

Twilit își drese glasul.

— Aranjați legitimația mea pentru ea. Eu voi sta ascunsă aici câteva zile.

Cheever ridică o sprânceană, iar Twilit ridică din umeri.

— Dacă Comus poate să-mi aranjeze actele pentru Tinian, poate să-mi facă o copie, ușor. Voi fi bine.

Cheever își mângâie barba scurtă.

— Asta o să meargă. Dar Prințesă, în legătură cu... bagajul tău. Nu cred că putem risca să-l scoatem prin vama Imperială.

Asta crăpă introspecția lui Tinian. Chiar dacă lipsea o placă, acele piese ar putea ajuta pe cineva să recreeze câmpul anti-energie.

— Așteptați, îi imploră ea. Cei de la vamă habar nu vor avea cum ar trebui să arate instrumentele voastre... nu?

Twilit ridică din umeri.

— Sunt niște idioți în cea ce privește muzica, fu ea de acord. Unde vrei să ajungi?

— Sunt deja bucăți, răspunse Tinian. Atașați-le la instrumentele voastre.

Cheever își mângâie ciocurile.

— Da, spuse el. Pot să potrivesc cea mai mare parte ca să pară că face parte din

interiorul *KeyBedului*.

— Eu pot lua o placă sau două, proclamă *Redd*.

O urmă de reverberaţie adăugă încredere vocii sale.

Tinian se întrebă dacă nu cumva o luase razna. Nu-i păsa dacă trăia sau murea, dar trebuia să treacă prin vamă transmiţătorul acela de câmp.

— Nu ai putea să-l scoţi de pe Druckenwell mai sigur fără mine? Dacă mă prind încercând să trec cu legitimaţia lui Twilit, ajungem cu toţii în minele de mirodenii.

Cu afecţiune, Twilit îi ciufuli părul lui Tinian.

— Cunoaştem nişte tipi buni în afara lumii, spuse ea. Persoane care pot folosi chestia aia împotriva Imperiului. Vor dori să vorbească cu Prinţesa I'att. Garantat.

* * *

O uşă se trânti.

— Este acolo, într-adevăr, declară Woyiq.

Daye tresări. Vocea bărbatului uriaş şi voinic îi străpunse cu pumnale capul rănit. Celălalt om – sau era un Gotal? Ochii lui Daye nu se concentrau – se întoarse să-l facă pe Woyiq să tacă.

— Hei, mai încet!

— Îmi pare rău. Woyiq se furişă spre patul lui Daye. Îmi pare rău.

Omul uriaş îl târâse pe Daye dintre dalele de duracretă zimţate, muncind în întuneric aproape total pe fundul noului crater adânc din Il Avali.

— Serios, îmi pare rău...

Daye strânse mâna însoţitorului său.

— Ai...

— Stai, spuse acesta – da, cu coarne ca acelea trebuia să fie un Gotal. Vino încoace, car mare de luptă.

Woyiq se târî şi mai aproape.

— Ai găsit-o? şopti Daye. E în regulă?

Bărbatul voinic puse o mână pe umărul lui Daye, bandajat cu carne sintetică. Ambele picioare îi fuseseră zdrobite, de asemenea, şi o mână... şi nu îndrăzneau să-l ducă la un medic.

— Era la *Aterizare Fericită*, cu trupa. Ai ghicit bine.

Daye înghiţi în sec. Chiar şi acea mică mişcare îl duru.

— I-ai...

— I-am spus că nu am găsit niciun supravieţuitor. Ea...

— Mulţumesc. Mulţumesc, amândurora.

Daye îşi închise ochii. Nu putea suporta să audă cum primise Tinian vestea presupusei sale morţi, nu încă. Îşi dorea pe jumătate să-şi poată dizolva trupul în neant şi să transforme în realitate anunţul fatal al lui Woyiq.

Dar, evident, universul îl cruţase – cea mai mare parte a lui – pentru o vreme. Nu o putea târî pe Tinian în existenţa asta ascunsă pe care intenţiona să o ducă acum. Woyiq şi complicele său Gotal promiseseră să-l ducă direct la Rebeliune imediat ce Il Avali se va calma. Rebeliunea avea nevoie de talentele lui. S-ar putea să fie în stare să-l *repare* şi pe el... oarecum. Între timp, hotărâse că ar fi mai bine să o lase pe Tinian să-l creadă mort. Să părăsească Druckenwell. Ingenioasă şi capabilă cum era, îşi va face o viaţă nouă. Totuşi, el nu va mai iubi niciodată pe altcineva.

— Adio, Tinian, murmură el spre perete. Forța să fie cu tine.

* * *

Vameşii se agitară de patru ori mai mult decât văzuse Tinian vreodată – dar trecură, exact cum prevăzuse Cheever. Tinian îl urmară pe un coridor stătut până în cala de clasa a patra a transportorului. Găsiră locuri aproape de cel al lui Yccakic. *Redd* călătorea în cală, păzind instrumentele falsificate.

Tinian se prăbuşi, bucuroasă că această cală nu avea hublou. Nicio ultimă privire asupra lumii ei natale Druckenwell nu i-ar fi rămas în memorie.

Singură în galaxie, cu excepția a doi străini şi a unei încărcături de electronice ilicite, avea să găsească o modalitate de a ajuta la distrugerea *Noii Ordini.* De fiecare dată când va face puțin rău Imperiului lui Palpatine, va dedica acea mică victorie memoriei lui Daye Azur-Jamin şi vieții pe care ar fi putut-o avea împreună.

Forța să fie cu tine, iubire. Sprijinindu-se de spate, Tinian îşi şterse lacrimile din ochi şi se pregăti pentru decolare.

ULTIMA IEŞIRE
De Patricia A. Jackson

O planetă a extremelor interminabile, Najiba trăia într-o stare de primăvară perpetuă, delimitând anotimpurile în termeni de descărcări electrice şi ploi torenţiale. Ross privea vijelia care se maturiza, intrigat de venele neregulate de fulgere care se arcuiau pe cerul întunecat al nopţii. Refugiat sub cargobotul său uşor YT-1300, *Kierra*, Corellianul cercetă atmosfera turbulentă de deasupra platformei de zbor deschise, urmărind câteva forme amorfe care se profilau deasupra plafonului de nori grei.

Tuns cu precizie militară, şuviţele moi de păr blond străluceau de ploaie, în timp ce picăturile miniaturale se acumulau pe partea mai lungă de deasupra urechilor. Căscând, contrabandistul se sprijini de unul dintre stâlpii de susţinere. Ochii lui albaştri, somnoroşi, priveau din umbră mai mulţi băştinaşi care se înghesuiau sub streaşina de furtună a *Docului de Ploaie al lui Reuther*.

— 194?

Apăsându-şi comunicatorul pe obraz, Ross răspunse:

— 194.

Seducătoare, o voce feminină replică:

— Care-i treaba, Ross? Stăm aici de peste o oră.

— Te-ai plictisit, dragă? o tachină el, zâmbind frumos în lumina slabă.

— Vrei un răspuns sincer sau doar părerea mea? Haide, *zburătorule*, imploră ea, să ne mişcăm.

— Nu-ţi încurca circuitele.

Cu afecţiune, el trecu o mână peste turela inferioară, întrebându-se în ce secţiune a sistemelor de bord se ascundea ea. Numită cu drag după nava lui, inteligenţa droidă bătăioasă avea tendinţa de a se concentra asupra senzorilor optici, posedată de o curiozitate neobişnuit de feminină.

— *Ol'val*, Ross, salută o voce din apropiere.

În ciuda familiarităţii dialectului vechi Corellian, Ross se încordă, activând cu degetul dispozitivul de reţinere de la blasterul său. Sprijinind pistolul greu de toc, privi în umbrele cele mai apropiate şi se concentră asupra siluetei cocoşate.

— Reuther?

Bătrânul barman Najib păşi în ploaie, încovoindu-se sub asaltul picăturilor reci. Refugiat sub *Kierra*, se îndreptă de spate, fixând chipul tânărului Corellian.

Plini de farmec, ochii lui erau pătrunzători şi perspicace, contemplându-l pe Ross din cap până în picioare. Întâlnind ochii răutăcioşi ai contrabandistului, un zâmbet mândru i se desenă pe buze.

— Am văzut cum ai ajuns pe panourile publicitare din Mos Eisley săptămâna trecută. Imperialii oferă 5.000 de credite pentru capul tău.

— Asta-i tot?

— Într-adevăr, chicoti bătrânul. Nici pe departe suficient pentru un pungaş cu acreditările tale.

Mânecile roşii se umflau la umerii şi pe braţele firave ale lui Reuther, transformându-se într-o tunică nativă supradimensionată. Umezit de ploaie, părul

cărunt şi rar era strâns împletit pe scalpul său pistruiat.

— Mă bucur să te văd, băiete, şopti Reuther.

Destupând o sticlă sculptată complicat, turnă o porție generoasă într-o cupă de cristal şi i-o înmână contrabandistului.

— Whisky Corellian? întrebă Ross, adulmecând aroma amară. Cu ce ocazie?

— Pentru că îmbătrânesc, cârâi Reuther, privind nervos peste umăr, şi pentru a avea puterea de a înfrunta ziua de mâine.

Suspicios, Ross urmă ochii neliniştiți ai barmanului.

— Ai o noapte liniştită, Reuther? întrebă el, ducând cu precauție o mână la blasterul său.

Cu tristețe, bătrânul clătină din cap.

— Acesta este un loc pustiu atunci când *Copiii Najibei* se întorc acasă.

Familiarizat cu *Copiii Najibei*, Ross scrută cerul nopții, cunoscând bine ciudata centură de asteroizi care îşi stabilise în mod misterios o orbită în jurul micii planete. La fel de amenințător ca rocile sfărâmate care se mişcau deasupra capetelor lor, Ross percepu tonul sumbru al vocii lui Reuther.

— Mesajul tău spunea că e urgent.

Înăbuşit de corpurile calde înghesuite la uşa blindată îngustă, un țipăt sugrumat izbucni brusc din bar. Strigătul deznădăjduit fluctuă, într-o cacofonie de plâns, care culmină deasupra violenței furtunii.

— Fii atent, băiete, îl avertiză Reuther. Te-am adus aici pentru un motiv.

Mulțimea rupse rândurile, împrăştiindu-se departe de cadrul peretelui etanş. Un bărbat Najib, purtând uniforma bej incomodă a unui steward de la controlul portuar, ieşi şovăind din bar, prăbuşindu-se în stradă. Ținând în brațe, purta trupul subțire şi nemişcat al unei femele Twi'lek. Pielea ei palidă, albastră, strălucea de ploaie, fără cusur şi netedă în ciuda cruzimii umbrelor. Cu echilibrul delicat al unei dansatoare, brațele elegante i se legănau deasupra capului, exagerând arcuirea delicată a gâtului şi umerilor. Îmbrăcată sumar într-o tunică decolorată, forma ei fragilă se convulsiona în brațele stewardului.

— Acesta este Lathaam, începu Reuther, oficialul nostru portuar, şi aceea, ezită el, a fost femeia lui, Arruna.

Ross îşi scutură tensiunea din piept şi umeri, masându-şi un nerv înțepenit în gât.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a întâmplat Adalric Brandl, răspunse el fără inflexiuni. A dat buzna în urmă cu zece ore, cerând o navă cu un pilot care să ştie să tragă şi să zboare. Suspinând, adăugă: Ei bine, ştii regula, Ross. Când *Copiii Najibei* sunt acasă, nu se circulă pe sau în afara planetei. Lathaam, fiind un cap pătrat, a făcut greşeala de a-l informa pe Brandl despre acest lucru. Najibul neliniştit îşi frecă încet creasta îngustă dintre ochi. Lathaam a fost întotdeauna lipsit de abilități diplomatice.

— Deci Brandl a ucis-o pe fată?

— Nu spun că a făcut-o. Din siguranța umbrelor, Reuther privi scena murdară. Neîncrezător, îşi feri privirea, ridicându-şi mâinile în sus cu exasperare. Adevărul este, Ross, că Brandl nu a atins-o niciodată. N-a pus niciodată mâna pe ea, pufni el, şi totuşi zace acolo, moartă. Şi nu există nimeni pe planetă, nici măcar tu, care să-mi poată spune că n-a făcut-o Brandl.

— Ai trăit prea mult timp cu băştinaşii.

— Ştiu la ce te gândeşti, băiete, îl ironiză Reuther. Nu uita, şi eu am fost cândva vânător de recompense. Brandl nu a scos niciodată un blaster. Nici măcar nu are unul. Barmanul îşi drese zgomotos glasul, scuipând în vânt. Cei ca el nu au nevoie de blaster pentru a ucide. Tremurând vizibil, mormăi: E un 10-96 dacă ai văzut vreodată unul.

— A 10-96? şopti Ross.

— Dacă nu ştii, ai face bine să cauți, pufni Reuther. Viața ta poate depinde de asta.

Ignorând cinismul patriarhal, Ross îşi încrucişă brațele la piept.

— Unde mă încadrez eu în toate astea?

— Brandl vrea un pilot care să se descurce. I-am spus că ştiu o duzină sau mai mulți de sportivi sinucigaşi care ar veni printre asteroizi doar pentru a face uşor 1.000 de credite... Apoi i-am spus despre tine.

— Haide, Reuther, pufni Ross. Apare o singură persoană şi face tot oraşul să fugă speriat? Ce s-a întâmplat cu miliția voastră?

— Aşa se numeşte? o ironiză Reuther. Uitându-se la spatele mulțimii curioase, scuipă: Fermieri! Toți! Nerăbdători să muşte orice străin, dar se tem să-şi calce pe coadă. Uită-te la ei! Se uită fix la mica adunare strânsă în jurul cadavrului. E uşor să priveşti mizeria altuia şi să nu faci nimic.

Mormăind, mulțimea se retrase brusc în stradă când o umbră se mişcă din spatele barului. Eclipsând lumina slabă, străinul ezită în pragul uşii.

— Ăsta trebuie să fie el, şopti Reuther. Îți plătesc 2.000 de credite în plus față de orice ți-ar oferi el. Doar scoate-l de pe planetă! Păşind înapoi în ploaie, ezită. Am un *sentiment rău* în legătură cu asta, Ross. Ai grijă de tine.

Captivat de evenimentele ciudate din jurul străinului, Ross observă cu prudență reacția localnicilor în timp ce Brandl trecea pe lângă ei, atrăgând umbrele în urma sa. Impresionat de frumusețea neobişnuită a chipului străinului, contrabandistului îi venea greu să creadă că un astfel de om era capabil de violență. Frumoase, aproape un cavaler în aparență, nasul şi bărbia lui Brandl erau cizelate cu o noblețe de piatră, şlefuite de o aroganță tăcută care trezi suspiciunile contrabandistului. Ridurile de râs decolorate încadrau o gură îngustă şi buze subțiri.

Valurile groase şi întunecate de păr străluceau de ploaie, intercalate cu şuvițe albe, care îl străbăteau de la tâmple până la ceafă. La fel de amenințătoare ca umbrele de pe chipul lui Brandl, roba care îi era drapată pe umeri părea să absoarbă întunericul din jur, ascunzându-i orice armă şi mâinile de la vedere.

— Căpitanul Thaddeus Ross?

Tresărind la auzul menționării prenumelui său, Ross îşi dădu pelerina la o parte, dezvăluindu-şi blasterul şi mâna aşezată deasupra tocului.

— Adalric Brandl? răspunse el sec.

Cordial, un zâmbet amabil se derulase pe buzele palide ale lui Brandl, desenând un unghi ascuțit peste pomeții proeminenți.

— Voi fi scurt, Căpitane. Am nevoie de transport către sistemul Trulalis.

— Trulalis? L-ai putea lua pe căpitanul local pentru jumătate din cât te-aş putea taxa eu. Transporturile private nu sunt ieftine.

— Integritatea nu are preț, Căpitane Ross. Proprietarul barului m-a asigurat că eşti integru. Strângându-şi umerii, Brandl sondă ochii calculați ai contrabandistului. Îți ofer 5.000 de credite pentru transportul până la Trulalis, unde mă vei însoți până la aşezarea Kovit.

— Nu părăsesc portul pentru mai puțin de 6.000, replică Ross, îngustându-şi ochii. Dacă vrei companie, asta te va costa în plus 1.500 de credite.

— De acord, şopti Brandl. Grațios, degetele lui lungi recuperară un card de credit sigilat. Trei mii acum şi restul la finalizarea afacerii mele.

Uitându-se la cardul sigilat, Ross spuse:

— Pe aici. Contrabandistul întinse brațul spre rampa coborâtă a cargobotului. *Kierra*, pregăteşte-te să ridici nava.

— Era şi timpul! şuieră ea. Credeam că stâlpii mei de andocare vor prinde rădăcini aici.

Ross aruncă o ultimă privire spre bar, salutându-i pe Reuther şi pe ceilalți care priveau din sanctuarul umbrelor. Punând cu încredere în buzunar cardul de credit, afişă un zâmbet liniştitor şi urcă în fugă pe rampă. Inițializând sigiliul trapei, se deplasă de-a lungul coridorului familiar spre compartimentul de zbor. Corellianul rânji neastâmpărat, ascultând vocea răzbunătoare a *Kierrei*, în timp ce aceasta se ocupa de pasagerul lor ciudat.

— Cine naiba eşti tu? ceru ea. Nu contează unde sunt. Eu sunt acolo unde mi-e locul, dar tu...

— *Kierra*, şopti Ross, fă cunoştință cu noul nostru client.

Înfierbântată de furia aroganței inițiale a lui Brandl, Kierra răbufni vehementă:

— *Halle metes chun, petchuk!*

— *Koccic sulng!* o certă Ross, şocat de insulta tăioasă în Corelliana veche.

Calm, Brandl îi mulțumi pentru declarația nepoliticoasă şi lansă o provocare.

— *Onna Julle guth*.

Înainte ca inteligența droidului să reacționeze la invitație, Ross aruncă o privire în una dintre lentilele ei optice.

— Destul! zise el. Deschide cuplajul energetic şi porneşte motorul principal, ordonă el. Acum, *Kierra*!

Descărcarea statică şuieră pe comunicația internă, asemănătoare cu scrâşnitul indignat al dinților.

— Afirmativ, şefu', răspunse ea.

Încrucişându-şi brațele la piept, Ross se sprijini de peretele interior al fuzelajului, ascultând aprinderea motoarelor ionice. Concentrat pe ochii insidioşi ai lui Brandl, el şopti:

— Nu sunt prea mulți oameni care să-şi amintească vechiul dialect Corellian.

— În cursul carierei mele, a trebuit să vorbesc multe limbi. Prudent, Brandl adăugă: Am fost... sunt... actor.

— De obicei nu transport pasageri, mărturisi Ross. Păşind prin peretele etanş, activă lămpile coridorului interior. Eşti binevenit să foloseşti cabina mea.

Privirea lui Brandl străbătu întreaga lungime a cabinei modeste de pasageri. Ezitând să intre, se opri în cadrul peretelui etanş.

— Cât facem până la Trulalis?

— O oră? Ross ridică din umeri, nehotărât. O să vă anunț când ajungem.

— Mulțumesc, Căpitane, ospitalitatea ta este apreciată.

— Da, pun pariu că da, mormăi Corellianul în şoaptă. În timp ce trapa se închidea automat în urma lui, porni înapoi spre compartimentul de zbor. *Kierra*, setează sistemul de astronavigație pentru Trulalis.

— Verificat.

Aşezându-se în scaunul de accelerare, Ross aruncă o privire rapidă peste consola de zbor.

— Bine, dragă, activează programul de pilot automat de urgență pe care l-am instalat în această dimineață.

— Nu azi, Ross, se bosumflă Kierra. Am o durere de cap. Observându-i reacția din mai multe lentile optice, ea îi atenuă furia, plângându-se: Tu ai uitat să tai servomotoarele de reținere, zburătorule. Aşa că nu da vina pe mine pentru defecțiune. Un chicotit înăbuşit se auzi prin comunicația internă. Apropo, de unde ai scos fantoma? Îmi dă fiori, Thadd.

— Ți-am spus să nu-mi spui aşa! şuieră Ross.

Uitându-se la un senzor optic, acceleră brusc, făcând cargobotul să tremure şi să alunece pe platformă.

— Uşor, uşor, murmură Kierra. Exasperată de dispoziția lui întunecată, ea adăugă: Urăsc când devii aşa. Manierele tale...

— Nu contează manierele mele! Înfrânându-şi temperamentul, el apăsă pe o serie de comutatoare. Cargobotul se mişcă sub el, rezistând gravitației planetei în timp ce se ridica din dana externă. Doar gândeşte-te să-ți vezi de bunele tale maniere, o certă el. Verificând citirile de date pentru ultima activitate a asteroizilor, Corellianul mormăi: Brandl plăteşte 7.500 de credite pentru această călătorie, iar asta înseamnă aproape jumătate de încărcătură de mirodenii. Ai putea măcar să încerci să-i faci pe plac.

— Cum spui tu, şefu'.

— Şi dacă tot am atenția ta, verifică codul *10-96*.

— Asta e uşor. Este listat de protocolul Imperial pentru o persoană dezechilibrată mintal.

— Nu, trebuie să fie mai mult, murmură el. Trebuie să fie altceva. Cercetează toate dosarele cu codurile 10 cu această denumire.

— Asta ar putea dura ceva timp.

— Bine! răbufni el. Vreau orice descriere pentru un 10-96, de la bazele de date Imperiale până la înregistrările din Vechea Republică.

— Afirmativ, şefu', răspunse *Kierra*.

Însoțit de un bâzâit scăzut, indicatorul hipermotorului clipi intermitent, calculând saltul spre hiperspațiu. Verificând sistemele de la bord, Ross observă hiperactivitate în programele bibliotecii, unde Kierra cerceta ciudatul cod 10.

— Atenție, se activează hipermotorul, anunță el, transmițând în interfonul navei.

Sprijinindu-se de scaunul de accelerare, Ross activă motorul, propulsându-se pe sine, pe pasagerul său şi nava sa în explozia multicoloră a hiperspațiului.

* * *

În mişcarea uşoară a navei, Ross stătea în scaunul pivotant al artileristului, legănându-se dintr-o parte în alta, lovindu-şi absent degetele pe comenzile de tragere ale turelei. Închise ochii şi îşi masă un spasm muscular din umăr, tresărind când tendonul încleştat se strânse şi apoi se eliberă. Uitând de show-ul spectaculos de lumină şi culoare de dincolo de ecranul îngust, se relaxă pe suportul de piele rece, alunecând în liniştea somnului.

— Ştii, şopti Kierra, faci cele mai drăguțe fețe atunci când dormi.

— Nu dormeam, minți el, reprimându-şi un căscat.

— Ei bine, capul sus, zburătorule! Am nişte date intrigante pentru tine.

Ross se ridică în scaun, frecându-şi circulația înapoi în urechi.

— Să le ascultăm.

— Ei bine, se pare că misteriosul tău 10-96 datează cu mult înainte ca actuala configurație a codului 10 să existe. Acum, conform descrierii, şi trebuie să recunosc că sunt perplexă, 10-96 vine de la un cuvânt vechi Corellian, *ke'dem*.

Privind în vortexul hiperspațial, Ross rosti aproape mental cuvântul.

— Continuă.

— Continuă? pufni Kierra. Asta e! Încă dinainte de Imperiu, un 10-96 a avut două definiții: o persoană dezechilibrată şi un *ke'dem*. Ezitantă, ea şopti: Acum, fără a-ți umfla prea tare ego-ul… ce este un *ke'dem*?

— Este o variație din Corelliana veche care înseamnă *condamnat* sau *căzut*.

— Ei bine, asta ar explica terminologia modernă.

— Da, şopti el, ar explica şi ce s-a întâmplat acolo jos pe planetă.

Contrabandistul îşi strânse mâinile, sprijinindu-şi capul şi gâtul.

— *Kierra*, dragă, Adalric Brandl este un Cavaler Jedi.

— Jedi? Asta ar explica o mulțime de lucruri. Momentan, senzorul ei optic se întunecă. Atenție. Hipermotorul este pe cale să se dezactiveze. Trei… doi… unu.

Sprijinindu-se de bara de panică a artileristului, Ross simți vibrația motoarelor ionice, pregătite să se aprindă odată ce tranziția era completă.

— Uşurel cu bobinele motoarelor, *Kierra*.

— Nu vii pe punte? întrebă ea.

— Sunt pe drum, răspunse el, dar mai întâi trebuie să-l iau pe oaspetele nostru neobişnuit.

Acoperită de un strat protector de nori, planeta Trulalis era bogat înfrumusețată de peisaje spectaculoase de un verde viu. Un mozaic de pajişti ondulate, păduri întinse şi oceane spațioase reprezentau o invitație la paradis pentru călătorul obosit de spațiu.

Străbătută şi despărțită de sălbăticie la intervale neregulate, Trulalis oferea nenumărate câmpuri plane pentru andocarea transportoarelor mici. Ross îşi notă mental să marcheze această planetă ca un potențial punct de oprire în cursele sale de contrabandă. O scurtă scanare a senzorilor localiză cel mai apropiat câmp de aterizare potrivit. Compensând schimbările subtile de la suprafața solului, ateriză lângă un mic cătun.

Ajuns la suprafață, Ross îşi puse pe umăr geanta de voiaj şi îşi fixă un acumulator suplimentar în toc. Ezită în vârful rampei, pe coridor, zărindu-l pe Brandl cu coada ochiului. Excentricul Jedi îl aştepta afară, pe potecă, umbrit de statura impunătoare a copacilor negri. O statuie aparent invincibilă, bărbatul ciudat stătea cu o convingere solemnă, privind globul cețos al soarelui de după-amiază târzie.

— *Kierra*, încă nu sunt sigur ce pune la cale Brandl. Ține-ți ochii deschişi.

— Ține-ți comunicatorul deschis, răspunse ea. Ştii cât de mult îmi fac griji.

— Asta e fata mea, chicoti Corellianul.

Testând pământul moale de sub cizme, Ross se apropie de silueta familiară a pasagerului său. Pentru prima dată de la plecarea de pe Najiba, observă că ambele mâini ale lui Brandl erau vizibile, una dintre ele fiind înfăşurată la întâmplare într-un bandaj negru. Prin găurile din pansamentul improvizat, văzu rozul delicat al cărnii crude şi scurgerile galbene care treceau prin țesătura groasă.

Înainte ca Ross să-l poată interoga, Brandl se întoarse şi porni pe potecă.

— Ce ți-a spus bătrânul Najib despre mine?

— A spus că ai ucis o fată Twi'lek, rosti Ross. După o clipă, insistă: Ai făcut-o?

Răspunsul Jediului fu brusc şi direct.

— Da. Brandl ezită când Corellianul pufni reprobator. Te rog, Căpitane, disprețul tău este o mică recompensă pentru un pelerin pocăit.

— Tu numeşti crima o penitență? scuipă Ross.

— Când e cea mai mică dintre crimele cuiva, făcu Jediul o pauză dramatică, da.

Apatia lui Brandl față de moartea femeii era înfricoşătoare, provocând fiori în tot corpul Corellianului.

— Cum? N-ai atins-o niciodată. Ross apucă mâneca lui Brandl şi trase. Cum ai făcut-o!

— Am asfixiat-o.

— S-a sufocat? Într-o cameră deschisă?

— Un talent sofisticat, rânji Brandl, care nu e pentru cei slabi de inimă.

— Pari mândru de tine, Jedi! scuipă Ross cu dispreț. Te face să te simți bine să ucizi o femeie nevinovată?

— Răul izvorăşte din slăbiciune şi slăbiciunea din ambiție; prin această ordine, fiecare om ambițios este desființat! Deliberat, Jediul îl provocă: Spune-mi, Căpitane, şi tu eşti un om ambițios. Care dintre noi este cu adevărat nevinovat?

— Ar trebui să te aplaud acum! îl tachină Ross.

— Dacă doreşti!

— Ei bine, înainte să-ți ofer laude, spune-mi ceva. Asta a fost o replică adevărată sau doar ceva ce ai inventat ca să-ți linişteşti conştiința?

Iritat de indignarea contrabandistului, Brandl se întoarse spre el.

— Dacă îți doreşti pedeapsirea mea, Căpitane Ross, atunci îți sugerez să stai la îndemână. Încruntându-se furios, îl privi de-a lungul nasului în jos. S-ar putea să ai până la urmă satisfacția.

Provocat de accentul sinistru din vocea lui Brandl, Ross îşi trase blasterul. Jediul se părea că îl auzise şi se întoarse cu fața la blaster. Ross trase o rafală de trei proiectile în Jedi. Cizelat de mai multe sezoane ca vânător de recompense, centră proiectilele pentru a exploda în dreptul umerilor largi ai lui Brandl. Înainte ca energia mortală să-şi atingă ținta, Brandl smulse cu abilitate un obiect cilindric din centura sa. Imediat, un fascicul îngust de strălucire albă se aprinse de la bază, fentând şi parând cu mişcările precise ale încheieturilor Jediului. Deviate de sabia de lumină, proiectilele de blaster fură aruncate inofensiv în câmp.

Înmărmurit, Ross nu putu decât să privească cum proiectilele distructive se risipesc în uitare. Brusc, simți strânsoarea apăsătoare a unor degete invizibile care îi strângeau gâtul, constrângându-i căile respiratorii şi plămânii.

Sufocându-se, contrabandistul căzu în genunchi, în timp ce peisajul senin al Trulalisului se încețoşa în fața lui. Treptat, senzația dispăru, lăsându-l pe Corellian gâfâind ca să-şi recapete respirația.

— Există o regulă a teatrului care se aplică şi în viața reală, Căpitane Ross, declară Brandl. Doar eroii mor. Răufăcătorii şi laşii sunt lăsați să sufere. Întorcându-i spatele pilotului care gâfâia, mârâi: Acum, vino.

Ross îşi scutură bruma din vedere.

— Asta e o altă replică de actor? bolborosi el letargic.

Brandl tremura, vizibil secătuit, în timp ce dezactiva sabia cu un efort necesar.

— Nu doar o replică, Căpitane, ci un avertisment isteț pentru pelerinul mai puțin hâtru. Fixându-şi sabia la curea, Jediul scană pentru un moment cerul palid. Aşezarea este la mai puțin de un kilometru distanță. Ar fi bine să mergem mai departe. Se va întuneca în curând.

Sperând să nu aibă vânătăi, Ross îşi puse cu amărăciune rucsacul pe umăr şi îşi înțepeni blasterul în toc. Trecând rapid pe lângă Brandl, şuieră:

— Nu-mi pot imagina de ce ți-ar fi frică de întuneric.

Cuibărit în îmbrățişarea dominantă a unui lanț muntos, Kovit era bine protejat de condițiile meteorologice aspre ale munților din nord şi de câmpiile bătute de vânt ale regiunii de coastă. Privind în josul movilei spre modesta comunitate agricolă, Ross putu distinge vag mişcare pe străzile prăfuite. Trase de *banthe* mici, căruțele scârțâiau pe bulevardele largi. Zeci de oameni mergeau pe străzi, oprindu-se să discute cu un vecin sau să se târguiască pentru marfa negustorului ambulant local. De pe o alee laterală, trei băieți mormăiau şi transpirau în spatele unui speeder de teren deteriorat, provocând aprinderea pentru scurt timp a motoarelor vehiculului.

În apropiere, pe deasupra sunetelor înăbuşite sporadice ale repulsorului, râsetele trădau un trio de copii care se jucau cu un droid astromec vechi.

Brandl ezită pe creasta movilei, uitându-se în jos spre aşezare, ca şi cum şi-ar fi reconsiderat opțiunile. Ofiliți, umerii Jediului dezvăluiră reticența acestuia de a continua.

— De unde eşti, Căpitane Ross?

Speriat de întrebarea bruscă, Ross se bâlbâi:

— Corellia la origine.

— Ți se pare dificilă întoarcerea acolo?

— Întotdeauna întoarcerile acasă sunt dificile. Corellianul ridică din umeri, strângându-şi buzele cu îndoială. Cel puțin pentru unii dintre noi.

Fără alte răspunsuri, Brandl continuă pe potecă, încetinindu-şi în mod deliberat pasul. Ezitant, păşi prin porțile aşezării, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca un câmp de forță invizibil să-i bareze calea. Trecând cu nostalgie printre rândurile prudente de căsuțe agricole, Jediul admiră măiestria arhitecturii autohtone, sculptată din lemnul autohton. Grădinile cu ierburi aromatice şi straturi de flori prețioase împodobeau peluzele private, fiecare fiind îngrijită cu tandrețe şi întreținută cu grijă festivă.

Pe măsură ce se apropiau de ovalul uscat şi prăfuit al comunei, Brandl îşi acoperea ochii, protejându-i de soarele care se stingea, în timp ce privea spre împrejurimile bogate şi agricole ale aşezării, care se întindeau mult dincolo de limitele comunității, până la baza munților.

Aproape de centrul oraşului Kovit, un spectru macabru de arhitectură se profila deasupra acoperişurilor rustice. Contraforturile susțineau construcția principală a teatrului, desfăşurându-se ca nişte aripi de piatră de la bază. Încărcat cu calcar alb, obeliscul era fără echivoc drept, părând să se prelungească în cerul întunecat.

Amplasat intenționat în inima aşezării, teatrul capta razele apusului de soare, furând momentan gloria pitorescului sat. Un sentiment sumbru de apartenență îl atrase pe Brandl spre structură, ignorând privirile speriate ale locuitorilor aşezării.

Pe măsură ce treceau prin marginile comunității, Ross observă cu nervozitate un hangar improvizat şi botul grosolan al unui Z-95 care ieşea din uşile înguste ale hangarului. Nava de luptă părea operațională – deşi era înghesuită în adăpostul ei mic – şi dornică de o încăierare. Distraşi de prezența străinilor, câțiva bărbați se adunaseră

chiar dincolo de umbrele micii livezi, privind cu atenție.

Ridicând cu degetul siguranța de la blasterul său, Ross șopti cu precauție:

— Fanii tăi adoratori?

— Vecini, clienți, prieteni vechi. Brandl se opri brusc în stradă, ca și cum s-ar fi trezit dintr-o iluzie. Dar asta a fost într-o altă viață.

— Şi ce sunt ei în această viață? mârâi contrabandistul.

— Străini.

Trecând printre grădinile parfumate care înconjurau curtea teatrului, o femeie şi un băiețel se deplasau pe cărările de piatră granulată. Ecoul vocilor lor răsuna de râsete, în timp ce îşi împărtăşeau o glumă privată. Brandl îi urmări cu atenție în timp ce treceau printre grădini şi ajungeau pe străzile prăfuite.

Spirale arămii, vinetii, cădeau în cascadă de pe capul femeii, încununându-i fața ovală. Pielea neobişnuit de palidă roşea în strălucirea stinsă, trădând o aversiune față de lumina excesivă a soarelui. Înalt, dar solid, băiatul nu avea mai mult de 11 sau 12 ani. Umerii largi îi încadrau partea superioară a trunchiului, părând prea grei pentru silueta sa. Coordonate şi ritmice, picioarele lui lungi nu arătau altceva decât promisiunea unei creşteri puternice şi constante.

Speriată de apariția întunecată a lui Brandl, femeia ezită şi rămase nemişcată în stradă, întâlnind ochii neprietenoşi ai Jediului. Zâmbetul care-i despărțise buzele pline fu repede uitat. Derutat de comportamentul ei ciudat, copilul îşi mută privirea de la chipul ei împietrit la Brandl. Nemaiputând vedea decât un străin, băiatul se aplecă peste brațul mamei sale şi îi şopti ceva la ureche.

Evident tulburată, ea îl strânse pe copil lângă ea şi îşi continuară în grabă drumul prin comună. Brandl suspină cu remuşcări, apoi, fără explicații, îşi reluă mersul spre vechiul teatru. Dincolo de poarta arhaică, un deceniu sau mai mult de flori sălbatice revendicaseră adâncurile interioare ale curții teatrului, dând peste cap drumul cândva drept spre uşile masive. Stând deasupra anticamerei întunecate, statui de bronz şi alte metale sculptate căptuşeau coridorul interior.

Adalric Brandl se mişcă grațios în aceste umbre familiare, urmărind intuitiv coridoarele întunecate şi holurile spațioase de dincolo. Carapacea goală a amintirilor sale urmărea contururile şi siluetele fiecărei tapiserii turnate, o vitrină cu săbii de recuzită şi scuturi şi, în cele din urmă, marea sală, unde publicul din trecut venise să vadă producțiile scenice. Ignorându-l pe Corellianul din spatele său, Brandl îşi grăbi paşii, intrând în imensa sală de spectacole. Rezonanța familiară a aplauzelor şi încurajărilor trona şi răsuna asurzitor în urechile lui; dar acea iluzie fu de scurtă durată. Nu era niciun public care să aplaude, niciun actor care să se încline, niciun decor, nicio recuzită aşa cum şi le amintea. Gura căscată a scenei era ruşinos de goală.

— Cine e acolo? şopti o voce din întuneric.

Brandl şovăi, sprijinindu-se în uşa sculptată elaborat.

O siluetă subțire şi fragilă ieşi din întunericul culoarului interior.

— Vino mai aproape, porunci silueta cu blândețe.

Din umbra peretelui din spate, Ross scană teatrul în căutarea altor semne de mişcare. Pipăind cu degetul siguranța blasterului, aşteptă în linişte în aripile mucegăite ale sălii, în timp ce Brandl continua pe hol spre silueta umbrită.

— Adalric Brandl, tu eşti? mormăi plăcut bătrânul.

— Maestre Otias, şopti Brandl, îngenunchind la picioarele mentorului său. Mi-e ruşine că îți pasă să-ți aminteşti de mine.

Otias aprinse o baghetă incandescentă, aruncând o rază caldă de lumină pe chipul său bătrân. Era îmbrăcat într-o tunică gri decolorată, pătată cu ulei de lampă şi transpiraţie. Venele şi muşchii braţelor sale erau pronunţaţi şi definiţi, construiţi de o viaţă de trudă şi slăbiţi de vârstă. Ochii cenuşii tulburi erau aproape imperceptibili pe fondul petelor întunecate şi pistruilor.

— Când a intervenit vreodată ruşinea între un actor şi regizorul său? Trecându-şi o mână tremurândă prin coama argintie scurtă, Otias şopti: Au trecut 12 ani lungi, Adalric. Ce te aduce înapoi pe această scenă?

— Maestre O...

Brandl tăcu, oprindu-se scurt.

— Haide, haide băiete... nu e nimic mai evident decât un actor care are nevoie să mărturisească.

Brusc, Brandl se ghemui sub bagheta incandescentă.

— Eu... eu îmi trăiesc viaţa... într-un vârtej!

Demn, Otias radie mândru, recunoscând celebra replică.

— Ultimele cuvinte ale bătrânului Soveryn din actul al patrulea. Cât de aproape ai ajuns să rivalizezi cu viaţa lui. Resemnat, bătrânul regizor oftă, o viaţă întreagă de oboseală fiind evidentă prin respiraţia sa greoaie. Actorilor li se acordă licenţa de a trăi o mie de vieţi, Adalric; dar tu, tu ai ales să trăieşti o mie de minciuni. Dacă ai venit la mine ca avocat al tău, atunci vorbeşte din inimă, nu din golul unui personaj tragic care nu s-a născut niciodată.

Cu scuipatul zburându-i din colţurile gurii, Brandl răbufni:

— Nu pot!

— Fiecare personaj tragic este viciat de un defect, posedat de nevoia de a salva lumea sau pe sine însuşi de o crimă de neiertat. Niciun om nu se poate pune în faţa umanităţii şi să o judece, nu fără să fie el însuşi judecat. Otias desfăcu uşor bandajul improvizat care acoperea mâna stângă a lui Brandl, tresărind la gravitatea arsurii. Muşcătura cauterizantă a sabiei de lumină era incontestabilă. Când urmărim umbrele, suntem destinaţi să găsim întunericul. Privindu-l fix în faţă pe Brandl, Otias şopti: Şi după cum bine ştii, partea întunecată a avut întotdeauna preţul ei.

— Ce s-a întâmplat cu mine? imploră Brandl.

— Ai privit în miezul colectiv al tuturor fiinţelor şi l-ai judecat, fără să te uiţi mai întâi în propria ta inimă. Frustrat, ai pornit în căutarea defectului tragic, fără prea mult succes. Când Împăratul a venit să te cheme, nu ai putut rezista! şopti Otias. Nimeni nu cunoaşte întunericul mai bine decât un Cavaler Jedi şi nimeni nu era mai potrivit decât tine pentru a juca un astfel de rol.

— Am ucis o femeie! icni Brandl. Am sufocat-o! Îi simţeam inima în mâna mea... în mintea mea! Şi am strâns, şi am strâns...

— Ai ucis pe mulţi, îl acuză Otias. Împăratul nu are sânge pe mâini; dar ţine o armată de *alţii* care au.

— Otias, te rog, ajută-mă să găsesc calea.

— Calea Forţei aduce echilibru în anarhia vieţii; dar tu, Adalric, îşi scutură el capul mustrător, tu nu ai vrut echilibru. Mândria ta era atât de mare şi, în ciuda avertismentelor mele, ai pornit în căutarea crimei imposibile, care separă inevitabil eroul de masele indigene. Şi ai găsit-o, nu-i aşa?

Trăgându-şi răsuflarea, Brandl cârâi:

— Da! A fost în mine, în inima mea neagră tot timpul.

— Se află în fiecare dintre noi, şopti Otias, dacă îndrăznim să ne uităm. Epuizat, suspină amar, trecându-şi din nou o mână prin părul subțire. Nu te pot vindeca de răul pe care l-ai adus asupra ta, un rău pe care l-ai mânuit atâta timp în numele Împăratului. Mi-am petrecut ultimul deceniu privind şi aşteptând întoarcerea ta, repetând ce ți-aş putea spune. Cu tristețe, şopti: Ceea ce-mi ceri, nu-ți pot da. Nu poate exista răscumpărare pentru crimele tale. Morții nu pot ierta.

Stingând lampa, Otias îi întoarse spatele Jediului tulburat şi se îndepărtă spre scenă. Brandl se întoarse încet de la silueta familiară, înțepat de realitatea cuvintelor lui Otias. Apăsându-şi bandajul umed pe palma rănită, păşi în arena exterioară, îndreptându-se spre aripile întunecate din spatele teatrului. Fără comentarii, îşi refăcu paşii prin coridoarele spațioase, trecând pe lângă afişajele arhaice şi ajungând în curtea de dincolo de uşi. Înarmându-se împotriva imaginilor violente care îi străbăteau mintea, Jediul se lăsă pradă ultimei raze de soare de pe Trulalis, imaginându-şi că razele neputincioase aveau puterea de a-i arde carnea.

Înfuriat, bâjbâi sub robă, scoțând un obiect cilindric mare. Ross tresări momentan, traumatizat de întâlnirea cu sabia Jediului. Recăpătându-şi încrederea, observă că acel obiect era mult mai mare şi era acoperit cu mici pârghii de control şi ecrane de date. Ca şi cum ar fi smuls gâtul unui duşman invizibil, Brandl răsuci obiectul înainte de a-l readuce în haina sa. Uşor, auzi paşii contrabandistului din spatele lui, care se mişca cu o discreție prudentă, ca şi cum ar fi vrut să nu-i tulbure gândurile tulburi.

— Prefer dispretul tău, Căpitane, şopti el, cu ochii sclipind de violență. Mila ta mă dezgustă.

Întinzându-şi pasul lung, ieşi cu furie din curtea teatrului, fără să fie împiedicat de praful îngroşat de la picioarele lui.

* * *

Încadrată de bolta întunecată a pădurii, coca precum fildeşul a *Kierrei* strălucea, ca un dinte rotund şi neted ieşind din lizieră. Ghidat de aceste reflexii ale luminii lunii, Ross se poticni pe poteca plină de gropi, răsucindu-şi gleznele de pietrele nevăzute.

— *Kierra*, luminile!

Mijindu-şi ochii în raza strălucitoare a farurilor de căutare, contrabandistul tremură, trăgându-şi gulerul jachetei pe gât. Un vânt puternic cobora din zona înaltă, aducând cu el promisiunea ploii. În interiorul coridorului rampei, Ross îşi trecu o mână prin păr, liniştit de căldura care inunda interiorul cargobotului.

— Ambalează motorul principal, ordonă el distras, observând că Brandl nu îl urmase în navă.

Obişnuit cu schimbările neregulate de dispoziție ale Jediului, Ross aruncă o privire din protecția uşii rampei. Sub el, la piciorul rampei, Brandl stătea nemişcat, privind în întuneric, în timp ce o ceață palidă i se târa pe umeri şi sub picioare.

— Brandl? Cu simțul său de contrabandist trezit, Ross ordonă: *Kierra*, stinge luminile exterioare.

— Poți ieşi acum, şopti Brandl, în timp ce farurile erau stinse. Nimeni nu-ți va face rău.

Ross se lipi de peretele interior al fuzelajului, sprijinindu-şi blasterul şi stabilizându-şi brațul şi umărul pentru a trage în voie. Auzindu-l, Brandl se holbă prin

pasajul întunecat, dezarmându-l pe Corellian cu privirea lui ascuțită.

Când silueta sprintenă a unui băiat ieşi din ascunzătoare, Ross simți cum tensiunea dispare şi coborî pe rampă, recunoscându-l pe copil de la scurta lor întâlnire din colonie. Îmbrăcat în haine de un verde închis, pentru a se potrivi cu pădurea pe timp de noapte, chipul copilului era înroşit şi transpirat. Prudent, se apropie de cei doi bărbați şi de cargobot. Uimit de vederea lui Brandl, învăluit de întuneric, dar aureolat de lună, copilul se apropie cu grijă de navă, constrâns de o curiozitate insațiabilă. Nu făcu niciun efort pentru a-şi ascunde mirarea, observând fiecare măsură a siluetei din fața ochilor săi, ca şi cum i-ar fi memorat simpla prezență.

— E adevărat, şopti băiatul. Eşti un Cavaler Jedi.

— Tu cine eşti? ceru Brandl, dar cuvintele lui nu aveau forță.

Chiar şi Ross putu detecta jumătatea de minciună a negării tremurând în vocea lui.

Copilul rânji, întorcându-şi fața în sus pentru a întâlni ochii tatălui său.

— Nu mă recunoşti? întrebă el. Uitându-se intens la sabia care se legăna la centura Jediului, băiatul strigă furios: Tu mi-ai dat numele! Jaalib, îți aminteşti? Recăpătându-şi bunele maniere, îşi frecă vârful pantofului de pământ. Şi numele meu de familie este tot Brandl.

Brandl mângâie uşor părul şi obrajii băiatului, simțind pielea fină sub vârfurile degetelor sale. Avu o senzație ciudată, care îi aprinse fiecare nerv din corp. În ciuda tandreții acelei mângâieri, Ross simți cum un sentiment de nelinişte se strecoară în el.

— E o sabie adevărată? Nu am mai văzut niciodată vreuna. Vorbăreț, tânărul adăugă: Am văzut recuzită pentru scenă, dar...

Vocea lui moale, de tenor, ezită, căzând pradă tăcerii, în timp ce Brandl îi înmâna arma. Uitându-se la ea, Jaalib întinse ezitant mâna după sabia, apoi o lăsă să cadă.

— Nu-ți fie teamă, îl îndemnă Brandl.

— Nu mi-e frică, spuse Jaalib cu încredere, luând mâna tatălui său, mai degrabă decât sabia. O peliculă subțire de lacrimi îi sclipea în colțul ochilor. Înghițindu-şi emoția, Jaalib şopti: Am venit să te avertizez. I-am auzit pe Menges şi pe ceilalți vorbind. Sunt supărați că te-ai întors în aşezare. Mama nu crede că vor face ceva; dar eu ştiu că Menges are o navă.

Auzindu-l pe băiat, Ross răbufni:

— *Kierra*, verifică senzorii!

Brusc, luminile coridorului interior se întunecară.

— Vă sugerez să vă feriți cu toții!

O explozie uriaşă izbucni lângă pupa navei şi perimetrul pădurii, însoțită de explozia de postcombustie a unei nave de vânătoare care trecea. Evitând rădăcinile răscolite, resturile şi particulele de piatră, Ross alunecă pe sub rampă, scufundându-se pentru a se adăposti sub coca cargobotului. Scântei şi resturi topite îi loviră capul şi umerii, pârjolindu-i hainele şi părul. Lovindu-se sălbatic, îndepărtă materialul încins de pe piele. În apropiere, Brandl îl ajuta pe băiatul înspăimântat să se ridice, şoptindu-i cuvinte de încurajare copilului traumatizat.

— Raportul pagubelor.

— Ne-au lovit, şefu', se tângui *Kierra*. Rachetă de şoc. Urmă o scurtă pauză în timp ce ea analiza datele primite. Scuturile sunt căzute. Motoarele sunt la 70 la sută. Există o şansă bună ca bobinele ionice să se blocheze dacă le forțăm prea mult.

— Putem decola?

— Cu tine la frâie, zburătorule, chicoti ea, orice e posibil.

Îmbrățișându-l protector pe băiat lângă el, Brandl șopti:

— Atâta timp cât nu ne facem cunoscuți, vom scăpa.

— Uite, lătră Ross, totul este foarte emoționant, dar ultima trecere a fost doar pentru a obține o locație aproximativă. Data viitoare... Pufni neliniștit, Las-o baltă, nu mai aștept data viitoare. Hai să *zgâriem pietrișul*, acum!

Agitat de întorsătura bruscă a evenimentelor, Brandl cuprinse fața băiatului în mâini.

— Mama ta știe că ești aici?

— Nu.

— Atunci... Brandl se bâlbâi, cum de ai știut?

Ținându-l jucăuș de mâini pe tatăl său, Jaalib zâmbi:

— Otias mi-a spus adevărul cu mult timp în urmă. M-a lăsat să mă uit la holofilmele cu munca ta pe scenă. Mamei nu i-a plăcut la început, dar a venit cu mine și a plâns tot timpul. Trist, băiatul plecă privirea, evitând ochii lui Brandl. Când te-am văzut în așezare, imediat ce am ajuns acasă a început să plângă. Așa că am știut că erai tu. Privindu-l pe Ross, băiatul se încruntă, știind că inevitabila despărțire era aproape. Vei veni vreodată acasă?

Brandl legănă obrajii netezi ai lui Jaalib și sărută ușor fruntea copilului.

— Nu pot face nicio promisiune.

Jaalib forță un zâmbet.

— Înțeleg. Otias a spus că ai alte roluri importante de jucat, roluri pe care o lume mică precum Trulalis nu le-ar putea oferi niciodată. Agățându-se de prezența tatălui său, băiatul șopti: Când voi fi destul de mare, voi acționa și în afara lumii. Otias a spus că mă va ajuta. Ezită. Vreau să fiu la fel de mare ca tine, tată. Pelicula subțire de lacrimi reveni, amenințând să se reverse pe obrajii lui. Nu te voi uita niciodată.

Folosind bolta groasă a pădurii drept scut, Jaalib sprintă pe potecă și dispăru în umbrele nopții.

— Nu i-au spus niciodată adevărul, înghiți Brandl cu disperare, luptându-se cu emoțiile.

— De ce nu i-ai spus tu? mârâi Ross, închizând trapa exterioară.

— Mă consideri curajos? Un om curajos este un om convins, Căpitane Ross. Trecând pe lângă Corellian, Jediul șopti: Eu mi-am pierdut curajul în momentul în care am ales să cred în legendele vechi.

Aruncându-se pe scaunul de accelerare, Ross începu să introducă frenetic comenzile de zbor. Mâinile lui se mișcau sârguincios pe consolă, cu o îndemânare desăvârșită. Trezit de amenințarea unei nave de luptă ostile care se învârtea în raza senzorilor, inițializă aprinderea motoarelor, legănând nava avariată în mâini. Un vuiet scăzut înghiți cabina de zbor în ecouri statice și vibrații, în timp ce motorul ionic se străduia să ridice cargobotul. Zăngănitul metalic al plăcilor de punte reverbera prin toate coridoarele și în hangarul spațios.

— Oh, gemu *Kierra*, asta sună rău.

— Nu contează cum sună, începe să pui în funcțiune generatoarele scutului!

Străduindu-se să mențină controlul cargobotului, Ross se luptă cu accelerația parțial ionizată, maximizând puterea de ieșire prin motorul avariat.

— Partea cea mai grea va fi trecerea prin atmosferă, șopti Brandl, aruncând o privire peste ecranele de citire.

— S-ar putea să nu decolăm niciodată! mormăi Ross. *Kierra*, unde este?

— Un *Z-95 Headhunter*, se îndreaptă direct spre noi şi, conform citirilor mele, nava depăşeşte raportul de greutate normal pentru clasa sa.

— Adică?

— Adică are multe rachete de şoc. E complet încărcată.

— Porneşte turela principală blindată, mormăi Ross, concentrându-se asupra cargobotului afectat. Când va intra în funcțiune generatorul de scuturi?

— Mai dă-mi cinci minute. Presiunea hidraulică se ridică la niveluri funcționale.

— Ei bine, grăbeşte-te. În ritmul ăsta, nici nu vom ajunge în spațiu înainte să ne prindă. Ross privi pătura subiacentă a atmosferei inferioare, învăluind plecarea în frenezia ceții nocturne. Ce poți face în legătură cu repararea motorului ionic?

— Gânduri fericite, răspunse *Kierra*. Nu avem marfă. Nu avem surplus de materiale. Şi, adăugă ea cu o urmă de mândrie feminină, nava asta a fost întotdeauna sub raportul ei de greutate. Suntem mai uşori decât un creier de Gamorrean.

— Cât mai durează până ne interceptează?

— Să spunem doar că acum ridic scuturile.

Brusc, cargobotul uşor modificat se zgudui de şocul unei alte lovituri directe. Zdruncinându-se sub lovitura puternică, *Kierra* pluti în derivă sub acoperirea norilor, în timp ce energia distructivă ricoşa peste scuturile de la pupa, disipându-se inofensiv pe carenă.

— Pagube? oftă Ross.

— Scuturile au încasat-o, răspunse *Kierra* obosită, încă accesând informațiile din multiplele sale sisteme. Dar nivelul hidraulic este deja în scădere. Nu vom mai supraviețui unei alte lovituri.

Trecând prin stratosferă, nava *Headhunter* îşi continuă agresiv urmărirea. Afectată de atmosfera îngroşată a lumii Trulalis, se legăna de pe o parte pe alta, apropiindu-se pentru o nouă cursă de mitraliere.

Armând turela inferioară, *Kierra* se conectă la tunul blindat, programând o rafală sporadică în fața navei atacatoare. Fără să se aştepte la represalii din partea cargobotului avariat, nava de vânătoare trecu prin atmosferă, partea stângă a aripii sale izbucnind în flăcări. Evitând precizia mortală a turelei, nava *Z-95* se retrase, ieşind din raza de acțiune.

— Asta ar trebui să-i țină capul plecat pentru o vreme.

— Nu suficient de mult, argumentă Ross. Ferindu-se de ochii precauți ai lui Brandl, mormăi: Dacă există ceva în cartea ta de supraviețuire Jedi, acum e momentul să scoți la iveală.

Brandl încuviință din cap, cu fața vizibil secătuită şi posomorâtă. Întinzând mâna în faldurile robei sale, scoase din nou capsula ciudată. Dispozitivul de formă cilindrică era ingenios adaptat pentru a putea fi ascuns ca hidrocheie sau altă unealtă de mecanic. Uitându-se la obiect, Ross îl recunoscu din scurta lor excursie la teatru.

În timp ce privea, fascinat, capul de control clipi intermitent de la o celulă de alimentare ascunsă.

— Ce e asta? cântă *Kierra*.

Intrigată de unitatea ciudată, globul ei optic se lumină, extinzând focalizarea pe transmițător.

— Este un transponder, răspunse Brandl. Şi transmite de aproape o oră.

Jediul suspină de efort, sprijinindu-se în spătarul lat al scaunului de accelerație.

În lumina aspră a cabinei de zbor, aroganța lui nu putu ascunde obrajii slăbiți şi liniile de stres care începuseră să erodeze fața chipeşă a unui om cândva mândru. Semnele morbide ale resemnării şi capitulării se citeau uşor pe chipul său nobil.

Fără avertisment, nava *Headhunter* întrerupse urmărirea, înclinându-se brusc spre planetă. Motoarele sale de la pupa trădau graba, strălucind cu accelerația dată la maxim în timp ce nava de vânătoare dispărea în acoperirea densă de nori de deasupra planetei. Suspicios, Ross se uită la Brandl, simțind constricția fricii în gât.

— Care-i şmecheria?

— Ar fi bine să te pregăteşti, şopti Brandl.

Alarmele de proximitate bubuiră, trimițând un ecou asurzitor în coridorul şi căile de acces ale cargobotului. Explodând cu date tactice şi avertismente iminente de coliziune navă-navă, senzorii alcătuiră structura gigantică a masivului Distrugător Imperial, proaspăt ieşit din hiperspațiu. În timp ce Distrugătorul se deplasa pe fereastră la doar 100 de metri de el, Ross se prăbuşi pe spătarul scaunului, învins înainte să poată trage un foc. Încet-încet, zeci de baterii de turbolase porniră să tragă spre ei, țintind cargobotul. Încă împiedicat de un motor ionic defect, *Kierra* se zvârcoli şi se îndreptă spre Distrugător.

— Ne-au prins? gemu Ross, masându-şi ochii şi fruntea.

Kierra hârâi nervoasă.

— Lui Boba Fett îi place slujba lui?

— Am putea să fugim de ei?

— Nu am putea nici măcar să gândim mai bine decât ei în acest moment, pilotule. Ne-au blocat bine.

Sprijinindu-şi capul şi brațele de consola de zbor, Ross suspină, acceptând inevitabilul.

— Ai reuşit să-mi semnezi condamnarea la moarte!

— Dimpotrivă, ți-am garantat iertarea.

Gura Jediului sugeră un zâmbet viclean.

— Am un preț pe capul meu! spuse Ross. O recompensă Imperială!

— Eşti pe cale să descoperi că Împăratul este destul de generos, mai ales atunci când unul dintre cetățenii săi găseşte de cuviință să-i restituie proprietatea.

— Eşti unul dintre ciudații Împăratului? argumentă Ross. Ce făceai pe Najiba... Fugeai! Uitându-se la Distrugătorul Imperial, oftă: Fugeai de Imperiu? De ce?

— Nu mai contează, şopti Brandl. A venit timpul să înfruntăm întunericul şi să-l abandonăm drept ceea ce este... doar umbre.

— Ei bine, unele umbre pot ucide!

Când trecu prin câmpul de andocare exterior, cargobotul fu cuprins de întuneric.

— Atunci să fim cu toții desăvârşiți în moarte.

Smulgând placa punții din față de pe consola de zbor, Ross îşi desfăcu rapid blasterul, ascunzând înăuntru cureaua, alături de un depozit ascuns de detonatoare termice şi alte arme ilegale. Motivat de sancțiunile Imperiale pentru echipamente şi arme neautorizate, se duse spre un dulap de uz general din coridorul de după cabina de comandă. Recuperând o mică rezervă de pachete de energie pentru blastere, Corellianul agitat se întoarse pe punte pentru a-l găsi pe Brandl privind curios în compartimentul ascuns.

— *Kierra*, asigură-te că scutul compartimentului ascuns este intact. Nu vreau să-ți găsească celula de alimentare.

— O fată trebuie să aibă intimitatea ei, glumi ea. Bine gândit, şefu'.

Închizând panoul ascuns, Ross declanşă sigiliul de contaminare. Dacă senzorii Imperiali treceau peste navă, ar fi ocolit această zonă pentru uneltele de mecanic contaminate. Brusc, luminile interioare fluctuară pe măsură ce nivelurile de energie scădeau, trecând în modul auxiliar.

— Totul e liber, strigă Ross.

— Mi-am transferat cuplajele de alimentare la o celulă subordonată. Chiar dacă vor găsi generatorul meu principal, nu vor şti ce este. Dar, îl tachină ea, asta înseamnă că nu pot trage cu urechea prin comunicator sau să scanez perimetrul!

— Pentru propria ta siguranță, începu Brandl, te sfătuiesc să nu pomeneşti de Trulalis.

Amintindu-şi de soția şi fiul lui Brandl de pe planetă, Ross aprobă din cap gânditor.

— *Kierra*, mătură toate înregistrările şi jurnalele de când am plecat de pe Najiba şi introdu datele de la o slujbă anterioară. Unde ne situăm?

— L-am lăsat pe bebeluşul Tris pe Tatooine, îți aminteşti?

— Nu-mi aminti, răspunse Ross cu nostalgie. Doar şterge motivele şi trimite un addendum despre probleme la motor deasupra lumii Trulalis.

— Bine, şefu'.

— Şi *Kierra*? Pierde-te. Probabil că vor trece în revistă fiecare centimetru al acestei nave.

— E o urmă de îngrijorare în vocea ta, zburătorule?

— Da, mormăi el.

Ridicând din umeri pentru a atenua tensiunea care îi amenința partea superioară a trunchiului, merse pe coridor până la trapă şi dezactivă sigiliul.

Înainte ca rampa să coboare complet, doi soldați Imperiali din trupele de şoc atacară nava, îndreptându-şi armele spre Ross şi împingându-l în peretele carenei.

Forța loviturii îi smulse aerul din plămâni, iar Corellianul se prăbuşi, tuşind disperat pentru a-şi recăpăta respirația. Douăzeci sau mai mulți soldați din trupele de şoc erau eşalonați în afara cargobotului, cu armele îndreptate spre rampă, țintite asupra Jediului întunecat.

Nedumerit de spectacolul puterii Imperiale, Brandl scrută parada de armuri albe pe fond negru, până când întâlni chipul familiar al unui ofițer Imperial aflat dincolo de periferia soldaților înarmați. Dându-se la o parte, Jediul lăsă trei soldați să treacă în viteză pe lângă el şi să intre în navă.

— Am încredere că veți coopera, spuse ofițerul. Pompos, îşi ajustă cozorocul şepcii negre. Dacă nu pentru binele tău, atunci pentru binele însoțitorului tău.

Disimulând o urmă de defetism cu un echilibru dramatic, Jediul răspunse:

— Cum pot coopera?

— Nu te gândi la nimic. Nu face nimic. Nu spune nimic până nu ți se cere.

Oferindu-i o mână contrabandistului care gâfâia, Brandl rânji viclean, cu spatele la anturajul Imperial.

— Căpitane Grendahl, vei afla că eu nu fac nimic foarte bine.

Fața lui Grendahl era amenințătoare.

— Suntem programați să ne întâlnim cu *Interogatorul* într-o oră. Inchizitorul Tremayne este nerăbdător să vă revadă, Lord Brandl. Foarte nerăbdător. Arătând spre Ross, Grendahl ceru: Duceți-l în zona de izolare pentru interogatoriu. Schimbându-şi

comportamentul cu o inducere evidentă în eroare, Grendahl îşi înclină pălăria cu un respect batjocoritor: Vă rog, Lord Brandl, camerele dumneavoastră au fost pregătite.

* * *

Masându-şi vânătăile care i se umflau pe piept şi pe braţe, Ross îşi sprijini capul de peretele antiseptic curat al celulei de detenţie. Cele câteva ore trecuseră încet, marcate de sesiuni izolate de interogatoriu de rutină. Brusc, uşa se deschise, lăsând să intre doi soldaţi şi Căpitanul Grendahl, pe care îl recunoscu din hangar. Calm, ofiţerul Imperial se aşeză vizavi de el, aşezând un datapad mare pe masa dintre ei.

— Îl recunoşti pe acest *domn*? întrebă el, tastând o imagine pe micul ecran.

Ross râse uşor, recunoscând curbele distinse ale propriului său chip.

— Ar ajuta dacă aş spune că nu?

Grendahl zâmbi generos.

— Nu. Sprijinindu-şi mâinile de blatul mesei, rânji: Interferenţa cu o anchetă Imperială este o infracţiune pedepsită cu închisoarea.

— O anchetă Imperială? îl ironiză Ross. A fost o luptă, şi nu una corectă, argumentă el. Doi soldaţi împotriva unui Jawa... Haide!

— Nu contează şansele, răspunse Grendahl. Tot ai intervenit; totuşi...

— Totuşi? comentă Corellianul, ironizându-l pe ofiţerul insipid.

— Totuşi, sunt autorizat să îţi ofer o amnistie generoasă dacă vei coopera şi vei răspunde la câteva întrebări.

— Amnistie? chicoti Ross. Se scărpină la cap, agitat. Amnistia Imperială este la fel de valoroasă ca un pitic Wookiee fără păr.

Grendahl se încruntă, acoperindu-şi consternarea cu un profesionalism şiret.

— Ai garanţia Împăratului, Căpitane Ross. Ajută-ne cu o investigaţie scurtă şi vei fi exonerat de toate acuzaţiile.

Trăgând de timp, Ross ceru:

— Îmi datorează bani!

— Nu-ţi pot promite că-i vei primi, contraatacă Grendahl, dar ai dreptul la 10.000 de credite. Rânjind răuvoitor, urmări reacţia surprinsă a contrabandistului. Asta înseamnă 10 la sută din recompensa oferită pentru întoarcerea în siguranţă a lui Brandl.

Intrigat, Ross se aplecă peste marginea mesei.

— Vrei să spui că Brandl valorează 100.000 de credite?

Nerăbdător să păstreze atenţia contrabandistului, Grendahl recunoscu în tăcere întrebarea.

— Eşti norocos că mai eşti în viaţă, Căpitane Ross. Adalric Brandl este foarte instabil, capabil de atrocităţi de neconceput. Cu toate astea, valoarea sa pentru Împărat îl face o resursă esenţială. Unde l-ai găsit?

— La Najiba.

Faţa lui Grendahl se întunecă, perplexă.

— Najiba are ordonanţe stricte care restricţionează traficul prin centura de asteroizi.

— Până am ajuns eu acolo, explică Ross, nimănui nu-i mai păsa de sancţiunile controlului portuar. Îl voiau doar plecat de pe planetă.

— Au fost probleme? A fost cineva rănit?

Corellianul ridică neglijent din umeri.

— Nu mi-am părăsit niciodată nava, minți el, aşa că nu prea pot spune.

— Şi unde te duceai?

— Mos Eisley, dar, râse Ross, având în vedere ultima mea vizită, am plănuit să-l duc doar până la Anchorhead. După aceea, era pe cont propriu.

— A menționat vreodată legătura sa cu Împăratul?

— Nu până când nu ne-ați prins în raza tractoare.

— Şi avariile navei voastre?

— Am fost atacați de pirați, răspunse Ross. Hipermotorul meu a cedat şi abia am reuşit să ajungem până aici.

Grendahl ezită.

— Ții înregistrări exacte ale navei, Căpitane Ross. Jurnalul tău de zbor şi înregistrările îți susțin povestea.

— Spuneți că e o întoarcere la zilele mele de vânător de recompense, oferi Ross. Dacă nu doreai să cheltuieşti, documentația exactă era o necesitate.

Uitându-se timid în cameră, un locotenent de grad inferior îl salută pe Grendahl, ignorându-l pe prizonierul de lângă el.

— Domnule Căpitan Grendahl, Amiralul Etnam vă solicită prezența pe punte imediat, domnule. Lordul Brandl a primit sarcina de a-l escorta pe civil la nava sa.

— Ce!

Ross îşi ascunse un zâmbet şiret după gulerul jachetei. Prefăcându-se surprins, se ridică de pe scaun şi se sprijini de masa lucioasă, gândindu-se cum a reuşit Brandl să aranjeze această escortă.

— Domnule Căpitan, şopti locotenentul, îngrozit de izbucnire. Instrucțiunile domnului Amiral Etnam au fost destul de clare. Este nerăbdător să se întâlnească cu Înaltul Inchizitor Tremayne. Fiind ajutorul personal al lui Etnam şi netemându-se de represalii din partea lui Grendahl, dădu din cap spre cel mai apropiat soldat şi şopti: Luați prizonierul.

Grendahl se strădui să-şi păstreze calmul, iritat de influența lui Brandl, care, în ciuda momentului său de dezonoare față de Împărat, încă mai avea greutate, chiar şi în fața caracterului curajos al Amiralului Etnam. Cu nările fremătând, şuieră printre dinți:

— Foarte bine. Apoi, pentru a-şi restabili orgoliul în fața celor de sub comanda sa, îşi îndreptă umerii cocoşați, ştergându-şi încruntarea acră de pe față. Eşti liber să pleci, Căpitane Ross, mârâi el. Clemența Împăratului poate fi generoasă şi de mare anvergură; dar data viitoare când te amesteci într-o anchetă Imperială – făcu o pauză – s-ar putea să te trezeşti la capătul greşit al justiției Imperiale. Punându-şi mâinile la spate, Grendahl porni pe coridor. Ține minte asta data viitoare când te gândeşti să învingi şansele.

Peste umerii lustruiți ai câtorva soldați, Brandl urmări retragerea lui Grendahl. Strâmbându-se în spatele ofițerului Imperial, Jediul pufni dispreţuitor în timp ce îl conducea pe contrabandist pe coridor.

— Eşti un om superstițios, Căpitane Ross?

Preocupat de escorta înarmată din spatele lor, Ross şopti:

— Bunicul meu obişnuia să spună că superstiția este fundamentul unei minți slabe. Atunci suntem cu siguranță condamnați, pentru că baza civilizației noastre se află în mâinile marilor preoți, şamanilor şi călugărilor.

Brandl râse cu o bunăvoință autentică. Era o scânteie de emoție trădată de strălucirea ochilor lui şi Ross observă adâncirea liniilor de râs care-i încadrau gura. Adalric Brandl era în toane bune.

— Bunicul tău a fost un om înțelept.

Ross ridică din umeri la compliment.

— Doar un alt contrabandist care s-a trezit la capătul greşit al justiției Imperiale. Pufni, amintindu-şi de amenințarea lui Grendahl. De aceea am devenit vânător de recompense, sperând să evit ce i s-a întâmplat lui.

— Şi apoi?

— Şi apoi m-am plictisit. Cred că nu a fost să fie.

— Ne petrecem aproape toată viața căutând rolul potrivit care să marcheze sfârşitul existenței noastre cu un moment de glorie, ignorând faptul că faima şi reputația nu sunt decât simple parfumuri ale virtuții. Ele nu durează niciodată.

— Asta e o altă replică? îl tachină Ross.

— Actoria este o educație profundă a naturii umane şi de aceea am devenit atât de obsedat; dar pe măsură ce intelectul meu s-a îmbunătățit, morala mea a eşuat şi am devenit exact ceea ce disprețuiam cel mai mult.

— Şi ce era asta?

— Uman. Nu am fost un rege, un erou sau un zeu. Doar un om prins în pasiunea piesei.

— Şi ce se întâmplă acum? întrebă Ross.

— Viața mea a fost o dramă continuă, şopti Brandl, una tragică, mă tem. Şi m-am poticnit prin ea, scenă după scenă, act după act, ca un neofit[7] îngrozit. În seara asta, Fortuna îmi cere *ultima ieşire* pe scenă. Nu mai pot trăi în minciună.

— Te întorci la Împărat, nu-i aşa? După tot ce ți-a făcut?

— Nu a făcut nimic altceva decât să indice o direcție generală. Eu am ales să mă duc şi să-i fac voia.

— Cum rămâne cu familia ta? Băiatul tău? Dacă Împăratul ar afla vreodată?

— Te asigur că nu li se va întâmpla nimic rău. Euforic, suspină: Vor fi în siguranță.

Ross îl crezu. Jediul avea o certitudine care mergea dincolo de umbrele sinistre care îi ținuseră cândva pe cei doi bărbați în dezacord unul cu celălalt. Dar conştiința contrabandistului cerea un pic mai mult pentru siguranță.

— Cum poți fi sigur?

— Nu am fost niciodată mai sigur în viața mea. Punând un card de credit în mâna contrabandistului, închise degetele lui Ross peste el. Ross observă un alt obiect în mâna lui Brandl, unul pe care Jediul încercase să-l ascundă atunci când îşi împreunase mâinile peste el. Cardul are restul sumei pe care ți-o datorez şi onorariul obligatoriu al Împăratului pentru capturarea unui renegat periculos.

Zâmbi răuvoitor, amuzat de propriul sarcasm.

Băgând cardul în buzunarul de la haină, Ross observă forma sferică, metalică de sub mâinile lui Brandl şi remarcă ştergerea acidă gravată pe explozibil acolo unde fuseseră îndepărtate marcajele de serie.

Cu ochii înnebuniți de revelație, se holbă la chipul liniştit al lui Brandl.

— Consideră toate datoriile plătite, şopti Jediul.

Întorcându-se brusc pe călcâie, se retrase pe coridorul hangarului, cu escorta

---

[7] Neofit – persoană care a îmbrățişat de curând o nouă religie, abandonând vechea credință.

după el, iar Ross se grăbi să urce rampa, sigilând în grabă trapa coridorului.

— *Kierra*! şuieră el, sprintând prin tunelul de acces în cabina de zbor. *Kierra*, trezeşte-te!

— Cum adică, *trezeşte-te*! răbufni ea. Motoarele au fost în linie şi au aşteptat în ultima oră. Am reuşit chiar să pun una dintre bobinele ionile la punct prin cuplarea la carcasa scutului. Ea pufni, provocând un sughiț neregulat pe comunicație. Ce-i cu graba asta? Băncile de date principale erau curate şi, conform acestui mic astromec pe care îl aveau la bord...

— Las-o baltă! strigă Ross, legându-se în scaunul de accelerare. Brandl are unul dintre detonatoarele mele termice şi cred că plănuieşte să...

O explozie înăbuşită reverberă prin coridoarele de andocare, aruncând fum şi resturi în hangarul auxiliar. Alarmele puternice şi ascuțite începură să bubuie, alertând medicii şi tehnicienii din zonă. În mijlocul haosului de voci strigătoare, de claxoane şi de zgomotul picioarelor blindate care se grăbeau să securizeze zona, *Kierra* plană momentan deasupra platformei de zbor. Mai multe explozii mai mici răsunară din pasaj, zguduind navele de luptă TIE şi navetele din standurile din apropiere.

Dezorientată, *Kierra* icni:

— Ce l-o fi apucat să facă o asemenea cascadorie?

— Trebuia să-şi protejeze familia, răspunse contrabandistul, obosit.

— Dar cu el mort, nu există nicio garanție că Imperiul nu-i va găsi. Totuşi, gândi ea cu voce tare, nu există nicio garanție că Imperiul îi va căuta. Tulburată de infinitele posibilități, ea continuă: Mă bucur că s-a terminat.

— Dar nu s-a terminat, şopti el.

Înclinându-se brusc deasupra unei serii de nave de luptă TIE şi rafturi cu ejectoare, Ross ghidă *Kierra* în afara hangarului de lansare, accelerând încontinuu motoarele obosite.

— Brandl poate că şi-a făcut *ultima ieşire*, dar piesa este departe de a se fi terminat... pentru noi... sau pentru familia lui.

Corellianul rânji nostalgic. Hipnotizat de fața înverzită a lumii Trulalis, privi planeta rotindu-se în fața lui, nepătată fizic, inocentă, neştiutoare şi momentan neschimbată. Apoi suspină, simțul său de contrabandist fiind ciudat de liniştit.

Nu mai existau umbre.

Reinițializând calm sistemul de astronavigație pentru Najiba, se pregăti când *Kierra* traversă cu greu golul deschis şi apoi dispăru în strălucirea translucidă a hiperspațiului.

ŞANSĂ RATATĂ
De Michael A. Stackpole

Corran Horn zâmbi larg atunci când sunetele în surdină ale droidului R2 ajunseră la el din interiorul întunecat al hangarului temporar.

— Da, *Whistler*, ai făcut o treabă bună cu deghizarea acestui loc.

În absența lui, droidul se ocupase de împrăştierea a tot felul de resturi în interiorul magaziei de vehicule abandonate. Între asta şi creşterea viței de vie purpurii *djorra* pe partea din față a magaziei, nimeni nu ar fi ghicit că acea structură ascundea singura navă de luptă X-interceptor de pe Garqi.

Corran trecu pe sub botul elegant al navei şi merse ghemuit până la locul în care se afla micul droid verde cu alb. Lucrurile fuseseră mutate de când îl vizitase ultima oară pe *Whistler* şi Corran bănuia că nu vedea decât ultima dintr-un lung şir de scheme de decorare.

— Îmi pare rău că nu te-am vizitat mai devreme, dar întregul oraş a luat-o razna din cauza activității Rebelilor. După modul în care toată lumea este atentă, ai crede că nişte hackeri care grefează sloganuri şi grafice ale Noii Republici pe ecranele computerelor şi pe afişajele de date publice sunt la fel precum criminalii.

Droidul îşi extinse mufa şi o conectă la portul unui mic datapad aşezat deasupra unei cutii care emana o substanță gri uleioasă. Ecranul se trezi la viață şi afişă ansamblul pentru extractorul centrifugal de resturi al unui X-interceptor. Un ciripit trecu de la jos la înalt, în timp ce capul droidului se întoarse de la imagine spre Corran.

Pilotul roşi, apoi clătină din cap.

— Nu, nu mi-am dat seama cum să scot piesa din posesia Gărzilor Imperiale. Având în vedere activitatea Rebelilor pe aici, ei nu şi-au slăbit securitatea aşa cum ar fi făcut-o în mod normal. Găsirea pieselor de schimb şi a torpilelor protonice de pe *Deliciul Stelei* a fost cel mai important lucru care i s-a întâmplat Imperiului în această zonă izolată şi l-a făcut pe prefectul Barris să se apuce să-i elimine pe Rebeli de aici. Nu ştiu pe cine crede el că va impresiona cu asta – Împăratul e mort şi sunt destule lupte interne pe Coruscant, încât până şi noi primim veşti despre asta, de aici.

Fluieratul droidului îl certă pe Corran în timp ce imaginea extractorului de resturi dispărea în emblema Noii Republici.

— Nu, nu se pune problema să ne alăturăm sau nu Republicii – şi am mai discutat despre asta. Nu există nicio activitate Rebelă aici. *Rebelii* pe care ei cred că îi au sunt copii – studenți la *Universitatea Garqi*. Nu m-ar putea ajuta să îndepărtez acele componente de la Imperiali nici dacă le-aş da luni întregi de instruire. Mai mult, ar fi ucişi în încercarea asta. Corran clătină din cap categoric. Uite, asta e problema mea. Căpitanul Nootka a adus torpilele alea pentru că a crezut că mi le poate vinde mie sau că le poate muta la contactele Rebelilor din altă parte. L-au prins, i-au arestat echipajul şi i-au sechestrat nava. S-ar putea să-i fiu dator să încerc să-l eliberez, dar nu va merge să fac asta fără să am această navă în stare de funcționare.

În timp ce vorbea, Corran se ridică şi trecu o mână pe partea laterală a X-interceptorului. Avea aceeaşi schemă de culori verde cu alb ca şi droidul, deşi ambii ar fi avut nevoie de câteva retuşuri. Nava de vânătoare îi aparținuse lui Corran pe

vremea când făcea parte din *Forța de Securitate Corelliană*, iar *Whistler* îi fusese copilot şi partener în nenumărate misiuni menite să oprească contrabandiştii şi alți scandalagii să perturbe viața în sistemul Corellian.

Whistler lăsă ecranul datapadului să se întunece, producând un ton mâhnit în timp ce făcea asta.

— Ştiu, *Whistler*, şi mie mi-e dor de acele zboruri de noapte.

Când încurcăturile Imperiale făcuseră imposibilă rămânerea în *CorSec*, el plecase cu nava şi droidul. Scopul venirii la Garqi fusese să stea ascuns şi să evite să atragă atenția Imperiului asupra sa. În ciuda faptului că zborul cu X-interceptorul îi punea viața în pericol, nu se putea abține de la zbor mai mult decât se putea abține de la respirație – deşi făcea toate zborurile noaptea pentru a face mai dificilă localizarea lui şi a navei sale.

Şi să mă feresc de trupele locale este o simplitate în sine. Dacă nu aş fi aspirat o pasăre rdava în motorul dreapta la ultimul zbor, aş mai fi zburat şi nimeni nu ar fi crezut că Garqi era un focar de activitate Rebelă. Apoi suspină.

— Acum sunt blocat aici pentru că toți copiii ăia bogați au decis că vor să-şi şocheze părinții, începând să se joace de-a Rebelii. Totul e un joc pentru ei.

Droidul îl certă din nou cu un fluierat ascuțit.

— Ai dreptate, Dynba Tesc probabil că nu vede asta ca pe un joc, dar e vina ei că a fost prinsă noaptea trecută. Imperialii de pe aici nu sunt chiar de calibrul trupelor de şoc, dar ea a lăsat o urmă pe care chiar şi vechiul nostru ofițer Imperial de legătură din *CorSec* ar fi putut să o urmărească. Întinse mâna şi mângâie uşor droidul pe cap. Va petrece ceva timp în închisoarea locală, apoi va fi eliberată. Da, va fi interogată, dar vor vedea că nu ştie nimic şi o vor lăsa să plece. Sunt sigur de asta.

Whistler fluieră o altă întrebare.

— Da, dacă ar fi în pericol, aş face tot ce aş putea – dar nu pentru că e Rebelă. Nu am nimic de-a face cu Noua Republică şi doar pentru că Imperiul ne urăşte pe amândoi nu înseamnă că suntem aliați.

Corran se încruntă puternic.

— Poate că Rebelii l-au ucis pe Împărat şi spun că îl au de partea lor pe ultimul Jedi în viață, dar sunt încă departe de a avea Imperiul doborât şi terminat. Prioritatea mea este să stau ascuns în timp ce ei atrag mai multă atenție decât mine. Rebeliunea, aşa cum este ea, a venit pe Garqi, iar asta înseamnă că e timpul să plecăm de aici.

Ridică o mână.

— Nu, fără alte proteste. De fapt, nu vreau să mai aud niciun *ciripit* despre Rebeliune din partea ta, ai înțeles? Îmi voi petrece tot timpul lucrând pentru a-mi menține acoperirea şi pentru a fi cu ochii pe extractor. Voi găsi o modalitate de a-l lua, apoi vom pleca.

Corran începu să se întoarcă, dar droidul îl prinse de mânecă cu ataşamentul cleşte.

— Ce este, *Whistler*?

Droidul ciripi în derizoriu la el.

— Da, ei bine, poate că dacă eram înapoi la locul de muncă nu aş fi fost atât de blând în legătură cu problema Dynbei Tesc, dar acum fugim de lege, nu lucrăm pentru lege. Îşi eliberă brațul, dar se uită înapoi la droid şi îşi lăsă capul în jos. Bine, nu promit nimic, dar voi vedea ce pot face. Totuşi, mai întâi trebuie să am grijă de noi, bine?

Capul lui *Whistler* se învârti complet, în timp ce acesta ciripea triumfător.

— Da, salvarea ei şi a prietenilor ei ar arăta bine în fişierul meu de date. Corran aprobă din cap spre droid în timp ce se îndrepta spre ieşirea din hangar. Doar dacă nu cumva Imperiul este cel care va pune nota în el, dar ar trebui să mă prindă mai întâi. Cu extractorul ăla, îi pot evita – şi asta e notarea din fişierul meu de date pe care vreau cel mai mult s-o văd.

* * *

Prefectul Mosh Barris se aşeză pe spate în scaunul supra-umplut despre care decise că era aproape la fel de adânc şi de negru ca depresia în care se afla. Se simțea bătrân şi obosit, ca şi cum s-ar fi aflat într-un punct al universului din care orice altă direcție era în sus. Singurul lucru care recomandase Garqi ca post fusese izolarea sa totală de Imperiu, şi chiar şi acest scut se uzase în timpul mandatului său de un an ca prefect militar sub guvernatorul Imperial actual – şi aparent mereu absent.

— Vezi tu, Eamon, începu el, nu mă aşteptam să ne fie uşor, dar capacitatea acestei femei Tesc de a rezista narco-interogatoriului este incredibilă. Susține cu tărie că nu ştie nimic despre Rebeliune şi că nu are nicio legătură cu Lai Nootka sau cu *Deliciul Stelei* al acestuia. Chiar şi aşa, ea pare să aibă o înțelegere enciclopedică a zborurilor X-interceptorului fantomă – ceea ce susține că se datorează faptului că studierea acestuia a fost un hobby pentru ea – şi o recunoaştere deplină a crimei sale. Despre acest *Xeno* – cel despre care ea pretinde că este liderul circului de piratare – nu avem nicio înregistrare, iar speculația ei că este un membru al echipajului de pe *Deliciul Stelei* care a scăpat de capturare încă este o pată neagră împotriva noastră.

Eamon Yzalli aprobă uşor din cap în timp ce strecura tava de argint cu paharul de *choholl* Cassandran reumplut.

— Regretabil, domnule. În general, cineva ar putea fi făcut să creadă că ea nu ştie nimic în afară de ceea ce a dezvăluit deja.

Barris luă paharul şi îl încălzi în mâinile sale pentru o clipă.

— Aparențele pot fi înşelătoare, Eamon. Uitându-mă la ea, văd o femeie care este mai mult un copil decât un adult – dar acesta este standardul printre adulții de aici. Lumea asta blestemată este atât de fertilă încât marile combinate agricole nu au nevoie decât de droizi care să se ocupe de recolte şi de contabili care să se ocupe de profituri. Oamenii de pe Garqi sunt răsfățați şi lipsiți de realism – cu greu pot fi hrană pentru Rebeliune.

Bău suficientă licoare Cassandrană pentru a-şi umple scobitura limbii şi o lăsă acolo cât timp fu nevoie pentru ca vaporii parfumați şi fructați să-i umple sinusurile.

— Desigur, asta vrea ea să credem.

— Ce anume, domnule?

— Că este prea inocentă pentru a face parte din Rebeliune. Barris se uită în sus la ajutorul său cu ochii verzi. Nu pot şi nu voi fi păcălit de ea. Cu mult timp în urmă nu am făcut nimic într-o situație care cerea acțiune. Am fost înşelat şi am plătit pentru asta de atunci. A fost cu mult timp în urmă... dar ți-am mai povestit despre asta, nu?

Blondul se întoarse la măsuță şi puse tava la loc înainte să se întoarcă şi să aprobe din cap către stăpânul său.

— Îmi amintesc că mi-ați spus despre incidentul cu extraterestrul, domnule.

— Da, incidentul cu extraterestrul.

Barris privea încruntat în adâncurile licorii chihlimbarii. Un extraterestru – atât umanoid, cât şi inteligent – îi învârtise în cerc pe el şi pe oamenii lui pe o planetă care era – dacă era posibil – chiar mai retrogradă decât Garqi. Acest extraterestru îi omorâse oamenii, doborâse o navă de luptă TIE şi chiar ucisese doi soldați din trupele de şoc folosind tehnologia pe care o furase de la Imperiali în combinație cu plante şi animale native. *Am pledat pentru un bombardament planetar pentru a scăpa de acea amenințare, dar Căpitanul Parck a invitat acea creatură ucigaşă să se alăture Imperiului. Împăratul a ales acel moment pentru a renunța la xenofobia sa normală. L-a avansat pe Parck, i-a dat o carieră acestui Thrawn şi m-a pus pe mine pe drumul lung de la un post umilitor la altul.*

Barris sperase că ura Împăratului față de el va muri odată cu omul, dar memoria instituțională Imperială părea să prețuiască ideea de a-l coborî tot mai jos. Omul care îl alungase pe Barris din ultimul său post fusese pedepsit pentru că îi permisese ultimului Cavaler Jedi să scape de pe Tatooine şi să-l ucidă pe Împărat. Pedeapsa acelui om îl împinsese pe Barris şi mai departe de Nucleul Galactic, spre lumea pestriță roşie cu purpuriu care era Garqi.

— Am jurat, Eamon, am jurat că nu voi mai lăsa niciodată să-mi scape ocazia de a acționa decisiv şi în forță, fără să mă răscumpăr. Descoperirea şi zdrobirea Rebelilor aici, pe Garqi, mi-ar permite să fac asta.

— Dacă îmi permiteți, domnule, aveți foarte mult timp la dispoziție pentru a afla de la Dynba Tesc de ce aveți nevoie pentru a atinge acest scop. O aveți doar de două zile. Va ceda.

Barris aruncă *chohollul* pe gât şi strânse din dinți împotriva sentimentului de foc pe care i-l aprinse în gât şi în mațe.

— Aş vrea ca ceea ce spui să fie adevărat. Tocmai am primit un mesaj prioritar prin intermediul unui droid curier care indica faptul că Kirtan Loor, un agent de informații, este trimis aici de pe Coruscant pentru a investiga. Mă va informa la sosire cu privire la misiunea sa, dar amândoi ştim că vine aici ca să mă investigheze. Mă va găsi deficitar în vreun fel şi voi fi trimis într-o altă lume care este chiar mai mizerabilă decât aceasta.

— Vă înțeleg îngrijorarea, domnule.

— Cred că da, Eamon, pentru că suntem la fel, nu-i aşa?

— Cum adică, domnule?

— Amândoi suntem fără adăpost. Eu sunt hăituit din post în post, fără nicio pretenție pe lumea asta. Tu, pe de altă parte, eşti un Alderaanian, şi fără o lume pe care să o numeşti a ta.

Eamon se crispă o clipă, apoi aprobă din cap.

— După cum spuneți, domnule, niciunul dintre noi nu are o casă.

Ochii lui Barris se oțeliră pentru o clipă.

— Am o întrebare pe care trebuie să ți-o pun, şi nu vreau să fiu lipsit de respect. M-am gândit de multe ori la asta, dar nu am spus nimic pentru că ai fost atât de valoros pentru mine. Dacă predecesorul meu nu te-ar fi lăsat în urmă şi dacă nu mi-ai fi făcut sosirea aici atât de uşoară, aş fi disperat să fac vreun progres. Acum, că probabil voi pleca de aici în curând, cred că nu prea mai am ce să risc întrebându-te.

— Domnule?

— Imperiul ți-a distrus lumea. Cum se face că eşti mulțumit să munceşti pentru servitorii Imperiului?

Eamon îşi ridică capul şi mâinile îi dispărură la spate.

— Domnule, Alderaan era o lume paşnică. Eram neînarmați şi poporul nostru credea în pacifism. Liderii noştri au ales să se revolte. Eu, şi nu am fost singurul, am venerat ordinea la fel de mult ca şi pacea şi am părăsit planeta. În timp ce această Rebeliune le răpea oamenilor mei pacea, le răpea şi viața. Chiar şi aşa, eu sunt în pace şi încă venerez ordinea. Tu, stăpânul meu, reprezinți ordinea pe această lume, de aceea sunt mulțumit şi onorat să fiu în slujba ta.

— Bine spus, Eamon. Îți înțeleg perfect sentimentele. Barris se aplecă în față şi îşi sprijini mâinile pe marginea biroului său negru lăcuit. A venit timpul să iau măsuri. Pentru Imperiu, eşecul de a face ceva este văzut ca incapacitatea de a face ceva. Nu-mi pot permite asta, nu cu Loor pe drum. Deşi aminteşte de ceea ce a făcut *Steaua Morții* cu lumea voastră, mă văd obligat să dau un exemplu cu Dynba Tesc şi să o execut public. Odată ce voi face asta, tovarăşii ei se vor împrăştia îngroziți. Ei vor şti că aş fi ucis-o doar dacă nu mi-ar mai fi fost de folos, ceea ce înseamnă că mi-a dat numele lor. Vom afla cine sunt atunci când vor fugi.

Prefectul militar zâmbi rece.

— Să nege Coruscantul, dacă mai poate, că asta este o acțiune decisivă!

— Într-adevăr, domnule, este decisivă, însă...

Stând lângă bufet, Eamon părea oarecum perplex.

Barris îşi stăpâni din nou zâmbetul. Perspectiva lui Eamon Yzalli asupra lumii Garqi se dovedise adesea utilă şi, nu de puține ori, îl îndepărtase pe Barris de diverse gafe care i-ar fi făcut mandatul mai dificil.

— Ai vreo idee?

— Am, domnule, dar numai din cauza întrebării pe care ați pus-o mai devreme. Mi se pare că, dacă Rebelii locali au o modalitate de a învinge narco-interogatoriul – aşa cum indică lipsa de succes cu domnişoara Tesc – ar putea fi suficient de sofisticați pentru a se aştepta la acțiunea dumneavoastră. Mai important, domnule, cred că ar fi de preferat să-i adunați pe tovarăşii ei, în loc să-i împrăştiați, aşa cum ar face-o cu siguranță dacă o martirizați.

— Da, văd asta, dar cum, Eamon?

— Faceți publică declarația despre execuția ei, domnule. Programați-o pentru o săptămână de acum încolo. Asta îi va agita pe Rebeli. Eu o voi vizita pe ascuns şi îi voi spune că nu suport să o văd murind. Voi aranja evadarea ei.

Sprâncenele negre ale lui Barris se ciocniră în adâncul încruntării sale.

— Tu lucrezi pentru mine. Ea nu te va crede.

— Ba o va face, domnule, pentru că şi cei mai cinici dintre Rebeli ar crede că eu, un Alderaanian, mi-am schimbat părerea şi doresc să mă revanşez pentru că nu am acționat mai devreme împotriva Imperiului. În plus, aşa cum se spune, domnule, faptele vor vorbi mai tare decât cuvintele. Voi aranja evadarea ei şi voi pregăti calea pentru ca ea şi tovarăşii ei să elibereze echipajul de pe *Deliciul Stelei.* Le vom returna şi încărcătura de piese şi muniție pentru X-interceptor. Rebelii se vor aduna cu toții în navă şi se vor pregăti de plecare. Cele patru TIE ale dumneavoastră vor merge după ei şi vor pune capăt amenințării Rebelilor pe Garqi într-o singură minge de foc dramatică.

Prefectul militar îşi înclină paharul în sus şi lăsă ultima picătură de *choholl* să-i picure în limbă, în timp ce se gândea la plan.

— Eşti sigur că piloții mei pot doborî nava?

— Vor fi capabili dacă vom face generatorul de scuturi să fie inutilizabil.

Fantoma unui zâmbet apăru pe fața bărboasă a lui Eamon, care începu să mai toarne lichior în paharul gol.

— Le vom dezactiva şi tunul blaster.

— Nu, domnule.

— Nu?

— Trebuie să fie operabile pentru a fi verosimile, domnule. Eamon introduse dopul de cristal tăiat în decantor. Dacă unul dintre TIE-urile dumneavoastră ar fi doborât, pierderea lui ar dovedi pericolul pe care Rebelii fugari îl reprezentau pentru Garqi. Desigur, faptul că Rebelii fugeau şi au fost distruşi va fi o lecție pentru toți cei care vor încerca să-i imite.

— Înțeleg. Barris admiră felul în care lumina se schimba şi strălucea în *choholl*. Atunci nu ar trebui să păstrăm muniția de X-interceptor pentru a dovedi că *Deliciul Stelei* făcea contrabandă, sau asta e prea verosimil?

— Avem scanările inițiale care să demonstreze contrabanda, domnule, iar reconstituirea resturilor cargobotul distrus îi va da acestui personaj Loor o mulțime de lucruri de făcut, ocupându-i timpul pe deplin. Eamon zâmbi slab. În cele din urmă, domnule, voi folosi livrarea mărfii de contrabandă pentru a-mi asigura accesul la bordul navei. În acest fel, voi şti când va pleca, astfel încât navele noastre de luptă să poată fi pregătite să o măture de pe cer.

— Dar nu vei fi pe ea?

— Nu, domnule. Veți planta un raport în sistemul nostru informatic de aici pe care unul dintre codurile lor să îl găsească. Acesta va indica faptul că m-ați executat pentru crime împotriva Imperiului – nespecificate, desigur, dar ei vor înțelege că am fost descoperit. Vor pleca în momentul în care mesajul va fi accesat, aşa că ne vor spune când pleacă.

— Şi eu alertez navele noastre de luptă să decoleze.

— Exact, domnule. Fața lui Eamon se întunecă o clipă. Singura dificultate cu toate astea este că nu putem avea introdusă în sistemul nostru informatic de aici nicio urmă a ceea ce facem.

— Da. Barris aprobă solemn din cap şi sorbi din *choholl*. Din moment ce hackerii lor pot introduce lucruri în bazele noastre de date, ştim că le pot scoate din nou. Dacă ar găsi vreun indiciu al operațiunii noastre, totul ar fi pierdut.

— Exact, domnule. Voi face toate aranjamentele, dacă nu aveți obiecții.

— Obiecții? Nu. Voi dori totuşi rapoarte.

— Desigur, domnule. Eamon zâmbi scurt. Doar pentru urechile dumneavoastră, până când va veni timpul să dezvăluți ce ați realizat în slujba Imperiului.

* * *

Dynba Tesc se simțea înfrigurată şi plină de durere, sau cel puțin aşa credea ea. Ghemuită pe patul de oțel, cu spatele lipit de pietrele aspre ale peretelui celulei, ştia că ar trebui să se simtă inconfortabil. Corpul ei îi transmitea cu siguranță toate informațiile senzoriale care îi spuneau că, de fapt, nu se simțea deloc bine.

Problema este că, având toate chestiile pe care le-au pompat în mine pentru a scoate informații, nu sunt sigură ce ştiu şi ce nu ştiu, ce este real şi ce este ireal. Îşi încolăci o şuviță blondă în jurul degetului arătător drept, apoi supse vârfurile părului. Un sentiment de siguranță o cuprinse pentru scurt timp, apoi îndepărtă părul cu furie.

Nu sunt un copil, nu mă pot retrage în copilărie ca să mă consolez.

Dar chiar îşi dorea să se retragă, pentru că nu fusese niciodată mai speriată în toată viața ei. Nu exista nicio îndoială în mintea ei cu privire la asta – fără droguri sau medicamente până în peste cap. Groaza de a fi arestată şi aruncată în închisoare fusese suficientă pentru a o face să spună autorităților tot ce ştia. Problema era că nu ştia nimic. Pentru ea, Rebeliunea fusese un conflict îndepărtat, unul plin de romantism şi eroi. Ultimul Jedi adevărat luptându-se cu monstrul care îi distrusese pe predecesorii săi şi un contrabandist fără scrupule câştigând inima unei Prințese dintr-o lume moartă – astea era tot ce ştia despre Noua Republică. Distrusese *Stelele Morții* şi pe Împărat, dar în afară de schimbarea prefectului militar, acele evenimente nu avuseseră niciun efect asupra ei sau a prietenilor ei de la universitate.

Apoi, *Deliciul Stelei* ajunsese la Garqi şi fusese prinsă făcând contrabandă cu provizii pentru Rebeli. Ea şi alte persoane pe care le întâlnise pe rețelele de calculatoare – în zone temporare pe care le deschideau şi le închideau după ce terminau conversațiile – menționaseră suspiciunile că Noua Republică avea agenți pe Garqi. Dynba găsise acea perspectivă palpitantă şi nu puțin înfricoşătoare. Lumea specula tot felul de lucruri legate de *Deliciul Stelei* şi se făcuse o legătură firească între acesta şi X-interceptorul fantomă despre care se spunea că zbura noaptea peste tot pe Garqi.

Apoi îl întâlnise pe Xeno. El se strecurase într-una dintre conversațiile secrete – ceea ce îl făcu să fie mai bun la coduri decât oricine din echipa de securitate Imperială de pe Garqi. Deşi nu o spusese niciodată, după numele său şi după faptul că apăruse abia după capturarea *Deliciului Stelei*, Dynba ajunsese la concluzia că era unul dintre membrii echipajului *Deliciului Stelei* pe care autoritățile locale nu reuşiseră să îl prindă.

Xeno o organizase pe ea şi pe prietenii ei, păstrându-le tuturor anonimatul. Nu ştia niciodată ce va găsi pe datapadul ei după ce se conecta la rețeaua planetară, dar era întotdeauna o aventură. Xeno le arătase ei şi celorlalți cum să insereze sloganuri şi reprezentări grafice în sistem, astfel încât ecranele datapadurilor de peste tot din rețea să primească mesaje ale Noii Republici la intervale aleatorii. Şocul şi indignarea, exprimate de părinții ei şi de prietenii lor, fuseseră minunate. Dynba se străduise de multe ori să rămână serioasă atunci când tatăl ei furios îi descria câte o atrocitate, ştiind în acelaşi timp că ea compusese sloganul şi îl direcționase astfel încât să lovească prima dată calculatorul lui. Astfel de lucruri marcau punctul culminant al rebeliunii ei personale împotriva autorității lui, iar planificarea şi execuția de noi atacuri informatice i se păreau destul de purificatoare.

Dynba era de mult timp de părere că Xeno îi pregătea pe ea şi pe ceilalți pentru ceva mai important – posibil chiar eliberarea cargobotului *Deliciul Stelei* – dar ea voia să facă ceva mai mult. Abandonând tărâmul virtual al calculatoarelor, ieşise şi cumpărase o cutie de vopsea. Cu litere mari, roşii, scrisese *Moartea unui tiran este triumful dreptății!* pe o latură a clădirii Curții Imperiale din inima capitalei Pesktda.

Abia mai târziu – cam în momentul în care poliția locală o băgase la zdup – îşi dăduse seama că tocmai pentru a-şi păstra anonimatul nu ar fi trebuit ca magazinul să amestece o nuanță precisă de roşu şi apoi să treacă achiziția în contul ei personal. Poliția părea să creadă că îndrăzneala ei însemna că era periculoasă, iar interogatoriul la care fusese supusă fusese nemilos şi eficient. Lipsa ei de răspunsuri substanțiale îi înfuriase pe interogatori, iar ea ştia că are probleme foarte serioase.

Uşa celulei ei se deschise şuierând şi luminile se aprinseră încet. Un bărbat mic de statură, cu păr blond şi barbă, intră şi coborî treptele cu zăbrele metalice până la

podea. Se întoarse şi făcu un gest către un gardian nevăzut. Uşa coborî, lăsând-o singură cu acel bărbat care purta uniforma personalului prefectului. I se părea că îl recunoaşte, dar nu putea să asocieze niciun nume chipului său.

Dynba îşi trase picioarele în sus şi încercă să se înfigă mai adânc în colțul celulei.

— Nu mai ştiu nimic.

Bărbatul încuviință din cap.

— Ştiu, copilă. Se ghemui, aducându-şi nivelul ochilor până la al ei. Este trista mea datorie să-ți spun că prefectul Barris a decis să te execute pentru crima ta.

— Ce? Dynba înghiți în sec. Nu se poate.

— Oh, ba da. Privirea cu ochi verzi a bărbatului coborî spre podea, dându-i o clipă să-şi revină, apoi se ridică din nou. Eu, pe de altă parte, nu pot sta deoparte şi să las să se întâmple asta.

— Ce vrei să spui? Ea crezu că aude sinceritate în voce şi o citi în ochii lui, dar hainele pe care le purta şi faptul că un gardian îi urmase indicațiile contraziceau orice compasiune din partea lui. Faptul că era acolo şi vorbea cu ea o făcea să creadă că era un truc. Tu lucrezi pentru el. Nu mă vei ajuta.

Bărbatul îşi plecă privirea şi culoarea îi crescu în obraji.

— Te rog, şi aşa îmi este greu.

— Dacă nu aş fi aici, aş putea să te cred. Lucrezi pentru un monstru.

— Ştiu. Mâinile lui se strânseră în pumni. Sunt ajutorul lui personal.

— Tu! Tu eşti Eamon Yzalli!

— Eu sunt.

— Atunci eşti aici ca să mă păcăleşti. Dynba îşi lăsă furia să curgă din plin în vocea ei. Ar trebui să-ți fie ruşine de tine.

Eamon suspină puternic.

— Îmi pare rău.

— Ce?

— Mi-e ruşine. El înghiți cu greu. Ar fi trebuit să văd mai devreme lucrul la care am ales să fiu orb – Imperiul corupe oamenii. Am negat acest adevăr şi negarea mea este o crimă care mă face complice la moartea lumii mele natale, Alderaan. Am venit aici şi am servit în speranța de a uita. Apoi, când a fost instalat prefectul Barris, m-am transformat într-un tampon între capriciile sale şi oamenii de pe Garqi. Chiar şi acum am încercat să-l fac să-ți modereze pedeapsa, dar fără succes. Nu pot permite ca moartea ta să fie pe capul meu, aşa că am ales să acționez împotriva lui şi pentru tine.

Dynba îşi scutură capul pentru a-şi limpezi creierul de speranța care plutea în el.

— Ce poți să faci?

Un zâmbet larg despică barba lui Eamon şi, în acel moment, Dynba îl crezu puțin chipeş. Ca un erou al Noii Republici.

— Ce pot să fac şi voi face este următorul lucru: voi aranja eliberarea ta. Vei avea la dispoziție aproximativ două zile în care să salvezi echipajul de pe *Deliciul Stelei*. Tu şi tovarăşii tăi veți urca la bordul navei şi veți pleca cu ea. Pe Garqi nu mai este sigur pentru voi.

Ochii lui se îngustară.

— Căpitanul Nootka va avea nevoie de lucruri pe care să le comercializeze dacă vrea să reaprovizioneze nava şi să ajungă în Noua Republică. Voi aranja ca marfa de

contrabandă pe care a adus-o aici să fie plasată la bord – le pot spune muncitorilor că vrem ca dovezile să fie repuse în compartimente pentru a arăta unui agent al serviciilor secrete Imperiale cum am găsit-o. Vor crede şi ne vor scuti să le mutăm noi înşine.

Ochii albaştri ai Dynbei se măriră.

— Vii cu noi?

Eamon aprobă solemn din cap.

— Pot să acopăr fuga voastră, dar odată ce nava va scăpa, nu se va mai putea ascunde rolul meu în toate astea. Când sunteți gata de plecare, puneți unul dintre hackerii voştri să intre în rețeaua Imperială de comunicații şi să-mi lase un mesaj cu privire la locul şi ora la care ar trebui să ne întâlnim.

— O voi face singură.

Dynba îşi roti picioarele peste marginea patului şi degetele îi atinseră podeaua rece.

— Pentru ceea ce faci, oamenii pe care i-ai pierdut pe Alderaan ar fi mândri.

Eamon închise ochii şi aprobă din cap.

— Sper că ai dreptate. Se întinse şi îi luă mâna în a lui, mângâind-o uşor pentru a o încălzi din nou. Mai trebuie să înduri această închisoare doar pentru câteva ore, apoi vei fi liberă.

Ea îi prinse strâns mâna.

— Şi curând după aceea, vom fi liberi!

* * *

Barris ridică un pahar aproape gol în direcția lui Eamon.

— Te salut, Eamon. Se pare că totul merge perfect.

— Da, domnule. Dynba Tesc stă ascunsă, adunându-şi tovarăşii pentru a elibera *Deliciul Stelei* şi echipajul navei. De asemenea, îşi modifică înfățişarea astfel încât să poată pretinde că este Kirtana Loor, agent al serviciilor secrete Imperiale, şi să ia echipajul cargobotului *Deliciul Stelei* din custodia noastră fără a fi nevoită să ceară autorizare. Au fost organizate mai multe speedere de teren pentru transport.

— Şi *Deliciul Stelei* este gata?

Omul mic de statură aprobă solemn din cap.

— Folosirea piloților TIE ca lucrători a fost dificilă, dar odată ce le-am explicat necesitatea de a le limita cunoştințele despre operațiune, au fost de acord că sunt cei mai potriviți pentru a face treaba. Munițiile de X-interceptor sunt la bord, deşi piesele de schimb par să fi fost furate. Având în vedere că un tehnician priceput le poate converti pentru a funcționa pe speederul *T-47 Incom*, presupun că cineva din depozitul de proprietăți şi-a acordat un bonus. Am câteva piste în această privință.

— Ne vom ocupa de el, mai târziu. Barris pufni, bău şi îşi lăsă paharul jos. Scuturile navei sunt dezactivate?

— Da, domnule. Am înlocuit un circuit duplex cu echivalentul său triplex.

— Dar un cod piratat le va permite să ridice scuturile.

— Da, domnule, dar un diagnostic inițial al navei va raporta circuitele ca fiind complete. Abia când vor descoperi defecțiunea vor începe să caute triplexul. În acel moment, scoaterea secvenței corespunzătoare din el va dura aproximativ o oră.

Prefectul bătu cu degetul pe marginea goală a paharului său.

— O oră pe care nu o vor avea.

— Exact, domnule.

Eamon reumplu paharul cu *choholl*.

— În timp ce tu ai fost ocupat, Eamon, la fel am fost şi eu. Barris îi făcu cu ochiul ajutorului său. Am alcătuit raportul despre execuția ta.

— Sper că nu în sistem, domnule.

Barris zâmbi ca răspuns la urgența din vocea lui Eamon.

— Nu, bineînțeles că nu. Îşi bătu degetele mâinii drepte pe partea laterală a capului său cu părul alb. Am totul aici. Ai fost executat pentru *activitate anti-Imperială*.

— Foarte bine, domnule.

— Îl pot modifica. Vreau să fie perfect.

— Sunt sigur că va fi mai mult decât potrivit, domnule.

— M-am gândit să îl introduc în computer mâine în jurul apusului. Lucrurile ar trebui să fie gata până atunci?

— Da, domnule. Agentul Loor va sosi atunci, aşa că ar trebui să vadă urmărirea şi cum o gestionați.

— Excelent. Barris ridică paharul din nou în semn de salut. Distrugerea *Deliciului Stelei* ar trebui să fie o distracție pe cinste. Cred că voi chema câțiva prieteni să privească.

Eamon aprobă solemn din cap.

— Foarte bine, domnule. Am cerut deja la bucătărie să pregătească băuturi răcoritoare potrivite pentru o adunare de zece persoane. Va fi suficient, domnule?

— Îndeajuns de suficient, Eamon. Barris sorbi *chohollul* şi zâmbi. Îmi anticipezi atât dorințele, cât şi nevoile. Ce m-aş face fără tine?

— O întrebare ipotetică, domnule. Expresia lui Eamon deveni placidă. Sper să nu fie niciodată nevoie să răspundeți la ea.

* * *

Cu părul acum castaniu strâns într-un coc la ceafă, Dynba coborî din primul speeder şi trase de tivul jachetei uniformei. Mărşălui crispată până la uşa centrului local de detenție şi scoase din buzunarul de la piept al jachetei ceea ce părea a fi un cilindru de rang obişnuit. Îl atinse de portul de lângă uşă.

Cumva, pe deasupra bubuitului inimii ei, auzi un clic şi uşa se retrase în sus. La capătul celălalt al coridorului scurt, văzu un gardian care stătea în spatele unui scut din oțel transparent uitându-se la ea, apoi la imaginea de pe ecranul datapadului şi înapoi la ea. În timp ce făcea asta, sângele se scurgea de pe fața bărbatului.

Anxietatea lui evidentă îi dădu Dynbei şansa de a-şi învinge propria teamă. Eamon o asigurase că cilindrul de grad pe care i-l dăduse o va identifica drept un agent al Serviciului Imperial de Informații trimis de pe Coruscant să inspecteze Garqi. O făcea să fie Kirtana Loor şi nu răspundea în fața nimănui de pe planetă. Un cuvânt de la ea şi oricine putea fi trimis pe Kessel pentru a extrage mirodenii în aşteptarea interogatoriului.

— Vei fi cineva de care se vor teme la fel de mult pe cât te temi tu de ei. Foloseşte-te de asta şi îi vei domina, îi spusese el.

Şi mă voi folosi. Păstrându-şi paşii iuți şi savurând sunetul acestora pe piatră, se apropie de gardian.

— Prizonierii sunt pregătiți pentru transfer?

Îşi lăsă vocea să fie influențată de accentul comun al locuitorilor din Nucleu şi îşi sublinie cuvintele cu o indignare nerăbdătoare.

Buza inferioară a bărbatului începu să tremure.

— Transfer? Nu ştiu nimic despre...

— Bineînțeles că nu. Îşi scoase mănuşile din piele neagră trăgând de fiecare deget în parte, apoi le lipi de palma mâinii stângi. Ineficiența oficialilor din lumile de pe Inel nu ar trebui să mă surprindă, nu-i aşa?

— Ei bine, eu...

— Doar nu aveai de gând să te aventurezi cu o părere, nu? Care e numele tău?

Bărbatul zâmbi slab.

— Despre ce prizonieri era vorba, doamnă?

— Echipajul *Deliciului Stelei.* Ochii ei deveniră nişte fante şi îşi forță nările să explodeze. Întoarcerea lor la locul crimei – ştii cum se foloseşte această tehnică de investigație, nu-i aşa?

Bărbatul bătu furios tastele de pe datapadul său.

— Ei bine, eu...

— Bineînțeles că nu ştii – tehnica precede cu un an uciderea Împăratului, aşa că încă nu a ajuns aici. Probabil tu crezi că el este încă în viață.

— Da, doamnă, adică, nu...

Dynba lătră un râset aspru.

— Nu ştii ce vrei să spui. De ce ar lovi Rebelii în această grămadă de gunoi de îngrăşământ, nu ştiu.

— Nu, doamnă.

Uşa din dreapta ei bâzâi şi alunecă în tavan. Trei siluete zdrențăroase, o mică femelă Sullustană, un Duros morocănos uriaş şi un Devaronian cu mai mulți dinți lipsă şi un corn rupt se târâră prin uşă. Purtau brățări la încheieturi şi mai aveau o pereche de brățări care îi împiedicau. Fiecare individ privea departe de lumina soarelui muribund care se revărsa prin uşa deschisă spre stradă.

Dynba îşi ridică privirea spre Duros.

— Căpitane Lai Nootka, tu şi echipajul tău sunteți acuzați de trădare. Sunt un reprezentant al Serviciilor Secrete Imperiale şi rezolvarea cazului vostru este în mâinile mele. Veniți cu mine.

Îi conduse pe prizonieri din centrul de detenție şi făcu semn speederelor să înainteze. Fiecare prizonier fu urcat într-un speeder diferit, apoi porniră spre hangarul în care era ținută *Deliciul Stelei* în custodie.

Vehiculele se succedară unul după altul până la portul spațial. Dynba regretă că nu putea să spună echipajului că sunt în siguranță şi alături de prieteni, dar dacă ar fi făcut asta, misiunea ar fi fost pusă în pericol. Dacă echipajul nu părea speriat şi înfrânt în timp ce călătorea pe străzile din Pesktda, cineva ar fi putut observa comportamentul lor fericit şi asta ar fi atras atenția asupra lor şi a operațiunii. Eamon subliniase că lumea avea tendința de a nu acorda prea multă atenție celor care păreau condamnați, pentru că astfel ar putea atrage atenția. Chiar înainte ca el să o spună, ea ştiuse că era adevărat.

În conformitate cu rolul ei de *Loor*, întâlni privirile curioşilor şi le susținu până când ceilalți şi le întorceau pe ale lor. *Nu-mi place să fac lumea să se teamă, dar este singura cale de a-i salva pe aceşti nenorociți şi pe Eamon. Şi pe mine şi pe prietenii mei, de asemenea.* Îşi menținu privirea dură şi terifiantă pe tot parcursul călătoriei, până

când speederele alunecară în umbra hangarului.

În secunda în care speederul ei se opri, îşi desfăcu părul şi îl scutură pe umeri.

— Deschide cătuşele. Arătă spre Nootka. Nava este gata de plecare, cu tot cu muniția pentru X-interceptoare. Începe pregătirea de zbor. Singurul lucru de pe lumea asta care ne poate opri să plecăm de aici sunt patru nave de luptă TIE. Este asta vreo problemă?

Durosul îşi freca încheieturile în timp ce pilotul său se chinuia cu legăturile de la glezne.

— Suntem egali la viteză. Noi avem hipermotor, ei nu. Noi avem un tun blaster, ei au lasere. Noi avem scuturi, ei nu. Cred că nu suntem departe de libertate.

— Dynba, ai reuşit! O femelă Twi'lek coborî în fugă pe pasarela cargobotului lung *CorelliSpace Gymsnor-3*. Cu cozile cefalice zvâcnind entuziasmate, ea îşi flutura datapadul. Nicio alarmă, nicio urmă. Am scăpat.

— Bun. Dynba se uită peste umărul lui Arali Dil, apoi se încruntă. Sunt Eamon sau Xeno aici?

Arali scutură din cap.

— Nimeni nu a fost aici în afară de Sihha şi de mine.

Dynba se încruntă. Înainte să plece spre închisoare, îi lăsase un mesaj lui Eamon, spunându-i când plănuiau să plece, şi un altul lui Xeno, invitându-l să se reunească cu echipajul său şi să evadeze. Se aşteptase să fie prezenți amândoi când se întorcea şi voise mai ales să vadă expresia de pe fața lui Eamon când îşi dădea seama că planul său funcționase perfect.

— Arali, conectează-te la rețeaua de comunicații şi vezi dacă ai ceva de la Xeno sau Eamon.

— Bine.

Femela Twi'lek şi un Bothan se dovediseră a fi singurii non-umani din cercul lui Xeno. Cercul în sine avea doar şapte membri, fără a-l pune la socoteală pe Xeno, şi tuturor li se păruse amuzant că, deşi erau atât de puțini la număr, provocaseră destule probleme pentru ca Imperiul să trimită la Garqi un agent de informații din Nucleu pentru a se ocupa de ei.

Dynba îi informase pe toți despre rolul lor în *Marea Evacuare*. Din cauza prejudecăților xenofobe ale Imperiului, nici Arali şi nici Sihha, Bothanul, nu puteau trece drept ofițeri Imperiali, aşa că rămăseseră pe navă în timp ce cei cinci oameni foloseau speederele pentru a lua prizonierii. Acum, înapoi în hangar, toată lumea se grăbi să urce la bordul cargobotului *Deliciul Stelei* şi se pregăti de plecare.

— Interesant.

Dynba aruncă o privire dinspre deschiderea hangarului spre Arali.

— Ce este?

— Mesaj pentru noi toți de la Xeno. El spune că munca lui aici nu s-a terminat. Ne va prinde din urmă mai târziu şi vom râde cu toții de asta.

— Aş prefera să vină cu noi. Sper că nu au nevoie de el să conducă nava.

— Sihha îl poate înlocui – a fost student la astronavigație aici.

— Corect. Dynba simți cum un întuneric greu începe să i se întindă din stomac până la membre şi să o înjunghie direct în inimă. Nimic de la Eamon.

— Pe inima murdară a Sithului!

Dynba se răsuci la auzul vocii lui Arali.

— Ce este?

Femela Twi'lek îşi întinse datapadul şi Dynba i-l smulse din mâinile tremurânde.

— Din ordinul prefectului Mosh Barris, la încheierea şi în rezoluția investigației sale personale asupra acțiunilor lui Eamon Yzalli, a ordonat discretizarea şi a executat un inamic al statului. Vocea ei scăzu la o şoaptă în timp ce citea. E mort.

Datapadul îi scăpă din mâini, dar femela Twi'lek îl prinse cu abilitate, apoi începu să tragă de brațul Dynbei.

— Haide, trebuie să plecăm.

Dynba arătă înapoi spre uşă.

— Poate e un truc.

— Imperiul nu face glume, Dynba. Eamon e mort. Arali îşi trase prietena pe pasarelă. Hai să plecăm de aici. Îl vom plânge pe Eamon în timpul călătoriei, apoi, când vom ajunge în Noua Republică, vom găsi o modalitate de a ne răzbuna pe Imperiu.

* * *

Barris simți cum comunicatorul prins de centura lui vibra ca solzii de avertizare ai unui şarpe Gorgarian. Îşi deschise brațele pentru a cuprinde întreaga mulțime din sala de recepție, apoi o îndreptă spre balconul estic.

— Prieteni, tocmai am fost informat că Rebelii au muşcat momeala, căzând în capcana care le-a fost întinsă. Dacă mă veți însoți afară, cred că sfârşitul lor va fi un dezastru spectaculos.

Scoțând comunicatorul de la centură, îl porni.

— *Vulturii Garqi*, aveți permisiunea să interceptați şi să distrugeți ținta.

* * *

Arali o aşeză pe Dynba pe unul dintre scaunele de salt din carlingă şi îi puse centura.

— Barris ne-a luat ultimul pasager, Căpitane. Ar fi bine să ne mişcăm acum.

Durosul dădu din cap pilotului său cu urechi de şoarece. Sullustana îşi croi drum prin intermediul unei liste de verificare. Bâzâitul scăzut al motoarelor repulsoare de ridicare umplu nava, apoi un tremur uşor o străbătu când motoarele subluminice începură să o împingă înainte, în sus şi afară din hangar. Botul navei se întoarse spre est, îndreptând nava în direcția opusă soarelui şi pe un curs care însemna că se vor îndepărta de masa stelei când vor părăsi planeta. Asta le-ar fi permis să intre mai repede în hiperspațiu, iar toți cei de pe navă ştiau că viteza era o virtute atunci când evadarea era obiectul exercițiului.

Prin fereastra din față, Dynba avu o privelişte spectaculoasă a luminilor din Pesktda. Oraşul în care crescuse i se părea pitoresc şi chiar frumos, cu lumini care se aprindeau şi se stingeau în timp ce briza uşoară agita bolta întunecată de frunze care acoperea totul. O parte din ea simțea pierderea de a părăsi locul în care se născuse, dar acel regret nu era nimic în comparație cu durerea pe care o simțea pentru uciderea lui Eamon.

Deliciul Stelei prinse viteză şi ieşi din portul spațial. Pilotul Sullustan menținu nava într-un unghi constant de ascensiune. Când se desprinseră deasupra umbrei planetei, lumina soarelui aprinse cerul. Dispăru repede, pe măsură ce atmosfera se subția, apoi stelele de deasupra încetară să mai strălucească şi rămaseră acolo, ca

nişte scântei îndepărtate, ca nişte bijuterii, pe interiorul unui vast bol negru.

Căpitanul Nootka se aplecă în față, deasupra unui ecran.

— Avem patru nave de luptă în urma noastră. Scuturile pupa la maxim.

Sullustana apăsă un buton de pe consolă, dar aceasta rămase întunecată. Îl apăsă din nou, apoi țipă. Nootka se întinse şi apăsă şi el butonul.

— Saricia, nu avem scuturi.

— Întoarce şi dă-mi o şansă.

Vocea gravă a Devaronianului veni de deasupra căii de acces care ducea în cabina de pilotaj. Dynba se uită înapoi şi văzu o trapă deschisă care permitea accesul dincolo de tavanul pasajului.

Arali îşi strânse curelele de prindere.

— Turela tunului blaster este sus. Trebuie să ne întoarcem pentru ca el să tragă în țintele care vin din spate şi de jos, altfel va lovi capsulele de marfă.

— Nu este un design bun, nu-i aşa?

Nootka se întoarse şi îi aruncă Dynbei o privire dură.

— Acesta este un cargobot, nu o navă de război. Saricia este bun.

— Cât de bun? Suficient de bun pentru a-i opri?

— Da.

— Eşti sigur?

Durosul scutură din cap.

— Dacă mă înşel, nu voi trăi îndeajuns ca să regret. Mai apăsă pe câteva comutatoare pe consolă. Ai spus că nava era în stare de funcționare.

— Asta e ceea ce mi s-a spus. Eamon a spus... Maxilarul Dynbei căzu. El nu e aici.

Vârfurile cozilor cefalice ale femelei Twi'lek se zguduiră cu o tresărire.

— Am fost păcălite, Dynba, păcălite de către Eamon Yzalli, ca să murim. Îşi arătă dinții ascuțiți. Sper că îl va ucide o parte din munca lui Xeno pe Garqi.

Nootka se uită la ecranul său, apoi scutură din cap.

— Aş fi sperat că situația nu se va înrăutăți. Avem o a cincea navă care se apropie rapid.

Cargobotul se zgudui violent şi scânteile ieşiră prin coridorul de acces, în timp ce bubuitul salvelor de răspuns ale lui Saricia umplu cabina de pilotaj.

— Armura noastră îi va reține o vreme, dar nu mult.

— Putem face saltul?

— În timpul care ne-a mai rămas? întrebă Nootka. Nici măcar dacă aş fi ştiut unde mergem şi aş fi avut cursul deja trasat în computerul de navigație. Se pare că acum ne îndreptăm spre mormânt.

* * *

Corran Horn mări uşor accelerația X-interceptorului şi viteza începu să crească mai repede pe măsură ce părăsea atmosfera lui Garqi.

— Ar fi trebuit să-mi spui mai devreme, *Whistler*, asta e tot ce spun. Nu contează acum, totuşi. Putem vorbi despre asta mai târziu. Acum trebuie să distrugem acele TIE-uri.

Droidul răspunse cu un fluierat în surdină pe care Corran îl găsi aproape la fel de deprimant ca şansele de patru la unu în luptă.

Nu aşa am vrut să fac asta, dar nu am de ales.

Corran apăsă comutatorul de sub degetul mare de pe manşa X-interceptorului. Sistemul de ochire a torpilelor protonice apăru şi pictă un pătrat galben mare în jurul celui mai lent dintre TIE-uri.

— Asta e ținta unu. Dă-mi-l pe următorul cel mai apropiat şi marchează-l ca ținta doi.

Whistler se conformă instantaneu, apoi ciripi o întrebare.

— Da, dacă sunt în raza de acțiune, dă-mi contactul prin comunicator. Corran auzi şuieratul staticii din difuzoarele din casca sa, apoi se deschise un canal clar. *Deliciul Stelei*, codul cheie pentru scuturile tale e 349XER34, repet 349XER34.

— Cine este acolo?

— Cineva care tocmai ți-a dat scuturile înapoi. Eamon Yzalli v-a vândut. Este mort. Ceea ce ştia el, acum ştiu eu.

În fundal se auzi o voce strigând entuziasmată:

— E Xeno!

Vocea mai gravă, cea despre decise că îi aparținea lui Lai Nootka, depăşi strigătul.

— 349XER34 a funcționat.

— Exact. Corran zâmbi. Spune-i artileristului tău să nu tragă în X-interceptor şi eu îi voi face viața mai uşoară. X-interceptorul, terminat.

Whistler fluieră triumfător.

— Nu încă, amice, nu încă. Dă-mi ținta unu şi uşurează-mi compensatorul de accelerație. Vreau să o simt când mă mişc.

Îndreptând maneta înainte şi înapoi, aşeză pătratul în jurul TIE-ului întârziat. Droidul emitea bipuri intermitente în timp ce el încerca să fixeze ținta. Caseta țintei trecu de la galben la roşu în acelaşi moment în care tonul lui *Whistler* deveni continuu şi Corran apăsă pe trăgaci.

Torpila protonică se îndepărtă de X-interceptor şi se curbă doar puțin spre stânga înainte să se izbească de carlinga TIE-ului. Explozia spulberă panourile solare hexagonale ale navei, trimițând cioburile să se învârtă departe de mingea de plasmă roşie-aurie care se întindea din locul unde fusese cândva carlinga.

— Ținta doi.

Bipurile scurte se topiră într-un ton neîntrerupt în timp ce Corran apăsa pe o pedală şi cârma eterică aducea botul X-interceptorului spre stânga. Apăsă din nou pe trăgaci şi văzu o torpilă protonică arzând în şi prin al doilea TIE. Torpila lovi în plin unul dintre panourile solare şi trecu prin el. Proiectilul devie în jos, strivind orificiul de evacuare al motorului ionic al navei şi lovi panoul solar din partea opusă înainte să explodeze. TIE-ul se învârti pe un curs neregulat înainte ca presiunea de evacuare a motoarelor să sfâşie nava din interior.

— Doi doborâți. Corran trecu controlul armelor pe foc laser şi le conectă pentru foc dublu. *Whistler*, echilibrează scuturile.

Droidul execută ordinul în timp ce Corran ridica X-interceptorul într-un sfert de rotație rapidă. Manevra făcu nava de vânătoare să se sprijine pe foile stabilizatoare din stânga. Trăgând de manşă, ridică botul şi intră în coada unuia dintre cele două TIE-uri rămase. Acesta se îndreptase spre stânga, în timp ce camaradul lui se îndreptase spre dreapta – o strategie care era de obicei descurajată şi care confirma în mare măsură părerea lui Corran despre garnizoana de pe Garqi.

Ciripitul emoționat al lui *Whistler* îl făcu pe Corran să se uite la monitorul senzorilor din spate. *Vine în spatele meu. Nu este atât de slab pe cât credeam.*

— Îl văd, *Whistler*. Acum ştii de ce n-am vrut deloc să mă lupt cu ei.

TIE-ul din fața lui începu o buclă lentă spre dreapta. Mişcarea fu suficient de lentă încât Corran fu tentat să îl urmeze şi să îl lovească, dar ştia că cedarea în fața tentației va avea un preț. *În acest caz, TIE-ul din spate va scurta bucla şi va topi coada navei mele. Nu este cazul.*

Tăie impulsul înapoi şi trase manşa la stern. Făcu o buclă cu X-interceptorul, apoi apăsă accelerația la maxim înainte şi se rostogoli spre stânga. Asta îl plasă pe un vector de atac către TIE-ul care îl urmărea. Apăsând mai tare pe trăgaci, trecu laserul rubiniu peste un panou solar, prin carlingă şi apoi prin celălalt panou solar.

TIE-ul nu explodă. Se rostogoli încet spre stânga, cu mici dâre albastre de energie jucându-se pe suprafețele sale. X-interceptorul depăşi nava, iar Corran se rostogoli şi se scufundă printr-o buclă pentru a o supraveghea. TIE-ul nu reacționă şi continuă să se învârtă în spirală pe cursul anterior, îndreptându-se spre o coliziune incendiară cu atmosfera lumii Garqi.

Pilotul este termminat, iar nava merge din impuls. Corran tresări, imaginându-şi pentru o secundă cum era să-ți petreci ultimele secunde de viață în durere, într-o carlingă fisurată, cu toată atmosfera scurgându-se în timp ce frigul se revărsa înăuntru. *Nu aşa vreau să plec.*

Urletul indignat al lui *Whistler* şi şuieratul salvelor laser care izbeau scuturile de la pupa îl şocară pe Corran. Apăsă imediat pedala dreaptă a cârmei, făcând coada X-interceptorului să se îndrepte spre stânga şi să iasă din linia de tragere. Împingând puternic manşa spre stânga, se rostogoli, apoi trase înapoi şi ridică botul navei şi o învârti într-o buclă. La jumătatea drumului, se rostogoli spre dreapta şi plonjă, dar senzorii îi arătară că TIE-ul încă era cu el.

De ce cei mai buni oameni sunt întotdeauna ultimii? Corran zâmbi la propria lui întrebare.

— Pentru că piloții care sunt slabi mor primii. Probabil că toți visau cu ochii deschişi, la fel ca tine. Viră X-interceptorul la dreapta şi TIE-ul îl urmă. *Whistler*, dă-mi din nou *Deliciul Stelei.*

— Aici Nootka, X-interceptor.

— Căpitane, tipul de pe mine e bun. Opreşte scuturile şi spune-i artileristului tău să tragă la înălțime.

— Tocmai ne-am recuperat scuturile.

— Știu. Opriți-vă scuturile.

— Nu înțeleg.

— Vei înțelege.

Corran rostogoli nava de luptă spre stânga, apoi ținu o mână uşoară pe manşă. Mişcând-o la stânga şi la dreapta, în sus şi înapoi, făcu X-interceptorul să danseze aproape imprevizibil. După fiecare a treia sau a patra mişcare, când nava se înclina spre stânga, împingea manşa în jos, apoi în sus, la dreapta şi din nou la dreapta. Se stabiliza şi zbura drept pentru câteva secunde, după care modelul aleatoriu începea din nou. Când văzu că TIE-ul începe să-i anticipeze modelul, trase X-interceptorul înapoi printr-o buclă mare şi plonjă direct pe un curs de interceptare pentru *Deliciul Stelei.*

— Toate scuturile la pupa, *Whistler*.

Corran coborî în picaj şi împinse nava de vânătoare pe traiectoria sa. Focul laser veni dinspre *Deliciul Stelei*, trecând pe deasupra navei sale, dar doar cu o marjă de câțiva decimetri. TIE-ul se ținu la coada lui Corran în timp ce X-interceptorul vira şi cobora în picaj într-o cursă care îl duse de la prova la pupa *Deliciului Stelei*. TIE-ul veni strâns şi se scufundă sub nivelul de foc al navei. *E destul de jos ca să scoată scântei! Imperialul ăsta e foarte bun.* Corran zâmbi. *Trebuie să sper că eu sunt mai bun.*

Când modelul lui Corran se încheie, X-interceptorul alunecă uşor de-a lungul spinării cargobotului. TIE-ul coborî în spatele lui şi se alinie pentru tragere. Primele rafale laser loviră scutul din spate al X-interceptorului şi îl zguduiră pe Corran în carlingă. *Acum ori niciodată!*

Corran opri propulsia şi porni bobinele repulsorului la putere maximă.

Accelerația îl blocă în scaunul carlingii, în timp ce X-interceptorul sărea în sus şi se îndepărta de masa cargobotului. TIE-ul trecu pe sub X-interceptor, ridicându-se brusc pentru a rata capota motorului cargobotului. Apăsând accelerația în față şi oprind motoarele de ridicare, Corran ajunse în pupa TIE-ului. Caseta de ochire deveni verde, iar el apăsă pe trăgaci şi umplu ultimul TIE cu salve laser.

Săgețile de energie stacojie sfâşiară nava, perforând carlinga şi topindu-şi drumul prin cele două motoare ionice. TIE-ul explodă strălucitor. Sfera de plasmă sclipitoare arse ca o stea care se transformă în novă, apoi implodă, lăsând în urma ei doar vidul.

— X-interceptor, aici *Deliciul Stelei*. Putem să ne ridicăm din nou scuturile?

— Afirmativ, *Deliciul Stelei*. Corran zâmbi. Căpitane Nootka, ai trasat un curs de ieşire de aici?

— Avem un curs, X-interceptor.

— Dacă nu te superi, o să-mi adaptez navigația la a ta şi o să vin cu tine. La urma urmei, încă îți sunt dator pentru extractorul de resturi.

— Consideră datoria plătită, X-interceptor, dar vino cu mine.

Corran auzi recunoştință în vocea Căpitanului Duros.

— Această aventură va fi o poveste de spus, şi aş vrea să fii acolo când o voi spune prima dată.

* * *

Prefectul Mosh Barris se înclină grațios în mijlocul aplauzelor oaspeților săi. Seria de explozii luminoase şi spectaculosul joc de lumini al resturilor care străbăteau atmosfera superioară fuseseră mult mai mult decât se aşteptase. *Dacă ai aranjat asta intenționat, Eamon, o să-ți dau o recompensă mai mare decât cea pe care o plănuisem deja.* Apoi ridică o mână.

— Vă mulțumesc, vă mulțumesc tuturor. Mă bucur că v-a plăcut cum am eliminat amenințarea Rebelă de pe Garqi. Barris zâmbi mândru. Eu am fost arhitectul acestui eveniment, dar altcineva l-a dus la îndeplinire. Ajutorul meu, Eamon Yzalli. Eamon, unde eşti?

— Într-adevăr, unde este?

Barris îşi ridică privirea când o voce ascuțită puse întrebarea din uşa balconului.

— Cine eşti tu?

Un bărbat înalt, cu fața lungă, se aplecă uşor pentru a reuşi să treacă de uşă, apoi îl fixă pe Barris cu o privire aspră.

— Eu sunt Kirtan Loor, de la Serviciile Secrete Imperiale. Mă aşteptai?

— Desigur. Barris făcu un gest spre cer, pulverizând *choholl* din paharul din mână. Ai venit prea târziu ca să vezi ce s-a întâmplat cu Rebelii.

— Oh, cred că ştiu deja ce s-a întâmplat cu ei. Buza ofițerului Imperial se curbă într-un rânjet. Când am intrat în sistem, am primit un raport de la acest Eamon Yzalli. Acesta indică faptul că ai aranjat evadarea organizației Rebelilor locali cu *Deliciul Stelei.* Raportul indică faptul că această acțiune a fost o manevră preliminară în încercarea ta de a-l uzurpa pe guvernatorul Tadrin şi de a transfera Garqi la Alianța Rebelă.

Stomacul lui Barris se zvârcoli încet într-un nod. Kirtan Loor îi amintea de un tânăr Mare Moff Tarkin, iar asemănarea nu făcea nimic pentru a opri teama care inundă mintea lui Barris.

— Este greşit. Nu se poate. Eamon trebuie să fi plănuit asta. Întreabă-l, acuzațiile nu sunt adevărate.

— L-aş întreba, dar nu-l găsesc. Ochii albaştri ai lui Loor se îngustară. O anexă la raportul său spunea că se temea pentru viața lui în mâinile tale. Când am ajuns aici, am citit că ai ordonat şi executat eliminarea lui. Acel mesaj venea de la tine, direct, am verificat.

— Da, dar totul făcea parte din plan, nu înțelegi?

Kirtan Loor scutură solemn din cap.

— Nu văd ceea ce vrei tu să văd. Ceea ce văd este un colaborator al Rebelilor care are multe să-mi spună despre inamic.

— Dar eu nu ştiu nimic despre ei.

— Mă îndoiesc foarte sincer de asta, Barris. Loor zâmbi cu o superioritate rece care îi slăbi genunchii lui Barris şi îi trimise paharul la podea. Când interogatoriul tău abia va fi început, îți vei dori să ştii şi mai multe, ca să-mi poți spune totul. Vei fi surprins cât de multe informații există cu adevărat în *nimicurile* tale – şi vei învăța să te temi de pedeapsă ori de câte ori vei căuta să pretinzi ignoranța ca scut.

* * *

Corran se aşteptase pe deplin la expresia de surprindere de pe chipul Dynbei Tesc când îl văzu pentru prima dată.

— Salutări, Dynba. Mă bucur că ai ajuns. Îmi cer scuze pentru momentele grele pe care le-a avut *Deliciul Stelei.*

Lupta dintre groază şi bucurie din expresia ei se dovedi chiar amuzant, deşi învingătorul final se dovedi a fi o privire uimită.

— E-eşti mort... cel puțin ai spus că eşti mort. Eşti Eamon Yzalli, dar nu poți fi.

Corran tresări când durerea îi intră în voce. Îşi scărpină barba pentru o secundă, apoi ridică din umeri.

— Îmi pare rău pentru înşelăciune. Am vrut să presupui că Barris m-a ucis şi să pleci. Ştiam că TIE-urile vor pleca după tine. Am vrut să te folosesc încă o dată ca diversiune, ca să pot fugi cât timp TIE-urile erau ocupate cu voi.

O femelă Twi'lek se apropie de Dynba şi îi puse o coadă cefalică pe umăr, în mod protector.

— TIE-urile aproape ne-au omorât pentru că ai dezactivat scuturile. Ai încercat să ne omori.

— Nu a fost deloc intenția mea. Corran suspină. Am vrut să vă trimit un mesaj

care să vă dea codul pentru a reactiva scuturile. Am vrut să dau vina pe Barris pentru falsificarea scuturilor şi să fiţi protejaţi, dar bătrânul nebun mi-a dezactivat contul de mesaje când a introdus declaraţia de deces a lui Eamon.

Dynba înfipse un cot uşor în secţiunea mediană a femelei Twi'lek.

— Arali, dacă ne voia morţi, nu ar fi venit după TIE-uri şi nu ne-ar fi dat codul. Tot ar fi putut scăpa.

— Corect. Corran aprobă din cap. Exact.

— Şi ce ai vrut să spui cu faptul că ne-ai folosit ca diversiune *încă o dată*?

— Pregătirea evadării cargobotului *Deliciul Stelei* mi-a permis să obţin piesele de schimb de care aveam nevoie pentru X-interceptor. I-am spus lui Barris că fuseseră furate din depozit, dar de fapt îi pusesem pe tipii care m-au ajutat să încarc lucrurile să le pună în spatele speederului meu. Ei erau piloţii de TIE, aşa că acum noi suntem singurii care ştim unde au ajuns piesele.

Dynba zâmbi.

— Piesele, desigur. Zborurile fantomă ale X-interceptorului s-au încheiat cu aproximativ o lună înainte ca *Deliciul Stelei* să apară şi să fie prinsă.

— Aveam nevoie de un extractor de resturi.

— Deci, atunci, tu eşti Xeno. Ne-ai adunat ca să furăm acele piese pentru tine.

— Nu, eu sunt Corran Horn, ultimul din *Forţa de Securitate Corelliană*. Zâmbi când *Whistler* veni rostogolindu-se şi îl mângâie afectuos pe droid pe cupolă. Droidul ăsta mic era Xeno.

Cozile cefalice ale lui Arali se zbârliră de surpriză.

— Un droid a organizat micul nostru grup?

Whistler ciripi emfatic, iar Corran radie.

— A lucrat cu mine în *CorSec*. În afară de programarea astrologică, este un hacker de coduri destul de bun şi are o înclinaţie în a pune la punct operaţiuni de filaj. Vă pregătea să faceţi rost de piese pentru mine, dar nu a menţionat asta pentru că ştia că nu vreau să am de-a face cu Rebeliunea şi Noua Republică.

— E cam târziu pentru asta. Căpitanul Nootka veni cu doi ofiţeri Republicani în urma lui. Ajutându-ne să scăpăm, Barris îşi va da seama cine ai fost şi vei fi catalogat drept Rebel.

— Nu prea cred. Barris are destule probleme. Corran zâmbi larg. Am lucrat cândva cu Kirtan Loor, agentul de informaţii Imperial care se îndrepta spre Garqi. Barba şi vopseaua asta nu l-ar fi păcălit, aşa că a trebuit să dispar. Acesta este motivul pentru care întreaga operaţiune a fost pusă la cale şi v-a implicat pe tine şi pe prietenii tăi, Dynba. Te-aş fi ţinut departe de asta, dar nu am putut.

Ea clătină din cap.

— Poate că tu crezi asta, Corran, şi poate chiar vrei să crezi asta, dar eu cred că nu ne puteai lăsa în urmă să înfruntăm mânia lui Barris dacă nu erai prin preajmă pentru a-l modera.

Poate că ai dreptate, Dynba, dar nu există nicio cale de a şti adevărul. Dădu încet din cap.

— Loor nu este cel mai strălucit dintre agenţii Imperiali, dar poate rezolva un caz atunci când i se înmânează la pachet, iar pachetul pe care l-am lăsat în urmă îl implică absolut clar pe Mosh Barris în trădare şi uciderea lui Eamon Yzalli. Ar trebui să fiu în regulă.

Unul dintre ofiţerii Noii Republici arătă spre X-interceptor.

— Nava asta de luptă tocmai a ars patru TIE-uri?

Nootka îl bătu pe umăr pe Corran.

— El i-a *ucis*, Căpitane Dromath.

Celălalt Rebel fluieră.

— Nu au trecut niciodată prin scuturile tale.

Corran ridică din umeri.

— Reîncărcarea scuturilor este mai uşoară decât găsirea vopselei potrivite.

Primul ofițer încuviință din cap.

— Uite, Horn, te-am auzit spunând că nu vrei să ai nimic de-a face cu Rebeliunea sau Noua Republică, dar avem nevoie de luptători ca tine.

— Nu sunt bun la înrolare, Căpitane. Corran clătină din cap, apoi se încruntă la *Whistler* când droidul ciripi. Tot ce vreau este să fiu lăsat în pace. Lupta voastră nu e lupta mea.

Dromath ridică din umeri.

— Poate că nu, dar eşti suficient de inteligent să ştii că Imperiul nu te va lăsa în pace. Te vei lupta cu el, la fel cum ai făcut şi când i-ai scos pe oamenii ăştia de pe Garqi. Dacă trebuie să lupți, să o faci cu aliați este mult mai bine decât să o faci singur.

— Are dreptate, Corran. Dynba se întinse şi strânse mâna stângă a lui Corran. Noua Republică are nevoie de tine.

— Nu ştiu.

— Nu e o decizie uşor de luat, este adevărat. Dromath zâmbi. Gândeşte-te la asta, totuşi – au venit ordine care ne anunță că este formată din nou *Escadrila Vagabond* şi redevine activă. Toți piloții care cred că sunt suficient de buni pentru a se alătura sunt încurajați să aplice. Din ceea ce a spus Nootka, eşti suficient de bun pentru a te gândi măcar la asta.

Whistler ciripi *batjocoritor*.

Corran bătu cu încheietura degetului în cupola droidului.

— Sunt mai bun de atât şi tu ştii asta. Aş putea fi unul dintre cei mai tari piloți pe care îi au. Desigur, aş avea nevoie de o nouă unitate R2.

Răspunsul obraznic al droidului stârni râsete din partea tuturor. Corran îşi dădu brusc seama, în timp ce le auzea vocile amestecate, că nu mai auzise râsete bune şi sincere de când era pe fugă şi în serviciu pe Garqi. Printre Imperiali şi cetățenii lor exista întotdeauna ceva reținut, o protecție împotriva trădării de sine. Oamenii nu se puteau elibera de teamă că cineva ar putea avea o părere proastă despre ei şi i-ar putea raporta autorităților.

Se gândi pentru o clipă. Ştia că tot ce îşi dorea cu adevărat era să fie lăsat în pace, dar Dromath avusese dreptate – Imperiul nu l-ar fi lăsat niciodată în pace. Chiar dacă nu erau acolo direct, chiar dacă Loor nu era pe urmele lui, umbra Imperiului nu îl va putea atinge acolo unde nu putea pătrunde. Printre Rebeli. În Noua Republică.

— Cum nu mai este o opțiune să fiu lăsat în pace, cred că aş putea la fel de bine să aleg oamenii cu care trebuie să coexist. Corran zâmbi încet şi îi întinse mâna Căpitanului Dromath. Dacă te-am auzit bine, cred că eu şi *Whistler* am putea fi interesați să ne alăturăm *Escadrilei Vagabond*.

— Nu va fi uşor, domnule Horn.

— Din câte am auzit, Căpitane, nu ar fi *Escadrila Vagabond* dacă ar fi uşor să i te alături. Dar nu vreau uşor. Corran îi făcu cu ochiul lui Nootka şi îi zâmbi Dynbei. Ține minte, tocmai am părăsit o lume retrogradă unde droidul meu conducea o celulă

rebelă şi am ajutat la evacuarea duşmanilor statului, în timp ce complotam pentru a-l doborî pe prefectul militar. După asta, singurul loc în care voi găsi destul entuziasm pentru *Whistler* aici este cu cei care au două *ucideri* de *Stele ale Morții* la activ. Dacă aş fi fost dispus să mă mulțumesc cu mai puțin, m-aş fi înrolat în Marina Imperială şi m-aş fi gândit că era o mişcare bună în carieră.

* * *

În timp ce gărzile îl târau spre camera de interogatoriu, Barris se gândi că urechile lui fuseseră la fel de surde la protestele de ignoranță ale Dynbei Tesc cum vor fi cele ale lui Loor la ale lui. I se părea ironic că decăderea sa începuse atunci când nu făcuse nimic pe o lume îndepărtată şi că se va sfârşi pentru că nu ştia nimic, tot pe o lume îndepărtată. Se gândi să împărtăşească această idee cu oamenii de lângă el, dar ea nu-i ieşi din gât decât deghizată într-un râset ezitant, punctat de suspine.

Şi, cumva, ştia că ei înțelegeau.

RETRAGEREA DE PE CORUSCANT
De Laurie Burns

Taryn Clancy privea în gol cum un funcționar de la comunicații nota acceptarea cardurilor de date stivuite pe căruciorul repulsor de lângă ea. Dintr-o dată, murmurul de fond din centrul de mesaje al vechiului Palat Imperial dispăru în urletul alarmelor.

Funcționara își ridică privirea, cu fața lipsită de culoare în timp ce identifica tonurile de avertizare.

— Oh, cerule, spuse ea, părând uimită. Coruscantul este atacat.

Ochii lui Taryn se măriră și ei, dar se mișcă repede.

— Dacă semnați asta, voi pleca, zise ea, întorcându-se pentru a aduce căruciorul mai aproape de tejgheaua funcționarei. Iată corespondența dumneavoastră, adăugă ea, întinzând mâna.

Funcționara clipi, se uită la datapadul ei, apăsă câteva taste și îl înmână în tăcere. Taryn își inspectă rapid autorizarea, tastă propriul cod, apoi smulse copia funcționarei și o aruncă pe tejghea.

— Mulțumesc, spuse ea peste umăr, făcând deja trei pași spre ușă.

Pe coridor, alarmele continuau să sune pe un ton de urgență, dar, în timp ce se înghesuia într-un turbolift, Taryn era ușurată că nimeni nu părea panicat. Deși Noua Republică trecuse de la statutul de forță militară la cel de guvern galactic, foștii Rebeli nu uitaseră, evident, cum să reacționeze la un atac Imperial. Își mușcă buza, știind că speranțele ei de a pleca erau cel mult optimiste. Dacă Coruscantul era cu adevărat atacat, scutul planetar fusese probabil ridicat, iar ea și Del erau blocați pe termen lung. Dar trebuia să încerce. La urma urmei, cine ar fi vrut să rămână blocat pe platformele de aterizare ale palatului, ca un *mynock* fără aripi, în timp ce Imperiul încerca să-și recucerească fosta capitală?

Nu eu, gândi ea, ieșind pe platforma luminoasă, bătută de vânt și clipind la strălucirea soarelui de amiază.

Reverberațiile unei jumătăți de duzină de motoare de nave bubuiau în jurul ei, iar în față, *Mesagerul* își adăuga răgetul gutural la corul mecanic. Del coborâse rampa și o aștepta, iar când se lăsă pe scaunul pilotului, o scanare rapidă a afișajelor îi arătă că erau aproape gata de ridicare.

— Am auzit alarmele, spuse Del, care era deja legat la postul de copilot. Ce s-a întâmplat?

— Sper să putem pleca, spuse Taryn scurt.

Se mai uită o dată la afișaje, porni comunicatorul și apelă *Controlul Zborului* din Palat. Inima i se scufundă când cererea ei de decolare fu respinsă sec. Era prea târziu – scutul planetar fusese ridicat. Imperiul era acolo sus, Noua Republică era aici jos, iar ea și *Mesagerul* erau blocați la mijloc.

Taryn se lăsă pe spate în scaunul ei. Nu era vorba doar de faptul că avea un program de respectat. *Serviciul de Curierat al Nucleului* promitea servicii prompte între *Lumile Nucleului*, iar cu lăzile pline de comunicații care încă îi ocupau jumătate din cală, nu voia să rămână prea mult în urmă. Dar livrările întârziate nu erau nimic în comparație cu ceea ce Taryn se temea că era pe cale să se întâmple – un război total

pentru posesia Coruscantului. Bârfele din port preziseseră că Imperiul, în ciuda pierderii recente a Marelui Amiral Thrawn, se pregătea să lovească în inima Noii Republici. Se părea că avuseseră dreptate.

— Ei bine, la naiba, spuse Del, uitându-se la platforma de unde decola un transportor – aparent sfidând ordinele controlorului. Ce-o să facem acum?

Taryn se uită la transportor cum dispare şi devine o picătură pe cer. Dacă *Mesagerul* i-ar fi aparţinut, ar fi fost tentată să facă la fel. Dar un Căpitan inteligent nu risca cu proprietatea companiei.

— Aşteptăm, spuse ea, oprind cu reticenţă motoarele. Cel puţin până sosesc ajutoarele.

Dacă vor veni vreodată, adăugă ea în tăcere. Imperialii ar fi scos mai întâi din funcţiune releele de comunicaţii, tăind capacitatea Noii Republici de a cere ajutor flotelor sale împrăştiate prin galaxie. Aveau sisteme de apărare orbitală, desigur, dar...

O mică străfulgerare îi atrase atenţia şi ea se aplecă în faţă pentru a privi prin fereastra din oţel transparent a carlingii.

— Explozie, şopti ea.

Del îi urmări privirea şi văzu sclipirile aproape nedesluşite ale focului turbolaser, sus pe cer.

— Suntem blocaţi acum, spuse el.

Priviră în tăcere sumbră o vreme înainte ca Taryn să întrebe brusc:

— Cât timp poate rezista scutul planetar?

— Nu ştiu, spuse Del. Depinde de ceea ce aruncă în el, probabil. Câteva zile, poate... sau câteva ore.

Se uită la el. Sub mustaţa căruntă, gura secundului ei era strânsă. Şi nu era de mirare – după trei decenii petrecute în serviciul de curierat, era la doar câteva zile de pensionare. Studiindu-i liniile de pe faţă, Taryn compară mental anii lui de experienţă cu ai ei şi se simţi brusc copleşită de statutul ei de Căpitan. Era doar a patra ei misiune la cârma navei *Mesagerul*. Şi depindea de ea să iasă amândoi din asta.

Pentru o secundă, simţi o reminiscenţă a vechii frici; cea cu vocea tatălui ei, care spunea că ea zbura pentru serviciul de curierat pentru că nu avea curajul să facă altceva. Toată copilăria ei, Kal Clancy se lăudase cu bravura lui la cârma cargobotului său, apoi îşi petrecuse adolescenţa încercând să o modeleze după imaginea lui. Nu se deranjase să-şi ascundă dezamăgirea când ea nu se ridicase la înălţimea aşteptărilor.

Se uită din nou la Del. El ducea corespondenţa de mai mult timp decât trăise ea şi nu ajunsese niciodată Căpitan. Asta spunea ceva despre ea, nu? *Nu-i aşa?*

Încetează, îşi ordonă Taryn. *Aşadar, să fii Căpitanul unei nave curier nu e foarte provocator. Asta nu înseamnă că nu sunt competentă.*

Scuturându-se de imaginea tatălui ei, încercă să se gândească ce să facă în continuare.

Nu?

* * *

După ce trecură câteva ore fără niciun semn de nave Imperiale alunecând din cer, nervii lui Taryn începură să se domolească. La şapte ore după ce alarmele sunaseră pentru prima dată, se făcuse noapte deplină, iar ea începea să se enerveze.

— Ei bine, asta e, declară ea după ce o altă cerere de informaţii de la *Controlul*

Zborului fu refuzată politicos. Nu putem pleca, nu ne vor lăsa să ne mişcăm şi nu ne vor spune nimic. Mă duc acolo să aflu ce se întâmplă.

— Pe cine vei întreba? întrebă Del.

— Pe Mon Mothma însăşi, dacă va trebui, spuse Taryn.

Del pufnise, dar intrarea în palat se dovedi neaşteptat de uşoară. După o problemă iniţială cu doi ofiţeri de securitate ai Noii Republici şi după ce aceştia descoperiseră că ea era Căpitanul cargobotului de pe platformă, Taryn se trezi condusă într-un turbolift. Unul dintre gardieni îşi vârî capul după ea şi apăsă pe un buton de pe panoul de apel.

— Baftă, spuse el, salutând-o în batjocură în timp ce uşile se închideau.

A fost uşor – prea uşor, gândi ea, întrebându-se ce înseamnă salutul acela. Încă se mai gândea la asta când uşile se deschiseră pe un coridor foarte diferit de secţiunea de serviciu a Palatului unde îşi făcuse livrarea mai devreme. Acelaşi decor de bază, dar această secţiune avea un aer militar inconfundabil de energic.

La fel şi cei doi soldaţi înarmaţi care stăteau lipiţi de perete vizavi de turbolift. O priviră cu atenţie când ieşi, apoi îi văzu pe ceilalţi doi, stând de fiecare parte a liftului. Încercând să ignore cele patru perechi de ochi aţintiţi asupra ei, se uită pe coridor. La un capăt, o uşă blindată se deschise şi un ofiţer încruntat se îndreptă spre ea.

Oprindu-se la un metru de ea, îi aruncă o privire rapidă.

— Sunt Colonelul Bremen, se legitimă el. Şi tu eşti?

— Taryn Clancy, Căpitanul navei curier *Mesagerul*.

El aprobă din cap sec.

— Dacă sunteţi înarmată, va trebui să lăsaţi armele afară, spuse el, scoţând un scaner portabil de arme.

— Nu sunt, spuse Taryn, dar Bremen trecu oricum dispozitivul peste ea.

— În regulă, spuse el, aparent mulţumit. Urmaţi-mă.

Un gardian se alinie în spatele ei în timp ce Taryn îl urma pe Bremen prin uşile blindate într-un alt coridor. Aruncă o privire curioasă în încăperile deschise pe măsură ce treceau, iar picioarele îi tremurară când o faţă pe care credea că o recunoscuse din holoimagini îi apăru în faţa ochilor. Era chiar Mon Mothma? Şi dacă era Şeful de Stat al Noii Republici, unde o ducea acest Bremen?

Nu avu timp să speculeze, deoarece el se opri lângă o uşă şi îi făcu semn să intre. Taryn păşi în mica încăpere şi se uită la bărbatul aşezat în spatele biroului. Era arătos şi cam de aceeaşi vârstă cu Del. Îi părea vag cunoscut, dar ea nu-l putu identifica.

Asta până când Bremen închise uşa şi trecu pe lângă ea.

— Mai este cineva pentru dumneavoastră, domnule General Bel Iblis. Căpitanul Clancy de pe *Mesagerul*, spuse el, iar Taryn încercă să nu se holbeze.

Se aşteptase să fie preluată de vreun lacheu de la palat, nu adusă în faţa omului care se ocupa de apărarea Coruscantului!

— Căpitane Clancy. Bel Iblis îi făcu un semn curtenitor din cap, în timp ce Bremen îşi încrucişa braţele şi se aşeză lângă peretele biroului. Am înţeles că aţi dori o actualizare a situaţiei.

— Da, domnule, aş dori, spuse ea, făcând un efort conştient să se relaxeze şi să nu stea în poziţie de drepţi. Ce se întâmplă? Şi când voi putea să plec?

Bel Iblis o studie în tăcere. Tocmai când Taryn începea să se teamă că fusese prea îndrăzneaţă, el răspunse sumbru.

— Coruscantul este înconjurat. Apărarea noastră a fost forţată să se retragă şi

estimăm că scutul planetar va ceda până dimineață.

Taryn uită că nu trebuia să se holbeze.

— Ce se va întâmpla atunci?

— Nu aşteptăm să aflăm, spuse el. Ne vom retrage în seara asta.

— Plecați?

— Nu avem de ales, spuse Bel Iblis cu greutate. Nu avem cum să anunțăm flotele noastre din alte sectoare, şi chiar dacă am face-o, nu ar putea ajunge aici înainte ca scutul să cedeze.

— Dar cum rămâne cu Noua Republică? insistă ea.

Chiar avea de gând să se prăbuşească atât de uşor guvernul în devenire?

— Noua Republică va supraviețui, spuse el. Doar sediul ei se va muta. Ceva asemănător unei dureri vechi îi umbri pentru scurt timp ochii. Nu vrem să fie distrus şi Coruscantul, când tot ceea ce vrea Imperiul este să ne distrugă pe noi. Odată ce vom părăsi planeta, populația ar trebui să fie suficient de în siguranță.

Bremen se desprinse brusc de la perete şi deschise gura, dar se potoli la o privire din partea lui Bel Iblis. Taryn se uită de la unul la altul, conştientă brusc de tensiunea dintre ei, apoi se uită înapoi la Bel Iblis.

— Unde vă veți duce?

— Bună întrebare, spuse el. Aici intervii tu.

— Eu? spuse ea, prudentă.

— Avem nevoie de toată capacitatea de ridicare pe care o putem cerşi, împrumuta sau fura pentru evacuare, spuse el, privind-o cu atenție.

Taryn înțelese imediat.

— *Mesagerul* nu este atât de mare, protestă ea. Nici atât de rapidă. În plus, lucrez pentru *Serviciul de Curierat al Nucleului*, nu pentru voi. Noua Republică nu-mi poate deturna pur şi simplu nava!

— De fapt, putem, spuse Bel Iblis. Şi o vom face. Dar nu pentru ceea ce crezi tu. Se apleacă în față, privind-o grav. Trebuie să anunțăm flotele de sector că Noua Republică a evacuat Coruscantul şi se va regrupa la o nouă bază. Secretul este absolut vital – nu putem risca să intercepteze Imperiul vreo transmisie şi să audă locația punctului nostru de întâlnire. Aşa că, îşi întinse el mâinile sugestiv, trimitem curieri.

Taryn rămase tăcută. Bănuia că el nu spusese *curier* din întâmplare.

— De obicei, trimitem un mesager într-o navă de informații nemarcată, spuse Bel Iblis. Bremen deschise gura şi, din nou, Generalul îi aruncă o privire de avertizare. Dar avem nevoie de tot ce avem pentru evacuare.

— Şi dacă refuz?

— Sunteți binevenită să rămâneți aici, pe Coruscant, spuse Bel Iblis. Sau să plecați cu unul dintre transporturile noastre. Vom răsplăti *Serviciul de Curierat* pentru utilizarea navei, desigur.

Ce alegere, gândi Taryn cu amărăciune. Înțepenită aici, aşteptând trupele de şoc, sau fugind cu Noua Republică. Apoi suspină.

— Deci, când plecăm?

* * *

După ce se hotărâse, Taryn trebui să fie de acord că folosirea *Mesagerului* drept acoperire era de fapt destul de inteligentă. În primul rând, datacardul cu raportul

despre retragerea de pe Coruscant şi locul de întâlnire, era anonim, ascuns într-o ladă cu mii de alte datacarduri; comunicații destinate altor lumi din Nucleu. Iar lada aceea era doar una dintre zecile exact ca ea, stivuite una peste alta în cala *Mesagerului.* Pe de altă parte, perspectiva de a încerca să se strecoare pe lângă o armadă de Distrugătoare devenise aproape suportabilă la vederea Colonelului Bremen, îndesat într-o uniformă de rezervă pe care o adunaseră cu ei şi care era cu cel puțin două numere mai mică. Trăgând de gulerul prea strâmt, stătea în uşa carlingii cu o uşoară încruntare care părea să nu-i părăsească niciodată fața. Taryn nu trebuia să se uite în altă parte decât la afişajele motorului pentru a şti că pantalonii uniformei se terminau undeva deasupra gleznelor lui.

Gura i se strâmbă uşor înainte să-şi amintească că Bremen era aici ca să-i supravegheze pe ea şi pe Del şi că nu era nimic amuzant în situația în care se aflau.

Mâinile ei se strânseră pe comenzi.

— Du-te şi pune-ți centura, îi ordonă ea lui Bremen. Suntem aproape gata de ridicare. Când el nu se mişcă, ea se uită peste umăr, întrebătoare. Ce este?

— Rămân aici, spuse el.

Ea ridică din umeri.

— Fă cum vrei.

Del pufni. El şi Bremen nu schimbaseră nici măcar o jumătate de duzină de cuvinte de când ofițerul Noii Republici venise la bord, dar era clar că nu se înțelegeau.

— Ar trebui să mă laşi pe mine să pilotez, spuse Bremen, din nou. Asta nu e o simplă livrare de corespondență, să ştii.

— Nu, spuse Taryn categoric, ca şi cum acest lucru nu ar fi fost deja discutat în biroul lui Bel Iblis. Am făcut o înțelegere. Noua Republică poate folosi nava mea, dar nu o nimeni pilotează în afară de mine.

Având în vedere că erau practic şantajați, fusese surprinsă că Bel Iblis fusese de acord. De fapt, bănuia pe jumătate că Generalul îl desemnase pe Bremen pentru această misiune doar ca să scape de el. Era clar că cei doi nu se înțelegeau.

Se uită la Del.

— Gata?

— Gata, confirmă el.

Ea dădu drumul la repulsoare. Dedesubt, luminile reconfortante ale Oraşului Imperial se reduceau la nişte picături pe măsură ce luau altitudine. Bel Iblis spusese că golurile dintre Distrugătoarele din jur erau păzite de nave capitale mai mici, aşa că fiecare pilot trebuia să-şi aleagă propria rută de scăpare şi să fugă.

— Avem deja un curs? îl întrebă pe Del.

— Computerul de navigație lucrează la asta, spuse el.

Ea îi aruncă o privire rapidă lui Bremen, care se echilibra în uşa carlingii, apoi verifică senzorii. Nimic suficient de aproape pentru a-şi face griji, dar trebuia să fie atentă. Bel Iblis voia să aibă cât mai multe nave în aer şi în mişcare atunci când cobora scutul. Cu întregul roi fugind deodată, sperau să creeze măcar puțină confuzie în timp ce încercau să se strecoare pe lângă Imperiali.

Sclipiri de lumină dansau acolo unde scutul planetar era încă bombardat, ceața opalescentă schimbându-se şi ondulându-se pe măsură ce era lovită. Taryn îşi schimbă uşor cursul, vizând un loc liber, apoi îşi verifică ceasul. Era aproape timpul.

Del porni comunicatorul, deja setat pe frecvența de evacuare, şi în timp ce Taryn privea scutul, se întrebă cu ce se va confrunta lumea rămasă jos. Oare Imperiul va fi

mulțumit să recucerească Coruscantul şi să-şi lase cetățenii într- o pace relativă? Sau va simți nevoia să-i pedepsească pentru că nu respinseseră Noua Republică?

Oricum ar fi fost, ea nu mai era în pericol acum.

— Ar trebui să cadă în orice moment, spuse Bremen din spatele ei, de unde şi el privea scutul sclipind sub asaltul Imperial. Păcat că nava asta nu are mai multe arme.

Gura lui Taryn se strânse la auzul insultei la adresa navei ei. Aşa cum subliniase deja, cargoboturile poştale nu erau ținte principale pentru nimeni, nici măcar pentru pirați. Nu era nevoie să umble înarmați – de obicei. În momentul de față, admitea că un pic mai multă putere de foc ar fi putut fi utilă.

Câteva mase mari începură să se înregistreze pe senzori, indicând navele din față. Taryn nu mai văzuse niciodată atâtea Distrugătoare la un loc şi o atacă un nou val de îndoială. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva, decât în imaginația ei. Poate că ar fi trebuit să-l lase pe Bremen să preia controlul… Şi totuşi, era prea târziu.

— Este coborât, se auzi vocea lui Bel Iblis prin stația de comunicații. Cer senin, oameni buni, şi Forța să fie cu voi!

Scutul planetar fusese dezactivat, iar agitația începuse.

Departe în stânga, Taryn era conştientă de tunul ionic de apărare al planetei care era folosit de la suprafață pentru a elibera calea unora dintre navele care fugeau, dar îşi păstră propriul vector în timp ce ieşeau din atmosferă şi apăreau la vedere navele Imperiale care aşteptau. Acolo era – calea ei spre libertate – drept între două Distrugătoare flancate de cinci Cuirasate mai mici. Arătau ca doi *câini Dorax* feroce înconjurați de cățeluşi fioroşi, iar ea înghiți în sec, mărind puterea la maxim. Chiar şi la viteză maximă, *Mesagerul* nu putea fi numit rapid, iar ea nu putea decât să spere că vor fi trecuți cu vederea în roiurile care fugeau de la suprafață.

Şi, pentru o vreme, speranțele ei păreau împlinite. Țintind spre o gaură între cele două Cuirasate cele mai îndepărtate de Distrugătoare, *Mesagerul* se avântă în urma unui alt cargobot, a unui transportor şi a unei nave de lupta elegante. Alături şi puțin în urmă se aflau două transportoare grele. Cuirasatele trăgeau, dar cu atât de multe ținte mici, loviturile erau neregulate şi, în cea mai mare parte, pur şi simplu sfârâiau prin spațiu. Indicatoarele scuturilor erau încă verzi, aproape trecuseră de Cuirasate, iar Taryn începea să creadă că vor reuşi să treacă nevătămați, când o smucitură bruscă a navei îi aruncă pe ea şi pe Del împotriva legăturilor, iar Bremen se prăbuşi în față şi căzu fără ceremonie peste ecranele senzorilor.

— Dă-te jos! rosti ea, apoi strânse din dinți când o altă lovitură puternică îl răsturnă pe punte.

Cu o tresărire, văzu mult mai multe nave în jurul lor decât fuseseră cu o clipă în urmă. Identificarea fu uşoară când o navă de vânătoare TIE trecu în goană, trăgând în transportorul din fața lor care se îndrepta spre spațiul îndepărtat.

— Del? spuse ea.

Primul ofițer nu mai avu nevoie de alte îndemnuri şi lansă o rafală de proiectile laser către nava de luptă TIE care hărțuia transportul din față. În spatele lor, un zgomot surd indică o altă lovitură, dar Taryn continuă să piloteze. Cursul lor fusese calculat şi stabilit; dacă ar fi putut să îndepărteze puțin mai mult *Mesagerul* de planetă, ar fi putut face saltul spre viteza luminii şi spre siguranță.

Unul dintre transportoarele de lângă ei explodă brusc într-o scânteie de foc. Tresărind, Taryn îşi schimbă uşor cursul pentru a se feri de metalul contorsionat şi aruncă o privire rapidă la indicatoarele scutului.

Doar pentru a-şi dori să nu o fi făcut. Indicatorii trecuseră de la verde la roşu şi clipeau la fiecare lovitură. Un mesaj de diagnosticare se formase pe panou, senzorii arătând o altă navă de luptă TIE blestemată apropiindu-se în picaj în spatele lor, iar Taryn nu credea că *Mesagerul* mai putea îndura prea multe lovituri.

— Ține-te bine, îl avertiză ea pe Bremen, aflat încă pe punte, şi aruncă *Mesagerul* în picaj.

TIE-ul trecu pe deasupra şi, în timp ce aducea nava cu botul în sus, Taryn văzu că nava de luptă din față se întorsese în cerc să o ajute. Tunul laser al X-interceptorului sclipi în timp ce urla spre ei, iar pe ecrane, unul dintre punctele din spatele lor dispăru. X-interceptorul îşi îndreptă atenția spre TIE-ului pe care îl scuturase ea, în timp ce Taryn îşi şterse sudoarea de pe față şi punea din nou motorul la maxim. În față, cargobotul şi nava de transport nu se zăreau nicăieri. Ori ajunseseră deja în siguranță, ori fuseseră distruse.

Del blestemă când *Mesagerul* se cutremură din cauza unei alte serii de lovituri în spate. Indicatoarele scutului se aprinseră în roşu, apoi deveniră negre, iar mesajul de diagnosticare începu să clipească.

— Am pierdut scuturile, strigă Taryn.

Înghițind în sec gustul metalic al fricii, fu gata să arunce nava într-un nou picaj când consola sună, indicând că ajunseseră la punctul de hiperspațiu.

Înfăşurând o mână în jurul comenzilor şi fiind conştientă de faptul că navele de luptă TIE se apropiau de ei, trase uşor înapoi şi fu răsplătită de vederea stelelor care se alungeau în linii stelare, apoi dispăreau în peisajul pestriț al hiperspațiului.

* * *

Zburând prin hiperspațiu spre Coriallis, Del şi Colonelul Bremen avură destul timp să îşi stabilească ferm antipatia reciprocă. Bremen nu ascunsese faptul că, în calitate de civili, nu avea încredere în competența lui Taryn şi Del. Spusese clar că, în opinia lui, Bel Iblis ar fi trebuit să rechiziționeze *Mesagerul*, să dea afară echipajul obişnuit şi să folosească un echipaj exclusiv militar pentru a finaliza misiunea.

Taryn încercă să ridice din umeri, dar Del se răzbună, lansând replici abia disimulate despre retragerea ruşinoasă a Noii Republici de pe Coruscant, în timp ce Bremen devenea tot mai tăcut la fiecare replică. Jocul i se părea copilăresc, dar atâta timp cât Bremen era ocupat cu Del, nu-i sufla ei în ceafă, aşa că nu spuse nimic.

Cei doi dispăruseră în cală de mai bine de o oră, iar ea stătea în camera de pregătire, ştergându-şi unsoarea de pe mâini. Urmau să schimbe cursul spre Coriallis în câteva ore, iar ea voia să testeze sistemul deflector proaspăt reparat înainte ca acesta să fie pus la încercare.

Nu mai avu niciodată ocazia.

În timp ce se îndrepta spre carlingă, *Mesagerul* păru să ezite sub picioarele ei, apoi se cutremură îngrozitor când metalul tensionat al fuzelajului scârțâi în semn de protest. Prinsă la jumătatea paşilor, Taryn se agăță de perete pentru a-şi păstra echilibrul, apoi fu aruncată în carlingă când nava păru să se izbească de o forță imuabilă. Din cală se auziră lăzi zăngănind şi un țipăt, în timp ce, în fața ei, cerul pestriț al hiperspațiului se transformă pe neaşteptate în linii stelare şi apoi, cu o ultimă zguduitură teribilă, se uni în câmpul stelar al spațiului real.

Fuseseră smulşi cu forța din hiperspațiu, iar Taryn nici măcar nu trebui să

verifice ecranele pentru a şti de ce. Drept în faţă, umplând fereastra de oţel transparent, era un crucişător Interdictor Imperial.

Şi nici nu erau prima lui captură. Un transportor cu însemnele Noii Republici plutea în derivă în apropiere, legat de o navetă Imperială. Taryn se întrebă dacă era unul dintre cei mulţi care fugiseră recent de pe Coruscant.

— Ce s-a întâmplat? ceru Bremen, bocănind pe coridor în timp ce ea se ridica în picioare.

În spatele lui, Del avea o tăietură proaspătă pe frunte. Nu fu nevoie de niciun răspuns când comunicaţia începu să trosnească la viaţă şi o voce energică de pe crucişătorul *Retribuţia* le ordonă să se pregătească să fie abordaţi.

Taryn se lăsă pe scaunul pilotului, cu mintea înnebunită. Datacardul era bine ascuns şi, dacă Imperialii nu erau hotărâţi să citească fiecare misivă din cală, nu credea că îl vor găsi. Minuţiozitatea căutării lor ar fi depins probabil de cât de suspicioşi erau. Identificarea ei şi a lui Del era în ordine; Bremen ar putea fi mai greu de explicat, dar se va gândi la ceva.

Să recunoască faptul că tocmai veneau de pe Coruscant, sau...?

— Voi vorbi eu, spuse Bremen, întrerupându-i gândurile. Voi doi păstraţi liniştea şi lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de asta.

Întinse o mână, aşteptându-se, se pare, ca Taryn să-i înmâneze baretele de căpitan prinse de partea din faţă a uniformei ei. Ea se crispă.

— Nu, vorbesc eu, îl corectă ea cu oarecare asprime. Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme?

Îmbrăcat în uniforma aia prost adaptată, Imperialii nu ar fi crezut niciodată că el era Căpitanul *Mesagerului*. Ignorând roşeaţa de indignare a lui Bremen, ea îi spuse lui Del:

— Du-te la sas şi aşteaptă să ajuţi echipa de abordare.

— Da, doamnă, spuse el răspicat, ieşind cu spatele din carlingă.

— Cooperează cu ei, pe deplin, strigă ea după el, avertizându-l. Afară, se apropia o navetă de pe *Retribuţia*, dar mai aveau câteva minute. Uitându-se la Bremen, ridică o sprânceană. Acum. Ce spuneai...?

— Ai idee cât de serioasă e treaba asta? replică el. Ce crezi că vor face odată ce vor fi la bord? Să se uite la permisele tale, să-ţi spună să ai o zi bună şi să plece pur şi simplu?

— Sper cu siguranţă că da, spuse Taryn. Asta părea să fie ideea Generalului Bel Iblis în spatele folosirii noastre ca navă curier. Uite, eu sunt Căpitanul aici, şi am legitimaţia corespunzătoare pentru a susţine asta. Ai vreo idee mai bună?

Rezistenţa lui era evidentă, dar ea avea dreptate.

— Bine, atunci, spuse Taryn. Nu vorbi decât dacă ţi se vorbeşte, faci tot ce cer Imperialii, prompt şi politicos, iar dacă ai arme, le arunci acum, înainte să vină ei la bord. Înţelegi?

Faţa lui Bremen părea la fel de rigidă ca a unui droid, iar ochii îi scânteiară, dar reuşi să dea scurt din cap.

— Bine, spuse Taryn, eliberându-şi respiraţia pe care nu-şi dăduse seama că o reţinuse. Hai să ne ducem şi să ne întâlnim oaspeţii.

În timp ce naveta Imperială se apropia, Taryn scoase datapadul cu permisul *Mesagerului*. Avu timp doar să se întoarcă la sas şi să se îndrepte autoritar de spate înainte ca trapa să se deschidă şi să intre cinci Imperiali.

Liderul, un bărbat de vârstă mijlocie, chel sub şapca de ofiţer de marină, se opri chiar înăuntru, în timp ce ceilalţi patru soldaţi, toţi înarmaţi, se răspândiră pe coridor.

— Comandant Voldt, se identifică el cu vioiciune. Cine e şeful aici?

— Eu sunt. Taryn făcu un pas în faţă. Căpitanul Taryn Clancy, de la *Serviciul de Curierat al Nucleului.* Acesta este echipajul meu.

Voldt o privi, cu ochii aţintiţi asupra curbelor uniformei ei, apoi aruncă o privire peste Del şi Bremen. Observă gleznele expuse ale lui Bremen, apoi îşi întoarse ochii palizi spre ea.

— *Serviciul de Curierat?* Asta e o navă poştală?

— Da, domnule, spuse Taryn. În drum spre Coriallis.

— De unde?

Ea decisese deja că nu avea sens să mintă. Vectorul de pe care fuseseră smulşi din hiperspaţiu spunea destul de bine.

— Ultima noastră oprire programată era Coruscant, spuse ea. Dar am căzut în sistem, am văzut ceea ce părea a fi întreaga flotă Imperială în jurul planetei şi am decis să trecem cu vederea locul respectiv. Nu am vrut să fim implicaţi în nimic, ştiţi?

El aprobă încet din cap, fără să pară pe deplin convins.

— Nu ţi-ai livrat transportul? întrebă el. Angajatorii tăi nu promit o livrare promptă?

Taryn îşi permise să pară uşor luată prin surprindere.

— Ei bine, da, spuse ea. Dar se încruntă şi mai mult dacă aş da buzna într-o zonă de război.

Voldt se holbă la ea, apoi pufni. De amuzament sau de neîncredere, ea nu-şi putea da seama. La gestul ocazional al mâinii lui, doi dintre soldaţi dispărură pentru a cerceta nava.

— Să vedem nişte acte de identitate, sugeră el.

— Desigur.

Taryn îi dădu datapadul cu permise. Imperialul transmise licenţa navei şi informaţiile de înregistrare către *Retribuţia* pentru a fi verificate, apoi le inspectă actele de identitate, ridicând o sprânceană când Bremen nu reuşi să prezinte unul.

Bremen reuşi să pară în acelaşi timp jenat şi serios în timp ce mormăia:

— Îmi pare rău, domnule. Am fost jefuit în port.

Voldt aruncă din nou o privire speculativă peste uniforma lui.

— Se pare că nu au luat doar atât, comentă el. Ce neplăcut pentru tine.

Bremen încuviinţă din cap. Voldt se mai holbă la el o clipă, apoi se uită la cei doi soldaţi care se întorceau de la percheziţia navei.

— Nu mai este nimeni la bord, domnule, raportă unul, în timp ce celălalt se apropia ţinând în mână două blastere.

— Cui aparţin astea? întrebă Voldt.

— Acela e al meu, spuse Taryn, indicând blasterul pe care îl ţinea ascuns sub patul de dormit din cabina ei. Se uită la Bremen şi Del. Al cui e ăsta?

— Al meu, Căpitane. Del făcu un pas înainte. Ştiu că nu vă place să avem arme la bord, aşa că l-am ascuns în patul meu. Îmi pare rău, adăugă el, arătând ruşinat.

— O să discutăm mai târziu, zise ea cu asprime, întrebându-se unde îşi *pierduse* Bremen arma ca să nu fie găsită.

Voldt îi aruncă o privire indescifrabilă, apoi îi făcu semn din cap soldatului, care se dădu înapoi, ţinând încă ambele blastere. Îi înmână datapadul înapoi lui Taryn.

— Căpitane, aş vrea să văd ce conține cala ta, dacă îmi permiți.

În ciuda formulării, nu era o cerere.

Taryn îl conduse, încercând să evalueze cât de suspicioşi erau Imperialii şi cât de mult ar fi insistat să facă această căutare. Până acum, felul de a fi al lui Voldt nu dăduse nimic de înțeles. Ea se uită peste umăr cu lejeritate.

— Dacă nu vă supărați că vă întreb, domnule, de ce am fost opriți? E vreun fel de punct de control?

De data asta, nu mai putut fi confundat hohotul amuzat.

— Ai putea să-i spui aşa, zise Voldt sec. Ochii lui erau ațintiți asupra balansului părului ei negru pe spate. Ar putea fi considerat un punct de control pentru trădători.

— Trădători? repetă ea, cu grijă.

— Trădători ai Imperiului, spuse el, ridicând în sfârşit privirea când ajunseră la cală. Rebeli, fugind de pe Coruscant. I-am alungat şi am salvat populația de obiceiurile lor teroriste, dar acum, ca nişte laşi ce sunt, fug spre oriunde cred că vor găsi siguranță. Buzele lui subțiri se răsuciră într-un zâmbet neplăcut. Nu intenționăm să-i lăsăm să fugă prea departe.

Taryn se întrebă dacă crucişătoarele Interdictoare se aflau de-a lungul tuturor celor mai circulate benzi hiperspațiale care plecau de la Coruscant. Dacă da, o mulțime de nave fugare căzuseră fără îndoială în capcana Imperialilor, inclusiv acel transportor pe care îl zărise mai devreme.

Se scutură de gând. *Nu, până acum suntem bine.* Singurul lucru de care trebuia să-şi facă griji era datacardul, iar acesta era bine ascuns undeva în lăzile care umpleau cala. Încrezătoare, deschise uşa cu cheia şi îi făcu semn lui Voldt să intre.

El o făcu, aruncând o privire prin încăpere şi apoi apropiindu-se pentru a se uita la stivele de lăzi sigilate.

— Astea se îndreaptă spre Coriallis, observă el, studiind etichetele de pe lăzile exterioare.

— Da, domnule, asta e următoarea noastră oprire, confirmă Taryn.

— Dar unde este transportul pe care nu l-ați lăsat pe Coruscant?

El se întoarse cu fața la ea, cu o sprânceană ridicată în semn de întrebare.

Unde era, într-adevăr? Stomacul lui Taryn se strânse în timp ce se gândea la întrebare. Nu numai că livraseră corespondența destinată Palatului Imperial, dar descărcaseră şi corespondența obişnuită pentru Coruscant. Nu era nimic aici care să susțină afirmația ei că nu aterizaseră pe planetă. Scuzele îşi disputau spațiul pe vârful limbii, dar înainte ca ea să poată spune vreuna, Del făcu un pas înainte.

— Le-am mutat din drum, Căpitane, spuse el, şi indică trei lăzi stivuite la întâmplare în colțul îndepărtat. Fiecare era etichetată cu destinația Coruscant, iar ea îşi ținu respirația când Voldt insistă să le deschidă pe toate trei. Dar, alegând la întâmplare datacarduri pe care să le inspecteze, le găsi etichetate corespunzător cu destinația Coruscant. Uşurată, Taryn aruncă o privire către colegul ei, întrebându-se a cui corespondență fusese împrumutată pentru a realiza această mascaradă. Evident, Del şi Bremen nu petrecuseră tot timpul aici doar certându-se.

— Hmmph, mormăi Voldt în timp ce punea capacul ultimei lăzi şi privea prin cală, ca şi cum ar fi sperat să o găsească pe însăşi Mon Mothma ascunsă printre încărcături.

Arătând spre doi dintre soldați, ordonă să fie examinate toate lăzile. Dar căutarea fu superficială, soldații deschizându-le doar şi confirmând că înăuntru se afla

corespondență. Ordonând brusc ca lăzile să fie resigilate, Voldt îi făcu semn lui Taryn şi echipajului să îl urmeze şi se îndreptă înapoi pe coridor spre sas. Apelând *Retribuția*, confirmă că permisele *Mesagerului* erau în regulă şi apoi, arătându-se oarecum dezamăgit, îi spuse lui Taryn că sunt liberi să plece.

Încercând să nu-şi arate uşurarea, trebui să se străduiască mai mult să nu-i arunce lui Bremen o privire de duh. Cei patru soldați li se alăturară şi, după o strângere de mână neaşteptată din partea lui Voldt, în timpul căreia o ținu un pic prea mult pe a ei pentru gustul lui Taryn, Imperialii se întoarseră la nava lor.

Ea puse computerul navigațional să recalculeze cursul, apoi întoarse cargobotul şi se îndreptă spre stele, încercând să prindă suficientă distanță pentru a sări la viteza luminii. Uitându-se din nou la nava de transport a Noii Republici capturată, Taryn se întrebă ce soartă îi aştepta pe ocupanții ei.

Când consola sună în cele din urmă, ea îşi înfăşură mâna în jurul manetelor hiperpropulsorului, le trase uşor înapoi şi, recunoscătoare, lăsă în urmă acea problemă specială.

* * *

Nu că nu ar mai fi avut probleme, gândi ea exasperată după aproape o săptămână, privind întinderea goală de spațiu din fața lor şi conştientă că Bremen o privea peste umăr, ca de obicei.

Restul călătoriei până la Coriallis se desfăşurase fără incidente, iar odată ajunşi acolo, Bremen programase computerul de navigație cu un nou curs. De atunci, intraseră şi ieşiseră din hiperspațiu de zeci de ori, în drumul lor spre interceptarea uneia dintre flotele de luptă ale Noii Republici, undeva în *Zonele de Graniță*.

Cel puțin, Taryn credea că erau *Zonele de Graniță*. Nu recunoştea majoritatea locurilor în care apăreau, iar Bremen nu vedea niciun motiv să o lămurească – cu privire la locația lor sau la orice altceva. O informase scurt că va primi înapoi controlul asupra *Mesagerului* după ce vor intercepta flota şi vor transmite mesajul.

Ei bine, iată-i la punctul de interceptare. Deci, unde era flota?

— S-ar putea să întârzie puțin, spuse Bremen, iar Taryn aruncă o privire peste umăr ca să vadă o încrețitură pe fruntea lui. Sunt programați să fie aici, adăugă el la expresia feței ei.

— Dacă nu ştiu că venim, ce sunt programați să întâlnească? întrebă ea.

Bremen ignoră întrebarea; în mod clar, aceasta era încă o informație cu care nu se putea avea încredere în simplii civili. Din moment ce căzuseră la marginea exterioară a unui sistem şi se furişau ca nişte hoți în loc să se apropie de una dintre planete, Taryn se gândi că Noua Republică avea aici un avanpost pe care flota îl verifica. Bremen pur şi simplu nu voia să se apropie suficient pentru ca ea şi Del să arunce o privire.

Taryn suspină. În ciuda unei săptămâni de viață împreună, sau poate din cauza ei, Bremen nu era deloc mai uşor de înțeles. În cele din urmă, fusese nevoită să-i ordone lui Del să înceteze să se mai smiorcăie. Dacă ar fi putut să-i ordone şi lui Bremen să înceteze cu felul lui condescendent de a fi... Atitudinea lui îi amintea mult prea mult de tatăl ei.

Pentru că era posibil ca flota să fi întârziat şi pentru că nu mai aveau unde să meargă, *Mesagerul* pur şi simplu plutea în derivă de câteva ore. Taryn stătea în

carlingă, privind stelele şi încercând să-şi amintească hărțile astrografice *Zonelor de Graniță*, când Bremen intră şi se lăsă pe scaunul copilotului.

Uşor surprinsă, ea aruncă o privire în timp ce el studia senzorii de rază lungă. În cele din urmă, încetase să o mai supravegheze, aparent liniştit că nu avea de gând să intre în computerul de navigație ca să afle unde erau dacă el nu o supraveghea în fiecare minut. Bineînțeles, ea o făcuse, doar pentru a descoperi că toate înregistrările ultimelor lor salturi fuseseră şterse.

Aşa că nu era atât o problemă de încredere, cât că pur şi simplu nu conta.

— Nu ai o părere prea bună despre noi, nu-i aşa? spuse ea.

El nu se grăbi să-şi ridice privirea.

— Pardon?

— Nu doar tu şi Noua ta Republică sunteți în pericol aici, să ştii. E vorba şi de mine şi de Del, spuse ea. Dacă tu eşti prins, suntem prinşi şi noi. Crezi că vom face ceva să stricăm totul?

— Nu în mod deliberat, nu, recunoscu el. Dar se mai întâmplă şi accidente. Dar când Voldt a vrut să vadă corespondența de pe Coruscant... nu te-ai gândit la asta, nu-i aşa? Dacă nu ar fi fost nimic de arătat?

— Chestia aia cu mantia şi pumnalul ține de departamentul tău, replică ea, dar comentariul întepă.

El avea dreptate; şi în loc să se pună în defensivă, ea trebuia să recunoască şi să învețe din experiență.

— Asta nu justifică faptul că ne tratezi ca pe nişte proşti şi că mă ții în întuneric în legătură cu locul unde mergem. Am dreptul să ştiu.

El îşi încrucişă brațele şi o privi fix.

— Căpitane Clancy, nu e niciun secret că nu cred că tu sau Del Sato ar fi trebuit să fiți acceptați în această misiune. Sunteți civili şi mai mult o piedică decât un ajutor. Nu se poate aştepta de la voi să luați genul de decizii în fracțiuni de secundă necesare pentru a ne feri de necazuri.

Taryn roşi şi se concentră să-şi păstreze cumpătul în timp ce el continua.

— Dar oricum eşti aici, aşa că poți considera că a fi *ținută în întuneric* este pentru protecția ta. Dacă nu ştii nimic, nu poți da nimic în vileag.

— Drept cine mă iei? întrebă ea, ofensată. Dacă aş fi vrut să te dau de gol, aş fi făcut-o când era Voldt la bord. Poți observa că nu am făcut-o.

— Nu, nu ai făcut-o, fu el de acord. Dar e mai bine să fii pregătită decât să-ți pară rău.

Taryn se gândi dacă merită să mai discute despre asta, când fu salvată de la luarea unei decizii de un semn brusc pe senzori. O navă ieşea din hiperspațiu la aproximativ 30 de kilometri distanță. Ea reacționă înaintea lui Bremen, acționând comutatoarele pentru a porni motoarele.

— Del! strigă ea pe coridor, încercând să manevreze *Mesagerul* leneş pentru a fi cu fața la nava care se apropia.

Pe măsură ce aceasta se zărea, Taryn o identifică drept o navă de luptă Skipray cu aspect uşor ponosit, fără însemne care să indice cui ar putea aparține. Dar era clar că nu era flota.

Grozav, gândi ea cu tristețe, chiar atunci când lumina de comunicare clipi, indicând că nava de luptă îi apela. Îl aprinse în timp ce Del sosea, observând că motoarele erau doar la 35 la sută din putere. Deocamdată nu puteau să fugă.

O voce rece de femeie se auzi pe difuzorul de comunicații.

— Cargobot neidentificat, aveți nevoie de asistență? întrebă ea, în timp ce Skiprayul se înclina puțin într-o parte, ieşind din raza de acțiune a tunului laser al *Mesagerului*.

Taryn făcu cargobotul să se întoarcă cu fața la potențiala amenințare în timp ce răspundea.

— Sunt Căpitanul Clancy de pe *Mesagerul*, şi vă mulțumesc, dar nu, suntem bine, spuse ea repede, înainte ca Bremen să poată interveni.

Acesta se dădu jos de pe scaunul lui Del şi rămase în micul spațiu dintre ei, încruntându-se la nava care se apropia.

— Căpitanul Clancy? Tocmai pe tine te căutam, spuse vocea când Taryn se mai uită o dată la afişajele ei.

Doar 65 la sută putere; măcar puteau începe să se mişte. Începu să se îndepărteze când pilotul Skiprayului întrebă:

— Mă întreb dacă aş putea vorbi cu oaspetele dumneavoastră?

Era o cerere neaşteptată, iar cuvântul *oaspete* avea o uşoară inflexiune care o făcu pe Taryn să se uite la Bremen. Spre surprinderea ei, el păru să strângă din dinți.

— Aici, Bremen, spuse el scurt.

— Ah, Colonele. Sunt Mara Jade, se identifică pilotul. Văd că ați reuşit să părăsiți Coruscantul întregi.

Părea vag amuzată.

— Treci la subiect, răbufni Bremen.

Taryn şi Del se uitară la el cu uimire. Chiar şi atunci când făcea pe superiorul cu ei, nu fusese niciodată nepoliticos.

— Ideea este că întâlnirea voastră cu flota în *Zonele de Graniță* a fost amânată, spuse ea, în mod evident nederanjată. Au făcut un ocol şi nu vor trece pe aici câteva zile. Înaltul Comandament a trimis deja un nou curier la locația lor, aşa că ai scăpat de problemă.

— Nu am fost anunțat de nicio schimbare, spuse Bremen.

— Tocmai eşti anunțat.

— De ce te-au trimis pe tine? ripostă el.

— Pentru că ştirea despre locația flotei a venit prin intermediul unuia dintre contactele mele din coaliția contrabandiştilor, zise ea. Pentru informații suntem plătiți.

Acum Taryn se gândi că înțelege animozitatea lui Bremen. Dacă această Mara Jade ar fi fost contrabandistă, Bremen nu i-ar fi permis prea multă toleranță în privința legii şi ordinii.

— Aveți vreo confirmare în acest sens? întrebă el.

— Doar noua locație a flotei, răspunse ea rece. Dacă eşti gata, ți-o voi transmite. O lumină de alimentare cu date de pe consolă se aprinse, iar o serie de numere defilară pe ecran. Nu că ai avea nevoie de ea, adăugă ea. Înaltul Comandament a spus că puteți pleca acasă.

— Mulțumesc, dar poate că o să mai stăm pe aici o vreme, spuse Bremen, evident încă suspicios.

Urmă o pauză din partea pilotului din Skipray.

— Cum doriți, spuse Mara în cele din urmă.

Lumina de comunicare se stinse în timp ce nava se întorcea şi începea să se îndepărteze. Înainte ca Taryn să-l poată întreba pe Bremen cât avea de gând să aştepte,

o altă navă apăru brusc în spațiu în fața lor. Bremen înjură cu răutate, chiar în momentul în care Taryn recunoscu forma distinctivă a unui crucişător Carrack.

— Dă-i drumul, dă-i drumul! lătră el la ea în timp ce lumina de comunicații se aprindea din nou şi o voce aspră le ordona să se oprească sau vor fi distruşi.

Taryn întoarse cargobotul din fața formei amenințătoare a crucişătorului şi ambală motoarele. Ea şi Del fură trântiți înapoi în scaunele lor când *Mesagerul* sări înainte, Bremen reuşind cumva să reziste în timp ce se îndreptau spre spațiul îndepărtat. Cu coada ochiului, Taryn văzu că nava Skipray se întorsese spre poziția lor, iar o clipă mai târziu, senzorii îi spuseră de ce. Crucişătorul tocmai lansase nave de luptă TIE.

— Oh, la naiba, nu din nou, mormăi ea.

Mesagerul avusese noroc în prima sa confruntare cu TIE-urile; se îndoia că de data asta va fi la fel.

— Del, dă-mi un curs de ieşire de aici, răbufni ea, încercând să evalueze cât de repede îi vor depăşi cele două nave de luptă.

— Nu pot... nici măcar nu ştiu unde suntem! replică el.

— Cum rămâne cu astea?

Taryn indică spre coordonatele pe care le transmisese Mara Jade, încă afişate pe consolă.

— Nu! obiectă Bremen. S-ar putea să fi întins o capcană. Crucişătorul acela nu a apărut întâmplător. El tresări când o lovitură în spatele *Mesagerului* indică faptul că TIE-urile îl ajunseseră din urmă. Acum s-a întors să termine treaba, adăugă el cu amărăciune, uitându-se la Skipray în timp ce se îndrepta spre ei.

Laserele sclipeau în timp ce se apropiau, iar Taryn se întrebă dacă avea dreptate. Dar Skiprayul trecu pe deasupra lor şi, o clipă mai târziu, unul dintre punctele de pe senzori se stinse.

— În locul vostru, n-aş sta pe aici, o sfătui Mara Jade, iar Taryn se hotărî că era timpul să ia una dintre acele decizii de comandă în fracțiuni de secundă pe care Bremen le credea mai presus de ea.

— Foloseşte-le, îi ordonă ea lui Del, care era deja ocupat cu computerul de navigație.

Bremen protestă, dar înainte să poată interveni, o altă lovitură zgudui nava, făcându-l să se împiedice. Până să ajungă din nou pe poziție, în spatele lui Taryn, indicatorul scutului *Mesagerului* pâlpâia din nou într-un roşu amenințător.

Cu mâinile încordate pe comenzi, Taryn încercă să evite focul de laser care le împânzea pupa. Dar vechiul cargobot pur şi simplu nu se putea măsura cu mult mai rapida navă de luptă. Dacă nu ar fi fost Skiprayul care hărțuia TIE-ul şi îl forța să-şi împartă atenția între două ținte, *Mesagerul* ar fi fost deja făcut bucăți.

Încă mai putea fi.

O altă zvâcnire puternică îl aruncă pe Bremen în spătarul scaunului lui Taryn. Agățându-se de scaun, se uită peste umărul ei la senzori şi strigă ceva. În momentul în care se uită în jos la afişaje şi îşi dădu seama cu o tresărire că celelalte două nave de luptă TIE rămase pe crucişător erau pe cale să se alăture atacului, computerul de navigație dădu în sfârşit un semnal.

Trase de manete şi fugiră în golul binecuvântat al hiperspațiului.

* * *

Se dovedi a fi un salt destul de scurt.

La abia o oră după ce scăpaseră de crucişător, alarma de proximitate sună, indicând un minut până la revenire. Bremen petrecuse cea mai mare parte a călătoriei amenințând că va anula saltul, dar nici măcar el nu era dispus să rişte să streseze *Mesagerulul* cu o a doua apariție neaşteptată.

În ciuda faptului că Taryn subliniase că *Skiprayul* îi ajutase în evadare, el rămăsese convins că Mara Jade îi vânduse Imperialilor. Nu vedea nicio altă explicație pentru apariția crucişătorului.

— Un *panthac*[8] nu-şi schimbă dungile, spuse el sumbru, dar refuză să explice comentariul.

Consola sună din nou, iar Taryn împinse înapoi de manetele hiperpropulsiei. Cerul pestriț deveni linii stelare, care deveniră apoi stele. Sosiseră.

Nu era nimic în apropiere, dar senzorii de rază lungă indicau un număr de nave la o anumită distanță în stânga lor. În câteva clipe, ajunseră suficient de aproape pentru a le identifica. Era, într-adevăr, flota Noii Republici.

Îl lăsă pe Bremen să vorbească atunci când îi contactă crucişătorul Mon Calamari *Speranță*. Căpitanul crucişătorului confirmă că sosise deja un mesager din partea Noii Republici.

— Dar tot ne bucurăm să vă vedem, adăugă Căpitanul Arboga cu vocea sa aspră. Datacardul pe care ni l-a adus pare deteriorat şi am dori să îl comparăm cu al vostru pentru a completa golurile.

Singurul lucru care mai rămăsese de făcut era să-l lase pe Bremen şi datacardul său. Foarte uşurată de acea perspectivă, Taryn se îndreptă spre *Speranță*. Se aflau la doar câţiva kilometri distanță când Bremen intră în carlingă ținând în mână un mic obiect circular. Ochii ei se măriră de groază când îl văzu.

— De unde a apărut asta?

— Din cală, îi spuse Bremen cu tristețe. În mod ironic, în aceeaşi ladă a fost ascuns datacardul. Imperialii trebuie să-l fi plantat când au cercetat lăzile. Cardul din cealaltă mână arăta că, cel puțin acesta, scăpase de trădarea Imperială. Probabil că aşa ne-au găsit, adăugă el cu părere de rău, ca o concesie cu jumătate de inimă că, până la urmă, apariția crucişătorului nu fusese vina Marei Jade. Aplecându-se pe lângă Taryn, porni comunicatorul. Căpitane, raportă el, am găsit o baliză de localizare.

— Şi am aflat cine o urmăreşte, îl întrerupse Arboga. Aruncă o privire spre pupa.

Taryn aruncă o privire pe ecrane şi îşi înăbuşi un geamăt. Crucişătorul de care scăpaseră atât de recent apăruse în spatele lor. Punând motorul la maxim, blestemă mental când împingerea bruscă o îndesă înapoi în scaun. Ea şi Del fuseseră atât de aproape să ajungă acasă. Acum erau aici, blocați în mijlocul unei alte bătălii între Imperiu şi Noua Republică.

— Nu se compară cu întreaga flotă, spuse Del, părând surprins că Imperialii continuau să îi urmărească.

— Dar este un adversar mult prea puternic pentru această navă, dacă nu ieşim din raza de acțiune, adăugă Bremen cu fermitate. Se uită la Taryn. Nu poți obține mai multă viteză de la chestia asta?

---

[8] Panthacul Mantessan – creatură de pe lumea forestieră Mantessa, fiind unul dintre cei mai periculoşi prădători ai acesteia. Animalul de haită feroce era atât de mortal încât mai multe încercări de a-l creşte în afara lumii au provocat distrugeri grave ale faunei native de pe planetele unde a fost crescut.

Ea strânse din dinți. Destul era destul.

— Taci din gură, mormăi ea. Dacă ți-ai fi făcut treaba şi ai fi găsit baliza aia nenorocită când au plantat-o, nu am fi fost în mizeria asta.

Bremen deschise gura, dar o lovitură în spate opri orice ar fi fost pe cale să spună. Indicatorul deflectorului pâlpâi slab, iar Taryn se uită în jos şi văzu un mesaj de diagnosticare derulându-se pe ecran. Se uită la Del, iar fața lui era încordată în timp ce şi el rezuma starea deplorabilă a scuturilor. *Mesagerul* tresări în urma unei noi lovituri, iar mesajul de diagnostic deveni roşu şi începu să clipească.

Del păru resemnat. Aplecându-se în față, Taryn apăsă pe un buton şi o secțiune întunecată a panoului se aprinse.

— Generatorul de rezervă al scutului, spuse ea scurt la expresia uimită a lui Del. L-am terminat în timp ce îl reparam cel principal după ce am plecat de pe Coruscant.

— Dar nu aveam toate piesele, spuse el.

— Trebuie doar să ştii unde să cauți, spuse Taryn, gândindu-se la modul în care canibalizase generatorul principal pentru a-l monta pe cel de rezervă.

Scuturile redundante erau o precauție pe care o învățase de la tatăl ei şi instalase un generator de rezervă pe fiecare navă la care lucrase. Fiind rareori necesar, nu se grăbise să-l pună în funcțiune pe cel de pe *Mesagerul*. Dar retragerea de pe Coruscant îi schimbase părerea.

— Nu va rezista mult timp, adăugă ea, în timp ce o nouă lovitură zguduia nava. Dar poate că va ține suficient de mult.

Scoțând din cargobot toată viteza de care era în stare, dar fiind conştientă că nu era suficient, Taryn se îndreptă spre siguranța îndepărtată a masei voluminoase a *Speranței*. Ademenit să termine o țintă tentantă, crucişătorul îi urmă.

Îi urmă prea departe.

Tocmai când mesajul de diagnosticare al scuturilor defila din nou în roşu şi Taryn dispera că nu vor rezista prea mult, dintr-o dată, ajunseră acolo.

Loviturii turbolaserelor de pe *Speranța* i se alăturară alte două crucişătoare Mon Calamari, iar crucişătorul Carrack renunță brusc la urmărire când comandantul său îşi dădu seama că se *rătăcise* în raza de tragere a flotei Noii Republici. Flăcările dansară de-a lungul secțiunilor arse ale flancului său stâng, iar o mică explozie lumină pentru scurt timp carena deasupra unuia dintre orificiile de evacuare dorsale. Se părea că decisese că retragerea era cea mai prudentă cale de acțiune, iar crucişătorul se îndepărtă, puternicele sale motoare subluminice ducându-l spre spațiul îndepărtat.

Dar nu fu suficient de rapid. Flăcările strălucitoare ale crucişătorului care exploda luminară învelişul *Mesagerului*. Pe fereastra din stânga, Taryn zări o pată de puncte de X-interceptoare care se mişcau rapid, întorcându-se în formație de escortă în jurul flotei după ce pompaseră torpile protonice în zonele avariate ale navei inamice. Mingea de foc începu să se stingă pe măsură ce se apropiau de hangarul *Speranței*.

În spatele ei, Bremen era tăcut. Reducând repulsoarele şi aşezând uşor nava pe punte, Taryn aştepta acum cu nerăbdare o critică.

— Nu mi-ai spus că avem scuturi suplimentare, spuse el în schimb.

— Nu m-ai întrebat.

— Da, bine. Ezită atât de mult încât Taryn se întoarse pe jumătate ca să se uite la el. Încruntarea obişnuită era încă acolo, dar ochii lui erau direcți când recunoscu: Când a cedat generatorul principal, m-am gândit că suntem terminați.

— Aproape că am fost, spuse ea. Dă-i credit tatălui meu – el este cel care m-a

învățat cum să pun lucrurile în funcțiune fără nimic altceva decât speranță şi aer. După Coruscant, m-am gândit că ne-ar prinde bine un set suplimentar de scuturi.

— Cu siguranță ne-au fost de folos, fu de acord Bremen. Apoi făcu din nou o pauză, chiar mai lungă de data asta. Uite, spuse el în cele din urmă, ştiu că m-am opus ca voi doi să fiți în această misiune, dar... per total, a ieşit bine.

Bine? Taryn se holba la el, deconcertată. Se trasese asupra lor, fuseseră smulşi din hiperspațiu şi abordați, şi scăpaseră de un crucişător Imperial pentru a reuşi să livreze datacardul. Asta era ideea lui de compliment?

Bremen roşi uşor la expresia ei, dar adăugă:

— Suntem mereu în căutare de piloți buni, iar dacă te gândeşti la o schimbare de carieră, Noua Republică ar putea avea nevoie de cineva ca tine.

Ea nu ştia ce să spună.

— Gândeşte-te la asta, spuse el. Îți voi lăsa câteva contacte cu care să iei legătura, dacă eşti interesată. Şi tu, îi spuse el lui Del.

— Eu nu, spuse Del. Mă pensionez.

Taryn se uită la el surprinsă. Aşa era; după 30 de ani de transport de corespondență către aceleaşi porturi vechi, pe aceeaşi rută veche, odată ce terminau această cursă, zilele lui de pilot se terminau.

Chiar era asta ceva ce să aştepte cu nerăbdare?

— Mulțumesc pentru ofertă, îi spuse ea lui Bremen. O să mă gândesc la asta. Dar acum, am o rută de terminat. Ca să nu mai spun că trebuie să mă gândesc cum să mă întorc la Coriallis.

Bremen se aplecă peste umărul lui Del.

— Asta ar trebui să te ajute, spuse el, creionând o hartă pe computerul de navigație. Înainte să plece, îi înmână un datacard şi o îndemnă din nou: Gândeşte-te la asta.

În timp ce Taryn ieşea din hangarul *Speranței* şi se îndrepta spre primul dintr-o serie scurtă de salturi în hiperspațiu care îi vor duce înapoi în Nucleu, încercă să-şi imagineze ce ar spune tatăl ei dacă ar renunța la livrarea corespondenței şi ar începe să zboare pentru Noua Republică.

Ar fi spus ceva condescendent – sau ar fi fost mulțumit? Se gândi la asta un minut, apoi ridică din umeri. Privind stelele, îşi dădu seama că nu-i mai păsa ce avea să spună el.

Taryn zâmbi în timp ce trăgea de manete şi stelele se alungiră, apoi dispăreau în *cerul* învolburat al hiperspațiului. Îşi reluase cursul.

UN ANUMIT PUNCT DE VEDERE
De Charlene Newcomb

— He, he, Locotenente, cred că te-a prins de data asta! râse inginerul Dap Nechel.

Locotenentul Celia Durasha îşi trecu mâna de-a lungul ţevii blasterului ei şi se uită la Nechel. Ştia cât de mult îi plăceau extraterestrului scund şi bărbos aceste confruntări rituale între navigatorul *Prinţesei Kuari* şi Detien Kaileel, şeful securităţii. Glumele lor animau zborul de rutină a pachebotului de lux de-a lungul *Cursei Relgim* între Endoraan şi Mantooine.

— Aşteaptă puţin, Dap, spuse ea, punându-şi pistolul în toc şi aplecându-se peste tabloul de holojoc pentru a-şi studia *farangii* şi *warootii*[9].

Celia se încruntă, îngustându-şi ochii verzi ca smaraldul. Ultima mişcare a şefului îi dăduse într-adevăr avantajul.

Aşezat vizavi de ea, Kaileel, şeful securităţii purta un zâmbet – cel puţin Celia credea că detecta un zâmbet. Botul lung al Kabierounului îi ascundea cea mai mare parte a gurii.

— Haide, draga mea prietenă cu părul stacojiu, spuse Kaileel, cu Bazica sa puternic accentuată, să mai încercăm un joc?

Ochii întunecaţi şi inteligenţi sclipeau, reflectând lumina verde-gălbuie a tablei de joc. Se dădu în spate, corpul său uriaş ascunzând pernele supraîncărcate care decorau canapelele de pe puntea de observaţie a *Prinţesei Kuari*.

Scuturându-şi capul, Celia îşi dădu ochii peste cap.

— De ce, Dap, îl ironiză ea pe inginer, ajung să pierd de fiecare dată când eşti tu prin preajmă?

Dap îi zâmbi maliţios, apoi îi făcu cu ochiul lui Kaileel.

— Îi port noroc Şefului!

— Nu cred că am de gând să te mai invit la vreun joc! râse Celia, dându-se în spate pe canapea. Suspinând, se uită pe hublou la luminile pestriţe ale stelelor care treceau grăbite pe lângă ei în timp ce nava călătorea prin hiperspaţiu. Aş vrea să mai am timp pentru un joc, Şefule. Vom ajunge în curând pe Mantooine, iar eu ar trebui să fiu pe punte.

Şeful Kaileel aprobă, muşchii ondulându-i-se de-a lungul gâtului alungit.

— Îmi imaginez că domnul Căpitan ar aprecia prezenţa celor mai buni ofiţeri ai săi la posturile lor respective.

— Într-adevăr, fu de acord Dap.

— Voi avea ceva timp liber după ce vom intra pe orbită. Să ne întâlnim, să zicem, la 19:30? întrebă Celia.

— Nu e bine, răspunse Şeful. Trebuie să mă ocup de nişte lucruri pe Mantooine. Nu mă voi întoarce decât mult mai târziu.

— Lucruri de care trebuie să te ocupi, eh? îl ironiză Celia, luându-şi de pe scaun datapadul navigaţional. În regulă, Şefule, când o s-o cunosc pe noua ta prietenă de pe

---

[9] Farangii simţitori au evoluat pe planeta Ab'Bshingh alături de o altă specie inteligentă, Warootii. Cele două specii au fost în război timp de secole, rezultând în dezvoltarea unor tactici şi obiceiuri unice.

Mantooine?

— Şi cum rămâne cu cele de pe Aris şi Vykos? adăugă Dap.

Kaileel se îmbujoră într-o nuanță de verde mai închisă decât de obicei şi se îndreptă în scaun.

— Nu am prietene, le spuse el, trăgând de cercelul care-i atârna de lobul stâng. Doar… prieteni.

— Bine, dacă spui tu, răspunse Celia, cu un zâmbet şiret în colțul buzei.

Ridicându-se în picioare, îşi şterse un fir de păr roşcat rătăcit de pe mâneca albă şi mătăsoasă a uniformei şi îşi potrivi cu grijă pistolul blaster în jurul şoldurilor.

— Ei bine, e timpul să muncim, domnilor.

Dap luă o ultimă înghițitură din băutură şi se ridică de pe canapea.

— Ah, da, zise el, munca unui inginer nu se termină niciodată. *Vetoosh*, prieteni.

— *Vetoosh*, răspunse Celia în timp ce Dap se îndrepta spre coridor. Şef K?

— Da, Locotenente?

— Vreun progres în găsirea blasterelor lipsă?

Kaileel îşi roti capul masiv.

— Nu, spuse el. Mă tem că domnul Căpitan va fi nemulțumit de raportul meu. Am discutat despre asta de zeci de ori cu subalternii mei de la securitate. E greu de crezut că vreunul dintre ei ar putea minți. Dar acesta este al treilea incident. Toate aceste blastere erau în dulapuri securizate în birourile noastre. Pur şi simplu nu văd cum le-ar fi putut lua altcineva.

— Şi nu au apărut nicăieri pe navă?

— Am avut echipe de scanare care au cercetat fiecare centimetru al *Prințesei*, deşi nu mă aştept să le găsesc aici, spuse el. Nu, mi-e teamă că acest ultim lot ar fi putut fi scos ilegal de pe navă la una dintre escalele noastre şi ar putea ajunge în mâinile Rebelilor, la fel ca cele descoperite de Imperiali pe Mantooine.

— Pari îngrijorat, Şefule, observă Celia.

— Asta nu va da bine în dosarul meu, Locotenente, îi aminti Kaileel.

— Şefule, dosarul tău este impecabil! îi spuse ea. Ai cea mai bună echipă de securitate din această parte a Inelului!

— Cu o duzină de arme lipsă? făcu el o grimasă. Mulțumesc pentru votul tău de încredere, micuță *Stacojie*.

Dând din cap, Celia îl privi ridicându-se, forma lui uriaşă înălțându-se mult deasupra ei.

— Voi vorbi cu tine când te vei întoarce de pe Mantooine. Ea începu să plece, apoi se întoarse cu fața la el. Vreau revanşa! strigă ea. Nu vei câştiga din nou!

* * *

Punțile erau pline de pasageri care se îmbarcau pe *Prințesa Kuari* în Mantooine pentru călătoria de întoarcere prin *Nebuloasa Vârtejul* către Endoraan. Celia dădu politicos din cap spre un grup de Ithorieni şi spre trei oameni de afaceri Corellieni. Îi zâmbi unui cuplu tânăr, încă îmbrăcat în straie de nuntă. Fiind evident în luna de miere, nu păreau să observe nimic în jurul lor, doar unul pe celălalt.

— Biletul, vă rog, ceru stewardesa Kelsa Vilrein unei pasagere ce părea foarte bogată.

— Domnişoară, întrebă femeia, îmi puteți spune unde este puntea de observație?

Nu vreau să ratez intrarea în *Nebuloasa Vârtejul.* Am auzit atât de multe despre asta.

— Este pe *Puntea Lido*, zise Kelsa. Căpitanul va anunța apropierea de *Nebuloasă.* Desigur, vă dați seama că nu vom intra în *Nebuloasa Vârtejul* decât peste 15 ore.

— Da, mulțumesc, draga mea.

Kelsa îşi înclină capul spre Celia.

— Bună seara, Locotenente.

— Ce mai faci, Kelsa? o întrebă Celia pe femeia cu părul negru.

— Biletul, vă rog, răspunse ea, aruncând o privire în jos pentru a verifica cazarea unui alt pasager. *Puntea Homthor.* Este două nivele mai sus. Îi făcu cu ochiul Celiei. Sunt bine, Locotenente.

— Şeful Kaileel s-a întors la bord? întrebă Celia.

— S-a întors acum o jumătate de oră. Biletul, vă rog.

— Mulțumesc, Kelsa.

— Celia?

Vocea îi era familiară, dar nu o mai auzise de mult timp. Uitându-se în jur, Celia privi cu ochii mariiar inima ei sări o bătaie.

— Adion? Cum naiba...

— Aş recunoaşte oriunde coama aia stacojie! exclamă el, întinzându-se să o ia de mână. Celia Durasha. Pe ceruri! Ce faci atât de departe de Lankashiir?

— Sunt navigatorul *Prințesei Kuari.* Şi uită-te la tine...

— Ce părere ai? întrebă el, trăgându-şi tunica pentru a îndrepta orice parte a uniformei care ar fi îndrăznit să nu fie la locul ei.

— Locotenent... hm, spuse ea, privindu-i corpul înalt şi musculos. Adion Lang părea mai chipeş decât îşi amintea. *Poate din cauza uniformei*, gândi ea. Îmi place.

— Celia, arăți absolut răpitoare, îi spuse el.

— Shh! răspunse ea, întorcând capul în timp ce căldura îi creştea în obraji. Nu ai voie să faci de râs navigatorul unei nave.

— În regulă, voi încerca să nu o fac.

— Sunt prietenă bună cu şeful securității, Locotenente Lang. Dacă vei avea un comportament neadecvat, îl voi pune să te arunce în celulă!

— Da, doamnă, rânji el. Nu te-ai schimbat deloc, Celia.

— Nici măcar un pic! râse ea. Acum, haide. Hai să ieşim din mijlocul traficului. Conducându-l prin coridoarele navei spre puntea de observație, Celia nu se putu abține să nu observe cele două umbre cu armură albă care îi urmăreau la o distanță discretă. Prieteni de-ai tăi? întrebă ea.

Adion aruncă o privire înapoi.

— Oh, ei? Nu-ți face griji în privința lor. Doar nişte gărzi care au avut norocul să mă însoțească, răspunse el cu nonşalanță. Spune-mi, Celia, cât timp a trecut?

Ea se gândi pentru o clipă.

— Şapte ani, cred.

— O perioadă lungă de timp, spuse el. Spune-mi despre tine, despre familia ta. Mă tem că am pierdut legătura cu frații tăi.

— Ei bine, Jak este încă în Marină, staționat la bordul navei *Implacabilul.* Bern este Locotenent la un batalion de blindate din sectorul Generis, iar cu Raine am vorbit săptămâna trecută. Unitatea lui se pregătea să plece spre Ralltiir – un fel de probleme locale, presupun. Mi-e foarte dor de ei toți, dar mai ales de Raine.

— Cred că e firesc – el este fratele tău geamăn, la urma urmei, spuse Adion. Dar

ce s-a întâmplat cu toate planurile tale mărețe? Am crezut că vei merge la Academie, ca frații tăi.

Celia se încruntă, incapabilă să ignore valul de emoții care se apropia odată cu acel subiect. Adion se opri în mijlocul coridorului, evident conştient că atinsese un punct sensibil.

— Îmi pare rău, spuse el, luându-i mâna în a lui. Îmi dau seama că ceva nu e în regulă.

— E în regulă, spuse Celia în timp ce vechile sentimente de furie îi inundau simțurile. Cererea mea nu a fost niciodată transmisă mai departe de Sector.

— Ce! Cine ar face aşa ceva?

Privind dincolo de Adion, vocea ei tremură, plină de amărăciune.

— Comandantul Reise Durasha.

— Tatăl tău?

Aprobând din cap, Celia se îndepărtă de Adion. Îşi trecu mâna de-a lungul balustradei aurii care delimita coridorul decorat cu ornamente.

— Dar de ce? întrebă Adion, făcând doi paşi uriaşi pentru a o ajunge din urmă.

Ea se opri, punându-şi brațele la piept şi privindu-l drept în ochi.

— Cred că a folosit cuvintele: *Nicio fiică de-a mea nu va merge la Academie. Nu e un loc pentru femei.* Sau ceva de genul ăsta.

Adion îşi coborî privirea, târşâindu-şi picioarele pe podeaua de marmură lustruită a navei. Tăcerea lui înțepa mai tare decât un trăsnet.

— Şi tu? Eşti de acord cu el? întrebă ea, încercând să-şi tempereze furia şi durerea.

— Celia, ai fi fost remarcabilă la Academie. Dar ştii unde ajung majoritatea femeilor după absolvire?

Ea îl privi cu ură. Ştia foarte bine. Pe lumi înapoiate, în misiuni mizerabile, cu puține şanse de a dovedi ce pot, sau de a vedea vreodată o promovare. Dar asta nu conta niciodată pentru ea. Îşi dorea atât de mult să poarte uniforma, să servească cu mândrie, aşa cum făcuseră alții din familia ei de generații întregi.

— Tatăl tău se gândea doar la binele tău, spuse Adion.

— Binele meu? Scuză-mă, de ce ar fi fost atât de preocupat de o fiică pe care abia o cunoaşte.

— Şi totuşi ai fi vrut să-i calci pe urme! Să-ți vezi familia la fiecare trei sau patru ani, dacă era convenabil? Celia, o admonestă el cu blândețe, cum poți să mai fii supărată pe el după atâția ani?

— S-a amestecat în viața mea, Adion. Nu avea niciun drept să ia acea decizie în locul meu.

— Poate că ai dreptate.

— Putem să lăsăm subiectul ăsta? întrebă ea. Nu mi-ai spus ce faci pe *Prințesa Kuari*.

Adion îşi trecu brațul pe după al ei.

— Arată-mi nava, spuse el, şi-ți voi spune despre misiunea mea pe Aris.

— Aris? Cartierul general al sectorului, nu? Ea zâmbi, conducându-l pe scara mare spre puntea de observație *Lido*. Sunt impresionată. O slujbă de lux, fără îndoială.

— Te uiți la noul asistent al Moffului, îi spuse el.

— Felicitări, Adion! Asta e minunat.

Ea se opri, întorcându-se să privească pe unul dintre hublouri. Mantooine se

profila în fața lor, strălucirea soarelui luminând orizontul pe măsură ce orbita navei îi ducea dincolo de linia terminatorului, în plină zi.

— E atât de frumos aici sus, suspină ea. Dar aşteaptă până intrăm în *Nebuloasa Vârtejul*.

— Am auzit despre ea, spuse el, îndulcindu-şi vocea. Dar nu poate fi la fel de spectaculoasă ca minunatul păr stacojiu de care obişnuiam să trag de pe scaunul meu la orele de fizică. Îi îndepărtă o buclă rebelă de pe față, apoi o atinse uşor pe obraz. Mi-a fost dor de tine, Celia.

Celia roşi şi îşi întoarse privirea de la el. Adion întinse mâna pentru a-i întoarce fața spre el. Punându-şi brațul în jurul taliei ei, o trase mai aproape. Încet, buzele lui se întâlniră cu ale ei. Pentru o scurtă clipă, niciunul dintre ei nu îi observă pe curioşii care treceau pe lângă ei.

Tremurând, Celia se îndepărtă de el. Vechile amintiri se năpustiră asupra simțurilor ei. Poate că a fost o vreme, cu ani în urmă, când l-ar fi urmat până la capătul galaxiei. Dar apoi el părăsise lumea lor natală pentru a merge la *Academia Raithal* şi ea nu-l mai văzuse şi nu mai auzise de el în toți aceşti ani. Se aştepta el acum să continue de unde rămăseseră? Ochii ei se fixară pe ai lui. Era ceva diferit la el, ceva în acei ochi albaştri pătrunzători pe care ea nu reuşea să-l definească.

— Trebuie să plec, Adion. Vom părăsi orbita în curând şi eu ar trebui să fiu de serviciu acum.

— Pot să te văd mai târziu? întrebă el.

— O să vorbesc cu tine mâine dimineață, spuse ea, întorcându-se să plece.

Confuză din cuza emoțiilor pe care el le stârnise adânc în ea, emoții pe care credea că le lăsase în urmă, în trecut, Celia se grăbi să plece. Avea nevoie de timp să se gândească. Un loc sigur. Şi ştia exact unde să îl găsească.

* * *

Uşa se deschise într-un birou modest decorat. O hologramă de pe un perete afişa o secțiune transversală a *Prințesei Kuari*. O duzină de monitoare ocupau un alt perete, în dreapta unui birou care era plin cu o jumătate de duzină de datacarduri.

Şeful Kaileel era aplecat deasupra terminalului său de computer. Îi aruncă o privire Celiei, iar expresia momentană de enervare dispăru repede, fiind înlocuită de o expresie mai blândă.

— Bună seara, draga mea *Stacojie*. Pot să te ajut cu ceva?

— M-am gândit să obțin o scurtă actualizare a situației blasterelor dispărute, Şefule, spuse ea pe un ton neconvingător.

Ochii mari şi întunecați ai lui Kaileel se încruntară la ea peste partea de sus a monitorului.

— Nu am nimic nou de raportat, Locotenente, răspunse el, privind-o suspicios. Te-aş putea ajuta cu altceva?

Ochii Celiei se plimbară prin cameră.

— Mai am încă o oră de veghe pe punte, apoi voi fi gata pentru revanşă.

Kaileel îşi bătu degetele lungi şi verzi pe birou.

— E destul de târziu, îți dai seama.

— Doar nu încerci să scapi de acest joc, nu-i aşa?

— Bineînțeles că nu, Locotenente. Voi ieşi din serviciu peste două ore.

— Bine, răspunse Celia, bucuroasă că va avea un joc care să-i distragă atenția de la un anume locotenent Imperial chipeş. Atunci te aştept să ne întâlnim pe puntea de observație.

Marginile gurii lui Kaileel se curbară în sus, în spatele botului.

— Oh, draga mea prietenă cu părul stacojiu, nu aş rata ocazia să te bat din nou... Nici pentru toate mirodeniile de pe Kessel!

— Să mă bați? zâmbi ea, cu dispoziția brusc mai bună. Nu conta pe asta, Şefule!

— Du-te pe puntea ta, micuțo. Condu-ți nava! Condu-ne pe un curs drept!

Înclinată peste birou, fața Celiei deveni serioasă.

— Arăți obosit, Şefule, spuse ea. E totul în regulă?

Kaileel se lăsă pe spate în scaunul său.

— Da – ei bine, nu, recunoscu el când văzu încruntarea de pe fața ei. Am primit nişte veşti tulburătoare la vizita mea pe Mantooine.

— Şefule? strigă o altă voce din uşă. Îmi pare rău să vă întrerup, Locotenente.

— Ce este, Raban? îl întrebă Kaileel pe ofițerul de securitate, în timp ce Celia mergea în spatele biroului pentru a privi prin fereastră.

— Am primit un raport despre o bătaie între doi pasageri la *Magazinul Galeria*.

— Cine se ocupă de asta?

— Brankton. Şi am trimis întăriri.

— Ține-mă la curent, îi spuse Kaileel bărbatului, apoi se întoarse să îi zâmbească Celiei. S-ar putea să fie o croazieră interesantă.

— Nici măcar nu am părăsit orbita! se miră Celia.

— Şi tu credeai că slujba ta e interesantă.

— Şefule, ce voiai să-mi spui... Veştile pe care le-ai primit pe Mantooine?

— Mai târziu, draga mea. O să-ți spun mai târziu.

Celia se uită la vechiul ei prieten. Ceva îl deranja. Dar înainte să poată căuta mai multe informații, vocea Căpitanului răsună pe interfon.

— Şef Kaileel, Locotenentul Durasha este cu tine?

— Da, domnule Căpitan, spuse Kaileel.

— Tocmai mă îndreptam spre punte, domnule, adăugă Celia.

— Locotenente, trebuie să vorbesc cu tine în particular. Vrei să ne întâlnim imediat în biroul meu?

— Desigur, domnule. Sunt pe drum. Mă întreb despre ce este vorba, spuse ea în timp ce Kaileel oprea interfonul. Ne vedem în câteva ore, Şefule.

* * *

— Domnule Căpitan Glidrick, ați vrut să mă vedeți?

— Te rog, Locotenente, ia loc, spuse el.

Stenn Glidrick era un bărbat de vârstă mijlocie, cu părul şaten care abia începea să se brăzdeze cu gri. Ca şi Celia, era îmbrăcat în pantaloni albaştri cu o dungă aurie pe fiecare picior. Medaliile îi decorau tunica albă – o amintire pentru toată lumea a serviciului său în Marina Imperială.

— Ce este, domnule? Ce s-a întâmplat?

— Am primit un mesaj de la tatăl tău...

Celia se ridică brusc în picioare, cu fața înroşindu-i-se.

— Tatăl meu v-a trimis un mesaj? întrebă ea, furia fiind inconfundabilă în vocea

ei.

— Te rog, Locotenente…

— Nu vreau să am nimic de-a face cu el…

— Locotenent Durasha, stai jos! ordonă Căpitanul. Apoi trase adânc aer în piept. Tatăl tău a trimis vorbă prin mine, pentru că ştia care va fi reacția ta. Este vorba despre fratele tău…

Celia păli.

— Ce?

Mâinile îi tremurară în timp ce se agăța de marginea biroului lui Glidrick şi se prăbuşea în scaun.

— A fost ucis, îi spuse Căpitanul. Îmi pare rău.

Închizând ochii, Celia îşi roase interiorul buzei, încercând să îşi stăpânească lacrimile.

— Căpitane, am trei frați. Care dintre ei…

Glidrick se uită în jos la datapad.

— Este Raine, spuse el. Tatăl tău a spus că sunt mai multe detalii pe acest holo care însoțeşte mesajul pe care l-am primit. Ia-ți tot timpul de care ai nevoie, Celia. Îmi pare foarte rău.

— Mulțumesc, domnule, răspunse Celia amorțită, luând holo-ul de la el.

Se ridică încet de pe scaun şi reuşi cumva să găsească drumul spre cabina ei. Fiind singură, Celia ascultă mesajul. Când acesta se încheie, îl puse pe pauză, holbându-se la imaginea holo înghețată a tatălui ei. Camera mică păru să se strângă în jurul ei. În mod inconştient, Celia îşi plimbă mâna înainte şi înapoi peste tocul blasterului, apoi în jos, atingându-şi cizma de piele moale.

Desfăcu cuțitul ascuns acolo. Fusese un cadou special de la Raine, pe care i-l dăduse cu o seară înainte să plece pentru ultimul său tur de serviciu. Stând sub cerul înstelat al Lankashiirului, îşi amintiseră de vremurile bune pe care le petrecuseră explorând pădurile lumii lor natale.

Întoarse cuțitul de câteva ori. Lumina din imaginea holografică atinse lama gri de oțel şi se răspândi în cascadă pe birou. Mâna ei mică se potrivea perfect în jurul mânerului, care era sculptat dintr-un material rar. Studie bijuteria roşie aprinsă încastrată chiar deasupra lamei şi o privi strălucind chiar şi în cabina slab luminată.

Amintirile bune nu păreau acum decât un ecou îndepărtat. Celia lăsă cuțitul jos, îşi frecă obosită fruntea cu mâna şi porni din nou mesajul tatălui ei.

— Fratele tău Raine a fost ucis de forțele Rebele pe planeta Ralltiir, spuse silueta din holo.

Reise Durasha părea mult mai în vârstă şi mult mai slab decât ultima dată când îl văzuse. Uniforma sa gri-verzuie a Armatei Imperiale părea să atârne lejer pe corpul său aplecat. Umbre întunecate îi încercuiau ochii.

— Ştiu cât de apropiați ați fost tu şi Raine…

Celia îşi îngropă fața în mâini şi izbucni în lacrimi. Fiind epuizată emoțional şi amorțită de durere, somnul îi curmă în sfârşit durerea. Când interfonul cabinei bâzâi mai bine de o oră mai târziu, se trezi brusc. Încet, se întinse şi îl porni.

— Aici Durasha, spuse ea obosită.

— Celia, am crezut că avem un joc în seara asta.

Ea se holbă în gol la panoul de comunicații.

— Celia? strigă din nou Şeful, mai insistent.

— Oh, Şefule, spuse ea în cele din urmă, am uitat.

— Este totul în regulă? întrebă el. Nu trebuie să jucăm în seara asta...

— Nu, dă-mi doar câteva minute.

Când Celia ajunse pe puntea de observaţie, tabla de holojoc era întunecată. Un pahar înalt cu o băutură exotică stătea pe marginea mesei de joc.

— Ce e asta? întrebă Celia, arătând spre băutură.

— Brandy Zadarian. Păreai că ţi-ar prinde bine o băutură tare, spuse Kaileel.

Celia îşi şterse o lacrimă din ochi. Luă coniacul, îl învârti gânditoare în pahar şi în cele din urmă luă o înghiţitură lungă. Băutura îi curgea pe gât, dar căldura ei nu diminua cu nimic răceala pe care o simţea. Simţea ochii şefului asupra ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Privind stelele care treceau pe lângă ei în hiperspaţiu, Celia nu păru să-l audă.

— Celia?

El se ridică, punându-şi uşor mâna pe umărul ei. Tremurând, Celia se întoarse spre Kaileel şi se uită în ochii lui.

— Fratele meu..., strigă ea, îngropându-şi faţa în pieptul lui.

Kaileel îşi înfăşură braţele lungi şi solzoase în jurul ei, ţinând-o strâns în braţe.

— Îmi pare atât de rău, draga mea *Stacojie*, spuse el.

Când i se uscară lacrimile, Celia îi povesti vechiului ei prieten cum unitatea lui Raine fusese prinsă în ambuscadă de Rebeli la portul spaţial de pe Ralltiir.

Kaileel clătină din cap cu tristeţe.

— Atât de mulţi vor muri, spuse el liniştit. De ambele părţi.

Celia făcu ochii mari.

— Doar nu susţii cauza Rebelilor, nu-i aşa?

— Să spunem doar că nu sunt de acord cu metodele Imperiului de a rezolva acest conflict, îi spuse el.

— Ce vrei să spui, Şefule?

Kaileel privi prin fereastră.

— Gândeşte-te la *Nebuloasa Vârtejul*, Celia, spuse el.

— Ce e cu ea?

— Din Mantooine – cum apare?

— Este abia o pată, răspunse ea.

— Adevărat, aprobă el din cap. Ce se întâmplă când intrăm în *Nebuloasă*?

Ea îi aruncă o privire nedumerită.

— Acesta este un curs de astrofizică, Şefule?

— Te rog, fă-mi pe plac, spuse el.

— În regulă. Când intrăm în *Nebuloasă*, comunicaţiile noastre nu funcţionează bine. Iar senzorii noştri sunt orbiţi. Dar ce legătură are asta cu...

Kaileel ridică un deget lung şi verde.

— De la mare distanţă nu putem decât să presupunem pericolele pe care ni le poate prezenta *Nebuloasa*. Cum se face că până nu suntem aproape, până nu ne atinge, nu recunoaştem pericolul? Imperiul este la fel, micuţă *Stacojie*. De la distanţă, s-ar putea să nu simţim pericolul – suntem prea departe de atingerea lui. Dar odată ce este asupra noastră, vom auzi şi vom vedea doar ceea ce doreşte Imperiul.

— Familia mea serveşte acel Imperiu, Şefule. Fratele meu a murit şi el luptând pentru Imperiu, îi aminti ea. Ar fi bine să nu-i laşi pe alţii să te audă vorbind aşa. S-ar putea să suspecteze că tu ai fost cel care a furat...

Se opri la jumătatea propoziției, aşezându-se brusc şi aplecându-se peste tabloul de holojoc. Kaileel o privi, apoi învârti gânditor lichiorul roşiatic în propriul său pahar.

— Ai dat blasterele alea Rebelilor de pe Mantooine? întrebă ea liniştită. Asta era treaba de care trebuia să te ocupi?

Înainte ca Şeful să poată răspunde, Dap Nechel apăru în cameră.

— De ce nu mi-ați spus că jucați? întrebă el, cu vocea plină de o anxietate exagerată.

Celia se dădu în spate pe pernele pufoase. Se uită de la Kaileel la Dap şi înapoi. Kaileel se îndreptă în scaun şi luă o înghițitură lungă şi lentă din băutură.

— Îmi pare rău, spuse Dap. Se pare că am întrerupt o conversație privată. Am să plec.

— Nu, e în regulă, Dap, spuse Celia. Rămâi. Tocmai configuram panoul.

Apăsă un buton de pe partea laterală a mesei de joc. O strălucire verzuie le lumină fețele şi apărură o duzină de războinici, stând în poziție de drepți, cu armele ținute la brațul umărului drept, de fiecare parte a tablei holo.

— Celia, nu trebuie să jucăm..., începu Kaileel.

— E în regulă, Şefule, spuse ea. E rândul tău.

În timp ce Dap se urca pe canapeaua de lângă Celia, Kaileel îşi poziționa *Warootul*. Celia mută unul dintre *Farangii* ei. Şeful contracară avansând un alt războinic de-al său. Celia studie tabla de joc. Ridicându-se în picioare, îşi scoase blasterul din toc şi îşi frecă mâna de țeavă, contemplativ.

— Hmm, Şefule, spuse ea, asta nu a fost o mişcare înțeleaptă.

— Serios? Cred că totul depinde de punctul tău de vedere, răspunse el.

— Punctul meu de vedere? se încruntă ea.

— Deschide-ți ochii, dragă *Stacojie*. Uită-te la ceea ce se întâmplă în jurul tău.

Dap se uită la cei doi prieteni ai săi.

— Despre ce vorbiți voi doi? întrebă el. Vrea unul dintre voi să-mi spună?

Celia se uită în altă parte.

— Fratele Celiei a fost ucis de Rebeli pe Ralltiir.

— Oh, Doamne. Asta e groaznic, Locotenente. Am auzit despre insurecția de acolo pe holoştiri. Dar Imperiul se va ocupa de acei Rebeli, spuse el. Şi de cei de pe Alderaan. Da, într-adevăr. Nu vor mai face probleme Imperiului.

— Alderaan? întrebă Şeful.

— Pe ceruri, n-ai auzit ştirile – ei bine, cred că nu dacă ai stat aici în ultima oră.

— Ce s-a întâmplat pe Alderaan? repetă Celia.

— Servitorii Împăratului au descoperit că mai mulți dintre liderii Rebeliunii erau de pe Alderaan – Bail Organa însuşi şi fiica lui, Prințesa Leia. Forțele noastre au dat un exemplu cu acea lume.

— Ce vrei să spui?

— Alderaan a fost distrusă.

— Ce! exclamă Celia.

Kaileel clătină din cap cu tristețe.

— Nu ți-am spus asta?

— Întreaga planetă?

— Acum nu mai sunt decât miliarde de particule de praf, spuse Dap.

— Milioane de oameni, ca nişte pioni, spuse Kaileel, arătând spre personajele de pe tabla lor de joc, pentru ca Împăratul să facă ce vrea cu ei.

— Dar, Şefule...

— Mă tem că jocul a luat sfârşit, spuse Kaileel încet.

Încruntându-se, Celia se aplecă peste tabla de joc pentru a verifica pozițiile războinicilor lor.

— Nu renunța atât de uşor, zise ea, observând brusc cu coada ochiului expresia surprinsă a lui Dap.

Şeful Kaileel expiră adânc, scoțând un oftat mare. Celia ridică privirea. Doi soldați din trupele de şoc aveau puştile blaster îndreptate spre prietenul ei.

— Într-adevăr, spion Rebel, răsună amenințătoare vocea lui Adion Lang, iar el ieşi din spatele soldaților. Jocul a luat sfârşit.

— Adion! exclamă Celia, scoțându-şi cu grijă blasterul. Ce înseamnă asta? Încercă să se ridice încet, pentru a nu-i alarma pe soldați. Şeful Kaileel nu este spion.

— Te rog, Celia, nu încerca să-l aperi pe trădător. Ştim totul despre activitățile acestei – făcu o pauză, căutând descrierea potrivită – *creaturi.* Avem dovezi că a furnizat arme agenților Rebeli de pe Mantooine. Şi având în vedere conversația pe care tocmai am auzit-o...

— Ne-ați spionat! exclamă Dap.

— Asta e treaba mea. Îmi pare rău, Celia, că această... *chestie*... a ajuns să-ți fie prieten. Dar aminteşte-ți ce i-au făcut prietenii lui fratelui tău, spuse Adion. Raine ar fi încă în viață dacă nu ar fi fost trădători ca el.

Cuvintele lui reci tăiară inima Celiei ca o vibrolamă. Îşi pierduse fratele din cauza Rebelilor. Iar acum îşi pierdea cel mai bun prieten din cauza Imperiului. Se uită la Kaileel... Nu l-ar fi învinovățit niciodată pentru moartea lui Raine. Spera ca el să poată vedea asta în ochii ei.

— E în regulă, draga mea *Stacojie*, zise Kaileel. Eu sunt doar unul. Dar Imperiul va afla în curând că *unu* se va înmulți cu sutele de mii. Şi, într-o zi, nu vom mai fi puşi la pământ.

— Luați-l de aici, ordonă Adion trupelor de şoc.

— Scuzați-mă, Locotenente, spuse Dap. Dacă nu veți avea nevoie de mine, pot să plec?

— Da, şef Nechel, îi spuse Adion, deşi s-ar putea să vă cer o declarație mai târziu.

— Înțeleg, răspunse Dap. Da, într-adevăr, orice doriți. Ştiți unde voi fi.

Celia îi privi cum puneau cătuşele pe încheieturile lui Kaileel. Brațele sale puternice şi musculoase tremurau nervoase în timp ce el se ridica. Înălțându-se deasupra lor, ar fi fost o privelişte intimidantă dacă nu ar fi fost puştile blaster pe care le avea îndreptate asupra lui.

— Mişcă-te, îi ordonă un soldat lui Kaileel, împingând puşca în pieptul şefului.

— Duceți-l la securitatea navei şi supravegheați-l îndeaproape, sergent, ordonă Adion. Aminteşte-ți, el cunoaşte acest loc mai bine decât oricine de pe navă.

— Da, domnule.

În timp ce îl conduceau pe Kaileel, Celia se uită fix după ei.

— Ce se va întâmpla cu el, Adion?

— Dragă Celia, nu te preocupa de aceste detalii, răspunse el, întinzându-i mâna.

— Nu înțeleg asta, Adion. Credeam că eşti un asistent administrativ.

El clătină din cap.

— Îmi pare rău că a trebuit să te mint, Celia. Sunt de la *Biroul Imperial de Securitate*. Îl supravegheam pe şeful tău de securitate de câteva luni.

— Am crezut că-l cunosc bine. Nu am bănuit niciodată, spuse ea, acoperindu-şi fața cu mâinile.

Adion o luă pe Celia în brațe.

— Gata, acum, spuse el, totul va fi bine. Vino, stai jos cu mine.

— Stimabile ființe, răsună o voce pe interfonul navei. Sunt Căpitanul Glidrick. În aproximativ 30 de minute, *Prințesa Kuari* va ieşi din hiperspațiu pentru a intra în *Nebuloasa Vârtejul*. Nu veți dori să ratați priveliştea spectaculoasă de la porturile de observație ale *Punții Lido*. Va fi o privelişte pe care nu o veți uita niciodată.

— *Nebuloasa*...

Celia suspină. Comparația făcută de Kaileel între Imperiu şi nebuloasă îi umplu mintea... *până nu ne atinge, s-ar putea să nu-ți dai seama de pericolul pe care îl prezintă.*

— Uită ce ți-a spus acea creatură bătrână, Celia. Gândurile lui sunt periculoase.

Celia se uită în ochii albaştri ai lui Adion. Păreau reci şi goi. Cine avea dreptate? Imperiul? Rebelii? Fusese rănită de amândouă părțile. Putea vreodată să îmbrățişeze pe unul sau pe altul? Nu mai ştia ce să creadă.

— Trebuie să vorbesc cu el, Adion.

— Asta nu e o idee bună, Celia.

— Te rog – doar pentru câteva minute.

— Va trebui să-l interoghez mai întâi, dar înainte să ajungem la Aris te voi lăsa să-l vezi.

Dând slab din cap, ea îşi sprijini capul pe umărul lui Adion.

* * *

Uşa celulei alunecă în spatele ei. Celia stătea rigidă, holbându-se la Kaileel. După mai bine de zece ore, reuşise în sfârşit să vorbească cu el, aşa cum îi promisese Adion Lang.

Scuturând din cap, îşi aşeză datacardurile de navigație pe dulapul din spatele uşii şi începu să se plimbe înainte şi înapoi prin celula lui Kaileel. Mâna ei tot pipăia nervoasă holsterul gol.

— Ai recunoscut! strigă ea în cele din urmă la Kaileel.

— Ce altceva puteam să fac, Locotenente? o întrebă el.

Oprindu-se brusc în fața lui, Celia îşi dădu ochii peste cap, dezgustată.

— Minți!

Kaileel se holbă pe lângă ea ca şi cum ar fi privit printr-un hublou inexistent.

— În ce scop? Draga mea micuță *Stacojie*, zise el, întorcându-se să o privească în ochi, ştiu că nu eşti atât de naivă.

Celia îşi strânse pumnii şi bătu în pieptul musculos al lui Kaileel.

— Pur şi simplu nu înțeleg, Şefule! strigă ea. Ce ți-a făcut Imperiul?

— Nimic.

— Atunci de ce te-ai amestecat cu aceşti Rebeli?

— Ceea ce face Imperiul este greşit, spuse el, este imoral. Aminteşte-ți ce ți-am spus – acel *anumit punct de vedere* – nu te mai uita la Imperiu de la distanță. Uită-te de aproape, Celia. Vei vedea. Toate ființele iubitoare de libertate ştiu că acest lucru este adevărat. Îi luă mâna în a lui, strângând-o la piept. Şi ştiu, adânc în inima mea, că într-o zi vei înțelege.

Uitându-se în ochii lui negri şi imenşi, Celia respinse nodul din gât.

— Pur şi simplu nu ştiu, Şefule...

Uşa celulei se deschise.

— Timpul a expirat, Locotenente. Mă tem că va trebui să plecați.

— Dar au trecut doar câteva minute. Nu pot să mai stau puțin, sergent?

— Am primit ordinele stricte, Locotenente.

Soldatul îi făcu semn spre uşă. Celia se încruntă la Kaileel. În cele din urmă se îndepărtă de el, oprindu-se să se uite înapoi pentru ultima oară.

— Încă mai vreau revanşa, Şefule! spuse ea, întinzând mâna după datapadurile de pe dulap. Nu-i voi lăsa să te ia de pe nava asta până nu primesc revanşa!

Datapadurile alunecară din mâinile Celiei, zăngănind pe podea. Ea se aplecă să le recupereze, scoțând discret cuțitul din cizmă. Ridicându-se brusc, înfipse cuțitul sub casca soldatului şi în gâtul lui. Acesta țipă de durere în timp ce îl trăgea cu forța în afara uşii, lovindu-i capul de perete. Mâinile îi tremurară, dar răsuci lama pentru ultima oară, în timp ce soldatul se prăbuşea pe podea.

— Haide, Şefule, spuse ea, punând din nou cuțitul în cizmă, trebuie să plecăm de aici!

Un al doilea soldat apăru în pragul uşii. Plonjând la podea, Celia recuperă puşca blaster a soldatului căzut şi deschise focul. Împuşcătura ei atinse peretele, în timp ce soldatul se îndepărta de uşă. Sărind în picioare, Celia se repezi la uşă şi îl împuşcă în timp ce fugea pe coridor.

— Să mergem, Şefule! strigă ea, aruncându-i puşca blaster.

Urmând-o, Kaileel trecu peste cei doi soldați morți.

— Spune-mi, draga mea *Stacojie*, chiar te aştepți să ieşim vii de aici? întrebă el. Unde sunt restul oamenilor noştri de securitate?

— Dap a aranjat o mică problemă pe *Puntea Bazarului*, spuse ea, recuperând a doua puşcă blaster.

— Bătrânul Dap. Crezi că turboliftul e cea mai bună cale de a coborî în hangar?

— Ar trebui să fie liber, Şefule.

— Uimitor.

— Ai o mulțime de prieteni la bordul *Prințesei*, bătrâne!

— Există o barjă...

— Deja pregătită. Am deconectat pilotul robot şi am refăcut puțin cablajul ca să o pot scoate de aici.

— Şi în *Nebuloasa Vârtejul*, adăugă Şeful. Vom fi în siguranță acolo.

Treizeci de secunde mai târziu, uşile turboliftului se deschiseră în hangarul slab luminat al pachebotului de lux. Sala cu tavan înalt era ocupată de două barje care erau folosite pentru pilotarea pasagerilor către şi de pe navă. Uitându-se în hangar, Celia îi făcu semn lui Kaileel să o urmeze.

Erau la jumătatea drumului când Adion coborî pe rampa celei mai apropiate barje. Blasterul lui era îndreptat spre Şeful Kaileel, dar ochii lui erau fixați pe Celia.

— Puneți-vă blasterele jos, le ordonă el.

Celia se holbă la blasterul din mâna ei.

— Adion, te rog, spuse ea, cu vocea tremurându-i, lasă-l pe Kaileel să plece.

— Mi-a fost teamă că vei încerca ceva de genul ăsta, Celia. Întotdeauna ai fost destul de impetuoasă. Dar cred că ştii că nu-l pot lăsa să plece, spuse el. Acum, te rog, pune-ți blasterul jos. Nu vrei să mă omori.

Celia căută în ochii lui Adion. Nu era nicio emoție acolo, nicio scânteie de viață.

Nu se poate termina aşa, gândi ea. *Trebuie să fie ceva ce pot face.*

Şeful Kaileel se mişcă încet pentru a-şi coborî blasterul.

— Îmi pare rău, micuță *Stacojie*, spuse el, ridicând brusc puşca pentru a trage în Adion.

Primul său foc trecu pe lângă. O jumătate de bătaie de inimă mai târziu, o rafală din puşca lui Adion îl nimeri în piept. Kaileel reuşi să tragă un al doilea foc, dar acesta ricoşă sălbatic în carena barjei. Kaileel se prăbuşi, rănit mortal, pe podeaua metalică rece a hangarului. Celia îşi aruncă puşca blaster şi se repezi spre prietenul ei căzut.

— Nu trebuia să-l omori! țipă ea la Adion.

Lacrimile amenințau să-i încețoşeze vederea. Dar şi le alungă în timp ce îngenunchea lângă trupul lui Kaileel. Adion se apropie de ea cu precauție, lovind ambele puşti blaster pe podeaua hangarului.

— De ce, Celia? De ce l-ai ajutat să scape? întrebă el. Nu eşti Rebelă.

— Era prietenul meu, spuse ea încet, ignorând disprețul pe care îl auzea în vocea lui Adion.

Se întrebă ce se întâmplase cu tânărul pe care îl admirase cândva, omul pe care îl iubise.

— Va trebui să vii cu mine, Celia, spuse Adion.

— Nu mă obliga, Adion, îi spuse ea, cu ochii încă fixați pe trupul lui Kaileel, de teamă că i-ar putea trăda adevăratele sentimente. Nu mă vei lăsa să plec?

— Este datoria mea, Celia, zise el rece, cu blasterul îndreptat spre ceafa ei. Eşti arestată pentru acte de trădare împotriva Imperiului.

Celia ridică mâna moale a lui Kaileel, trecându-şi tandru degetele peste ea.

— Se pare că jocul ăsta nu duce nicăieri, Şefule, spuse ea. Cum o să-mi iau revanşa?

Adion se apropie cu un pas, silueta sa înaltă aruncând o umbră întunecată peste fața lui Kaileel. Piciorul lui frecă spatele Celiei, iar ea se feri de atingerea lui.

— Ridică-te, Celia.

O lacrimă îi alunecă pe obraz. Se întoarse încet şi privi la Adion. Mâna ei alunecă imperceptibil spre cizmă, iar degetele i se încleştară în jurul mânerului cuțitului.

— Ridică-te, repetă Adion, apucând-o de brațul stâng şi trăgând-o în sus, astfel încât fețele lor să fie la câțiva centimetri distanță.

El clătină din cap şi, pentru o scurtă clipă, Celia crezu că detectează o urmă de regret. Apoi ochii lui albaştri se îngustară. Orbit de propria sa ură, Adion nu observă sclipirea oțelului până când Celia nu îl tăie peste braț.

Ochii îi deveniră sălbatici în timp ce striga de durere. Blasterul îi scăpă din mână şi alunecă pe podea când Celia îl atacă din nou. Încercând să se apere de atac, Adion pierdu controlul asupra ei. Ea fugi prin hangar şi urcă pe rampa barjei.

În timp ce trapa se închidea, îl auzi pe Adion strigându-i numele.

— Celia, nu face asta!

Câteva secunde mai târziu, barja se ridică de pe podeaua hangarului. Micul transportor alunecă liniştit afară, în *Nebuloasa Vârtejul*.

Prin fereastră, Celia privi cum *Prințesa Kuari* dispărea pe măsură ce barja se îndepărta de luxosul pachebot şi se adâncea în nebuloasă.

— Remiză, Şefule, aprobă ea din cap pentru sine. Amărăciunea i se strecură în voce. Nimeni nu câştigă runda asta.

ÎN PLINĂ GLORIE
De Tony Russo

— Fiecare mercenar vrea să fie ținut minte.

Lex *Vornskrul Nebun* Kempo se opri o clipă în timp ce jungla maro şi verde de pe Gabredor III se înălța spre cargobotul lor. Cu un zâmbet sardonic, pilotul se răsuci în scaun şi se uită la Brixie.

— Un mercenar nu se retrage grațios. Nu există niciun fel de *Cămin al Vechilor Mercenari*. Ceea ce vrea un mercenar adevărat este să plece... în plină glorie.

— Serios?

Brixie Ergo se mişcă nervoasă într-unul dintre scaunele de accelerație situate în spatele postului de copilot. Spațiul era îngust în cargobotul uşor Corellian modificat, mai ales în față. Nava zăngănea şi se zguduia pe măsură ce se cufunda tot mai adânc în atmosfera planetei. Kempo afişă un zâmbet răutăcios.

— Absolut.

Ceea ce suna ca o încrucişare între un ordin şi un mârâit veni de la ființa acoperită cu blană care ocupa în prezent scaunul de copilot de lângă Kempo.

— Lasă fata în pace.

Sully Tigereye era un Trunsk, o specie extraterestră robustă, cunoscută pentru abilitățile de luptă şi pentru temperamentul inflamabil, la fel de legendar. Părul zbârlit castaniu acoperea toată lungimea corpului lui Tigereye, cu excepția feței şi a palmelor. Ca şi cum i-ar fi subliniat nemulțumirea față de Kempo, doi colți lucioşi şi ascuțiți îi ieşeau din buza inferioară. Brixie îşi amintea poveştile pe care i le spuseseră părinții ei când era copil, despre Trunskii care erau piesele de rezistență ale multor spectacole de carnaval, ca gladiatori şi luptători în ring.

Dacă Sully Tigereye făcuse vreodată parte dintr-un astfel de spectacol în trecut, nu lăsa niciodată să se vadă. Ceea ce ştia era că el fusese cândva un membru foarte decorat al unei unități de elită de infiltrare a Noii Republici. Nu mai făcea parte din armata Noii Republici, dar continua să servească alături de fostul său colonel într-o bandă de mercenari numită *Lunile Roşii*. Tigereye era cel care fusese numit lider de echipă pentru această misiune şi tot Tigereye era cel care o alesese pe Brixie să vină cu el ca medic de luptă, deşi era vorba de o misiune pe care Brixie încă nu o înțelegea prea bine. Simplul fapt de a sta aproape de Lex Kempo şi Sully Tigereye o făcea pe fosta studentă la medicină să se simtă inconfortabil, ca şi cum ar fi făcut parte dintr-un grup în care nu-şi avea cu adevărat locul.

Ținta mercenarilor era o operațiune a *Breslei Sclavagiştilor Karazak*, ascunsă în mlaştinile junglei şi în frunzişul dens de pe Gabredor III. Ca şi puținele dosare de operațiuni ale *Lunilor Roşii* pe care avusese şansa să le studieze în timpul perioadei de pregătire, orice informații suplimentare despre ținta exactă şi motivul pentru care o atacau nu urmau să fie explicate în detaliu până la aterizare. Asta proteja nu numai pe *Lunile Roşii*, ci şi pe cei care îi angajau. Toate aceste secrete nu aveau niciun sens pentru Brixie. Ce puteau spera să realizeze împotriva unei tabere întregi de negustori de sclavi? Oricum, cine a gândit această strategie genială? Pe de altă parte – se mustră pe ea însăşi – nu era tocmai o strategie strălucită nici să se alăture unei forțe de

mercenari precum *Lunile Roşii* pentru a-şi putea găsi părinţii.

Tigereye continuă să îl certe pe Lex Kempo.

— Nu i-am cerut să facă parte din această echipă ca să te distrezi tu cu ea. Pilotează doar grămada asta de gunoi, dacă nu te superi.

Spre deosebire de Sully Tigereye, care părea în mod natural energic, dar arăta o preocupare surprinzătoare pentru ceilalţi, *Vornskrul Nebun* Kempo arăta cu uşurinţă de parcă tocmai ieşise dintr-un holo de divertisment sumbru. Pretindea că servise în peste o duzină de armate şi miliţii private diferite, având chiar şi o scurtă perioadă în Armata Imperială ca cercetaş, după cum reieşea din armura personalizată de cercetaş pe care o purta. Piesele de armură, în mod normal albe ca o coajă de ou, fuseseră şlefuite cu grijă şi vopsite termic cu o schemă de camuflaj care se potrivea cu mediul junglei de pe Gabredor. Husele şi buzunarele suplimentare ascundeau o varietate de lame de aruncat, blastere de rezervă, acumulatori, grenade, dispozitive medicale, baghete luminoase şi alte lucruri necesare. Cu părul tuns scurt, cicatricea subţire de blaster de pe obrazul drept şi ochii cenuşii, Kempo se comporta ca un arsenal ambulant intimidant, aşa cum părea să fie. Totuşi, Tigereye atinsese un punct sensibil.

Kempo deveni defensiv când nava se zgudui din nou.

— Încerc doar să o informez pe medicul nostru de luptă despre misterele psihicului mercenarilor, o, lider neînfricat.

Brixie simţi aproape imediat că Tigereye pur şi simplu ura acea expresie. Trunskul se mulţumi să-şi întoarcă faţa morocănoasă spre Kempo. Trunskii nu erau cunoscuţi pentru cordialitatea lor, mai ales în condiţii de stres.

— Putem vorbi mai puţin, te rog?

Al patrulea membru al grupului lor vorbi cu o voce plângăcioasă. Dintre toţi cei care se numeau membri ai *Lunilor Roşii*, Hugo Cutter era ultima persoană la care Brixie s-ar fi gândit probabil ca fiind mercenar. Părea evadat dintr-o secţie de psihotraumă, dar niciodată un soldat. Părul lui Cutter era la fel de sălbatic şi imprevizibil ca şi privirile care îi ieşeau din ochi. Înainte de începerea misiunii, Lex Kempo remarcase că Hugo Cutter fusese cândva înscris la prestigioasa *Academie Imperială de Inginerie*, dar fusese exclus după ce i se păruse mai interesant să distrugă lucruri decât să le asambleze. Pe de altă parte, Kempo avusese întotdeauna un talent pentru exagerare. Mai ales când vorbea despre el însuşi.

Nava plonjă din nou. Cutter, care stătea lângă ea, inspiră brusc. Ea întinse mâna pentru a-l calma. Cutter reacţionă strângând şi mai tare geanta din poală.

— Nu mă atinge!

— Îmi pare rău, ezită ea să-şi ceară scuze. Doar m-am gândit...

— Te-ai gândit la ce? El începu să râdă isteric. Că aş avea nevoie de ajutor de la cei ca tine?

— Nu bate câmpii, murmură Kempo liniştit cu un zâmbet sucit.

— Linişte. Toţi, îi avertiză Tigereye în timp ce verifica navigatorul de buzunar pe care îl purta într-o pungă specială ca parte a hamului său de arme.

Ochii uriaşi şi galbeni se uitară în sus şi surprinseră reflexia omului cu părul neîngrijit în ecranul din faţă al carlingii. Se fixară pe Cutter ca nişte ţinte.

— Mai ales tu. Nu te mai agita. Suntem aproape jos.

Nervozitatea lui Cutter îi consuma până şi răbdarea. Nava lor se zgudui din nou. Iar el închise ochii strâns.

— Ştii cât de mult urăsc inserţiile!

— Relaxează-te. Dacă strângi atât de tare încărcăturile alea, este posibil să le declanşezi.

— Nu cred. Cargobotul plonjă brusc în atmosfera tot mai densă a lumii. El înghiţi în sec. Este nevoie de un detonator care să tragă la intervale de frecvenţă triple pentru a declanşa corect un explozibil *Mesonics* focalizat.

— Voi lua notă, mârâi Trunskul acoperit cu blană, aruncându-i o privire lui Kempo. Cât mai avem până ajungem la punctul de aterizare?

Kempo verifică indicaţiile de navigaţie care treceau aproape prea repede pentru ca Brixie să le poată urmări.

— În câteva minute. Masca senzorilor rezistă pentru moment. O patrulă Z-95 de sus nici măcar nu s-a deranjat să ne miroasă urma.

— Mă voi simţi mai bine când vom fi jos. Brixie, pregăteşte-ţi echipamentul de plecare.

— Bine, încercă ea să-şi menţină vocea stabilă în timp ce-şi desfăcea hamul de fixare.

Cargobotul îşi pierdu brusc puterea şi începu un picaj abrupt. Brixie fu aruncată imediat în încordatul Cutter, care fu foarte revoltat de apropierea ei. Kempo se luptă cu comenzile. Recăpătându-şi echilibrul, Brixie încercă să ignore expresia lui Cutter şi ochii lui strâns închişi.

— Ce-a fost asta? întrebă Tigereye.

Kempo scutură din cap. Fiind foarte atent acum, se lupta să readucă nava sub control. Luminile roşii se aprinseseră peste tot pe panourile tehnice. Alarmele urlară zgomotos. Cargobotul se rostogoli brusc spre dreapta şi se prăbuşi. Tigereye începu să apese pe întrerupătoare – propulsoarele de manevră din flancul drept al navei nu răspundeau. Kempo înjură încet printre dinţii strânşi.

— Oricum, de unde a luat aprovizionarea această bucată de gunoi Corellian? Am văzut carcase mai bune pe Socorro!

— Poţi ateriza?

Kemp se uită direct la Tigereye.

— Vrei o părere sinceră?

Brixie îşi dădea seama că, de data asta, Kempo nu mai glumea. Sistemele cedau peste tot pe navă. Lângă ea, îl auzea pe Cutter văicărindu-se. Ce mercenar!

Tigereye îşi desfăcu propriile centuri de siguranţă.

— Toată lumea la capsula de salvare, acum! Ăsta nu e un exerciţiu!

Ceilalţi se revărsară de pe scaunele lor, luând rapid echipamente şi provizii în ordinea urgenţelor şi aruncându-le în capsula de salvare. Pentru doar o clipă în timpul haosului, Brixie se trezi privindu-l pe Lex Kempo aproape curioasă. Căpitanul Corellian încă stătea în picioare în faţa comenzilor cargobotului ponosit, gesticulând cu mâinile împreunate într-un mod ciudat. Poate că era un ritual cunoscut doar de piloţi şi navele lor, gândi ea. Ultimul lucru pe care îl văzu înainte ca luminile interioare să se stingă fu zâmbetul lui spre ea, aşa cum făcea de obicei. Destinele lor şi ale navei erau pe cale să se despartă într-un mod extrem de violent.

— Sper că v-aţi înscris pe termen lung, *Lady Brix*. De acum înainte, totul va deveni interesant!

* * *

Zece mii de metri mai târziu. Direct jos.

— Ştii, zise Hugo Cutter. Dacă ai fi fost Han Solo sau Wedge Antilles sau oricare dintre cei o sută de alți piloți pe care îi cunosc, nu am fi fost aici acum.

— Taci, ripostă Lex Kempo. Nu te-am văzut ajutând capsula să aterizeze.

Desigur, era dificil pentru cercetaş să aducă un argument, având în vedere că echipa de asalt *Lunile Roşii* atârna în interiorul unei capsule de salvare prinsă în bolta deasă a junglei de pe Gabredor.

— Ar ajuta dacă aş face asta? strigă vocea lui Brixie din adâncul capsulei.

O trapă secundară explodă, tăind liane şi crengi. Fără alte mijloace de susținere, capsula căzu cei 40 de metri rămaşi până când ateriză în ramura groasă a unui copac antic de mlaştină. Tigereye îşi scărpină capul vânăt în timp ce el şi ceilalți se revărsau din capsulă şi cădeau pe pământ.

— Nu.

Kempo fu primul care se ridică de pe solul junglei, verificând rapid micul arsenal de arme pe care îl purta. Mulțumit, se întoarse şi simulă un salut spre Sully Tigereye.

— *Lunile Roşii* au aterizat.

— Mulțumesc pentru informații. Brixie?

— Da?

Începătoarea se adună de pe jos. Se alăturase *Lunilor Roşii* cu doar două luni în urmă, antrenându-se la o bază îndepărtată cu alți recruți care erau fie nemulțumiți, fie dezamăgiți de eforturile Noii Republici de a elibera restul galaxiei. Părinții ei, ambii dedicați ştiințelor medicale şi salvării de vieți, fuseseră înrolați în serviciul militar al unei facțiuni Imperiale care îşi spunea *Alinierea Pentastar*. Brixie se angajase la *Lunile Roşii* ca tehnician medical, sperând să pună cumva capăt servituții părinților ei. Încă se lupta cu casca blindată care nu-i venea bine şi care îi fusese eliberată mai devreme de serviciul de achiziții al *Lunilor Roşii*.

— Ai tras maneta de la trapă?

Ea îşi muşcă buza de jos. Existau puține lucruri mai rele de făcut decât să înfurii un Trunsk. Simțindu-se incomod, se resemnă cu soarta ei.

— Da, domnule, am tras.

— Şi ce ți-am spus eu înainte?

Ea îşi dădu puțin ochii peste cap.

— Să nu fac nimic dacă nu-mi spui tu să fac.

— Exact. Gândindu-se că nu ar trebui să fie supărat pe ea, îi smulse casca de pe cap şi făcu câteva ajustări la curelele interioare. După un moment, casca i se potrivea perfect. Acum fii atentă şi stai aproape.

— Da, domnule!

— Şi termină cu acest *domnule* nenorocit.

— Da...

Oprindu-se, se aplecă înapoi pentru a ajuta la strângerea echipamentului din capsula de salvare.

— Scuzați-mă. Kempo îşi întinse corpul dureros. Ştiți că nu-mi place să întrerup instruirea trupelor, dar...

În sfârşit, Tigereye fu iritat de tirada lui deloc amuzantă.

— Ce este, Kempo?

— Poți, te rog, să mă îndrumi către băieții răi, ca să îi putem prăji şi să găsim o cale de ieşire din acest minunat loc de vacanță?

— Atitudine greşită. Asta nu e o treabă de *căutare şi distrugere* ca ultima pe care ai ratat-o pe Dantooine. Asta este o *căutare şi salvare*. Aici sunt detaliile persoanelor care trebuie salvate.

Îi înmână lui Kempo un datapad. Imaginile a două fețe tinere apărură în mod portret complet şi vedere laterală. O încruntare distinctă se formă pe fața cercetaşului, în timp ce Brixie se uita şi ea la ecranul datapadului, peste umărul său.

— Copii. Ne-am aruncat în noroiul ăsta doar ca să salvăm nişte *cățeluşi*? Kempo aruncă datapadul înapoi la Tigereye. Colonelul trebuie să fi înnebunit.

— Hei! interveni Cutter. Colonelul Stormcaller este ultima persoană sănătoasă rămasă în galaxie. Pot să garantez personal pentru asta.

— Plecăciuni. A vorbit *Regele Pirat* de pe Corellia, scuipă Kempo sarcastic în timp ce fixa un lansator de grenade sub botul puştii blaster *procurată* pe care o purta. Aşa că noi patru mergem împotriva unei tabere de sclavagişti ca să scoatem doi copii fără nicio navă. Aş spune că am început cu dreptul, Tigereye.

— Cine sunt? De ce sunt atât de importanți?

Brixie începu să spună *domnule*, dar reuşi să se oprească la timp.

— Nu te deranja, răspunse Kempo în timp ce învârtea pe degetul arătător un pistol blaster DL-18. Treaba noastră nu este să întrebăm de ce. Pentru asta sunt diplomații şi colectorii de taxe. Noi suntem soldați. Suntem plătiți să rezolvăm problemele create de semenii lor. Şi vreau să ştii, Trunskule, că intenționez să fiu plătit foarte bine pentru această mică excursie.

Tigereye îl privi rece în timp ce îi înmâna datapadul lui Brixie.

— Studiază cu atenție fețele şi descrierile. Avem nevoie de ei în viață. Şi intacți.

— Dar nu avem nicio navă. Nu ar trebui să aşteptăm un transport de salvare? începu Brixie să spună.

— Tu eşti tehnicianul medical al echipei. Privirea lui Tigereye se întări ca oțelul. Este cineva de aici rănit?

Ea se uită la Kempo şi la inexpresivul Hugo Cutter. Deci asta era viața unui mercenar, gândi ea morocănoasă. Primea orbeşte ordine. Se târa pe lumi neiertătoare, cu duşmani peste tot în jur. Fără forțe de ajutor. Fără ajutor. Fără remuşcări.

Îşi scutură încet capul.

Țipătul motorului unei nave de luptă cu două locuri care zbura pe deasupra coronamentului copacilor rupse brusc tăcerea. După un moment tensionat, trecu în cele din urmă. Creaturile şi alți locuitori ai copacilor începură să urle încet şi să strige din nou prin frunzişul dens. Expresia lui Kempo deveni sumbră.

— Au găsit locul unde s-a prăbuşit nava. Mai bine am începe să ne mişcăm.

Tigereye fu imediat de acord.

— Pot re-triangula coordonatele taberei de sclavi din poziția noastră de aici. Eu voi merge în față. Kempo, tu iei spatele. Asigurați-vă că aveți la voi trusele de supraviețuire şi repelente pentru animale. Sclavagiştii au ales această stâncă plină de muşchi cu un motiv anume. Probabil pentru că aceste lumi junglă pot fi de-a dreptul ostile. În regulă. Mişcați-vă!

* * *

Stăpânul de sclavi Greezim Trentacal se relaxa în scaunul său de la bordul cargobotului de transport *Amanta lui Atron*, ventilându-şi fața cu pielea elaborată a

unei fiare *lexiaus*. Încăperile sale întunecate de la bordul marelui cargobot erau pline cu decorațiuni şi bibelouri din sute de lumi diferite. Trentacal suspină, lăsându-şi tenul să se odihnească pe palmă, în timp ce îşi sprijinea capul pe un cot. O fată umană suplă, îmbrăcată sumar, se mişca în jurul lui, gesturile ei fiind la fel de uşoare ca aerul parfumat cu mirodenii. Îi oferi o ceaşcă de vin. Supărat, el îi îndepărtă ofranda în timp ce se uita la umbra care se ascundea acolo în întuneric.

— Cât timp va dura asta, Vex? Ştii cât de mult urăsc să stau aici în jungla asta umedă.

În replică, o voce se strecură înapoi.

— Aşteptăm un alt transport de sclavi de la ultima expediție de lângă Inel. Până în zorii zilei de mâine, nava ar trebui să fie complet plină.

— Bine.

Trentacal căscă. Detalii. Mici detalii. Sclavii din cala navei sale erau doar porțiuni minuscule de marfă în comparație cu creditele pe care le-ar fi putut face. Era una dintre problemele de a face afaceri cu *Alinierea Pentastar*.

Să sugerezi că *Alinierea Pentastar* era doar o altă facțiune de războinici Imperiali, doar un alt pretendent palid al puternicului Imperiu de odinioară, era o presupunere prostească. *Alinierea* se percepea pe sine ca Imperiul renăscut. Condusă de un Mare Moff pe nume Ardus Kaine, *Alinierea* ignora încercarea Marelui Amiral Thrawn de a consolida forțele Imperiale, aşteptând cu grijă să poată organiza propria sa campanie împotriva Noii Republici.

Spre deosebire de alți lorzi războinici, *Alinierea* era extrem de organizată şi bine echipată datorită corporațiilor – companii puternice aliate anterior cu Imperiul. Acum, când una dintre aceste corporații, mai precis *Conglomeratul PowerOn* de pe Cantras Gola, amenința în secret să fugă şi să se alăture Noii Republici, *Alinierea Pentastar* făcea tot posibilul pentru a împiedica acest lucru. Aşadar, *Alinierea* apelase la *Breasla Sclavagiştilor Karazak* pentru a-şi rezolva problema cu Noua Republică.

Cât de ironic, gândi Trentacal, *să fie răpiți copiii ambasadorului de pe Cantras Gola chiar de sclavagiştii săi*. Biletul lăsat în locul lor clarifica situația ambasadorului. Atâta timp cât ambasadorul nu va mai discuta cu Noua Republică, copiii vor rămâne în viață. Întârzierea ar fi fost suficient de lungă pentru ca agenții *Alinierii* să rupă complet legăturile dintre Cantras Gola şi Noua Republică. În cele din urmă, Cantras Gola va rămâne loială *Alinierii Pentastar* şi, în schimb, *Breasla Sclavagiştilor Karazak* va continua să îşi desfăşoare nestingherită operațiunile pe Gabredor III.

Acest tip de aranjament comercial avea şi unele beneficii – Trentacal decisese să păstreze copiii ca plată pentru munca sa. *Alinierea* nu avea nicio părere în această privință; ambasadorul însuşi avea să aibă parte de un accident foarte nefericit şi avea să fie înlocuit în linişte… cu un oficial mai de încredere al *Alinierii*.

Stăpânul sclavilor aruncă o privire în lateral la copiii ambasadorului înlănțuiți de peretele îndepărtat al cabinei şi recunoscu faptul că ar fi nişte adăugiri bune pentru *gospodăria* sa. Totuşi, totul avea prețul său.

Care, se întrebă el, *ar fi prețul pentru păstrarea acestor doi copii?*

Trentacal îi făcu semn sclavei de lângă el şi îi luă cupa de vin din mâinile delicate. Palmele lui groase îi mângâiară obrazul lipsit de expresie. Fata fusese mută încă din copilărie. Fusese printre primii sclavi pe care îi păstrase pentru el. Îşi puse degetele sub bărbia ei şi îi întoarse capul astfel încât ea să-i poată vedea pe copiii speriați.

— În curând vei avea şi alții pe care să-i instruieşti în arta de a avea grijă de

mine.

Umbra făcu un pas înainte, abia perceptibilă în întunericul cabinei private a lui Trentacal. Trentacal îşi privi garda de corp şi confidentul, un defel, cum stătea în fața hublourilor cabinei. Corpul gros al lui Vex era complet acoperit de straturi de blană neagră ondulată care absorbeau toată lumina din jur. În mâna dreaptă ținea un comunicator aproape de o ureche atentă, capul clătinându-se uşor în timp ce asculta ceea ce părea a fi puțin mai mult decât statică. În afara hublourilor se ascundea jungla încâlcită a lui Gabredor III şi luminişul din jur care constituia tabăra de pregătire. Turnuri de supraveghere înarmate cu blastere grele cu repetiție se înălțau de pe solul junglei. De o parte şi de alta a cargobotului masiv, sclavii erau conduşi în navă sub supravegherea huliganilor Karazak. *Este o operațiune fabulos de eficientă*, se asigură Trentacal. La urma urmei, era a lui.

— Ce este, Vex?

Defelul era responsabil nu numai de securitatea stăpânului său, ci şi de întreaga operațiune a sclavilor de pe Gabredor. Când era chemat în apărarea stăpânului său, foarte puțini supraviețuiau ca să povestească despre furia lui. Trentacal nu se supăra nici pe frica care înconjura reputația înfricoşătoare a speciei sale.

Vex opri comunicatorul şi se întoarse uşor, neplăcându-i să se uite prea mult la balta de lumină care îl scălda pe stăpânul său.

— Una dintre patrulele Z-95 a reperat epava unui cargobot uşor la o oarecare distanță de aici. Nava a venit rapid jos, folosind un fel de contramăsuri pentru a eluda senzorii de rază lungă şi patrulele noastre. Oricine ar fi fost, se pare că nu doreau să fie băgați în seamă.

— A fost o navă din Noua Republică? întrebă Trentacal precaut, brusc alert.

Fantele ochilor *Umbrei* se îngustară în timp ce explica.

— Nu prea cred. Nu ar risca să ajungă atât de adânc în teritoriul *Alinierii.* Asta ar putea însemna un război total între ei. Noua Republică nu este dispusă să rişte aşa ceva. Singura cale de a afla este să interogăm supraviețuitorii. Dar principala capsulă de salvare de pe navă nu a fost găsită în epavă. Urmăritorii mei încă o caută.

Trentacal trânti un pumn cărnos pe cotiera fotoliului său somptuos. Servitoarea sări înapoi îngrozită.

— Atunci trebuie să fie *Alinierea.* Ne-au trădat!

Capul negru se clătină încet.

— Nu cred că este *Alinierea Pentastar*, stăpâne Trentacal. Resursele lor sunt vaste. Ei nu au nevoie de echipe mici de atac. Dacă ar vrea, ar putea ataca cu un crucişător din clasa *Executor* sau ceva similar.

— Atunci cine?

Ochii lui Vex alunecară spre peretele îndepărtat, la cele două siluete înlănțuite în tăcere acolo. Stăpânul de sclavi inspiră brusc, înțelegând imediat. Oricine ar fi fost aceşti intruşi, veneau după ei.

— Vex, cred că ar trebui să activezi perimetrul de securitate.

— A fost deja făcut, stăpâne.

* * *

— Dă-l jos de pe mine!

Lex Kempo, *mercenarul mercenarilor*, se văita ca un vițel *bantha* în timp ce trăgea

de creatura vâscoasă care îi căzuse pe cap. Brixie făcea tot posibilul să o smulgă cu vibrocuțitul ei. Sully Tigereye doar îi privea. Dacă situația ar fi fost diferită, ar fi putut fi amuzat.

— Dă-l jos de pe el, Brixie.

Trunskul scoase un vibro-topor de luptă din hamul său de arme.

— Încerc!

— Acum putem merge acasă? mormăi Hugo în timp ce stătea pe un buştean mort, obosit şi agitat.

— Îmi pare rău că te plictisim! răbufni Kempo.

Ținea creatura de ambele mâini şi o smulgea cu forța când micuța bestie scoase un apendice coadă şi îi stropi în față un jet de pulbere. Tuşind şi strănutând necontrolat, Kempo o lovi pe Brixie, trimițând-o în tufişuri. Cutter râse.

Tigereye înjură, răbdarea lui fiind epuizată.

— Asta e tot. Ora de exobiologie s-a terminat!

Tigereye apucă chestia de coada acum întinsă şi o lovi. Vibro-toporul îndepărtă apendicele care se agita. Un lichid verzui țâşni peste toată lumea. Creatura căzu de pe capul lui Kempo şi muri la picioarele lor.

Uitând de umilință, Brixie îşi deschise imediat trusa medicală şi examină capul cercetaşului morocănos în căutarea unor urme de înțepături sau alte lacerații care să indice o muşcătură. Folosi apoi un jet de apă pentru a-i curăța fața. Un test rapid al sângelui creaturii arătă că nu era periculos. Din păcate, nu prea mai putea face nimic pentru moralul lor scăzut. Se târau prin junglă de aproape o zi.

Temperamentele erau la fel de sensibile precum cronometrele grenadelor.

— Mă simt ca un droid cu o grămadă de receptori dereglați şi un servo care scârțâie rău. Mulțumesc, puştoaico. Kempo îşi şterse fața cu cârpa umedă pe care i-o dăduse Brixie. Ce a fost chestia aia?

Tigereye se gândi o clipă.

— Nu ştiu, dar ai noroc că nu era otrăvitor. Îți sugerez ca data viitoare când auzi un zgomot, să te uiți în sus şi în jur.

Kempo tăcu în timp ce îşi pipăia compătimitor vânătaia care îi creştea pe frunte.

Cutter continua să chicotească.

Tigereye îşi îndreptă furia asupra expertului în demolări, care stătea ghemuit.

— Nu-mi amintesc să fi dat vreun ordin pentru o pauză de odihnă, Hugo.

— Păi, păreați atât de ocupați să vă prostiți cu chestia aia încât nu am vrut să vă deranjez.

— Timpul e scurt. Mergi înainte. Vreau să cercetezi şi să te asiguri că nu ne mai aşteaptă şi alte surprize.

Inginerul cu părul sălbatic arătă spre sine, surprins.

— Vrei ca eu să... cercetez? Sully, ştii că eu nu cercetez. Eu distrug lucrurile prefăcându-le în bucăți mici. Toată lumea din unitate spune că nu sunt bun ca cercetaş.

— Consider-o o lecție de viață valoroasă. Brixie trebuie să termine de verificat cu Kempo, iar cineva trebuie să aibă grijă de ea.

Hugo se ridică furios în picioare, încărcăturile încă zăngănind în geanta sa de camuflaj. Apoi scoase un pistol blaster din toc.

— Bine, dar cine va avea grijă de mine?

— Gata cu plânsetele. Pleacă!

Hugo dispăru peste buşteanul mort pe care stătuse, încă plângându-se tare în timp ce pleca. Tigereye îşi scutură obosit capul grizonat. Scoţând mapa, verifică coordonatele lor actuale faţă de locul probabil al tabărei de sclavi. Ar trebui să ajungă în curând la perimetrul lor de securitate. Ridică momentan privirea şi o văzu pe Brixie tamponând capul lui Kempo cu un unguent medicamentos. Se uita şi ea la el.

— Probleme?

— Nu, doar mă întrebam, ezită ea să spună. Adică, toată lumea petrece atât de mult timp certându-se şi insultându-se. Tu nu te comporți exact ca ceea ce am văzut eu. Ştii tu... ca profesioniştii.

Se opri, crezând că îi insultase cumva. Acum fu rândul lui Kempo să râdă. Chiar şi Tigereye, în mod surprinzător, nu se simți ofensat.

— Te-ai uitat la prea multe holofilme de divertisment, Brixie. Nu toți ne prefacem că suntem maeştri mercenari precum Kempo.

— Cine se preface? îl întrerupse Kempo, clătinându-şi ochii. Nu lăsa ca *certurile* noastre să te păcălească, puştoaico. Ne cunoaştem de mult timp. Destul de mult încât să ne urâm de moarte şi să fim totuşi cei mai buni prieteni.

— Hugo e cel mai bun prieten al tău? Brixie părea confuză. Dar voi nu vă purtați ca cei mai buni prieteni.

Tigereye îşi strânse buzele.

— Toată lumea din această companie, toată lumea din *Lunile Roşii* adică, vine cu o poveste. Părinții tăi, de exemplu. Nu-ți place cum îi tratează *Alinierea*, nu-i aşa?

— Părinții mei au fost luați amândoi din clinica lor şi forțați să lucreze pentru armata *Alinierii* ca şi chirurgi de luptă. E aproape ca şi cum ar fi fost închişi. Îi vreau înapoi.

— Părinții lui Hugo erau nobili Imperiali. El a trăit într-o lume corporatistă în timpul domniei Împăratului. Părinții lui au încercat totul pentru a-l ține sub control, inclusiv să-l închidă. Eu chiar am fost tratat ca un animal odată. Ştiu cum e să fii în cuşcă. Când treci prin viața asta, uneori ai nevoie de cineva care să te țină în frâu. Hugo are grijă de mine aşa cum şi eu am grijă de el.

Kempo se ridică în picioare şi îi înmână balsamul înapoi.

— Ține minte, puştoaico, prima regulă a soldatului este să nu laşi aparențele să te păcălească. Tigereye nu ne-a ales pentru această echipă doar datorită vocilor noastre de cântăreți. Tigereye are mai multă experiență de luptă în gheara lui dreaptă decât majoritatea generalilor Imperiali. Hugo poate face un AT-ST să danseze şi să explodeze doar cu o cheie şi un detonator termic. Treaba mea este să mă asigur că supraviețuim ca să ne putem lăuda cu această mică poveste. Iar în cazul în care ne prăbuşim, *Lady Brix*, treaba ta este să pui bucățelele la loc, astfel încât eu să-mi pot încasa onorariul de final.

Brixie se simți complet stânjenită. Ceea ce ea confundase cu ostilitatea deschisă dintre cei trei veterani era de fapt modul lor de a face față unei alte situații imposibile.

Capul lui Hugo Cutter apăru brusc peste buştean.

— Scuzați-mă. Nu vreau să vă întrerup discuția despre mine, dar cred că am găsit ceva.

* * *

De la distanță, catargul senzorului apărea ca o bilă metalică cromată montată

pe un stâlp puțin mai înalt decât vegetația din jur. Altele la fel ca acesta se ridicau la aproximativ 20 de metri de fiecare parte. Ei se poziționară la aproape 30 de metri distanță de gardul senzorial cu aspect distinct.

— Se pare că le-am găsit perimetrul, mormăi Kempo încet către Tigereye, nefiind nerăbdător să declanşeze vreun posibil captator acustic.

În spatele lor, Cutter şi Brixie aşteptau nerăbdători.

— Sau ne-am împiedicat deja de o linie îngropată a perimetrului exterior.

Tigereye îşi verifică propriile instrumente de detecție. În ciuda îngrijorării sale, posibilitatea unei bariere exterioare era puțin probabilă aici. Umiditatea omniprezentă şi formele de viață locale ar fi făcut ravagii cu aproape orice obiect metalic sau circuit complex îngropat în humus. Aruncă o privire înapoi.

— În regulă, Hugo, e rândul tău.

Cutter îşi scoase jacheta de serviciu şi aruncă pe ea conținutul sacului său de trucuri. Încărcături, datapaduri rupte, grenade anti-vehicul, piese de droizi şi bucăți de plăci electronice şi cipuri se împrăştiară peste tot.

Kempo privi ciudatul sortiment cu un oarecare dispreț.

— Ai la tine destule vechituri cât să aprovizionezi *Automatonul Industrial*.

— Scuteşte-mă, replică Cutter punându-se pe treabă.

Brixie urmărea cu interes întregul proces, în timp ce Kempo şi Tigereye ocupau poziții de santinelă în apropiere. Fără să-şi dea seama că fusese recrutată pentru a-l ajuta, Cutter îi cerea unelte din trusa tehnică şi piese din grămada de resturi. În câteva minute, un conglomerat cu adevărat ciudat de plăci de senzori, cipuri de droizi sondă, scanere şi bruiaje de comunicații prindea formă.

— O să meargă? întrebă ea.

Cutter îşi luă un moment pentru a se aşeza şi a-şi admira creația cu un mic sentiment de satisfacție.

— Mi-au interzis accesul la *Academia Imperială de Inginerie*. Au râs de mine. Ei bine, ți se pare că asta e opera unui nebun?

Brixie se uită fix la dispozitiv. Cutter îşi ridică privirea spre ea, poate simțind gândurile care-i treceau prin minte. Un mic zâmbet strâmb i se formă pe buze.

— Nu te obosi să răspunzi la asta.

Un zgomot puternic din tufişurile din apropiere îi surprinse pe toți, făcându-i să tacă. Kempo mârâi spre ei:

— Stați jos. Cineva tocmai a declanşat una dintre *soneriile de la uşa mea*.

Tigereye scoase un set de macrobinocluri. Păstrându-şi privirea pe poteca de pe care tocmai veniseră, aşteptă câteva momente lungi. Văzu o mişcare scurtă şi focaliză. Prin vizor, văzu un cap solzos adulmecând pământul. Mişcând încet binoclul, văzu în cele din urmă şi călărețul care purta un costum de camuflaj pentru a se integra în decorul junglei. Călărețul strângea în mâna liberă o lance lungă de forță în timp ce examina *soneria* lui Kempo, o ramură de copac legată pe potecă cu o sfoară subțire.

— Ce este? şopti Kempo.

— Arată ca un urmăritor. Călăreşte un fel de reptoid cu două picioare.

Kempo folosi ținta de ochire de pe puşca sa de trupe de şoc pentru a-l căuta pe noul venit.

— Îl văd acum. S-ar putea să mai fie unul prin apropiere, şopti el.

— Încă unul nu va face nicio diferență. E nevoie doar de un raport ca să ne cadă în cap toată tabăra de sclavi.

— Şansele astea sunt destul de bune pentru mine.

Kempo desfăcu teaca de pe spate şi îi înmână lui Brixie un vibrocuțit foarte ascuțit, cu lama şi marginile înnegrite pentru serviciul militar. Ea luă îndoielnică arma în mâini.

— Pentru ce e asta?

— Trebuie să-mi păzeşti spatele, de data asta. M-am săturat de târâtul ăsta prin noroi. Kempo începu să alerge spre copaci. Voi dați jos gardul. Eu mă ocup de băieții răi!

— Kempo! Eu nu... Tigereye mârâi la el în momentul în care cercetaşul dispăru. Brixie şi Cutter se uitară la el pentru îndrumare. Nu stați degeaba! Hugo, dezarmează gardul. Brixie, acoperă-l!

Imediat ce spuse asta, dispăru şi el prin vegetația deasă.

* * *

Kempo căzu într-un genunchi când țâşni printre copaci, speriindu-i pe urmăritor şi pe animalul său. Apoi trase cu puşca blaster de la mică distanță, dar rată călărețul.

Călărețul îmboldi reptoidul dresat şi atacă. Creatura muşcă aerul chiar lângă capul lui, apoi încercă să-l sfâşie cu ghearele de la picioare. Kempo ripostă, setul său furat de armură de cercetaş Imperial suportând cea mai mare parte din atacul bestiei, care îl aruncă pe spate. Impactul îi smulse puşca blaster din mâini.

Stând deasupra lui, urmăritorul îşi ridică sulița de forță pentru a lovi. O rachetă urlătoare, acoperită de blană, izbucni dintre copaci, abătând atenția urmăritorului.

Sully Tigereye se izbi atât de urmăritor, cât şi de bestie, vibro-toporul său legănându-se şi lovind pielea groasă a creaturii. Reptoidul țipă din cauza rănii şi o luă la fugă, luându-şi cu reticență călărețul după el. Acum că urmăritorul era cu spatele la ei, Kempo îşi luă arma căzută şi trase. O salvă de energie îl lovi pe urmăritor drept în spate, omorându-l înainte să atingă pământul. Reptoidul rănit, acum fără călăreț, continuă să se avânte zgomotos prin frunziş.

Tigereye îşi flutură vibro-toporul spre Kempo.

— Ar fi trebuit să las chestia aia să muşte din tine, măcar ca să-ți dau o lecție.

— Mă descurcam foarte bine înainte să apari tu.

— Lasă-mă să ghicesc – îl aveai exact unde voiai, pufni Trunskul în timp ce-şi trăgea răsuflarea. Verifică-i cadavrul. Dacă suntem norocoşi, n-a avut ocazia să raporteze.

— Nu suntem niciodată atât de norocoşi, replică Kempo în timp ce se îndrepta spre cadavrul urmăritorului mort.

* * *

Hugo se ridică în picioare, ridicând aparatul. Brixie se uita cu îndoială la el şi la invenția lui spontană. Apoi el începu să se îndrepte încet spre catargul senzorului, umblând la întrerupătoarele care activau părțile unite. Se opri brusc în loc.

— Ce s-a întâmplat? îi şopti Brixie pe jumătate, încercând să-l supravegheze pe el şi împrejurimile lor în acelaşi timp.

— Este ceva legat de acest tip de catarg senzorial.

Mai făcu un pas. Un vuiet veni de la cuplajul de alimentare al datapadului.

Dispozitivul nu era obişnuit să facă faţă cerinţelor de putere ale celorlalte componente. Stâlpul înalt de doi metri şi jumătate se ridica deasupra capului său în timp ce se apropia încet. O expresie de recunoaştere îl cuprinse pe Cutter. Se opri în loc, făcând ajustări rapide la componentele din mâinile sale.

— Acum îmi amintesc!

— Ce îţi aminteşti? scuipă Brixie.

Un bip intens veni dinspre aparatul lui Hugo. În faţa ochilor lui Brixie, un model alternativ de lumină începu să se defazeze din catargul senzorului. Ea tresări când solul solid din faţa picioarelor lor se evaporă brusc, expunând un şanţ capcană de mărimea unui speeder de marfă. Pe fundul gropii excavate se aflau explozivi şi mine.

Hugo rânji.

— O capcană holografică. Foarte şireată. Foarte scumpă. Negustorii ăştia de sclavi au o securitate mai bună decât am crezut. Ai văzut cum am setat emiţătorul multifazic pentru a dezactiva holograma?

Brixie îl privea pe Hugo atât de atent, încât aproape că nu auzi zgomotul frunzelor moarte şi al tufişurilor strivite în spatele ei. Se întoarse, cu vibrocuţitul lui Kempo în mâini. Un al doilea urmăritor şi reptoidul său se uitau la ea ca nişte prădători pe cale să se năpustească. Un bubuit ameninţător răsună în gâtul bestiei cu dinţi ascuţiţi, în timp ce urmăritorul îşi îndreptă vârful lăncii de forţă spre gâtul lui Brixie.

— Ăă, Hugo? înghiţi ea în sec.

* * *

Sunetul unui ţipăt de femeie tăie aerul din junglă precum tăişul vibro-toporului lustruit al lui Sully Tigereye. Trunskul plonjă prin junglă, înapoi spre perimetrul senzorilor.

Tigereye năvăli în luminiş la timp pentru a-l vedea pe Lex Kempo coborând din copaci şi căzând peste urmăritor. Reptoidul se zvârcoli sub ei în timp ce cercetaşul plesni un organism cu aspect familiar pe capul urmăritorului. Urmăritorul, cu ochii complet acoperiţi de creatura ca o peliculă, îl doborî pe Kempo în timp ce învârtea sălbatic lancea de forţă. Întreaga scenă părea complet ridicolă până când urmăritorul orbit îmbolbi reptoidul înainte. O împuşcătură din blasterul greu al lui Tigereye doborî urmăritorul, dar creatura tot atacă şi trecu peste Brixie care ţipă.

— Brixie! urlă Tigereye, sărind în faţă.

Bestia deveni brusc tăcută şi se rostogoli departe de fata speriată într-o grămadă – vibrocuţitul lui Kempo era îngropat până la mâner în pieptul ei solzos. Fata părea mai mult îngrozită decât rănită când Tigereye alergă spre ea.

— Eşti bine?

Ea înghiţi o dată şi se luptă să-şi ţină frica sub control.

— Da... da, sunt bine.

Chiar şi Cutter era uimit în timp ce se uita la creanga de copac de unde sărise Kempo.

— Şi eu care credeam că *eu* sunt nebun, mormăi el.

Kempo se ridicase în picioare. Brixie îl privi o vreme, încercând să se gândească la o modalitate de a-i mulţumi fără să pară meschină. Ridicând din umeri pentru incident, cercetaşul îi întoarse spatele şi îşi recuperă vibrocuţitul. Apoi se îndreptă spre trupul urmăritorului căzut, închizându-şi comunicatorul. Expirând puternic, Brixie îşi

strânse trusa medicală şi echipamentul, nedorind să mai privească scena.

Între timp, Cutter şi Tigereye îşi îndreptară atenția spre catargul senzorial dezarmat şi spre capcana expusă.

— Putem să o ocolim?

Tigereye îşi schimbase vibro-toporul cu localizatorul cu hartă. Cutter îşi ridică triumfător dispozitivul.

— Nicio problemă. Probabil că sclavagiştii ăia se scarpină în cap, întrebându-se cum am reuşit.

— Dacă vor rămâne aici suficient de mult timp să se întrebe, interveni Tigereye. Avem o singură şansă. Vânătorii de sclavi Karazak nu sunt proşti. Odată ce îşi vor da seama că le-am ocolit perimetrul, probabil că îşi vor lăsa în urmă mercenarii pentru a ne elimina în timp ce ei vor sări de pe planetă cu obiectele lor de valoare – inclusiv copiii.

— Sully. Brixie îşi aruncă un pachet medical pe umăr. Înainte să mergem mai departe, trebuie să ştiu cine sunt aceşti copii. Măcar poți să ne spui de ce viețile lor sunt mai importante decât ale noastre.

— Fata are dreptate, adăugă Kempo în timp ce învelea vibrocuțitul în suportul său. Sar deliberat din copaci pentru puii ăştia. Ne datorezi asta.

Tigereye suspină.

— Sunt copiii ambasadorului de pe Cantras Gola.

— Cantras Gola este o lume corporatistă. Brixie se trezi că se enervează. O lume a *Alinierii*. Ce e atât de important în asta?

— Totul, o reduse la tăcere Tigereye. Kempo are dreptate, Brixie. Noi suntem soldați. Nu punem întrebări. Noi furnizăm răspunsuri. Cu o întreagă lume corporatistă pe cale să treacă de partea Noii Republici, iar cu Noua Republică incapabilă să se confrunte deschis cu *Alinierea Pentastar*, ai nevoie de altcineva care să ducă bătălia. Noi suntem acel *altcineva*.

— Dar am crezut că motivul pentru care *Lunile Roşii* s-au despărțit de Noua Republică a fost că aceasta nu făcea suficient. Acum noi luptăm pentru ei!

— Să ajutăm Noua Republică să câştige Cantras Gola ajută pe toată lumea. Ne place sau nu, întoarcerea acestor copii în viață la ambasadorul de pe Cantras Gola este crucială. Trebuie să luăm nava sclavagiştilor înainte să ne scape. Este singura cale de a-i salva pe acei copii şi de a pleca de pe planetă. Acum mai sunt întrebări din partea voastră?

Cei patru se uitară unul la celălalt, mirosul slab de ozon de la focurile de armă fiind încă prezent în aerul din jurul lor.

— Presupun că e prea târziu pentru a cere un transfer? remarcă Kempo.

* * *

Cu cât aştepta mai mult, cu atât Greezim Trentacal se plimba mai nervos prin cabina de lux de la bordul *Amantei lui Atron*. Urmăritorii trimişi să investigheze dispariția capsulei de salvare a cargobotului prăbuşit nu mai raportaseră de câteva ore. Nava misterioasă prăbuşită era mai mult decât anticipase chiar şi Vex.

— Trebuie să fie soldați. Sau mai rău. Mercenari.

Tresări la acel gând. Stimulentul creditelor şi al averii personale care împingeau ființele să înrobească alte ființe le împingeau şi să lupte pentru cauze prosteşti.

— Ei bine?

Se uită la Vex, care stătea ca o statuie întunecată lângă hublourile camerei. Acesta coborî comunicatorul de la ureche.

— Echipa de urmărire încă nu răspunde. În plus, unul dintre senzorii de perimetru pare să funcţioneze defectuos, deşi încă nu ştiu de ce.

— Sunt aici! Trentacal îşi puse o mână la gură, complet alarmat acum. Pe Lorzii lui Atron! Sunt deja aici! Daţi ordinul de plecare. Imediat!

— Aşa cum am subliniat mai devreme, vorbi defelul încet, dar ferm, încă nu am încărcat ultimul transport de sclavi. Făcu un gest către clădirea mare prefabricată care servea drept adăpost temporar pentru noii sosiţi. Trebuie să fie etichetaţi şi supuşi unei scanări medicale. Mulţi sclavi din acest transport urmează să fie vânduţi Huttilor. Ştii cât de nemulţumiţi devin Huttii când le sunt trimise mărfuri de calitate inferioară.

— Îi poţi scana medical după ce au fost încărcaţi. Fă cum îţi ordon!

Expresia lui Vex nu se schimbă. Doar se înclină uşor.

— Voi da ordinul personal, stăpâne. Vom pleca imediat.

Trentacal ieşi în grabă din cabină spre propriul său dormitor. *Umbra* se uită la copiii ambasadorului, încă înlănţuiţi de peretele cabinei. Ei se uitară la el cu expresii încărcate de teamă şi dezgust. Fata, cu câţiva ani mai mare decât fratele ei, încerca să îl protejeze de privirea pătrunzătoare şi îngrozitoare a lui Vex.

Dintr-o dată, *Umbra* dispăru. Fata clipi, neştiind dacă să-şi creadă sau nu ochilor. Ea nu-şi imaginase dispariţia. Brusc, zăvoarele uşii cabinei se închiseră, blocându-i din nou în întuneric. Fratele ei scânci, iar ea îl strânse puţin mai tare, întrebându-se în tăcere ce se va întâmpla cu ei.

Ceva îi atinse umărul. Fata icni puternic, doar atât cât să i se prindă o mână peste gură. Recunoscu expresia dureroasă a sclavei preferate a lui Trentacal. De cât timp se ascunsese aici, aşteptând ca Vex să plece? Sclava apăsă o cheie în mâna ei şi făcu un gest cu degetul spre buze. Înainte să poată spune un cuvânt de mulţumire, uşa camerei private a lui Trentacal fu brusc împinsă într-o parte, silueta voluminoasă a stăpânului de sclavi umplând uşa. Faţa lui era ascunsă în umbră.

— Ce se întâmplă aici?

* * *

Întinzându-se în frunziş în faţa echipei de asalt, Kempo îndreptă macrobinoclul spre luminişul din jungla din faţa lui.

— Ce vezi? şopti Brixie lângă el.

Tabăra sclavagiştilor era formată din mai multe turnuri de supraveghere, câteva clădiri prefabricate şi o platformă de aterizare momentan liberă pentru un vehicul de mărimea unei navete cu două locuri. În mijlocul taberei, humusul greu al junglei fusese aplatizat pentru a oferi spaţiu transportorului mare de marfă aflat acolo. Fiinţe de toate originile erau urcate în grabă în navă, ceea ce nu era un semn bun.

Kempo mesteca încet o bucăţică de baton proteic de supravieţuire în timp ce continua să observe tabăra prin binoclu.

— Se pare că suntem depăşiţi şapte la unu. Sunt patru turnuri de supraveghere înarmate cu tunuri blaster: două aproape de noi, două dincolo de cargobot. Tabăra e plină de tâlhari. Vezi buncărul ăla de lângă navă? Pare a fi centrul lor de comandă. Toţi senzorii, comunicaţiile şi controalele defensive sunt probabil adăpostite acolo.

— Alea sunt trape, pe lateral?

Kempo se încruntă în timp ce privea prin binoclu.

— Ai ochi de laser, puştoaico. Acelea sunt cu siguranță orificii pentru arme. Nu contează, buncărul ăla ar putea fi la fel de bine la o jumătate de an lumină distanță. Vom fi doborâți înainte să ajungem la cargobot.

— Nu şi dacă îi pot ține ocupați, murmură vocea lui Cutter în spatele lor.

Kempo şi Brixie se uitară la unison la Cutter şi la sacul său de trucuri magice. În mâini avea unul dintre explozibilii *Mesonics* focalizați, ciudat de concavi, de genul celor folosiți la demolarea structurilor. Ghemuit lângă Hugo, Sully Tigereye făcu un gest cu mâna, cu degetele larg desfăcute pe care le transformă într-un pumn. Kempo pufni în derizoriu, dar dădu totuşi din cap în semn de aprobare

Confuză, Brixie îl împunse pe Kempo.

— Nu sunt familiarizată cu acest semn de mână, îi şopti ea. Ce înseamnă?

Cercetaşul zâmbi sumbru în timp ce dezactiva siguranța lansatorului de grenade montat pe puşca lui blaster de soldat din trupele de şoc.

— Înseamnă că trebuie să ai grijă de capul tău frumos. Suntem pe cale să facem ceva zgomot.

* * *

Sclava se năpusti asupra lui Trentacal, cu un obiect metalic subțire în mâini. În ciuda mărimii sale, stăpânul sclavilor se putea mişca rapid dacă dorea. În câteva secunde, imobiliză brațele fetei. Ea se strădui în tăcere împotriva strânsorii lui, încercând să-i muşte mâinile. Trentacal o ținu suficient de mult pentru ca să apese pe apelul de urgență. *Umbra* şi câteva gărzi înarmate apărură în câteva clipe, exact când Trentacal o împinse pe sclavă cu brutalitate pe podeaua cabinei.

— Proştilor! Voi toți! Trebuia să mă protejați! Apoi ridică cuțitul pe care îl luase şi îl îndreptă spre sclavă. Vreau să o vaporizați pe insolenta asta şi să ne scoateți de aici! Şi rugați-vă ca următoarea mea dorință să nu fie capetele voastre pe un platou!

Gărzile îşi scoaseră armele, țintindu-le spre sclavă. Fiica ambasadorului strigă tare, încercând să-şi protejeze fratele de scena crudă.

O explozie înăbuşită zgudui uriaşul transportor. Ochii lui Trentacal se umflară de o surpriză mută când văzu cum două dintre turnurile de pază se răsturnau şi se prăbuşeau la unison perfect.

* * *

Kempo şi Brixie ajunseră doar până la platforma de aterizare improvizată pentru naveta cu două locuri când boturile mai multor tunuri blaster uriaşe apărură din fantele buncărului de comandă. Armele grele lansară o cortină de foc, blocându-i acolo.

— Stați nemişcați!

Brixie încă încerca să aplice un bandaj medical pe piciorul drept ars al lui Kempo. Cercetaşul fusese în mod neaşteptat prima țintă a atacului cu blastere grele.

— Uită-te la mărimea acelor arme! Kempo îşi plescăi limba într-o manieră țâfnoasă. Probabil că le-au smuls de pe vreo navă capitală.

— Cui îi pasă! Îi poți vedea pe Hugo şi Sully?

Kempo îşi vârî uşor capul pe după colț şi împuşcă un gardian în corp,

doborându-l instantaneu. Apoi zări cunoscuta coamă de păr răvăşit a lui Cutter în timp ce se ascundea de focul care venea dinspre buncărul de comandă. Structurile prefabricate în spatele cărora se ascundea nu aveau să reziste prea mult.

— Hugo e prins lângă clădirile alea. Bătu de două ori în comunicator, dar nu primi niciun răspuns. Apoi clătină din cap. Nu-l pot prinde pe Sully, dar cred c-a ajuns la cargobot.

Când Kempo se uită din nou pe după colț, armele buncărului îl vizau din nou pe Cutter. Razele de energie plouau peste tot asupra expertului în demolări, arzând bucăți uriaşe din structurile prefabricate. Kempo strigă peste zgomot înapoi la Brixie.

— Hugo va fi o mică grămadă fumegândă de nimic dacă nu facem ceva să le închidem gura acelor arme!

Surprinsă de cuvintele lui, ea se uită la buncărul de comandă inexpugnabil.

— Dar n-ar trebui să mergem după cargobot? Aia e calea noastră de plecare!

— Să las coechipierii în urmă nu face parte din fişa postului meu.

Kempo făcu un pas înapoi şi lovi ceva. Nişa în care se ascundeau servea drept magazie pentru platforma de aterizare. Dispăru pentru o clipă înăuntru şi se întoarse cu un cărucior anti-gravitațional şi o jumătate de duzină de cilindri mari cu etichete de avertizare proeminente lipite pe ei.

— Cred că e timpul să le adresăm prietenilor noştri sclavagişti un călduros salut din partea *Lunilor Roşii.*

* * *

Doi gardieni înarmați cu pistoale paralizante stăteau lângă o rampă secundară de îmbarcare a transportorului de marfă, împingând în navă cât mai multe dintre ființele înrobite. Mulți dintre sclavi, panicați de explozii şi de razele de foc energetic, profitară de ocazie pentru a fugi. Gărzile nu erau în măsură să se împotrivească. Una câte una, celelalte rampe de încărcare se închideau în timp ce nava îşi începea ultimele pregătiri pentru decolare. Un mesaj trecu prin comunicațiile securizate ale gărzilor. Uşurați că se aflau cât mai departe de împuşcături, începură să urce pe rampă. Când unul dintre gardieni se întoarse să-i urmeze pe sclavi înăuntru, observă un sclav fără zgardă de imobilizare. Mârâi către partenerul său în timp ce îl prindea pe Trunsk de braț.

— Hei! Ăstuia au uitat să îi pună o zgardă de durere.

Sully Tigereye se întoarse. Ghearele ascuțite de luptă îl prinseră de bărbie pe gardianul speriat. Cu cealaltă mână, îndreptă un pistol blaster greu spre al doilea gardian şi trase în pistolul paralizant din mâinile lui. Gardianul se întoarse şi fugi.

— Nu vor mai exista gulere de durere. Nu atâta timp cât trăiesc eu. Îl strânse pe primul gardian de ceafă şi îi apropie fața. Acum că am toată atenția ta – unde e şeful vostru?

* * *

Lucrând rapid, Kempo şi Brixie umplură căruciorul cu buteliile de combustibil pe care le găsiseră, precum şi explozibilii şi grenadele pe care le transportau. Salvele de tun din jurul lor cădeau din ce în ce mai aproape.

— Dacă mă gândesc bine, există o mică problemă cu acest plan, mormăi Kempo

cu jumătate de glas.

— Nu avem timp pentru probleme! replică Brixie, tresărind uşor când o bucată din pista de aterizare din apropiere fu spulberată.

— Unul dintre noi va trebui să piloteze chestia asta până la uşa lor.

Amândoi se uitară unul la celălalt, cu ochii îngheţaţi. Pe faţa lui Kempo începu să se formeze un mic zâmbet încordat. Îi luă mâna lui Brixie şi îi sărută palma.

— Nu-ţi face griji, puştoaico, tocmai m-am oferit voluntar.

Cercetaşul urcă pe cărucior şi se poziţionă lângă comenzile de direcţie, încercând să se adăpostească. Apoi îi înmână puşca de trupe de şoc.

— Ţine-i ocupaţi suficient timp cât să mă pot apropia.

Activă comenzile repulsorului căruciorului. Vehiculul înaintă încet în timp ce el îi zâmbea.

— Doar să nu-i laşi să uite de mine, bine?

Ea clătină din cap. Expresia lui avea ceva ce nu mai văzuse până atunci. Erau atât de multe lucruri pe care voia să le afle despre el şi nu mai avea timp.

Când carul anti-gravitaţional plecă, Brixie luă poziţie pe o parte a platformei de aterizare, apoi deschise focul cu lansatorul de grenade al puştii, scuipând explozibili de şoc în învelişul exterior întărit al buncărului de comandă – cu puţin folos.

Căruciorul zigzagă prin luminiş. Timp de o eternitate, armele blaster ale buncărului încercară neîndemânatice să îl urmeze, ratându-l de puţin. În momentul în care vehiculul ajunse la buncăr, Brixie îl văzu pe cercetaş cronometrându-şi saltul – doar pentru a se împiedica de balustrada laterală a carului. Cu piciorul prins, fu târât în continuare până când...

În secunda următoare, se uita în sus la lumina slabă a cerului de seară. Unda de şoc o făcuse pe Brixie să cadă pe spate. Se ridică din nou pe picioare, clătinându-se. Acolo unde fusese un buncăr de comandă, acum nu mai erau decât rămăşiţele distruse ale unei fundaţii de permacretă. Chiar şi părţile laterale ale transportului de marfă fuseseră pârjolite de explozie. Sclavii fugeau sălbatic în toate direcţiile.

Se duse la marginea inimii focului, protejându-şi faţa în timp ce căuta o formă cunoscută care să apară clătinându-se. Kempo trebuia să apară. Aşa se terminau întotdeauna holofilmele. Eroul ieşea întotdeauna. Dar nu o făcu nimeni.

Hugo o apucă de braţ şi începu să o tragă spre navă.

— Nu! ţipă ea la el. Nu vom lăsa un coechipier în urmă! Nu putem!

El trebui să o tragă departe de infern.

* * *

Explozia fu atât de mare încât zgudui violent transportul de marfă pe picioarele sale de aterizare. Calea de acces a punţii de transport se deschise. Tigereye îl împinse pe paznic în câţiva dintre membrii echipajului care stăteau acolo. Câţiva întinseră mâna după arme, dar nu fură suficient de rapizi. Razele de energie ricoşară pe punte.

Când se termină, Tigereye flutură pistolul blaster spre supravieţuitori.

— Toată lumea în capsula de salvare! Acum!

Intrară în capsula de salvare de pe punte. Tigereye sigilă trapa în spatele lor, blocându-i înăuntru. După ce securiză puntea, apăsă pe comunicator.

Nu fu nevoie. Brixie şi Hugo Cutter îşi făcură apariţia la uşa de acces a punţii. Umerii expertului în demolări erau căzuţi. Brixie era abătută, iar lacrimile îi curgeau

pe obraji. Tigereye înțelese imediat. *Kempo. Explozia.*

Cu mâinile strânse în pumni, Tigereye voia să țipe. Voia să rupă puntea în bucăți. Îl apucă pe gardianul pe care îl luase prizonier şi îl izbi de una dintre consolele de control atât de tare încât impactul zgârie panourile. Apoi împinse datapadul în fața ochilor paznicului, iar pe micul ecran apărură imagini cu copiii ambasadorului.

— Nu sunt printre sclavii ținuți jos. Deci, unde sunt?

Gardianul făcu un gest către o altă uşă de pe punte.

— Sunt în cabina stăpânului! Acolo!

Tigereye îi aruncă pistolul blaster greu lui Cutter, în timp ce îşi scotea vibro-toporul.

— Setează armele pe paralizare. Avem nevoie de acei copii în viață.

— Vin şi eu. Brixie făcu un pas înainte, tremurând, încă strângând puşca lui Kempo cu încheieturile albite. Tigereye făcu un gest către gardian.

— Nu. Trebuie să ai grijă de el.

Brixie pivotă şi îl împuşcă pe gardian folosind setarea de paralizare a puştii blaster, de la distanță mică. Gardianul se prăbuşi inconştient.

— Nu pleacă nicăieri, răspunse ea tăios în timp ce introducea două grenade paralizante în lansatorul puştii.

Tigereye şi Cutter se priviră, surprinşi.

Focuri înăbuşite de blaster izbucniră de undeva din spatele uşii, urmate de un țipăt dureros. Tigereye îi făcu semn lui Cutter spre comenzile uşii.

— Deschide-o. Acum!

* * *

Încăperea bine amenajată a stăpânului sclavilor era aproape complet întunecată. Stăpânul sclavilor însuşi era mort, prăbuşit în şezlongul său. Brixie făcu imediat un pas spre tânăra fată şi fratele ei încă înlănțuiți de perete, dar Tigereye o reținu.

Din felul în care se ghemuiau în tăcere, îşi dădea seama că ceva nu era în regulă.

— Mai este cineva aici, şopti Tigereye.

— Aşa este, declară o voce din întuneric.

Ghemuindu-se, mercenarii se separară în timp ce intrau în cabină. Trecând pe lângă şezlong, piciorul lui Brixie zgârie ceva moale. Inspiră brusc când văzu gâtul sfâşiat al unei sclave moarte, întinsă pe podea, cu un blaster încă ținut în mâinile mici.

Gărzile stăpânului sclavului zăceau moarte în apropiere.

— A văzut o oportunitate de evadare, explică vocea cu subiect şi predicat. A trebuit să o conving de contrariu. Uitați-vă bine, mercenarilor. Soarta voastră va fi la fel ca a ei.

O siluetă se năpusti asupra lui Cutter, făcându-l să se prăbuşească pe podea. În doar câteva clipe, silueta apăru din nou, cu ghearele înfipte adânc în vesta de protecție a lui Brixie. Ființa o împinse în perete, lăsând-o fără simțuri. Puşca de trupe de şoc se prăbuşi pe podea.

Ținându-şi capul şi partea rănită, auzi mai multe sunete de lupte. Încercând să se concentreze, îl văzu pe atacator în lumina slabă a hublourilor cabinei pentru doar o clipă. Recunoscu imediat creatura cu blană neagră şi zburlită din timpul pregătirii sale medicale de la universitate. Nu era de mirare că luminile erau stinse!

— E un defel! O *Umbră*!

Tigereye găsi comenzile de iluminare ale cabinei şi le puse la maxim. Sferele luminoase umplură camera de strălucire. Creatura terifiantă țipă în agonie, încercând să îşi protejeze ochii de luminile puternice.

Înconjurat şi orbit, defelul se învârti sălbatic. Brixie ridicase puşca blaster. Hugo Cutter se ridicase din nou în picioare, cu pistolul blaster în mână şi cu fața puternic vânătă. Privirea lui Sully Tigereye se îngustase până la un galben rece şi făcu un pas înainte, cu vibro-toporul în mână.

— Singura soartă de care ar trebui să-ți faci griji... este a ta.

* * *

Cargobotul, încărcat aproape în întregime cu sclavi eliberați, urca încet pe cer deasupra lumii Gabredor III. Jos, pe suprafața întunecată a planetei, tabăra de sclavi distrusă ardea puternic. Tigereye ținuse să lase o mulțime de urme ale *Lunilor Roşii* pentru ca ceilalți să le găsească acolo. Ştiind că au fost vizați, *Sclavagiştii Karazak* vor trebui să caute îndelung un alt loc unde să-şi desfăşoare activitatea. Iar cu copiii ambasadorului în siguranță la bordul navei, *Alinierea Pentastar* pierduse şi ea.

În inima lui Brixie, fusese o victorie deşartă. Încercaseră să cerceteze epava buncărului de comandă, dar focul era pur şi simplu prea puternic.

Se aşezase pe un scaun de pe puntea de transport, rămânând singură în timp ce Tigereye şi Cutter se familiarizau cu comenzile de astronavigație ale navei. În cele din urmă se gândi să-şi scoată casca de pe cap. Cu un oftat obosit, desfăcu curelele şi lăsă casca să cadă pe punte, lângă picioarele ei.

Tigereye se uită la sunet. În timpul antrenamentului, îi fusese greu să îl judece pe Trunsk – să separe reputația de realitate. Aceleaşi mâini cu gheare care îl făcuseră bucățele cu atâta nerăbdare pe defel erau cele care deblocaseră cu plăcere gulerele de durere a zecilor de sclavi.

În sfârşit, îşi dădu seama de ce o alesese pentru această misiune. Existau unele lucruri care nu puteau fi învățate sau pregătite – ele trebuiau experimentate şi simțite. Brixie experimentase camaraderia şi frica, văzuse violența şi moartea care făceau parte din viața mercenarilor. Pentru o scurtă clipă, expresia lui Tigereye se înmuiase. El şi Hugo aveau să jelească în felul lor pierderea prietenului lor de-o viață.

Privirea ei căzu pe ecranele de pe punte. Gabredor III se îndepărta încet. Îşi dorea ca Lex să fie aici, întrebându-se care ar fi fost reacția lui la constatarea ei. Probabil că i-ar fi făcut doar cu ochiul. Apoi văzu pe ecrane rămăşițele taberei de sclavi. Un fior îi străbătu şira spinării – era ceva familiar în legătură cu forma focurilor de acolo.

Vocea lui Kempo îi răsuna în minte. După spusele lui, cercetaşul se stinsese într-adevăr *în plină glorie*. De la sute de kilometri înălțime, explozia care aplatizase buncărul de comandă părea o semilună care strălucea fioros...

O *lună roşie.*

UCIGAŞII DE DRAGONI
By Angela Phillips

Parolă Incorectă – Acces refuzat...

Parolă Incorectă – Acces refuzat...

Parolă Incorectă – Acces refuzat...

— Un nor de fum de la capătul canionului anunța apropierea dragonului.

Veni se apropie de sora sa mai mare în timp ce Vici îşi activa sabia de lumină.

Parolă Incorectă – Acces refuzat...

Parolă Incorectă – Acces refuzat...

— Veni tremură la auzul celor 20 de picioare reptiliene puternice care plonjau spre el în sincronizare mortală. Dar lui Vici nu îi era frică. Deşi avea doar 16 ani, ea ținea strâns în mâini puternica putere a Forței. Dragonul se apropia.

Veep! Acces acordat...

Shannon Voorson lăsă deoparte platforma pentru povestiri şi se întoarse spre monitor.

— În sfârşit, mormăi ea. Acest cod a durat mai mult decât de obicei. Totuşi, reflectă ea, orice cod poate genera un computer, altul îl poate imita. *Prima Lege a Piratării.*

Acum, gândi ea, *să vedem dacă am găsit ceva interesant...*

— Oh, îhh, oftă ea când văzu conținutul fişierului pe care îl accesase: un registru cu şase noi Distrugătoare în curs de finalizare la *Kuat Drive Yards* din apropiere. *Ce nume stupide au*, gândi ea – *Impenetrabilul, Penetratorul, Inflexibilul, Neîmblânzitul, Inexorabilul şi Exterminatorul. Dacă aş da nume Distrugătoarelor, le-aş da nume ca Mâna de Fier, Răpitorul sau Titania.* Totuşi, la ce te aştepți de la oameni cu atât de puțină imaginație încât lasă computerele să le creeze codurile de acces?

Shannon auzi voci printre pereții subțiri şi prefabricați ai camerei sale; cineva intrase în apartament, iar părinții ei îl întâmpinau pe vizitator. Hotărându-se să investigheze, salvă fişierele despre Distrugătoare sub parola *nume stupide* şi închise programul de cod al computerului.

Familia Voorson era de generații tehniciani la *Portul de Mărfuri Kuat.* Cei mai mulți dintre ei îşi petrecuseră întreaga viață la bordul stației – se născuseră în *Centrul de Sănătate* al companiei, fuseseră educați la şcoala companiei, ucenici şi apoi angajați la *Serviciile de Asistență Portuară Kuat.* Se căsătoreau cu colegi de muncă, îşi creşteau familiile în locuințele companiei şi rareori părăseau stația, chiar şi pentru a merge pe planeta Kuat. Nu exista niciun motiv să plece – magazinele companiei de pe stație le ofereau tot ce aveau nevoie, salariul şi beneficiile pentru lucrătorii *Portului de Mărfuri Kuat* erau printre cele mai bune din sistem, iar ei aveau mândria şi satisfacția de a şti că, în calitate de membri ai conglomeratului *Kuat Engineering*, contribuiau la construirea celor mai bune nave din galaxie. Totuşi, din când în când, câte un Voorson privea dincolo de pereții confortabili ai apartamentului de pe stație pentru a vedea ce aveau de oferit restul celor o mie de mii de lumi.

Vărul lui Shannon, Deen, era unul dintre aceşti Voorsoni rătăcitori.

— Deen! țipă ea entuziasmată la vederea tânărului care îl îmbrățişa pe tatăl ei.

Oh, Deen, tu eşti! Eşti în sfârşit aici! Unde ai fost? Ce-ai făcut?

Shannon sări spre oaspete. Verişorul ei se întoarse să o prindă.

— Hei, *Mititico*, mi-a fost dor de tine! Oof! El mormăi, în timp ce încerca să o ridice de pe podea. Ai crescut, *Mititico* – lasă-mă să mă uit la tine! Eşti atât de înaltă acum, iar părul tău este atât de lung – când am plecat, erai un bebeluş, cu împletituri doar până la urechi, iar mătuşa Nell te-a pus să dormi cu o eşarfă pe cap ca să nu ți se ridice drept dimineața!

Nell Voorson aprobă din cap şi zâmbi ironică.

— Acum trebuie să o împiedic să mestece capetele.

— Oh, Deen, spuse Shannon, mi-a fost atât de dor de tine – vino să-mi vezi camera! E cu totul altfel acum, şi am propriul meu computer şi toate cele!

Ea îl trase de mână. Deen îi zâmbi copilei cu indulgență.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, *Mititico*, dar nu crezi că şi părinții tăi vor să vorbească cu mine?

— Oh, du-te cu ea, Deen, spuse Nell. Puteți vorbi în timp ce Johan şi cu mine pregătim cina.

— Nu-mi vine să cred că eşti chiar aici, spuse Shannon, țopăind încontinuu în centrul camerei ei. Au trecut patru ani întregi! Ce ai mai făcut?

— Am ucis dragoni.

Shannon râse.

— Nu, Deen, pe bune!

— Serios! Ei bine, într-un fel. Ajut la uciderea dragonilor artificiali – am lucrat ca tehnician.

Apoi luă loc lângă computerul lui Shannon.

— Unde?

— Oh, în locuri diferite, spuse el. Ochii lui întunecați se plimbară prin cameră. Mai citeşti poveştile alea vechi pe care ți le-a dat bunica? întrebă el când zări platforma de poveşti de pe computerul ei.

— Da, spuse Shannon, chiar dacă mama spune că nu mai sunt de mine, la fel ca păpuşile.

— Nu văd prea multe păpuşi aici, spuse Deen.

— Da. Îmi plac computerele acum. Sunt hacker. Pot pirata orice.

— Orice? întrebă Deen, chicotind.

— Orice. Deci, pentru cine lucrezi? Ce fel de muncă faci? Eşti plătit mult? Repari droizi, nave, sau ce?

— Hei, spuse Deen, câte o întrebare pe rând! Lucrez pentru nişte prieteni pe care mi i-am făcut, imediat după ce am plecat de aici. Sunt prieteni buni. Nu sunt plătit prea mult, dar îmi place ceea ce fac. Cel mai mult lucrez pe nave…

— Ce fel de nave?

— Nave mici, mai ales, dar şi unele mai mari, şi orice altceva pe care prietenii mei au nevoie să-l repare. Trebuie să fiu flexibil.

— Care este cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l repari vreodată?

Deen făcu o pauză.

— Ei bine, spuse el, aruncând o privire spre uşa închisă a dormitorului, acum câteva luni, a trebuit să adaptez nişte speedere aeriene pentru a funcționa la 20 de grade sub zero…

— Şi au funcționat?

— Destul de bine... Asta e *Vici de pe Alderaan*, nu-i aşa? întrebă el, arătând spre platforma cu poveşti de pe computer.

— Da, încă este preferata mea. Vici este atât de curajoasă.

— Cine are Forța nu trebuie să se teamă, murmură Deen.

— Asta îi spune bunicul lui Vici. Spune, întrebă Shannon, ai avut ocazia să vizitezi Alderaanul? Înainte să...

Deen clătină din cap.

— Nu. N-am făcut-o niciodată. Mi-aş dori să fi putut. Dar nu am avut niciodată ocazia.

— Nu e corect, spuse Shannon, aşezându-se pe podea.

— Că nu am ajuns niciodată pe Alderaan? o întrebă verişorul ei.

— Că au distrus planeta. Imperiu tâmpit. De ce au făcut asta? Bunica spunea mereu că Alderaan era o planetă a păcii şi frumuseții. Nu existau arme acolo. De ce au făcut-o?

— Din cauza asta, spuse Deen, arătând cu degetul.

— Din cauza platformei mele cu poveşti?

— Din cauza acelei poveşti, spuse Deen. Acea poveste, şi altele ca ea. Poveştile despre Alderaan erau mai periculoase pentru Împărat decât orice armă.

— Cum poate fi o poveste mai periculoasă decât o armă? întrebă Shannon.

— Din cauza ideilor din ea. Pe Alderaan, lumea încă mai credea în Forță. Pe Alderaan, lumea îşi amintea de Cavalerii Jedi şi de Vechea Republică. Lumea de pe Alderaan îşi amintea cum erau lucrurile în galaxie înainte de venirea Imperiului, înainte de zilele de ură şi frică. Iar poveştile, bibliotecile şi universitățile lor conțineau toate ideile care îl puteau distruge pe Împărat – că dragostea este mai puternică decât ura, că ființele sunt mai puternice decât armele, că, dacă le combinai împreună, ființele din această galaxie erau o forță căreia Împăratul nu i se putea opune.

Ochii lui Deen străluceau.

— Deci Împăratul, zise Shannon, a distrus Alderaanul pentru a distruge toate acele idei?

— A încercat, spuse Deen, dar nu a reuşit. Nu poate reuşi niciodată. Singura cale prin care ar putea controla toate ideile din galaxie ar fi să ucidă sau să înrobească pe toată lumea din galaxie, iar asta este imposibil. El nu poate câştiga. Cu cât comite mai multe crime, cu atât mai multe ființe se vor ridica să lupte cu el...

— Deen, întrebă Shannon, tu eşti un Rebel?

Deen îşi duse o mână la gură.

— E în regulă, adăugă Shannon, nu voi spune nimănui. Nici măcar mamei şi tatei. Uite, spuse ea, trecând la computer, uite ce am găsit azi. Chiar înainte să ajungi tu aici. Îți dau o copie dacă vrei...

— Cum ai accesat asta? întrebă Deen, holbându-se la lista Distrugătoarelor. Ai vreo idee...

— E uşor să pătrunzi în fişierele Imperiale; au parole de trecere aranjate de computer. Eu însumi îmi inventez propriile coduri. De obicei nume de animale, ca *nerf*, *bhillen* sau chiar *câine*.

— Nu-mi vine să cred, zise Deen, încă citind datele de pe ecran. Ştii cât valorează asta – ştii ce ți se va întâmpla dacă te prinde cineva?

— Nimeni nu a trecut vreodată de codurile mele, spuse Shannon cu mândrie.

— Poate că nimeni nu s-a gândit vreodată să investigheze dosarele unei fetițe de

nouă ani, spuse Deen. Trebuie să te opreşti – sau o să mori din cauza asta!

Shannon îşi muşcă buza.

— Asta înseamnă că nu vrei copiile dosarelor?

Doamna Voorson îi chemă la cină, întrerupând răspunsul lui Deen.

* * *

Adunaţi în jurul unei oale de *bhillen* fiert, familia discută despre ultimii patru ani: şcoala lui Shannon, promovarea lui Nell în funcţia de supervizor principal al *Portului de Mărfuri Kuat*, munca lui Johan şi Deen ca tehnicieni. Johan se plângea de căpitanii de nave nerăbdători care se aşteptau la miracole. Deen le spuse poveşti de groază despre lupta cu căldura, frigul, umiditatea, praful, gheaţa, flora ofensivă, fauna, microbii şi orice altă ameninţare la adresa maşinilor de pe lumi izolate pe care omitea să le numească.

— Chiar aţi găsit muşchi crescând în serpentinele de răcire ale navelor? întrebă Johan.

— Da, spuse Deen. Cu două ore înainte de lansare.

— Le-aţi curăţat la timp?

Deen rânji.

— Ne-au luat pielea de pe noi.

— Forţa a fost cu voi, spuse unchiul său.

Nell se încruntă uşor.

— E bine să te avem acasă, Deen, după atâta timp. Începusem să cred că ne-ai părăsit definitiv. Şi acum, spuse ea, iată-te. Ai probleme, Deen? Ai nevoie de ceva?

— Nell, protestă soţul ei, nu poate băiatul să zboare fără vreun motiv ascuns?

Deen se holbă la farfuria lui.

— De fapt, spuse el, înţepându-şi crema cu o lingură, mă întrebam...

— Ah, iată că începe, spuse Nell.

— Prietenii mei, continuă Deen, cei cu care lucrez... Au avut ceva probleme în ultima vreme, au pierdut o mulţime de echipamente...

— Pierdute? întrebă Nell.

— Uh, da, deteriorate. De nereparat.

— Cum? întrebă Johan.

— Păi... au fost o mulţime de asteroizi şi... e o poveste lungă, dar ideea e că avem nevoie de un generator de energie din clasa *Colonie 23669* şi...

— Atunci de ce nu contactezi fabrica? întrebă Nell. Dacă faceţi comanda acum, aţi putea avea generatorul în şase luni sau mai puţin, cu excepţia comenzilor urgente de la *Achiziţiile Imperiale*.

— Avem nevoie de el mai repede de atât, şi am auzit că un asttfel de generator este expediat de aici către un avanpost Imperial în două săptămâni.

— Nu văd ce legătură are asta cu tine, spuse Johan.

— Ei bine, vezi tu, mătuşă Nell, tu controlezi staţiile de andocare şi ne-am gândit că dacă am putea aranja permisiunea de andocare, ai putea strecura pilotul nostru de barjă în locul celui Imperial...

— Nu pot să cred, spuse Nell, că stai la masa mea şi vorbeşti despre deturnarea unui generator de energie în valoare de 25 de milioane de credite de parcă ai cere să împrumuţi un speeder.

— Dar mătuşă Nell...

— Vorbeşti despre furtul acelui generator, nu-i aşa?

— Dar... am putea să vă plătim...

Nell rămase cu gura căscată, iar Johan îşi regăsi vocea.

— Deen, tu auzi ce spui? Asta nu e doar o farsă, ca atunci când ai spart sistemul de comunicații al şcolii cu exerciții false de evacuare...

— Asta e trădare, încheie Nell. Deen, nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre aceşti aşa-zişi prieteni ai tăi. Acum, pentru că eşti nepotul meu, nu te voi denunța şi ne vom preface cu toții că această conversație nu a avut loc. Este perfect clar?

Masa se încheie în tăcere.

* * *

Shannon nu putu dormi în acea noapte. Auzind voci din camera părinților ei, se furişă la uşa lor ca să asculte.

— Alianța este disperată după echipament, Nell!

— Crezi că-mi pasă? Johan, Alianța aia nu-mi va hrăni niciodată familia şi nu-i va da lui Shannon o educație care s-o scoată de pe stația asta!

— Dar Imperiul...

— ...deține acest sistem, şi tot ce este în el. Inclusiv pe noi. Şi au metode de a scăpa de trădători. Accidente. Johan, chiar crezi că a fost o coincidență că fratele tău a murit în defecțiunea reactorului la mai puțin de o săptămână după ce a reparat nava Rebelilor? Nimic nu valorează mai mult decât siguranța familiei mele, Johan, nimic. Nici Alianța, nici Alderaanul...

— Nici măcar Deen?

Shannon nu mai rămase să audă răspunsul mamei sale.

* * *

Deen plecă în dimineața următoare, după un mic dejun tensionat şi tăcut.

— Dacă vă răzgândiți..., începu el.

— Nu o vom face, spuse mătuşa lui. Acum renunță la subiect.

— Dar dacă o faceți, insistă Deen, voi mai fi în sistem pentru câteva zile. Iată un semnalizator pe care îl puteți folosi pentru a mă contacta, spuse el, lăsând dispozitivul electronic portabil pe o masă de lângă uşă. Forța să fie cu voi.

— Distruge semnalizatorul ăla, spuse Nell după ce se închise uşa.

— O fac eu, mamă, spuse Shannon, luând dispozitivul şi îndreptându-se spre ghena de gunoi.

Aparatul elimina gunoiul de dimineață cu un sunet de sfărâmare satisfăcător – dar semnalizatorul rămase ascuns în buzunarul lui Shannon.

* * *

Vârstnicii familiei Voorson se comportau ca şi cum Deen nu ar fi venit niciodată; dacă Shannon îi menționa pe *prietenii* lui sau cererea lui de ajutor, era trimisă în camera ei fără discuție.

— Nu pot să înțeleg! îşi spuse ea într-o astfel de ocazie. Nu e ca şi cum stația nu

încurcă lucrurile tot timpul, gândi ea. Mama se plânge mereu că lipseşte una sau alta. *Erori în rețeaua stației* – asta spune mereu. Dacă i-ar fi dat lui Deen acel generator, toată lumea ar crede că a fost doar o altă greşeală a computerului…

Dându-se jos din pat, Shannon îşi porni computerul. Câteva minute şi piratări mai târziu, lista exporturilor viitoare îi defila pe ecran. *Iată-l*, gândi ea, *un generator CC-23669, care urmează să fie preluat de la docul de încărcare 42, la ora 14:30, peste cinci zile. În regulă,* continuă ea, *dacă schimb data ridicării, mama va observa cu siguranță şi ne va opri. Nu pot schimba nici numărul docului, asta ar face un mare scandal. Dar dacă schimb ora… Cât timp durează să desemnezi o navă pilot pentru o barjă? Tata spune că o poate face în mai puțin de o oră. Deci, două ore ar fi suficiente?*

Schimbă ora de preluare la 12:30 şi speră că mama ei nu va observa. Apoi scoase semnalizatorul lui Deen de sub pernă.

* * *

— Tu cine eşti? întrebă agentul de pază.

Shannon înghiți în sec şi încercă să pară drăguță şi inofensivă.

— Shannon Voorson, doamnă, spuse ea.

— Oh, Shannon, spuse femeia, recunoscând copilul, de ce nu eşti la şcoală? Ce faci aici?

Shannon ştia că *Fug să mă alătur Rebeliunii* nu ar fi fost un răspuns popular la acea întrebare. Din fericire, venise pregătită cu o minciună.

— Tata şi-a uitat prânzul, aşa că i-l aduc înainte să plec. Un sandviş *bhillen* – vedeți?

Îşi aşeză computerul portabil şi deschise punga termică pentru a o împinge în fața gardianului, astfel încât să fie sigură că va prinde aroma de *rădăcină tang* Bestinniană.

— Oh, ah, da, sigur, spuse gardianul, retrăgându-se şi clipind. Du-te şi găseşte-l pe tatăl tău. Sunt sigură că o să-i placă.

— Mulțumesc, spuse Shannon.

Apoi o luă la fugă, gândindu-se că rădăcina crudă de *tang* era destul de urât mirositoare, astfel încât niciun gardian nu avea de gând să sape dincolo de ea şi să găsească semnalizatorul lui Deen.

Continuă pe coridorul spre zona de lucru a tatălui ei pentru câțiva paşi, se strecură într-o nişă, trase cu ochiul să vadă că paznicul dispăruse şi apoi se întoarse spre docul 42. Tehnicienii nu ajunseseră încă la doc în dimineața aceea, aşa că Shannon nu avu nicio problemă în a-şi croi drum în containerul de marfă cu câteva cabluri de conectare de la computerul ei portabil. După o târâre surprinzător de lungă pe deasupra, pe dedesubt şi în jurul generatorului până în fața containerului, se aşeză cu cipurile ei de carte şi îl aşteptă pe Deen.

* * *

— Eşti sigur că va funcționa, Deen? spuse Boo Rawl, Căpitanul Rebel al navei pilot de barjă *Cursă Lungă.*

— Pentru a mia oară Boo, da! Mătuşa mea este supervizorul de andocare în acest port. Nu ne-ar fi dat semnal să venim dacă nu ar fi avut totul aranjat la acest capăt.

Nu am trăit evacuarea *Bazei Echo* doar ca să fiu spulberat de propria mea familie.

— Nu sunt nici pe departe atât de îngrijorat de familia ta pe cât sunt de ceea ce ai făcut motoarelor mele subluminice, spuse Boo.

— Nu am făcut nimic motoarelor tale prețioase, Boo, spuse Deen, tot ce am făcut a fost să adaug o modificare astfel încât portul să citească semnalul transponderului nostru ca fiind al pilotului Imperial. Procedura standard de operare, direct din *Ghidul de Teren al lui Cracken* – o fac tot timpul.

— Da, păi, păreai să te apropii prea mult de cobulatorii[10] mei cu hidrocheia...

— Oh, nu te mai plânge şi apelează portul – suntem practic deasupra lor.

Boo Rawl ridică din umeri şi deschise un canal.

— *Port de Marfă Kuat*, aici *Nava Pilot de Barjă 36DD*, solicit permisiunea de mă conecta cu barja în... Boo luă o pauză pentru a verifica un datapad. Docul de încărcare 42.

— *Navă Pilot de Barjă*, semnalul transponderului vostru nu este clar, spuse o voce rece din stație. Vă rugăm să transmiteți codul de autorizare pentru a vă confirma identitatea.

Boo îi aruncă lui Deen o privire ascuțită în timp ce acesta trimitea codul.

— Îmi pare rău pentru transponder, *Kuat*, spuse el, noul tehnician de la bord a modificat motoarele subluminice. Evident s-a lăsat puțin dus de val.

— Identitate confirmată, răspunse controlorul, neinteresat de explicațiile lui Boo. *Pilot DD*, ai venit mai devreme. Tehnicienii de legătură vor fi la docul 42 la 14:30.

Boo se întoarse din nou spre Deen, care făcu un gest de nevinovăție, dar nu spuse nimic.

— Ah, eşti sigur de asta, *Kuat*? întrebă Boo. Ordinele mele spun ridicarea la 12:30.

— Voi verifica, *DD*, spuse controlorul.

Boo închise comunicația.

— Nu este unul dintre oamenii mătuşii tale?

Deen aprobă din cap.

— Atunci care e problema?

— Nu ştiu...

Kuat îl apelă din nou pe pilot:

— Se pare că ai dreptate, *Pilot DD*, spuse controlorul. Sunteți listat pentru 12:30...

Deen rânji la Boo.

— Totuşi, va fi o mică întârziere – ordinele tehnicienilor spun 14:30. Ei vor reveni la datorie într-o oră.

— Nicio problemă, Kuat, voi aştepta, spuse Boo. Închise din nou comunicația. Acum ce facem? îl întrebă pe Deen.

— Aşteptăm ca tehnicienii să termine prânzul, aşa cum ai spus.

Boo îşi dădu ochii peste cap.

— Şi dacă Securitatea decide să ne viziteze în timp ce aşteptăm?

— Boo, îți faci la fel de multe griji ca prietenul meu Voren, zise Deen. Securitatea va fi şi ea în pauză.

— Da, se joacă de-a *Loveşte-un-Bothan*, sau *Scuturarea-Calamariului*, suspină Boo. Urăsc să aştept, spuse el.

---

[10] Cobulator – componentă a motorului subluminic.

* * *

— În sfârşit! Credeam că o să dureze o veşnicie! spuse Boo când primiră semnalul că ultimele cleme de legătură fixau containerul de nava pilot de barjă. *Kuat*, sunt *Pilotul DD*, spuse el, întrerupând cea mai recentă emisiune a lui *Billi B şi Gaşca Paradisului* şi apelând staţia. M-am conectat la barjă şi vreau să verific încărcătura înainte să plec.

— Dă-i drumul, *DD*.

— În regulă, Deen, spuse Boo în timp ce tăia comunicaţia. E numai a noastră. Să aruncăm o privire rapidă şi să dispărem înainte să apară adevărata *Navă Pilot de Barjă DD*.

Deen intră în sasul care conecta trapa de acces de pe containerul de marfă.

— Generatorul este în regulă? întrebă Boo când Deen intră în cală.

— Generatorul e uriaş – nu prea vrei să-mi petrec două zile inspectând... Stai...

— Ce?

— Am văzut ceva mişcându-se...

— Bună, Deen! spuse Shannon, apărând la vedere. Acesta este generatorul pe care îl voiai?

— Shannon!

— Cine e puştoaica? întrebă Boo.

— Verişoara mea... Shannon, mama ta ştie că eşti aici?

— Bineînţeles că nu. Ar fi bine să ne mişcăm.

— Noi? spuse Deen. Cum adică, noi?

— Mă alătur Rebeliunii, răspunse ea, scoţându-şi computerul portabil. Acum haide, trebuie să plecăm.

— Categoric nu, spuse Deen. Te întorci direct acasă.

— Cum? spuse Boo. Docul a fost depresurizat şi nu sunt prea încântat de ideea de a chema tehnicienii înapoi, de a-i pune să ne conecteze şi să presurizeze din nou docul, de a explica tipului de la Securitate şi apoi să aşteptăm să fim conectaţi din nou. Nu sunt nebun să târăsc un biet copil în pericol, dar nu avem de ales. Vine cu noi.

— Are dreptate, spuse Shannon, urcând în cabina navei. Închideţi trapele alea şi să mergem!

— Dar..., începu Deen.

— Nava pilot Imperială va fi aici în... mai puţin de 30 de minute, spuse Shannon, verificându-şi ceasul. Setează coordonatele noastre pentru hiperspaţiu, camarade, îi spuse ea lui Boo.

— Numele meu este Boo. Acum taci, puştoaico, trebuie să vorbesc cu prietenii mamei tale.

Shannon aprobă din cap, iar Deen rămase şocat.

— *Kuat*, sunt *Nava Pilot de Barjă DD*. Marfa e asigurată şi sunt gata de plecare.

— Afirmativ, *Navă Pilot DD*, spuse controlorul. Puteţi părăsi portul când sunteţi gata; vă mulţumim că aţi ales *Kuat Engineering* şi vă rugăm să fiţi atenţi la dronele de reparaţii pe drumul de ieşire.

— Nicio problemă, *Kuat*, spuse Boo, şi mulţumesc pentru tot. Începu să piloteze barja departe de doc. Asta e aproape prea uşor, spuse el. Deen, mătuşa ta e cea mai

bună...

— Ce treabă are ea cu asta? întrebă Shannon. Eu am pus totul la cale!

— Cum adică, tu ai pus totul la cale? întrebă Deen.

— Mama era prea speriată să te ajute – ştiai asta, Deen, spuse Shannon. Aşa că am schimbat eu ora de preluare.

— Şi mătuşa Nell...

— Nu ştie nimic.

Boo era uimit.

— Puştoaica a aranjat asta? Sunt impresionat. Grozavă verişoară mai ai, Deen. Deşi ar fi fost frumos dacă ar fi adus şi tehnicienii aici mai devreme.

— Îmi pare rău, Boo, am uitat să le schimb ordinele, spuse Shannon. Cât mai durează până putem sări în hiperspațiu?

— Tocmai am ieşit din raza de acțiune a razei tractoare – lasă-mă să trec de nava aia... Ah, nu, nu-mi vine să cred!

— Ce? întrebă Shannon.

— Vezi în față? Aia e adevărata *Navă Pilot de Barjă 36DD*, venită după generator.

— Eşti sigur? întrebă Deen.

Lumina de comunicații clipi.

— Navă pilot necunoscută, spuse controlorul, întoarce-te imediat la andocare.

Cei trei Rebeli se uitară unul la celălalt.

— Continuă, spuse Deen.

— Repet, spuse controlorul, navă pilot necunoscută, adu-ți barja la doc şi nu vei fi rănit.

— Da, sigur, mormăi Boo.

Nava Imperială se poziționă între Rebeli şi culoarul spațial.

— Ocoleşte-o! spuse Shannon.

— Cum? spuse Boo. *Cursă Lungă* nu este o navă de luptă legată de o barjă încărcată. Se mişcă precum un Hutt beat...

— Cum este toleranța scutului? întrebă Deen, arătând spre hublou, unde cel puțin o duzină de nave de luptă TIE se îndreptau spre ei.

— Oh, minunat, spuse Boo. Ştiam eu că e prea uşor.

Lumina de comunicații clipi din nou.

— Navă pilot neidentificată, spuse o voce feminină familiară, sunt controlorul senior Voorson cu ultimul avertisment. Inversează direcția şi întoarce-te la docul 42, sau forțele noastre de securitate vor deschide focul.

— Minunat, mormăi Boo. Deen, ia armele. Distruge tot ce se află între noi şi libertate.

— Stai, spuse Deen. Am o idee... Shannon, prefă-te, spuse el, lovind panoul de comunicații.

— Controlor Voorson, spuse el, anulează atacul. O avem pe fiica ta.

O împunse pe Shannon.

— Mamă, mamă, eu sunt! Nu trage! spuse ea.

Panoul de comunicații rămase tăcut.

— Crezi că asta îi va opri? întrebă Shannon.

Rafalele laser ricoşară din scuturile navei pilot.

— Ăsta e răspunsul, spuse Boo. Ia armele, Deen!

Deen apăsă butoanele de tragere. Micile turbolase reuşiră să lovească două TIE-

uri care se apropiau, iar alte trei fură dezactivate de resturile rezultate. Deen continuă să tragă.

— Navă pilot Rebelă, spuse Nell Voorson, cu vocea plină de panică, întoarce-te acum. Securitatea nu-ți va permite să scapi.

— Nu cerem permisiune! strigă Boo, continuând să înainteze.

Panoul solar al unui TIE le atinse scuturile; TIE-ul ricoşă în afară, ciocnindu-se cu unul dintre colegii săi.

— Boo, scuturile vor ceda în orice clipă, spuse Deen, continuând să tragă în atacatorii lor.

— Navă pilot Rebelă, spuse Nell Voorson, este inutil. Opreşte-te acum sau vei fi distrusă...

— Îmi pare rău, mătuşă, acum nu mai e cale de întoarcere! spuse Boo.

— Navă... Deen! imploră Nell. Deen, gândeşte-te la ceea ce faci – gândeşte-te la Shannon – Securitatea nu mă va asculta! strigă ea. Nu te vor lăsa să pleci!

— Îmi pare rău, mătuşă Nell, începu Deen.

— Ai grijă la TIE-uri! avertiză Boo; şuvoiul de nave de luptă minuscule continua să se reverse asupra lor.

— O să lovim nava aia pilot! strigă Shannon în timp ce barja Imperială *36DD* se profila în fața lor.

— Nu şi dacă sunt mai deştepți decât noi, spuse Boo.

Deen îşi muşcă buza, iar Shannon îşi acoperi ochii în timp ce navele convergeau. Vocea lui Nell Voorson continua să implore rațiunea prin sistemul de comunicații. O picătură de sudoare alunecă pe fața lui Boo.

— Nu cred că vor...

În ultimul moment, nava Imperială se feri pe sub *Cursă Lungă*. Scuturile lor se frecară, se *îndoiră* şi se prăbuşiră în timp ce treceau pe lângă cealaltă navă şi evadau în spațiul liber. Patru proiectile laser de la patru TIE-uri diferite trecură pe lângă *Cursă Lungă* în momentul în care Boo trăgea de manetele de salt; toți cei trei Rebeli îşi ținură respirația în timp ce liniile stelare fuzionară în ceața hiperspațiului.

— Suntem în siguranță acum, Boo, suntem în siguranță? întrebă Shannon.

— Depinde de două lucruri, spuse Boo. În primul rând, dacă mama ta a apelat sau nu înainte Venir sau Renegg pentru Interdictoare...

— Şi dacă lovim sau nu pe cineva, încheie Deen.

Shannon se strecură în poala vărului ei şi îşi puse capul pe umărul lui. Toți cei trei Rebeli rămaseră tensionați, tăcuți, aşteptând fie un accident fatal, fie o ieşire din hiperspațiu în custodia Imperiului. Minutele se scurgeau şi Shannon îşi dădu seama că, indiferent dacă va trăi sau va muri, nu-şi va mai vedea niciodată părinții; începu să plângă. Deen o ținu aproape, ştergându-i lacrimile şi legănând-o.

— Hei, spuse Boo încet, au trecut 30 de minute. Suntem liberi.

— Suntem liberi? spuse Shannon.

Boo aprobă din cap.

— Liber şi în regulă, puştoaico. Bine ai venit în Alianță.

— *Mititico*, spuse Deen. Îmi pare rău că te-am băgat în asta...

— Mie nu-mi pare, spuse Shannon, afişând un zâmbet. Haide, acum, Deen – să mergem să *ucidem nişte dragoni*.

SĂ NU FACI RĂU
De Erin Endom

Totul părea destul de simplu în ziua în care am fost chemată în biroul Comandantului Briessen. *Serviciu detaşat temporar*, îl numise el. Bineînțeles că m-am întrebat ce fel de serviciu detaşat merita un medic de pe o navă-spital, dar nu a trebuit să mă întreb prea mult – doar până când a apărut Locotenentul Haslam.

Trebuie să spun că nu arăta ca un comando de top. Cu câțiva centimetri mai înalt decât mine, păr şaten deschis rărit pe creştet, ochi de un albastru deschis, față rotunjită, constituție subțire; arăta ca un contabil. Dar toată lumea din Rebeliune îi cunoştea deja reputația. Ce ar fi putut să vrea de la mine?

Am aflat în scurt timp. Gebnerret Vibrion, şeful politic al unei alte celule Rebele, fusese capturat de Imperiali şi era interogat pe Selnesh, o planetă închisoare notorie din Sectorul Irishi. Ştia prea multe pentru a fi lăsat în custodia lor; trebuia ori să evadeze, ori să fie ucis rapid. Bine, puteam înțelege asta. Nu eram de prea mult timp în Rebeliune, dar chiar şi eu ştiam că, dacă i se acordă suficient timp, oricine ar putea ceda şi va ceda sub interogatoriu: tortură fizică, droguri, amenințări la adresa celor dragi – fiecare are un punct slab. Aşadar, unde apărea un medic în peisaj?

Se dovedi că Vibrion era un om destul de bătrân, cu sindromul *Zithrom*, o problemă renală care îl obliga să ia doze continue de *Clondex* pentru a rămâne în viață. Era un pariu destul de sigur că Imperialii nu vor avea grijă de problemele lui medicale. Chiar mai rău, înainte să moară ar fi intrat în delir. Şi cine ştie ce secrete ar fi divulgat atunci?

Aşa că m-am prezentat la informarea despre misiune cu destulă teamă. Nu mă alăturasem Rebeliunii pentru o viață de aventură; mă angajasem să salvez vieți. (Pe ceruri, asta sună pompos. E mai corect să spun că mă angajasem pentru o slujbă stabilă, făcând ceea ce mă pricep, în beneficiul *băieților buni*). M-am simțit şi mai nelalocul meu când i-am cunoscut pe ceilalți membri ai echipei, toți comandouri: Melenna, o femeie micuță, veselă, de o frumusețe rafinată, cu şuvițe de bucle aurii şi cei mai reci ochi albaştri pe care i-am văzut vreodată; Gowan, un tip mare şi brunet, cu siguranță puternic şi tăcut; Enkhet, un puşti înalt, slab şi palid, a cărui înfățişare striga *hacker*; Liak, un Wookiee (relativ) mic, cu o blană lungă, maro-aurie şi o aură de calm aproape palpabilă; şi Haslam, care ne privea pe toți cu privirea rece şi analitică.

— Planul, spuse el după o lungă clipă, este să intrăm, să-l luăm pe Vibrion şi să ieşim cât mai discret posibil. Nu vom dărâma *Centrul de Interogatorii*; nu vom măcelări Imperiali; nu suntem în căutarea gloriei. Îl vom lua pe Vibrion. Punct.

Tonul vocii lui mă neliniştea.

— *Să-l luăm* în ce sens? l-am întrebat.

— În orice sens trebuie, răspunse Haslam calm. Dacă îl putem evacua, bine. Dacă nu, îi putem oferi o moarte mai rapidă şi mai uşoară decât cea pe care i-o vor oferi Imperialii şi îl putem împiedica să vorbească. Ai vreo problemă cu asta, doctore Leith?

Accentuase puțin titlul.

De fapt, aveam. Îi înțelegeam punctul de vedere: împovărată cu salvarea unui

netransportabil, nu exista aproape nicio şansă ca echipa să scape intactă. Pe de altă parte, eu eram medic, iar datoria mea era să fac tot posibilul pentru a-mi salva pacientul. Mi-am ținut gura închisă pentru moment, dar senzația de răsucire din stomac se intensificase considerabil.

— Deci, se adresă el celorlalți. Vom folosi metoda de bază, pentru orfani proşti, *înşfacă şi fugi* – ați făcut-o de o sută de ori. Ne infiltrăm incognito în centru – Melenna, Liak, voi sunteți prizonierii; - scenariul standard *contrabandişti-suspectați-de-simpatii-cu-rebelii*. Gowan şi Enkhet sunt gardienii trupe de şoc, eu sunt ofițerul responsabil. Aurin – se întoarse spre mine, va trebui să fii un alt prizonier. Călătoreai cu Melenna şi Liak spre Sestooine, ai fost luată din greşeală şi nu ştii nimic despre nimic. Ține-ți gura închisă şi te vei descurca. Cât echipament va trebui să aduci cu tine?

Din fericire, avusesem prevederea să mă gândesc la asta din timp.

— Pot să mă descurc cu o trusă medicală, am răspuns puțin cam repede. Va trebui să o umplu cu *Clondex* suplimentar şi cu nişte echipamente speciale.

— Bun. Vom ajunge în sectorul închisorii, vom afla unde se află, apoi vom scăpa de gardieni şi vom pătrunde în celula lui. Odată ce am intrat, treaba ta este să-l faci să fie alert şi să se mişte rapid, dacă este posibil. Dacă nu poți, va trebui să... evadăm fără el. Ceilalți aprobară cu nonşalanță; am avut sentimentul că ezitarea lui era în întregime în beneficiul meu. Dacă îşi revine, ne întoarcem la navetă. Pentru această parte, vom folosi tunelurile de acces pentru reparații.

Atinse un buton de pe consola mesei şi o schemă holografică a unei instalații în stil Imperial răsări din centru; încă o ajustare şi o serie de pasaje apărură conturate în roşu. Drumul de la celulele închisorii la docuri era lung, obositor şi confuz.

Melenna chicoti.

— Aici intervine Liak. Poporul lui este locuitor al copacilor; el îşi poate găsi drumul prin orice labirint ciudat de ramuri fără să greşească niciodată drumul. Dintr-un motiv oarecare, funcționează şi pe stațiile spațiale. Nu înțelegem, dar nu comentăm.

— Fasciculul tractor este doar unul singur, continuă Haslam. Designul slab spune că ei nu cred că poate scăpa cineva. Gowan, vei pătrunde în computerul principal şi îl vei dezactiva în timp ce medicul nostru îl va *repara* pe Vibrion. La putere maximă şi cu ajutorul unor manevre sofisticate ale lui Enkhet, ar trebui să ne putem îndepărta suficient de mult pentru a face saltul în hiperspațiu. Întrebări?

Dacă mai avea cineva vreo întrebare, nu o puse; singurul răspuns fu o serie de încuviințări din partea celorlalți membri ai echipei. Eu aveam una, şi mă deranja suficient de tare încât nici măcar nu am reacționat la faptul interesant că Gowan era cel care se ocupa de calculator şi nu Enkhet. Haslam se uită la mine, dar spuse doar:

— Bine, liber. Ne vom întâlni în fața navetei mâine la ora 06:00, la hangarul 36. Dormiți puțin, toată lumea. Aurin, rămâi un moment, te rog.

Odată ce am rămas singuri, am spus:

— Ai omis ceva din informare. Şi dacă nu-l pot pune pe picioare? Nu cred că ai vrut să spui să plecăm pur şi simplu şi să-l lăsăm în viață. Cine va face fapta murdară?

— Sincer, aş prefera să am un droid medical cu mine, spuse Haslam cu răceală. Dacă îi pui o eroare în programare, face exact ce îi cere misiunea şi nu dezvoltă scrupule morale în ultimul moment. Din păcate, droizii medicali sunt scumpi. Medicii umani sunt mult mai ieftini şi mai uşor de înlocuit.

— Mă bucur să ştiu că sunt sacrificabilă, am murmurat în sinea mea.

Haslam ignoră comentariul, dar după o clipă o parte din răceală îi dispăru de pe

față, lăsând o expresie *aproape* de neputință.

— Aurin, nu mă încântă deloc să ucid. Am o treabă de făcut, la fel ca tine. Adevărul este că nu-l putem lăsa să moară în mâinile Imperialilor sau din cauza bolii. Şi nu doar din cauza informațiilor pe care le va dezvălui. Interogatoriul este... ei bine, nu e un mod plăcut de a muri. Vreau să-l scot la fel de mult ca şi tine, dar s-ar putea să nu fie posibil. Întrebarea este, dacă se ajunge la asta... îi poți da ceva care să-i faciliteze moartea?

— Îmi ceri să îl omor. Nu pot să fac asta.

Dacă nu eram sigură de nimic altceva în această confuzie, eram sigură de asta. Dincolo de orice alte considerente, depusesem un jurământ înainte să mă lase să ies de la *Academia de Medicină* de pe Byblos: pe scurt, acesta consta în următoarele cuvinte: *În primul rând, să nu faci rău.*

Haslam nu fu surprins.

— Bine, suspină el, e responsabilitatea mea. O să am eu grijă. Apoi, în şoaptă: La naiba, aş vrea să nu-mi facă asta.

Am ezitat. Nu-mi plăcea gândul care se dezvolta în mintea mea: *Uite, dacă tipul va muri oricum, nu este treaba ta ca medic să te asiguri că va fi cât mai uşor posibil? Dacă nu-l putem scoate, Haslam îl va împuşca. Dacă nu-ți poți împăca conştiința să îi administrezi o supradoză de potasiu şi să o faci rapidă şi nedureroasă, poți măcar să îl sedezi suficient încât să doarmă?*

Dar asta însemna că-l ajut pe Haslam să-l omoare. Eram târâtă în această misiune pentru a salva o viață dacă era posibil, nu pentru a ajuta la sfârşitul ei.

Eşti în această misiune pentru a-ți servi pacientul cât poți de bine, fie că asta înseamnă să-i salvezi viața sau să-l ajuți să moară cât mai uşor posibil.

Pe ceruri, urăsc asta!

— Îi pot da nişte *Conergin*, m-am auzit spunând brusc. Am fost surprinsă, oarecum, să aud că vocea mea era plată, calmă; interiorul meu cu siguranță nu era. N-o să-l omoare, dar o să-l doboare suficient de adânc ca să poți face ceea ce trebuie.

Haslam îşi ridică brusc privirea.

— O să mă ajuți?

— Am să te ajut. Dar numai după ce am încercat tot ce am putut ca să-l pun pe picioare şi să-l scot de acolo. Şi asta este o problemă medicală, nu una militară. Trebuie să fie decizia mea. Nu a ta. I-am susținut privirea, simțindu-mă rău. Dacă asta nu e acceptabil, tu şi Rebeliunea vă puteți găsi un alt medic. Sau un droid.

— S-a făcut, răspunse Haslam, apucându-mi încheietura mâinii ca şi cum ar fi încheiat o afacere, ceea ce, desigur, şi făceam.

* * *

Zborul spre Selnesh a fost relativ scurt, doar patru zile în hiperspațiu. Desigur, patru zile cu dilema pe care o aveam pe cap reprezintă o eternitate şi încă ceva în plus. Le-am petrecut împachetând şi reîmpachetând trusa medicală pentru o eficiență maximă, revizuind mental planul de resuscitare şi obişnuindu-mă cu greutatea blasterului de rezervă din mâneca stângă. Melenna mi-l înmânase imediat după îmbarcare, ca pe o chestie firească.

— Aşteaptă! i-am spus. Nu vreau asta. Nici măcar nu ştiu cum să îl folosesc.

— Foarte simplu. Melenna ridică din umeri. Ținteşte şi trage.

— Dar nu-l vreau! Eu sunt doctor! Eu nu împuşc pe nimeni!

— De data asta, s-ar putea să fii nevoită. Dezgustată, Melenna îmi împinse în sus mâneca tunicii, îmi puse micul toc în jurul antebrațului şi îl fixă cu un clic final. Dacă nu poți, nu o face. Încearcă doar să nu tragi în niciunul dintre noi, bine?

Am revenit în spațiul normal deasupra Selneshului pe la mijlocul după-amiezii celei de-a patra zile. Dacă mi-aş fi propus să construiesc o planetă închisoare de la cap la coadă, asta ar fi fost: o minge stâncoasă gri în mijlocul pustietății, cu un soare care nu era mai mult decât o stea albăstruie strălucitoare. *Pustiu* nici nu începea să o descrie. Suprafața era complet lipsită de culoare sau vegetație. Domul steril din plasteel alb al închisorii stătea ca o ciupercă chiar sub noi în timp ce coboram.

Literalmente, nu exista niciun alt loc pe lumea asta care să susțină viața pentru mai mult de câteva ore. Înțelegeam de ce nimeni nu evada de aici.

În timp ce Enkhet, deja îmbrăcat în armura sa de soldat din trupele de şoc, schimba şiruri de coduri şi amabilități cu hangarul de andocare, noi ceilalți ne-am aliniat pentru pregătirea înşelăciunii. Melenna purta un echipament de negustor, Liak doar blana sa, iar eu o tunică civilă simplă şi pantaloni; trusa medicală prețioasă era prinsă în jurul taliei mele sub tunica lungă şi largă. Toți trei purtam brățări la încheieturile mâinilor. Gowan, de asemenea în armură, ținea puşca blaster îndreptată atent spre podea. Haslam purta o uniformă gri de ofițer şi părea, cel puțin pentru mine, complet oficial şi intimidant.

Problema aterizării în hangar fu simplă; evident, Enkhet era un pilot la fel de bun cum spunea toată lumea că este. Mi-am strâns pumnii cu putere, tăietura legăturilor în încheieturile mâinilor anunțându-mă că nu-mi plăcea asta. *Vreau să merg acasă. Chiar acum. Nu sunt făcută pentru o viață de aventură.* Simțindu-mă că eram nervoasă, Liak se întoarse şi mârâi ceva de neînțeles, dar care suna liniştitor.

— Imaginează-ți că eşti într-un holofilm, sugeră Melenna veselă. Joacă rolul unui prizonier. Asta fac eu. Doar să nu spui nimic. Lasă-l pe Locotenent să vorbească – pentru asta e aici.

— Mulțumesc, am mormăit.

Nervii mă apucau întotdeauna în stomac, iar al meu făcea salturi mortale chiar în acel moment. Mai bine stomacul decât mâinile, oricum – un doctor ar face bine să aibă mâinile sigure, indiferent dacă e nervos sau nu.

Enkhet ni se alătură din carlingă.

— Totul e în regulă, anunță el cu nonşalanță. Nicio provocare. Par plictisiți.

— E destul de bine, observă Haslam. Să-i dăm drumul.

* * *

Să trecem de dana de andocare a fost mult mai uşor decât m-aş fi aşteptat. Haslam, imitând perfect un ofițer Imperial – discurs tăios, poziție formală şi toate celelalte – se identifică drept Locotenentul Grallant, operând cu numărul 13398247, iar noi eram contrabandişti şi posibili simpatizanți Rebeli. Comandantul bazei, care părea că auzise totul de mult prea multe ori, ne făcu semn obosit să o luăm pe coridorul care bănuiam că trebuie să ducă la zona de detenție.

Am străbătut coridorul cenuşiu şi am ajuns într-o sală mare cu coridoare cu celule care se ramificau la intervale regulate. Bancul central de calculatoare era locuit de patru soldați cu puşti blaster cel puțin la fel de mari ca cele pe care le mânuiau

Enkhet şi Gowan, şi de un ofiţer cu însemne de Căpitan care părea mult mai alert decât Comandantul său. Ofiţerul ridică privirea când am intrat, iar toţi soldaţii se mişcară uşor pentru a-şi îndrepta puştile nu tocmai spre noi, dar cu siguranţă în direcţia noastră. Brusc, mi-a fost greu să respir. O parte a creierului meu se gândea serios să spună *Nu contaţi pe mine, mulţumesc, nu mai vreau să mă joc*, să se întoarcă şi să plece spre navă. Deoarece acest lucru ar fi stricat scenariul frumos al lui Haslam, iar eu eram oricum prea îngheţată ca să mă mai mişc, am rămas nemişcată şi tăcută.

Haslam repetă chestiunea cu numele, rangul şi numărul de operare, pe care (slavă cerului) ofiţerul nu păru înclinat să le verifice. În schimb, porni computerul şi ne atribui trei numere de celulă. Se pare că procesarea deţinuţilor avea loc în interiorul celulelor, mai degrabă decât în spaţiul deschis, pentru a reduce incidenţa pauzelor, am presupus. Din moment ce o pauză era exact ceea ce plănuisem, această informaţie nu mi s-a părut încurajatoare.

Enkhet apăsă cu botul blasterului său în spatele meu, împingându-mă înainte. Căpitanul *Oarecare* făcu un pas în faţă pentru a ajuta să ne ducă pe noi, criminalii înrăiţi, în celule pentru procesare. Haslam îl opri cu o mână ridicată.

— Va trebui să vă cer ţie şi oamenilor tăi să plecaţi pentru câteva minute.

— Poftim? întrebă Căpitanul uimit.

— Am nevoie ca tu şi oamenii tăi să părăsiţi temporar zona. Haslam vorbi şi mai încet, cu un aer de complicitate. Sunt de la Serviciul de Informaţii. Bănuim că aceşti prizonieri au avut acces la informaţii ultrasecrete despre mişcările diferitelor celule Rebele. Nu că nu am avea încredere într-un ofiţer Imperial loial, dar prezenţa acestor prizonieri aici trebuie să rămână absolut secretă până la finalizarea interogatoriului. Sunt sigur că înţelegi.

— Comandantul Caton ştie despre asta?

— Nu, şi este important pentru efortul de război ca nimeni să nu ştie în acest moment. Nu mai pot spune nimic. Nu ar fi trebuit să spun nici măcar atât. Motivul pentru care i-am adus aici este pentru că eu cunosc reputaţia ofiţerilor şi oamenilor din această bază. Nu există un loc mai sigur în galaxie.

— Înţeleg, spuse Căpitanul grav şi le făcu semn soldaţilor să îl urmeze pe uşă.

Evident, măgulirea mergea departe.

— De asemenea, va trebui să dezactivez temporar camerele de supraveghere. Doar până când sunt procesaţi, înţelegeţi. Nimeni nu trebuie să ştie de prezenţa lor aici.

— Am înţeles.

Şi a fost cât se poate de uşor. Imperialii au ieşit pur şi simplu şi au închis uşile în urma lor. Gowan, fără cască, pirata deja în computer; după o clipă, camerele montate în jurul tavanului se întunecară.

Haslam se mişca uşor prin cameră verificând nu ştiu ce, în timp ce Enkhet ne scotea legăturile. Melenna îşi întinse braţele înainte pentru a elimina rigiditatea.

— Nu trebuia să le strângi chiar atât de mult, se plânse ea uşor. Mi-au amorţit mâinile.

— Tu eşti cea care voia să fie convingătoare.

Liak mârâi o admonestare, iar cearta – probabil cel mai recent capitol al unei saga continue – încetă. Între timp, eu scormoneam din nou în geanta medicală, asigurându-mă încă o dată că niciunul dintre echipamentele preţioase sau fiolele de medicamente nu erau deteriorate. Încleştarea muşchilor mei – preludiul obişnuit al

unei resuscitări complete – începea să treacă peste frica mea.

— Unde este? am cerut.

— Caut, răspunse Gowan absent, atenția sa fiind ocupată în întregime de imaginile care clipeau pe ecran. Bine, aici este. Celula 2826.

— Ei bine, haideți, să mergem!

— Aurin, vorbi Haslam liniştit. Eu sunt la comanda acestei misiuni. Mergem când spun eu.

— Haslam, am spus eu pe acelaşi ton, ne-ai făcut să trecem de Imperiali. Acum este o misiune medicală. Ăsta e departamentul meu, îți aminteşti? E un om pe moarte într-una dintre celulele astea. Am o treabă de făcut. Lasă-mă s-o fac.

Cuvintele *sau altfel* rămaseră nespuse. Nu ştiam exact ce ar implica un *sau altfel*, dar Haslam îşi dădu seama că vorbeam serios oricum. Pe jumătate râse, pe jumătate suspină şi dădu semnalul de plecare.

Celula era la capătul holului central. În timp ce Enkhet stătea de pază lângă intrarea în hol – Gowan rămăsese în urmă să mai pirateze ceva – Haslam introduse un cod complex în tastatura de pe partea laterală a uşii. Aceasta se deschise pentru a dezvălui un om subțire, cu părul grizonat, întins pe patul din capătul îndepărtat al camerei mici. Se ridică pe jumătate într-un cot, cu ochii mari la vederea noastră. Am asimilat detaliile în timp ce mă deplasam rapid lângă el, desfăcându-mi trusa medicală de la brâu: era foarte palid, cu ochii mici şi buzele uscate, ceea ce indica deshidratare, dar era treaz, alert şi conştient. Mă pregătisem pentru un pacient aflat în pragul morții şi am fost surprinsă de cât de bine arăta.

— Aceasta este echipa de salvare?

Vocea lui era moale şi răguşită, dar conținea o urmă de ironie.

— Noi suntem.

Melenna mă urmase îndeaproape şi îi dădu un zâmbet orbitor care, bănuiam eu, ar fi ridicat în scurt timp orice bărbat de pe un pat de moarte. Probabil că aşa intenționase. *Orice pentru ca misiunea să fie un succes*, comentase ea pe scurt în timpul călătoriei. Dacă flirtul cu cel ce trebuia salvat ar fi ajutat, ar fi făcut-o.

— Nu... mă aşteptam la tine.

Trebui să respire în mijlocul propoziției scurte; da, avea nevoie de ajutor. În timpul schimbului lor de cuvinte, îmi despachetasem rapid echipamentul; acum am aşezat unitatea de acces intravenos pe partea superioară a pieptului său şi am apăsat butonul de activare. În timp ce cateterul îi străbătea pielea în căutarea venei subclaviculare mari care ducea direct la inimă, am deschis două fiole de *Clondex*, una de steroizi endogeni, un plasture cu *cordină* şi un litru de soluție de înlocuire a serului şi le-am aşezat la îndemână. Liak se ghemui lângă mine, gata să ajute la nevoie.

Haslam rămase atent la uşă.

— Hei, remarcă Melenna, să nu subestimezi niciodată puterea unei femei.

— Eşti într-o formă mai bună decât am crezut, am comentat în timp ce lucram.

— Aveam trei fiole de... *Clondex* când am ajuns aici... şi m-am subdozat. Doar acum două zile... am rămas fără.

— Cum ai reuşit să treci de percheziția corporală? întrebă Melenna.

— Le-am înghițit.

Slăbit cum era, Vibrion îi făcu cu ochiul. Melenna urmări acea afirmație până la concluzia ei logică şi făcu o grimasă; amuzant, nu aş fi crezut că e genul care să fie scârbită. Am trecut scanerul peste corpul lui, observând inima mică – un alt semn al

deshidratării – şi rinichii şi glandele suprarenale micşorate, care mergeau mână în mână cu sindromul *Zithrom*. Tensiunea arterială era puțin scăzută, ritmul cardiac puțin accelerat, dar în rest totul părea destul de normal. Mi-am permis un oftat de uşurare. *Nu va fi atât de rău pe cât am crezut, mulțumesc cerului. Şi ține minte, data viitoare când Briessen vrea să te trimită în una dintre misiunile astea, spune nu.*

Unitatea de acces intravenos făcu clic, iar în camera sa de acces apăru un reflux de sânge închis la culoare, indicând faptul că acum cateterul era în venă. Am injectat rapid prima unitate de *Clondex* şi steroidul, apoi am început să îi administrez soluția serică cât de repede am putut. Trebuia să fiu atentă; administrarea unui volum mare de lichid prea repede l-ar fi putut împinge în direcția opusă, spre insuficiență pulmonară şi renală.

— Cum stăm? întrebă Haslam. Trebuie să plecăm în curând.

— Mai am nevoie de câteva minute. Ne-au prins cu minciuna?

— Niciun semn încă, spuse el, dar să nu ne forțăm norocul. Liak, du-te şi deschide intrarea în tunelul de acces şi apoi aşteaptă.

Liak trecu pe lângă mine şi ieşi pe uşă, ciufulindu-mi părul cu laba lui mare în timp ce trecea.

Punga cu fluide era aproape goală; am stors-o pentru a introduce ultimele picături în pacientul meu, apoi am deconectat-o. Vibrion arăta deja mai bine, cu ochii mai puțin scufundați şi culoarea revenindu-i pe față. I-am administrat a doua doză de *Clondex*, apoi i-am lipit plasturele cu *cordină* pe gât. S-a înroşit, ducându-şi o mână tremurândă la frunte în timp ce stimulentul îşi făcea efectul.

— Durerea de cap va trece într-un minut, i-am spus. Asta te va ajuta să ții pasul. Trebuie să plecăm de aici. Poți să te ridici?

Vibrion aprobă din cap, tresărind în timp ce îl ajutam să se ridice în şezut şi îi verificam din nou tensiunea arterială; aceasta era stabilă. Până acum, totul era bine.

— Liak a deschis tunelul, spuse Haslam, calm, dar cu o notă de urgență în voce.

L-am tras pe Vibrion în picioare, Melenna intervenind pentru a-i pune un umăr sub braț, pentru sprijin, şi am verificat din nou citirile scanerului; pulsul îi crescuse cu 10 bătăi pe minut pentru a compensa schimbarea poziției corpului, dar tensiunea arterială rămăsese stabilă.

— Eşti bine? l-am întrebat.

— Bine. Apoi zâmbi slab. Să mergem.

* * *

Tunelul de acces mergea paralel de-a lungul holului, un pasaj luminos şi prăfuit, suficient de înalt pentru a sta în picioare (Liak şi Enkhet trebuiau să se aplece) şi suficient de lat pentru o persoană. Melenna, Vibrion şi cu mine, în spate, ne deplasam în lateral. Liak conducea, urmat de Enkhet şi Gowan; Haslam era la mijloc, unde îi putea monitoriza pe toți în acelaşi timp. Se mergea încet, cu câteva manevre de întoarcere şi reluare a deplasării. Nu aveam nici cea mai vagă idee încotro ne îndreptam şi nici nu eram sigură dacă-mi păsa. Făcusem ceea ce venisem să fac, iar refluxul de adrenalină nefolosită mă lăsase secătuită, fără energie şi flămândă. Melenna, pe de altă parte, părea agitată şi nervoasă.

— Durează prea mult, şuieră ea la Haslam, chiar în fața ei. Cât timp crezi că va trece până când Imperialii îşi vor da seama că se întâmplă ceva? Nu sunt toți idioți, să

ştii.

— Sunt conştient de asta, Melenna, spuse Haslam cu un calm atent. Au trecut doar unsprezece minute. Avem timp.

Unsprezece minute? Cum au putut să treacă doar unsprezece minute? Părea că trecuseră ore de când intrasem în celula aceea.

Liak mormăi ceva de la capătul rândului şi am continuat să ne deplasăm. M-am uitat în repetate rânduri la Vibrion, reevaluându-i starea; după câteva minute, îi curgea sudoarea – era cald în tunel – şi era vizibil mai palid pe măsură ce fluxul de *cordină* dispărea, dar m-a strâns uşor de umeri şi a continuat să meargă. Mi-am dat seama că, oricât de fragil părea bătrânul, oricine care – la vârsta lui şi împovărat de o boală cronică – putea întemeia şi conduce o întreagă celulă a Rebeliunii trebuia să fie mai rezistent decât titanul călit. Cu siguranță o dovedea acum.

După alte câteva minute lungi, ne-am oprit cu toții la un semnal al lui Liak: ne apropiam de dana de andocare. Planul era să aruncăm o grenadă de şoc în hangar în timp ce noi rămâneam ascunşi în tunel; cu paznicii incapacitați şi cu raza tractoare speram dezactivată, urma să ne grăbim spre naveta furată, să decolăm şi să ne sustragem urmăririi suficient de mult timp pentru a finaliza cursa de salt în hiperspațiu. Cel puțin, asta era teoria.

Ne-am ghemuit cu toții pe podeaua prăfuită a tunelului, cu excepția lui Vibrion, care se aşeză destul de brusc, ca şi cum picioarele nu l-ar mai fi ținut. Melenna îl sprijini de perete în timp ce eu am căutat în trusa medicală un alt plasture de *cordină.* Nu eram sigură de înțelepciunea de a-i mai administra încă o doză – l-ar fi putut duce la insuficiență cardiacă – dar îl voiam la îndemână dacă avea nevoie de el.

O licărire de alb mi-a surprins colțul ochiului la curba îndepărtată a coridorului şi am ridicat privirea. Un soldat din trupele de şoc, lipit de peretele curbat, tocmai se apropia de colț, cu blasterul ridicat şi îndreptat direct spre mine.

Ambuscadă, am gândit, foarte rece şi clar, iar timpul încetini în jurul meu. Se părea că nu puteam să respir – golul ameţitor de greață era aproape exact ceea ce simțisem la vârsta de şase ani, după ce căzusem de la balcon pe burtă. Dar mintea mea, antrenată să funcționeze logic în situații de criză, continua să gândească: *Nu este timp să-l avertizezi pe Haslam. Îi blochezi pe ceilalți – ei nu pot trage pe lângă tine. Dacă tu cazi, Vibrion e următorul la rând. Ai un blaster.*

Mâna mea dreaptă scoase micul blaster de rezervă din tocul de sub mâneca stângă, îl îndreptă spre soldat şi trase. Împuşcătura se înclină în sus suficient cât să treacă între pieptar şi partea de jos a căştii; l-a nimerit drept în gât, iar el scoase un gâlgâit înecat şi căzu în genunchi. Casca îi zbură în timp ce se prăbuşea, permițându-mi să arunc o privire scurtă asupra unui bărbat foarte tânăr, cu părul castaniu deschis umed de sudoare şi lipit de craniu, cu ochii cenuşii deschişi de uimire, înainte să se prăbuşească cu fața la pământ.

Abia am avut timp să mă minunez că îl nimerisem înainte să fiu înconjurată de focuri de blaster: Haslam şi ceilalți îşi dăduseră seama că se întâmpla ceva în spatele nostru şi trăgeau pe deasupra capului meu într-un mod perfect coregrafiat, care spunea că mai fuseseră în situații ca asta. Restul soldaților, cu acoperirea dată de gol, se mutaseră în câmp deschis şi trăgeau în noi. Am început să mă întorc, cu ideea confuză de a-l proteja pe Vibrion cu corpul meu, dar Melenna şuieră la mine:

— Stai jos!

Declarația ei a fost punctată de o explozie surdă, dar extrem de puternică, din

direcția docului de andocare, care a zguduit pereții din jurul nostru. Am înghițit pentru a-mi egaliza presiunea din urechi şi am tras câteva focuri la întâmplare spre soldați, în acelaşi timp bâjbâind în spatele meu cu mâna stângă după încheietura lui Vibrion. Pulsul lui era rapid şi uşor neregulat, dar puternic; mi-a strâns mâna în semn de slabă reasigurare. În tot acest timp, am uitat să încerc să respir din nou. Am gâfâit, iar aerul mi-a intrat în plămâni, amețindu-mă brusc. Mi-am lăsat fruntea pe încheietura mâinii; ghemuită stângaci pe podea într-o poziție semi-fetală, nu eram capabilă de prea multe alte lucruri. Am rămas acolo, strângând mâna lui Vibrion, până când cineva m-a strâns brusc de umăr.

— Haide! strigă o voce aspră. Plecăm!

M-am uitat în sus şi l-am văzut pe Gowan aplecat peste mine, fără cască şi cu o dungă carbonizată de arsură de blaster pe frunte, acolo unde îl atinsese un fulger. M-a apucat de încheietura mâinii, m-a ridicat în picioare şi m-a aruncat înainte spre doc. În spatele nostru rămăsese doar o grămadă de armuri albe, băiatul cu ochii gri fiind ascuns sub camarazii săi. Podeaua docului era la fel de plină de trupurile soldaților şi ofițerilor, cu toții făcuți inconştienți simultan de explozia grenadei de şoc a lui Liak.

Haslam, care ne aştepta la intrare, m-a apucat de braț şi m-a târât pe rampa navetei, chiar în spatele Melennei şi al lui Vibrion; el se sprijinea greu pe umărul ei, cu genunchii încovoiați şi vădit în pragul prăbuşirii. Gowan, urmându-ne înăuntru, apăsă pe zăvorul uşii şi se îndreptă spre carlingă în fugă; motoarele vâjâiau deja în secvența de pornire. Haslam ne aruncă pe Vibrion şi pe mine pe scaunul pasagerului, ne-a legat rapid cu centura, apoi s-a întors să o urmeze pe Melenna la pupa.

— Unde te duci? am gâfâit.

— La arme, aruncă el peste umăr, fără să rateze niciun pas.

— Arme? Credeam că navetele nu au arme!

Niciun răspuns, doar ridicarea zguduită a navetei; apoi am fost aruncați înapoi de impulsul abrupt al accelerației, pe măsură ce naveta înainta. Următoarele câteva minute au fost o aproximare grosolană a unei plimbări în vârtej cu elevatorul repulsor la care am participat o dată în timpul unei săptămâni de sărbătoare pe Coruscant: deplasare în sus, în jos, în lateral, în tirbuşon şi în mai multe direcții mai puțin imaginabile, toate la o viteză amețitoare, într-un întuneric beznă (luminile cabinei se stinseseră în timpul celei de-a doua manevre de mare viteză) şi, de data asta, cu emoția suplimentară că oamenii trăgeau în noi. Puteam auzi cu greu conversația ocazională a lui Haslam cu Melenna în timp ce trăgeau înapoi; evident, această navetă avea arme.

Vibrion era prea departe ca să pot ajunge la el, dar stătea ghemuit în legăturile lui, cu ochii scufundați din nou în cap, dar strălucitori. Oamenii spun că medicii de urgență sunt dependenți de emoții, dar asta devenise ridicol. Totuşi, Haslam avea dreptate în legătură cu pilotajul lui Enkhet; chiar şi eu îmi dădeam seama că făcea o treabă excelentă pentru a ne menține întregi. În cele din urmă, călătoria se transformă într-un zbor de mare gravitație, care mi-a scos respirația din plămâni în timp ce naveta făcea saltul spre hiperspațiu.

Următoarele câteva minute au fost o ceață, în timp ce îl aşezam pe Vibrion mai confortabil şi îi mai dădeam nişte fluide şi încă o jumătate de doză de *Clondex*. Haslam primise o lovitură de blaster în umărul stâng, care reuşise să rateze vasele mari şi plexul nervos; am curățat şi pansat rănile lui şi pe ale lui Gowan. Melenna, care fusese la vederea soldaților şi fără armură sau vreo altă formă de protecție, nu avea nicio zgârietură pe ea.

— De aceea o ținem prin preajmă, glumi Enkhet vesel, intrând în camera comună din carlingă. Ea e norocul nostru.

Melenna îl bătu uşor în creştetul capului cu un chicotit batjocoritor, iar Enkhet trase tachinant de o şuviță aurie.

Am terminat să-l pansez pe Haslam şi eram la jumătatea împachetării trusei cu medicamente, gândindu-mă că o băutură caldă mi se părea o idee bună, când m-au apucat tremurăturile. Întotdeauna tremur puțin după un stres; de obicei trece după câteva secunde, dar de data asta a fost din ce în ce mai rău. Am îngenuncheat pe plăcile de punte din colțul camerei comune, cu fața îndreptată spre perete, în timp ce gândurile urâte şi batjocoritoare mi se târau prin creier.

L-ai împuşcat pe acel soldat. L-ai ucis. Credeam că trebuia să fii doctor, îți aminteşti?

Trebuia s-o fac! Era el sau noi.

Da, aşa e. Toată morala aia pioasă despre jurămintele tale, şi să nu faci rău, şi sfințenia vieții simțitoare – şi nimic din toate astea nu a însemnat nimic, nu-i aşa?

Nu era vorba doar de mine, nu doar de propria mea viață. Aveam un pacient de protejat. Am avut întregul grup de protejat.

Oh, încetează! Trebuia să îi protejezi? Cine te-a numit eroul universului? Recunoaşte – poți să vorbeşti cât vrei despre moralitate, dar când vine vorba de asta, ai luat o viață. Nu eşti o vindecătoare, eşti o ucigaşă.

— Aurin?

O mână mi-a atins umărul, iar eu m-am întors. Gowan îngenunchease lângă mine, arătând obosit şi ponosit, şi absurd de tânăr, cu o îngrijorare deschisă în ochii lui negri. Eu doar m-am uitat la el, incapabilă să scot vreun cuvânt prin nodul care mi se instalase brusc în gât.

— Ştii, spuse el încet, ai făcut o treabă bună acolo.

— Eu l-am ucis.

O respirație adâncă mă lăsase să vorbesc, dar nu putuse să-mi rețină tremurul din voce.

— Ştiu. Şi îmi pare rău că a trebuit să... Dar nu pot spune că îmi pare rău că ai făcut-o. Vocea lui era egală, liniştită. Ascultă-mă. Aurin... acesta este un război. Ideea războiului este că, dacă poți ucide destui tipi din tabăra cealaltă, vor renunța. Ăsta e un lucru cu care e greu să trăieşti. Ceea ce este şi mai greu este că, uneori, sunt prinşi la mijloc persoane care cu adevărat nu au ce căuta acolo. Şi cred că tu eşti una dintre acele persoane.

— Poți să mai spui asta o dată. Mi-a scăpat un sunet tremurat, pe jumătate râs, pe jumătate scâncet. Eu ar trebui să țin lumea în viață, nu...

— Exact. Şi asta face ca ceea ce ai făcut astăzi să fie atât de valoros. Rebeliunea nu are nici pe departe atâtea trupe câte are Imperiul. Dacă nu putem rămâne în viață suficient de mult pentru a câştiga acest război, ne-am irosit viețile. Priveşte lucrurile aşa: ne-ai ajutat pe toți să rămânem în viață un pic mai mult pentru a lupta împotriva lor. Şi l-ai ținut pe Vibrion în viață, şi asta e chiar mai important, doar pentru cine este el. Pentru că el îi poate aduce alături de noi pe alții care cred că ceea ce facem e bine.

Nu mă aşteptasem la atâta blândețe, la atâta elocvență din partea acestui om întunecat care abia vorbise pe parcursul întregii misiuni. Nodul tare din gât mi se dizolvă imediat în lacrimi. Gowan îmi puse un braț stânjenit în jurul umerilor în timp ce plângeam cu lacrimi fierbinți de ruşine, autoacuzatoare, de durere şi de pură reacție

la evenimentele din acea zi.

Tensiunile şi durerea s-au scurs treptat din corpul meu, odată cu lacrimile. După câteva minute, m-am oprit pur şi simplu din plâns şi m-am prăbuşit epuizată lângă perete, mi-am trecut mâneca peste ochi şi i-am zâmbit tremurând lui Gowan.

— Sunt bine acum. Serios, am adăugat la privirea lui neîncrezătoare. Îmi pare rău că am plâns pe tine. Aş vrea doar... să fiu singură pentru o vreme.

El aprobă din cap şi se ridică.

— Vrei ceva? O băutură?

— Nu acum, mulțumesc.

El aprobă din nou şi înaintă spre carlingă.

— Gowan?

Se întoarse.

— Mulțumesc.

Aprobă din nou şi plecă. Am stat acolo o vreme, cu ochii închişi, cu mintea în derivă. În mare parte, făcusem ceea ce venisem să fac. Îl scosesem pe Vibrion viu din închisoare; reuşisem să scap şi eu, la fel şi restul echipei. Şi dacă toate astea se datorau în parte faptului că mi-am încălcat jurământul de a nu face rău... ei bine, poate că se puteau face concesii pentru că am făcut un lucru greşit dintr-un motiv corect.

Poate că frumoasele reguli ale medicinei nu rezistau la fel de bine în război. Oricum ar fi fost, nu mai puteam face nimic în privința asta... decât să-i urez băiatului cu ochi cenuşii să fie reunit cu Forța care ne uneşte pe toți şi să-mi continui viața şi slujba pe cât de bine puteam. Am suspinat, m-am ridicat – mă durea corpul ca după o explozie paralizantă – şi am plecat în căutarea acelei băuturi calde.

* * *

Mi-au dat o medalie când ne-am întors – *Distincția pentru Merite pe Câmpul de Luptă*, cea pe care o dau tuturor agenților de teren care reuşesc să se întoarcă din prima lor misiune. Încă o mai am. Am aruncat-o într-un sertar şi nu m-am mai uitat la ea de atunci. Dar ca o rană pe jumătate vindecată, ştiu mereu că e acolo.

O MICĂ PLIMBARE NEPROGRAMATĂ

Partea I
De Timothy Zahn

Marginea încețoșată a planetei tocmai dispărea sub fereastra camerei de control a cargobotului *Hopskip*[11], iar Haber Trell încerca să obțină ceva mai multă energie de la motoarele mereu capricioase ale navei, când partenera sa reapăru în sfârşit din turul ei la pupa.

— Ți-a luat destul de mult, comentă Trell în timp ce ea se aşeza pe scaunul copilotului, lângă el. Vreo problemă?

— Nu mai mult decât de obicei, spuse Maranne Darmic, băgându-şi o mână sub închizătoarea argintie care-i lega părul blond închis pe spate şi scărpinându-se energic la scalp. Curelele de încărcare au reuşit să reziste în timpul acelei decolări clasice în stilul tău. Aş spune totuşi că nu am scăpat de toți acarienii din cală.

— Nu contează paraziții, mârâi Trell.

Data viitoare când vor avea o încărcătură dezechilibrată la douăzeci de grade, îşi promise el întunecat, o va pune pe ea să facă decolarea. Să vadă cât de *uşor* era.

— Cum rămâne cu pasagerii noştri?

Maranne pufni.

— Am crezut că nu vrei să auzi de paraziți.

— Ai grijă, puştoaico, o avertiză Trell. Plătesc bani buni pentru ca noi să facem contrabandă cu aceste blastere spre Derra IV.

— Şi evident că nu au încredere în noi să ne apropiem la nici măcar zece centimetri de ele, replică Maranne. Nu le-ar fi dădăcit aşa dacă ar fi avut.

Trell ridică din umeri.

— Nu pot spune că îi condamn pentru că sunt precauți. De la marea înfrângere din sistemul Yavin, Imperiul scuipă foc în cincisprezece direcții deodată. Am auzit că unii dintre independenții care transportau lucruri ale Rebeliunii au decis că este mai sigur să ia banii în avans, să arunce încărcătura şi să caute paradisuri mai bune.

— Da, ei bine, nu-mi place să transport pentru oameni disperați, zise Maranne, mutând punctul focal al scărpinatului într-un loc mai jos pe ceafă. Mă face nervoasă.

— Dacă nu ar fi disperați, nu ar plăti atât de bine, preciză Trell în mod rezonabil. Nu-ți face griji, asta va fi ultima dată când vom avea de-a face cu ei.

— Am mai auzit asta, spuse Maranne, pufnind din nou. Alerta senzorului de proximitate începu să sune, iar ea se aplecă în față ca să tasteze pentru o citire. Sigur, asta va plăti upgrade-urile de motor pe care le vrei; dar apoi vei vrea upgrade-uri de senzori, şi…

Se întrerupse.

— Ce este? ceru Trell.

— Distrugător, spuse ea cu tristețe, activând secțiunea de arme a panoului şi pornind amplificatoarele de putere. Vine repede în spatele nostru.

---

[11] Hopskip – distanță scurtă.

— Grozav, mârâi Trell, verificând computerul de navigație. Dacă ar putea scăpa în hiperspațiu… dar nu, nava încă era prea aproape de planetă. Care este vectorul lor?

— Direct spre noi, spuse Maranne. Presupun că este prea târziu ca să aruncăm încărcătura şi să încercăm să părem nevinovați.

— Cargobot *Hopskip*, vă vorbeşte Căpitanul Niriz de pe Distrugătorul Imperial *Dojenitorul*, răsună o voce aspră din difuzor. Aş dori să vorbesc cu voi la bordul navei mele, dacă se poate.

Ultimul cuvânt fu punctat de un singur fior uşor care străbătu puntea de sub ei, în timp ce o rază tractoare se fixa pe ei.

— Da, aş spune că e cu siguranță prea târziu pentru a arunca încărcătura, suspină Trell. Să sperăm că sunt doar într-o expediție de pescuit.

Tastă pentru transmisie.

— Aici Haber Trell la bordul cargobotului *Hopskip*, spuse el. Am fi onorați să vorbim cu dumneavoastră, Căpitane.

* * *

— Ei bine, spuse Căpitanul Niriz, vocea lui răsunând în golul imens al punții hangarului în timp ce privea cele patru ființe care stăteau în fața lui. Foarte interesant. Înregistrările noastre arată că *Hopskip* avea doi membri ai echipajului, nu patru. Privirea lui se opri asupra lui Riij Winward. Eşti proaspăt angajat, nu-i aşa?

— Nava noastră anterioară a trebuit să părăsească Tramanos cam în grabă, zise Riij, străduindu-se să îşi păstreze vocea relaxată.

Cardul de identitate fals pe care i-l furnizase Rebeliunea era bun, dar dacă Imperialii se hotărau să cerceteze dincolo de el, ar fi aflat, fără îndoială, de legătura sa recentă cu poliția din Mos Eisley, pe Tatooine. Nu era o legătură de care era nerăbdător să se afle. Aveam nevoie să ne ducă cineva la Shibric, continuă el, şi cum Căpitanul Trell mergea într-acolo, a fost destul de amabil să ne ofere cursa.

— Pentru o taxă consistentă, îmi imaginez, spuse Niriz, ochii lui mutându-se spre musculosul Tunroth care stătea în dreapta lui Riij. E rar să vezi un Tunroth prin părțile astea. Presupun că eşti un vânător autorizat?

— *Shturlan*, rosti Rathe Palror, cu vocea aproape subsonică.

— Asta înseamnă *Vânător de Clasa a Douăsprezecea*, traduse Riij, încercând să atragă atenția lui Niriz asupra lui.

Serviciul distins al lui Palror în cadrul *Puşcaşilor lui Churhee*[12] ar fi ridicat şi mai multe sprâncene decât propriul dosar al lui Riij dacă Imperialii l-ar fi găsit.

— Excelent, spuse Niriz. Talentele unui vânător s-ar putea dovedi utile în această misiune.

La stânga lui Riij, Trell îşi drese glasul.

— Misiune? întrebă el cu atenție.

— Da. Niriz făcu un gest, iar un locotenent care stătea lângă el făcu un pas înainte şi îi oferi lui Trell un datapad. Vreau să duci o încărcătură pe Corellia pentru mine.

— Poftim? întrebă Trell cu atenție în timp ce lua datapadul. Vreți să…?

— Am nevoie de un cargobot civil pentru treaba asta, spuse Niriz. Vocea lui era

---

[12] Puşcaşii lui Churhee – grup specializat de mercenari cu un profil scăzut, localizat la marginea teritoriilor Inelului Exterior.

aspră, dar Riij putu auzi o nuanță distinctă de dezgust. Eu nu am unul. Tu ai. De asemenea, nu am timp să găsesc pe altcineva care să facă treaba. Tu eşti aici. O faci.

Riij îşi răsuci gâtul ca să se uite peste umărul lui Trell la datapad, neliniştea sa de mai devreme cu privire la identitățile şi încărcătura lor făcând loc unei emoții prudente. Ca un Căpitan de Distrugător să ceară ajutor de orice fel – mai ales de la un pilot civil de cargobot ponosit – era practic nemaiauzit. Implica urgență şi disperare; şi orice îl deranja atât de mult pe un ofițer Imperial superior era cu siguranță ceva ce un bun agent Rebel ar fi trebuit să cerceteze.

— Ce crezi? întrebă el.

Trell scutură din cap.

— Nu ştiu, spuse el. O să ne dea programul peste cap.

Riij rulă prin minte o serie de cuvinte extrem de vulgare, asigurându-se că frustrarea nu i se citea pe față. Din nefericire, Trell nu era un agent Rebel, bun sau nu, şi era clar că nu voia să aibă de-a face cu nimic din toate astea.

— N-ar dura chiar atât de mult, îl ademeni el cu grijă. Şi toți cetățenii buni au datoria să ajute.

— Nu, spuse Trell ferm, oferindu-i locotenentului datapadul înapoi. Îmi pare rău, Căpitane, dar pur şi simplu nu avem timp. Încărcătura noastră trebuie să ajungă pe Shibric...

— Încărcătura voastră constă în şase sute de cutii de cârnați Pashkin, îl întrerupse Niriz cu răceală. Presupun că sunteți conştienți că guvernatorul a decretat recent că toate exporturile de produse alimentare necesită acum o licență Imperială.

Gura lui Trell se întredeschise cu câțiva milimetri.

— Asta e imposibil, spuse el. Adică, inspectorii nu au spus nimic despre asta.

— Cât de recent a fost acest decret? întrebă Maranne suspicioasă.

Niriz îi oferi un zâmbet subțire.

— Aproximativ acum zece minute.

Riij simți cum i se strânge stomacul. Urgență şi disperare, într-adevăr.

— Din prima, aş spune că ni s-a întins o capcană, îi murmură el lui Trell.

Privirea lui Niriz se îndreptă spre Riij, apoi reveni la Trell.

— Totuşi, sunt pregătit să renunț la această cerință de data aceasta, continuă el. Cu condiția să fiți pregătiți, la rândul vostru, să livrați cârnații un pic mai târziu.

— Spre deosebire de a nu îi livra deloc? replică Trell.

Niriz ridică din umeri.

— Ceva de genul ăsta.

Trell se uită la Maranne, care ridică din umeri.

— Este o călătorie dus-întors de două zile până pe Corellia de aici, spuse ea. Adaugă şi timpul de livrare şi vorbim de trei zile, cel mult. Va fi o încurcătură, dar probabil că programul nostru poate absorbi asta.

— Nu că am avea de ales în această privință. Trell se uită înapoi la Niriz. Cred că vom fi încântați să vă ajutăm, Căpitane. Care este încărcătura şi când plecăm?

— Încărcătura este de două sute de cutii, spuse Niriz. Asta e tot ce trebuie să ştiți despre ea. În ceea ce priveşte plecarea, veți pleca imediat ce cârnații voştri vor fi descărcați şi noua încărcătură va fi pusă la bord.

Lângă Riij, Palror mormăi din nou, iar Riij trebui să lupte pentru a-şi păstra propria față inexpresivă. Dacă vreun Imperial plictisit îşi punea în cap să cotrobăie sub primele trei straturi de cârnați din fiecare cutie...

— Nu-ți face griji, le vom păstra la rece, promise Niriz. Nu se vor strica.

— Sunt sigur că vor fi în siguranță, spuse Trell. Şi unde trebuie dusă această încărcătură a voastră?

— Ghidul vă va pune la curent cu aceste detalii, zise Niriz, gesticulând în spatele lor.

Riij se întoarse să se uite...

Şi simți cum i se taie respirația în gât. Păşind prin pupa cargobotului *Hopskip* spre ei, cu armura lui Mandaloriană pătată strălucind în lumina de deasupra...

Trell înjură în sinea lui.

— Boba Fett.

— Nu e Fett, îl corectă Niriz. Doar, să zicem, că este un admirator de-al lui.

— Un fost admirator, îl corectă silueta blindată, cu vocea întunecată şi înăbuşită. Numele meu este Jodo Kast. Şi sunt mai bun decât Fett.

— Nu că asta ar însemna prea mult, zise Niriz, buza răsucindu-i-se. Întotdeauna am considerat că un soldat competent din trupele de şoc se poate descurca cu oricare trei vânători de recompense fără să transpire.

— Nu forța nota, Niriz, îl avertiză Kast. Ai nevoie de mine mai mult decât am eu nevoie de slujba asta.

— Am nevoie de tine mai puțin decât ai putea crede, replică Niriz. Cu siguranță mai puțin decât ai tu nevoie de o grațiere Imperială pentru mizeria pe care ai lăsat-o pe Borkyne...

— Domnilor, vă rog, interveni grăbit Trell. Sunt un om de afaceri, cu un program de respectat. Oricare ar fi divergențele voastre, sunt sigur că le puteți lăsa deoparte până când această treabă va fi terminată.

Niriz încă era încruntat, dar aprobă din cap cu reticență.

— Ai dreptate, *Negustorule*. Bine. Tu şi echipajul tău vă puteți odihni în camera de pregătire de acolo până când încărcătura va fi transferată. Cât despre tine – îndreptă un deget spre Kast – aş vrea să te văd în biroul de control al docului. Sunt câteva lucruri pe care vreau să mă asigur că le înțelegi.

Kast aprobă grav din cap.

— Bineînțeles. Arată-mi drumul.

* * *

Niriz păşi în biroul de control al hangarului, personajul blindat intrând chiar în spatele lui. Uşa se închise şi, în sfârşit, Niriz putu să lase rigiditatea nefirească să-i alunece din postură.

— Mă tem că nu mă pricep prea bine la asta, domnule, se scuză el. Sper că m-am descurcat bine.

— Te-ai descurcat foarte bine, Căpitane, îl asigură celălalt, ridicând mâna pentru a răsuci casca şi a o scoate. Între armura asta şi prestația ta, toți patru sunt complet convinşi că eu sunt Jodo Kast.

— Sper, domnule, spuse Niriz, cu stomacul strâns de îngrijorare în timp ce privea acei ochi roşii strălucitori. Domnule Amiral... Trebuie să spun pentru ultima oară că nu cred că ar trebui să faceți asta. Cel puțin, nu personal.

— Preocuparea ta este notată, spuse Marele Amiral Thrawn, trecându-şi o mână cu mănuşi prin părul negru-albastru. Şi apreciată, de asemenea. Dar este ceva ce nu

pot delega nimănui altcuiva.

Niriz scutură din cap.

— Aş vrea să pot spune că am înțeles.

— Vei înțelege, promise Thrawn. Presupunând că totul se desfăşoară aşa cum am anticipat, vei afla întreaga poveste când mă voi întoarce.

Niriz zâmbi, gândindu-se la toate campaniile prin care el şi Marele Amiral trecuseră împreună în Regiunile Necunoscute.

— Când s-a întâmplat ca ceva ce ați plănuit să nu decurgă conform aşteptărilor? întrebă el sec.

Thrawn zâmbi slab în schimb.

— De mai multe ori, Căpitane, spuse el. Din fericire, de obicei am fost capabil să improvizez o abordare alternativă.

— Este adevărat, domnule. Niriz suspină. Tot mi-aş dori să vă răzgândiți. Am putea pune unul dintre soldații mei în armura Mandaloriană, iar dumneavoastră l-ați putea dirija prin comunicator de undeva din apropiere.

Thrawn scutură din cap.

— Prea lent şi ciudat. În plus, fortăreața lui Thyne va avea cu siguranță instalată o supraveghere cu spectru complet. Ar capta orice astfel de transmisie şi fie ar intercepta-o, fie ar bruia-o.

Niriz respiră adânc.

— Da, domnule.

Thrawn zâmbi din nou.

— Nu-ți face griji, Căpitane, voi fi bine. Nu uita, există o garnizoană Imperială în apropiere. Dacă e nevoie, îi pot chema oricând în ajutor.

Îşi strecură casca înapoi pe cap şi o fixă la loc.

— Mai bine m-aş duce să supraveghez transferul încărcăturii – nu am vrea ca prețioşii cârnați ai *negustorului* Trell să fie deteriorați. Ne vedem în câteva zile.

— Da, domnule, spuse Niriz. Mult noroc, domnule Amiral.

* * *

Se numea *Coridorul cu Comori* şi era prezentat drept cel mai exotic şi eclectic bazar comercial din Imperiu. Zeci de chioşcuri şi magazine de toate mărimile şi descrierile se întindeau de-a lungul său, iar alte sute se cuibăreau pe margini, intrând şi ieşind din Oraşul Coronet propriu-zis. Oamenii şi extratereştrii stăteau la ghişee în aer liber sau lângă uşi, vânzându-şi marfa miilor de ființe care se înghesuiau pe străduțele înguste. Un loc vibrant, incitant; dar şi puțin intimidant pentru Trell.

Partea de negustor din el era intrigată de gama de mărfuri disponibile, precum şi de varietatea de potențiali clienți cărora un comerciant întreprinzător le putea vinde acele bunuri. Dar, în acelaşi timp, partea din el care îl împinsese în izolarea spațiului se simțea foarte aiurea în mijlocul unei astfel de mulțimi.

Maranne, care mergea alături de el, nu părea să simtă un asemenea disconfort. Nici cei doi agenți Rebeli, care mergeau în spatele lui. Cât despre Kast, în frunte, se îndoia că vreunul dintre ei îşi putea da seama ce simțea. Sau să-i pese, de altfel.

— Unde mergem mai exact? întrebă Maranne, făcând un pas mai lung pentru a se apropia în spatele lui Kast.

— Pe aici, spuse Kast, virând prin mulțime spre o parte.

Ceilalți îl urmară şi, o clipă mai târziu, toți cinci se aflau în pasajul îngust dintre două chioşcuri cu obloane.

— Aici? întrebă Trell.

— Cabina pe care o căutați este a cincea mai în față, pe stânga, le spuse Kast. Proprietarul magazinului de curiozități se numeşte Sajsh. Tu – arătă cu degetul înmănuşat spre Trell – îi vei spune că ai o încărcătură pentru Borbor Crisk şi îi vei cere instrucțiuni de livrare.

— Cum rămâne cu noi ceilalți? întrebă Riij.

— Tu vei ieşi primul, spuse Kast. Stai departe de conversație, dar priveşte şi ascultă.

Trell se uită la fluxul mulțimii, un fior alergându-i pe ceafă în jos. Ceva nu i se părea în regulă, dar era prea târziu să se mai retragă acum.

— Maranne, asigură-te că eşti acolo unde mă poți acoperi, spuse el.

— Nu vor fi împuşcături, îl asigură Kast.

— Mă bucur să aud asta, spuse Maranne. Nu te superi dacă îl acopăr oricum?

Ochii invizibili ai lui Kast părură să o pătrundă prin vizorul căştii.

— Cum doreşti, spuse el. Voi toți: mişcați-vă.

Fără cuvinte, ceilalți ieşiră în mulțime, Kast venind ultimul. Trell le spuse să numere până la cincizeci pentru a-şi găsi pozițiile, apoi să-l urmeze.

Magazinul de curiozități era uşor de găsit: o cabină mică, oarecum dărăpănată, în aer liber, cu o cameră închisă în spate, care fusese adăugată cu nepricepere cu suficient timp în urmă pentru a arăta aproape la fel de mucegăită ca şi cabina însăşi. O creatură şopârlă dintr-o specie necunoscută era sprijinită pe tejghea, privind mulțimea care trecea pe acolo. Respirând adânc, Trell se apropie de ea.

Şopârla ridică privirea când se apropie Trell, cu o expresie extraterestră ilizibilă.

— Bună ziua, bunule domn, spuse el într-o Bazică adecvată. Eu sunt Sajsh, proprietarul acestui umil local. Vă pot fi de ajutor?

— Sper că da, spuse Trell. Am o încărcătură pentru cineva pe nume Borbor Crisk. Mi s-a spus că mi-ați putea da instrucțiuni de livrare.

O limbă despicată în trei sări scurt din gura solzosului.

— Ai fost dezinformat, spuse el. Nu cunosc pe nimeni cu acest nume.

— Oh? spuse Trell, luat prin surprindere. Eşti sigur?

Limba se mişcă din nou.

— Te îndoieşti de cuvântul meu? scuipă extraterestrul. Sau doar de memoria sau inteligența mea?

— Nu, nu, spuse Trell grăbit. Deloc. Doar că... sursa mea părea atât de sigură că acesta era locul.

Sajsh deschise gura larg.

— Poate că a fost doar puțin incorect. Poate că se referea la magazinul aflat pe partea mâinii mele ucigaşe. Arătă spre dreapta sa, spre un chioşc la fel de dărăpănat care era în prezent închis. Proprietarul se va întoarce la ora şapte. Te poți întoarce atunci şi să-l întrebi.

— O voi face, promise Trell. Mulțumesc.

Şopârla îşi pocni fălcile de două ori. Dând din cap, Trell se întoarse şi se strecură înapoi în fluxul de pietoni, cu fața încinsă de jenă şi enervare.

— Ei bine? ceru Maranne, apropiindu-se de el.

— Kast a greşit locul, mârâi Trell, aruncând o privire în jur. Dar vânătorul de

recompense nu era nicăieri de văzut. Unde sunt ceilalți?

— Suntem chiar aici, spuse Riij, venind prin mulțime în spatele lui. Kast a spus să ne întoarcem pe stradă şi să ne întâlnim cu el.

— Bine, spuse Trell tăios. Am câteva lucruri de spus stimatului nostru vânător de recompense. Să mergem.

* * *

Sajsh şi bărbatul necunoscut îşi încheiară conversația, iar acesta din urmă se îndepărtă, întorcându-se în masa de navigatori şi cumpărători. Două cabine mai încolo, Corran Horn lăsă jos pepenele pe care îl examinase şi se strecură uşor în fluxul din spatele lui.

Străinul nu părea să încerce să se piardă în mulțime. Deşi orice astfel de efort ar fi fost rapid anulat de compania cu care se întâlnea: o femeie cu ochi duri, care părea competentă, un tânăr cam de vârsta lui Corran şi un extraterestru cu pielea galbenă şi cu câteva coarne scurte ieşindu-i din bărbie. Pentru o clipă, cei patru vorbiră între ei; apoi, cu omul de contact în frunte, continuară să se deplaseze pe stradă.

La marginea câmpului vizual, Corran văzu o siluetă robustă care veni alături de el.

— Probleme?

— Nu ştiu, tată, spuse Corran. Îi vezi pe cei patru de acolo? Jachetă maro prelucrată, femeie blondă, guler cu țepi albi, extraterestrul cu pielea galbenă?

— Da, aprobă Hal Horn din cap. Extraterestrul este un Tunroth, apropo. Destul de rar ajung în afara sistemului lor de origine; majoritatea celor pe care îi întâlneşti în zilele noastre lucrează în safariuri cu mize mari, ca mercenari sau ca vânători de recompense.

— Interesant, spuse Corran. Posibil şi semnificativ. *Jachetă Maro* tocmai a valsat până la cabina lui Sajsh şi a încercat să facă o livrare pentru Borbor Crisk.

— Chiar aşa? spuse Hal gânditor. Oare Crisk şi Zekka Thyne şi-au rezolvat neînțelegerile în timp ce eu nu eram atent?

— Dacă au făcut-o, nici eu nu eram atent, spuse Corran. Ori *Jachetă Maro* şi amicii lui sunt incredibil de proşti, ori se întâmplă ceva foarte ciudat.

— Oricum ar fi, mă îndoiesc că Thyne va trece pur şi simplu peste asta, spuse Hal. S-a întâmplat ca *Jachetă Maro* să menționeze unde ar putea fi contactați?

— Nu, dar s-a ocupat Sajsh de asta, spuse Corran. A spus că s-ar putea să-l caute pe proprietarul chioşcului de lângă al său şi le-a sugerat să se întoarcă pe la şapte.

— Când li se va cere să aibă o conversație liniştită cu un grup de grei ai *Soarelui Negru*. Hal îşi întinse gâtul pentru a privi peste mulțime. Ei, ei, complotul se îngroaşă. Uite cu cine s-au cuplat inocenții noştri.

Corran se ridică pe vârfuri. Erau *Jachetă Maro* şi prietenii lui; şi cu ei...

— Oh, să fiu al dracului, icni el. Acela este Boba Fett?

— Nu, nu prea cred, spuse Hal. Posibil Jodo Kast, deşi ar trebui să mă uit mai atent la armură ca să fiu sigur.

— Ei bine, oricine ar fi, cu siguranță este ceva important, sublinie Corran. Armura Mandaloriană nu e ieftină.

— Când o poți găsi, fu de acord bătrânul Horn. Asta devine din ce în ce mai

ciudat. Să înțeleg că te-ai gândit deja la ceva?

— Una singur lucru, de fapt, spuse Corran. Grupul porni din nou la drum, iar el şi tatăl său porniră să-i urmeze. Thyne nu ar fi atât de prost încât să-i omoare din prima, cu siguranță nu până când nu află cine sunt şi care este legătura lor cu Crisk. Asta înseamnă, probabil, că-i va duce la fortăreață.

— Şi crezi că ai putea să te inviți şi tu?

— Ştiu că este riscant...

— *Riscant* nu este chiar cuvântul la care mă gândeam, îl întrerupse Hal. Să intri în fortăreață este doar primul pas, ştii asta. Crezi că vei putea pur şi simplu să mergi la Thyne, să-i pui cătuşele în numele *Securității Corelliene* şi să-l scoți afară?

— Avem autoritatea legală să facem asta, ştii doar, îi reaminti Corran.

— Ceea ce nu înseamnă absolut nimic în interiorul fortăreței sale, replică Hal. Ai idee câți agenți *CorSec* s-au dus după locotenenții de top ai *Soarelui Negru* precum Thyne şi au dispărut pur şi simplu?

Corran făcu o grimasă.

— Ştiu, spuse el. Dar nu se va întâmpla şi de data asta. Şi dacă intrarea în fortăreață este doar primul pas, tot este un prim pas.

Bătrânul Horn clătină din cap.

— *Riscant* încă nu acoperă toată treaba asta. Pentru început, nici măcar nu ştim ce joc joacă *Jachetă Maro* şi prietenul său Mandalorian.

— Atunci e timpul să aflăm, spuse Corran. Hai să stăm aproape şi să vedem dacă găsim o ocazie să ne prezentăm.

* * *

Trecuseră poate două străzi – deşi Trell nu avea nici cea mai vagă idee unde îi ducea Kast – când auziră strigătul.

— Ce-a fost asta? întrebă Riij, uitându-se în jur.

— Acolo, mormăi Palror, arătându-şi degetul gros central spre stânga. Începe cearta.

Trell îşi întoarse gâtul. În acea direcție se afla o cafenea în aer liber, cu un bar lung de servire în spate şi poate douăzeci de mese mici răspândite în spațiul deschis din fața lui, sub un baldachin lat din frunze împletite, în stil Karvrish. Un bărbat firav, purtând un şorț de proprietar, stătea în picioare în mijlocul zonei de luat masa, cu o jumătate de duzină de bărbați mari şi cu aspect dur, purtând pe umeri însemne de mercenari, ridicându-se într-un cerc amenințător în jurul lui. Scaunele de la o masă din apropiere erau împrăştiate înapoi sau zăceau pe jos, indicând o plecare rapidă şi indisciplinată din ele.

— Cred că *cearta* s-a terminat, spuse el. S-a transformat direct în *probleme*.

— Haide, spuse Riij, înclinându-se în acea direcție. Hai să verificăm.

— Lăsați-i în pace, ordonă Kast. Nu e treaba noastră.

Dar Riij şi Palror se îndreptau deja prin mulțime.

— La naiba, mârâi Trell. Rebeli stupizi, idealişti, cu creier de *gornt*... Haide, Maranne.

Un şir de curioşi începuse să se formeze la marginea cafenelei în momentul în care el şi Maranne pătrunseră prin fluxul de pietoni. Riij şi Palror erau deja lângă mercenari, care îşi deschiseseră cercul în jurul proprietarului cafenelei pentru a face

față acestei noi distrageri. Iar acum, Trell putea vedea ceva ce nu reuşise să vadă până atunci. Alături de proprietar, agăţându-se strâns cu groază de talia lui, se afla o tânără fată. Probabil fiica lui; cu siguranţă nu avea mai mult de şapte ani.

Trell şuieră un blestem printre dinţi. Era nevoie de o formă deosebit de josnică de viaţă pentru a ameninţa un copil. Dar asta nu însemna că avea de gând să urmeze exemplul lui Riij şi să atace orbeşte, ca un Cavaler Jedi nebun.

— Apără stânga, îi murmură lui Maranne. Eu o iau la dreapta.

— Corect, murmură ea la rândul ei.

Lăsându-şi uşor mâna pe mânerul blaster, Trell începu să se plimbe prin spatele cercului de spectatori spre dreapta...

Şi cu o bruscheţe care îl surprinse, lupta începu. Nu cu blastere, cum fusese principala lui teamă, ci cu mâinile şi picioarele, în timp ce cei doi mercenari cei mai apropiaţi se năpusteau asupra lui Riij şi Palror. Cu şanse de trei la unu de partea lor, mercenarii trebuie să fi considerat că armele nu erau necesare.

Avură un şoc. Riij avusese în mod clar un antrenament bun în lupta fără arme, iar Palror era mult mai rapid decât ar fi presupus Trell după gabaritul extraterestrului. Contraatacul lui Riij îl trimise pe adversarul său clătinându-se înapoi; cel al lui Palror îl aruncă pe mercenar să se izbească cu un sunet îngrozitor de una dintre celelalte mese, făcând-o să se învârtă şi să împrăştie scaunele pe podea.

Cineva înjură cu răutate. Mercenarul doborât se târî înapoi în picioare şi se alătură camarazilor săi, fostul lor semicerc ocazional fiind transformat acum într-o linie mortală de luptă, fără menajamente, care îşi înfrunta atacatorii. Proprietarul profită de distragerea atenţiei pentru a-şi aduce fiica înapoi la bar; o ridică şi o duse spre siguranţa relativă din spatele barului, apoi se întoarse să privească.

Pentru o clipă, combatanţii rămaseră nemişcaţi unul în faţa celuilalt. Trell continua să se îndrepte spre poziţia de rezervă aleasă, cu ochii aţintiţi asupra grupului şi cu mâna strânsă pe blaster.

Ar fi tras acum, caz în care Riij şi Palror erau probabil morţi? Sau pur şi simplu mândria le va dicta mercenarilor să-i bată cu mâinile goale pe acei adversari insolenţi?

Mulţimea care privea se întreba evident acelaşi lucru. Trell le simţi tensiunea, entuziasmul şi pofta de sânge... Şi apoi, cu coada ochiului, zări o mişcare în stânga lui. Mercenarii observară şi ei, ochii plini de furie mutându-se în acea direcţie...

Expresiile lor se schimbară, doar puţin. Încruntându-se, Trell riscă să arunce şi el o privire. Jodo Kast făcuse un pas înainte în afara cercului de curioşi.

Pentru o clipă, vânătorul de recompense rămase acolo, privind în tăcere scena. Apoi, îndreptându-se spre una dintre mesele de la marginea cafenelei, luă un scaun şi se aşeză. Încrucişându-şi picioarele sub masă, îşi încrucişă braţele la piept şi înclină uşor capul într-o parte.

— Ei bine? întrebă el cu blândeţe.

Şi cu acel singur cuvânt, decizia fu luată. Niciun mercenar cu o fărâmă de mândrie profesională nu avea de gând să folosească armele împotriva unor adversari depăşiţi numeric şi care nu le-ar fi scos ei înşişi. Nu în prezenţa unui vânător de recompense ca Jodo Kast. Urlând strigăte de luptă obscure şi probabil obscene, mercenarii intrară în luptă.

La primul schimb, Riij şi Palror avuseseră elementul surpriză. De data asta nu-l mai aveau. Făcură tot ce putură, cu siguranţă – şi încă mai bine decât s-ar fi aşteptat Trell având în vedere şansele existente –, dar în cele din urmă nu avură nicio şansă.

La mai puțin de nouăzeci de secunde după acel vuiet de luptă, atât Riij, cât şi Palror erau pe podea, împreună cu doi dintre mercenari. Ceilalți patru, care nu păreau toți atât de siguri pe picioare, erau grupați în jurul lor. Unul dintre ei se uită în jur, întinse un deget spre patronul care se ascundea la bar.

— Ei primii, răcni el, respirând greu. Tu urmezi.

— Nu, spuse Kast.

Mercenarul se întoarse cu fața la el, aproape pierzându-şi echilibrul în timp ce făcea asta, un genunchi afectat încercând să cedeze sub el.

— Nu ce? ceru el.

— Am spus nu, răspunse Kast. Mâinile îi erau acum în poală, ascunse sub masă, dar picioarele încă îi erau încrucişate cu dezinvoltură. Te-ai distrat; dar am nevoie de ei în viață.

— Da? răcni mercenarul. Ce, ai o recompensă de colectat pentru ei?

— Te-ai distrat, repetă Kast, dar de data asta în vocea lui sclipea metal înghețat. Lasă-i şi pleacă. Acum.

— Aşa crezi, nu? scuipă mercenarul. Şi cine crezi că ne va opri...?

Şi brusc, chiar în mijlocul propoziției, îşi lăsă mâna la blaster şi îl smulse din toc. Era un truc vechi, care probabil îi dăduse mercenarului avantajul dorit în multe confruntări. Din păcate pentru el, era un truc pe care Trell îl mai văzuse folosit de nenumărate ori; şi chiar înainte ca mâna celuilalt să ajungă la mânerul blasterului, Trell îşi scoase propria armă. De cealaltă parte a cercului de trecători, o zări pe Maranne trăgând şi ea arma...

Mercenarul avea reflexe bune, într-adevăr. În acea fracțiune de secundă, încremeni, cu arma încă nedesprinsă din toc, uitându-se de sub sprâncenele groase la cele patru blastere îndreptate brusc spre el din cercul de oameni din jurul cafenelei.

Trell clipi când îşi dădu brusc seama. Patru blastere?

Patru. La doi oameni mai încolo de Maranne, un bărbat solid de vârstă mijlocie avea şi el un blaster țintit cu fermitate asupra mercenarilor... şi cu coada ochiului, Trell putu vedea al patrulea blaster ieşind din partea lui de mulțime.

Ținut cu aceeaşi fermitate.

Mercenarul scuipă.

— Deci aşa vreți să jucați, nu?

— Nu ne jucăm, zise Kast glacial. Aşa cum am spus: lasă-i şi pleacă. Dacă nu...

Trell nu văzu mişcarea de avertizare pe care o căuta. Dar Kast, evident, o văzuse. Chiar în momentul în care mercenarul începuse să-şi scoată blasterul din toc, se auzi strălucirea unui fulger de blaster din direcția mesei vânătorului de recompense şi un urlet de furie din partea mercenarului, în timp ce tocul său şi botul blasterului din spatele lui se spulberau.

— ...îți promit că vei regreta, încheie Kast calm. Aceasta este ultima ta şansă.

Mercenarul păru să fie la două secunde distanță de o furie complet nebună. Dar chiar şi furios şi cu un pistol ars, avea suficient control încât să ştie când şansele erau prea mari împotriva lui.

— Voi fi cu ochii pe tine, vânătorule de recompense, răsuflă el, îndepărtându-se de zona luptei. Vom termina asta altă dată.

Kast îşi înclină uşor capul.

— Oricând te vei sătura de viață, mercenarule.

Mercenarul făcu un semn cu mâna. Ceilalți îi ajutară pe cei doi răniți să se ridice

în picioare – unul începea să-şi revină, celălalt încă avea nevoie de transport – iar grupul se strecură printre curioşi şi ieşi în mulţime.

Kast aşteptă până când dispărură din peisaj. Apoi, împingându-şi scaunul înapoi, se ridică în picioare, blasterul pe care îl folosise asupra armei mercenarului fiind deja ascuns înapoi în orice toc ascuns din care fusese scos.

— Spectacolul s-a terminat, anunţă el, uitându-se în jur la trecători. Rămâneţi şi cumpăraţi ceva de băut, sau mişcaţi-vă.

Proprietarul era deja lângă Riij şi Palror, ajutându-l pe primul să se ridice în şezut, când Trell şi Maranne ajunseră la ei.

— Sunteţi în regulă? întrebă Maranne, oferindu-i lui Palror o mână.

Tunrothul îi făcu semn cu mâna.

— Nu sunt rănit, spuse el, rostogolindu-se în picioare şi flexându-şi experimental un cot. Am fost doar incapacitat temporar.

— Eşti norocos că problema nu a fost permanentă, îi aminti Trell. Ar fi trebuit să îi laşi în pace, aşa cum ţi-a spus Kast.

— Da, zise Riij, ţinându-se de stomac în timp ce se ridica în picioare cu ajutorul proprietarului. Mulţumesc, Kast. Deşi nu m-ar fi deranjat dacă ai fi intervenit puţin mai devreme. Să zicem, înainte să înceapă să ne lovească?

— Şase mercenari nu ar fi dat înapoi în faţa a trei blastere, spuse Kast. Aveam nevoie să eliminaţi mai întâi pe câţiva dintre ei.

Se întoarse pe jumătate.

— Dacă aş fi ştiut că vor fi cinci blastere în loc de trei, poate că m-aş fi mişcat mai repede.

Trell se întoarse să se uite. Cei doi bărbaţi care le stătuseră alături erau tot acolo şi priveau.

— Mulţumesc, spuse el. Nu m-aş fi aşteptat să primesc un astfel de ajutor într-un loc ca acesta.

— Nicio problemă, ridică din umeri bărbatul în vârstă. *Mercenarii Brommstaad* au avut întotdeauna tendinţa de a se considera deasupra limitelor comportamentului civilizat normal. Şi nu mi-a plăcut niciodată să fie ameninţaţi copiii.

— Pe lângă asta, adăugă tânărul, oricum începea să ne fie sete.

— Băuturi? întrebă proprietarul cu nerăbdare. Desigur; băuturi pentru voi toţi. Şi mese, de asemenea, dacă vă este foame – cele mai bune pe care le am de oferit.

— Vom lua masa lungă din spate, spuse Kast. Şi puţină intimitate.

— Da, bunule domn, imediat, spuse proprietarul.

Făcându-le o plecăciune rapidă, fugi spre masa indicată de Kast.

— Apropo, numele meu este Hal, zise bărbatul mai în vârstă. Acesta e partenerul meu, Corran.

Trell făcu schimb de semne din cap cu ei.

— Încântat să vă cunosc. Eu sunt Trell; ei sunt Maranne, Riij, Palror şi...

— Spune-mi Kast, îl întrerupse Kast. Fiu sau nepot?

Hal clipi.

— Ce?

— Corran este fiul sau nepotul tău? sublinie Kast. Există o asemănare de familie la nivelul ochilor.

— Lumea a mai menţionat asta, interveni Corran. De fapt, e doar o coincidenţă. Din câte ştim noi, nu suntem rude.

Kast aprobă din cap o dată, încet.

— Aha.

— Masa pare pregătită, spuse Hal, arătând în acea direcţie. Să mergem să ne aşezăm?

* * *

— Oh, sigur, spuse Hal, luând o înghiţitură din al doilea pahar. Toată lumea de pe aici a auzit de Borbor Crisk. Un infractor destul de mărunt – localizat strict în sistemul Corellian. Desigur, dacă sunteţi în căutare de infractori impresionanţi, avem şi noi câţiva dintre aceştia.

— Nu suntem interesaţi de impresionant, sublinie Trell. Criminal sau de altă natură. Avem o încărcătură de livrat acestui personaj Crisk, iar apoi plecăm de aici.

— Da, ai menţionat asta, fu de acord Corran, privindu-l pe celălalt şi încercând să-l citească.

Era greu de crezut că aceşti oameni erau într-adevăr simplii curieri care păreau, mai ales după incidentul cu mercenarii. Dar dacă acesta era un fel de plan profund inteligent, nu era sigur că îl putea desluşi. Cel puţin, nu din exterior. Era timpul să-şi facă demersul pentru a se apropia un pic mai mult de problemă.

— Chestia e următoarea, continuă el, uitându-se în jurul mesei. Două lucruri, de fapt. Numărul unu: având în vedere cine este Crisk, încărcătura voastră este probabil ilegală şi cu siguranţă valoroasă. Asta înseamnă că nu trebuie să vă faceţi griji doar că va veni *Securitatea Corelliană* peste voi, ci şi pentru alţi criminali care ar putea încerca să vă ia marfa din mâini. Şi numărul doi, ezită el, doar puţin, motivul pentru care Hal şi cu mine am venit pe Corellia a fost speranţa de a găsi de lucru în organizaţia lui Crisk.

— Glumeşti, spuse Riij. Să faceţi ce?

— Orice, la o adică, zise Hal. Ultima noastră treabă a mers foarte prost şi trebuie să ne recuperăm pierderile.

— De asta vă urmăream, vedeţi, spuse Corran, încercând să găsească echilibrul potrivit între fermitate şi jenă. L-am auzit pe Trell vorbind despre Crisk, şi m-am gândit...

— Ne-am gândit că poate am putea merge cu tine când te întorci să-l vezi în seara asta, se avântă Hal.

Trell şi Maranne schimbară priviri.

— Ei bine...

— De fapt, nu ştim dacă ne vedem cu el în seara asta, sublinie Riij. Este posibil ca celălalt proprietar de stand să nu ştie mai multe despre Crisk decât Sajsh.

— Asta e o observaţie bună, fu de acord Trell, aruncându-i o privire ciudată lui Kast. Asta ar putea fi doar o cale fără ieşire.

— Ei bine, în acest caz, veţi avea nevoie de ajutor pentru a-l găsi, spuse Hal cu o nerăbdare care suna minunat de autentică. Corran şi cu mine suntem localnici – avem tot felul de contacte în zonă. Vă putem ajuta să-l găsiţi.

— Doar unul dintre voi poate merge, spuse Kast.

Corran se uită la vânătorul de recompense, clipind uşor surprins. Era prima dată când vorbea de când se aşezaseră la masă.

— Ah... bine, spuse el. Doar unul dintre noi?

— Doar el, spuse Kast, dând din cap spre Hal. Trell şi Tunrothul vor merge cu el. Eu voi fi în spate, ca ariergardă.

— Cum rămâne cu Riij şi cu mine? întrebă Maranne.

— Voi doi şi Corran vă veți întoarce la navă, zise Kast. Veți transfera încărcătura pe speederul navei, astfel încât să fie gata de livrare.

Trell şi Maranne se priviră din nou, iar Corran putu să vadă că niciunul nu era deosebit de mulțumit de aranjament. Totuşi, era la fel de clar că niciunul dintre ei nu era atât de dornic să discute despre asta cu vânătorul de recompense.

— În regulă, spuse Trell cu o grimasă. Bine. Ce se întâmplă dacă nimeni de la celălalt stand nu ştie unde este Crisk?

— Asta nu va fi o problemă, spuse Kast. Ai încredere în mine.

* * *

— Interesantă persoană, Jodo Kast ăsta, comentă Hal în timp ce cei trei se îndreptau înapoi spre standul lui Sajsh. Ați lucrat mult timp cu el?

— Este prima dată, spuse Trell, uitându-se neliniştit în jur.

La ora asta erau mult mai puțini cumpărători decât fuseseră mai devreme şi, în ciuda aversiunii sale înnăscute față de aglomerație, se simțea neplăcut de expus.

— De fapt, nu lucrăm atât de mult cu el, cât lucrăm pentru el. Palror, poți să vezi unde a ajuns?

— Nu, nu te întoarce, spuse repede Hal. S-ar putea să fim sub observație şi nu vrem să dăm de înțeles că avem o ariergardă.

Trell îi aruncă o privire. Era ceva în vocea lui în acel moment care, categoric, nu aparținea unui vagabond fără noroc. Un ton de autoritate, rostit de o persoană care era obişnuită să i se asculte ordinele...

Palror mormăi.

— Probleme, spuse el.

Trell îşi întoarse capul. Putea vedea standul lui Sajsh în față, închis pentru noapte. Standul de lângă el, cel spre care se îndreptau, era şi el închis.

— Grozav, mârâi el, oprindu-se. Tot nu e nimeni acolo.

— Nu, nu te opri, veni o voce blândă din spatele lui.

Trell simți cum i se strânge inima.

— Ce?

— L-ai auzit pe om, spuse o altă voce, venind din spatele lui Hal. Continuă să mergi.

Cu un efort, Trell îşi puse din nou picioarele în mişcare.

— Eşti cu Borbor Crisk?

Se auzi un hohot.

— Cu greu, spuse prima voce cu un dispreț evident. Fii calm şi nu încerca să faci pe deşteptul. Am prefera să vă livrăm în deplină stare de funcționare.

Trell înghiți greu.

— Unde mergem?

— Pentru moment, în spatele standului lui Sajsh, spuse celălalt. După aceea... vei vedea.

— Sunt sigur, murmură Trell, cu inima bătându-i în urechi.

Totuşi, era un lucru pe care răpitorii nu-l ştiau. Jodo Kast, unul dintre cei mai

buni vânători de recompense din galaxie, era undeva în spatele lor. În orice clipă avea să sară din locul în care se ascundea, cu blasterele arzând cu o precizie de ordinul micronilor, şi avea să întoarcă complet foaia împotriva lor. Din clipă în clipă, aveau să audă vuietul blasterelor. În orice moment...

Încă mai aştepta acel moment când răpitorii îi adunară pe cei trei la bordul unui camion speeder, sigilară uşile şi porniră în amurg.

Partea a II-a
De Michael A. Stackpole

Senzația lui Corran Horn că ceva nu este în regulă fu amplificată de prima sa privire asupra cargobotului *Hopskip*. Nava arăta ca şi cum cineva ar fi luat un YT-1300 Corellian de serie, ar fi împărțit discul de-a lungul unei linii care mergea de la prova la pupa, ar fi pus o jumătate peste cealaltă, apoi l-ar fi peticit cu orice fier vechi care era la îndemână. Corran mai văzuse nave urâte, dar niciuna care să fie operațională.

Aşteptă ca Riij să închidă poarta către hangar înainte să facă un comentariu.

— Bănuiesc că nu mai este la fel de profitabilă contrabanda ca odinioară?

Ochii duri ai lui Maranne sclipiră furioşi.

— Suntem comercianți, nu contrabandişti.

Corran îşi ridică mâinile.

— Spune-i cum vrei. Cu regulile şi normele Imperiale, ceea ce începe ca o călătorie comercială ar putea sfârşi ca o cursă de contrabandă.

Surpriza jucă în ochii de un albastru închis ai lui Maranne, apoi ea se întoarse şi se scărpină la ceafă.

— O să aduc speederul.

Surpriza ei față de comentariul lui făcu declarația ei să vină un pic prea repede, iar Corran se gândi că poate tocmai surprinsese o urmă de teamă în cuvintele ei.

Cu siguranță este mai mult aici decât pare. În secunda în care văzu nava, Corran abandonă orice bănuială că acei oameni erau contrabandişti înrăiți veniți să livreze provizii lui Borbor Crisk. Lucrurile de care avea Crisk nevoie pentru a-şi purta micul război cu Zekka Thyne şi Soarele Negru pentru supremație în lumea interlopă Corelliană nu erau genul de lucruri care să fie încredințate echipajului de pe *Hopskip.*

De fapt, pentru ca să-l detroneze Crisk pe Thyne ar fi nevoie de un Distrugător, ceea ce această navă nu este, şi de o legiune de soldați, care nu sunt ascunşi aici.

Corran o văzu pe Maranne dispărând printr-o trapă a cargobotului, aşa că îşi îndreptă atenția spre Riij.

— Navigația cu ea nu poate fi prea dură. E destul de plăcută la vedere. O cunoşti de mult?

Bărbatul subțire scutură din cap, apoi îşi trecu o mână peste părul alb, scurt şi țepos.

— E doar o cursă. Dacă muncesc puțin, voi fi plătit când vom ajunge la destinație. Riij zâmbi atent. Lucrezi de mult timp cu partenerul tău?

— Din când în când.

Corran ridică din umeri. Întrebarea rapidă a lui Riij despre trecutul lui Corran mergea cu tendința majorității oamenilor de a vrea să vorbească despre ei înşişi. Este o tehnică pe care înveți să o exploatezi atunci când cauți informații de la suspecți.

Fie Riij a fost instruit, fie este foarte rezervat, fie ambele.

— Îl cunosc de mult timp, dar am început să lucrăm împreună de curând. Ne-au legat vremurile grele, ştii? Ca tine şi Tunrothul.

— Îl recunoşti ca fiind un Tunroth?

— Hal şi cu mine, poate că suntem localnici, dar asta nu înseamnă că nu am umblat deloc. Corran făcu un pas înapoi când Maranne coborî pe rampa de încărcare din spate a cargobotului. Are o datorie pe viață față de tine sau ceva de genul ăsta?

— Datoria de viață este o chestie Wookiee. Riij se încruntă, apoi începu să urce

rampa spre cala cargobotului. Rathe şi cu mine doar călătorim pe aceeaşi navă. Nicio legătură dincolo de asta.

— Am înțeles.

Corran îşi păstrase un zâmbet uşor pe față în timp ce cataloga informațiile pe care Riij tocmai i le furnizase. Corran ştia că datoriile pe viață erau o chestiune de onoare pentru Wookiee, dar ştia asta doar din cauza mandatelor Imperiale şi a avizelor despre Han Solo şi Wookieeul care lucra cu el. *Majoritatea oamenilor nu ştiu că Wookiee există sau, în cel mai bun caz, ştiu că Imperialii îi folosesc ca sclavi. Cei care ştiu mai multe despre Wookiee sunt de obicei simpatizanții Rebelilor*.

Îl urmă pe Riij pe rampă şi începu să caute indicii despre ce făcea echipajul de pe *Hopskip* în Oraşul Coronet. Ca membru al *Forțelor de Securitate Corelliene*, Corran avea acces la majoritatea informațiilor despre Rebeliune şi legăturile acesteia cu Corellia. *Cel puțin eu le am atunci când nu este prin preajmă ofițerul ăla inutil de legătură cu Serviciile Secrete Imperiale*. Deşi era adevărat că doi dintre eroii Alianței proveneau de pe Corellia, strânsoarea de către Împărat a controlului asupra Corellliei şi amplasarea de forțe pe planetă menținuseră prezența Rebelilor la un nivel scăzut. Corran ştia că existau celule Rebele şi i-ar fi arestat cu plăcere, dar nu le vedea atât de îndrăznețe sau de disperate încât să încerce să se cupleze cu Crisk.

Tânărul alunecă pe lângă botul ponosit al vechiului speeder – ca şi nava, arăta ca şi cum ar fi fost asamblat din piese disparate. Avea doar două locuri, ca un speeder de lux, dar avea un pat plat grefat pe spate. Vehiculul era acoperit cu un strat uniform de grund, de un maro murdar, cu excepția zonelor în care loviturile lăsau să se vadă metalul argintiu.

Nu e nici rapid, nici puternic, dar e mai bine decât să car lucrurile astea în spate.

Grămada de cutii pe care Maranne şi Riij le eliberară din legăturile plaselor de marfă îi atraseră imediat atenția. Erau uniforme ca mărime şi nedefinite, dar asta i se părea ciudat lui Corran. Toate aveau exteriorul format din duraplast verde, cu câteva nuanțe mai închis la culoare decât ochii lui, dar niciuna dintre cutiile dreptunghiulare nu avea striațiile şi cicatricele obişnuite pe cutiile din duraplast. Niciuna nu avea etichete holografice, urme de zgârieturi sau alte semne de utilizare, dar toate fuseseră legate cu cabluri de duraplast şi fixate cu un sigiliu holografic.

Când o ridică pe prima din vârful grămezii, nu simți nimic mişcându-se în interiorul cutiilor şi nici nu fu nevoie să localizeze punctul de echilibru al cutiei. Clătină din cap.

— De unde ați făcut rost de cutii *sleight*?

Maranne şi Riij se opriră amândoi când Corran îşi aşeză cutia pe patul speederului. Femeia se încruntă.

— Ce este o cutie *sleight*?

— Dacă nu ştiți ce este o cutie *sleight*, poate că nu sunteți contrabandişti. Corran bătu cu degetul pe partea de sus a cutiei sale. Pare obişnuită, dar are o matrice de bobină de repulsor de mică putere şi o sursă de alimentare încorporate în carcasă. Neutralizează greutatea a ceea ce se află înăuntru. Aceste cutii ar putea fi pline cu detonatoare termice sau cu aer, iar noi nu am şti niciodată. Contrabandiştii le-au dezvoltat pentru a-i păcăli pe funcționarii vamali, dar majoritatea roboților vamali ştiu ce să caute acum.

Maranne îşi aşeză cutia lângă a lui.

— Interesantă poveste. Se pare că ai făcut mai multă contrabandă decât noi.

— Poate, sau poate că eu ştiu mai multe despre contrabandă decât voi. Corran îi zâmbi şiret. De exemplu, ştiu că nimeni nu face contrabandă cu o încărcătură formată din obiecte necunoscute. Ce e în chestiile astea?

Femeia scutură din cap, coada ei blond închis biciuind-o de la umăr la umăr.

— Nu ştiu. Şi nu vreau să ştiu.

— Mi-e greu să cred asta. Corran se încruntă la ea. Nu ştiu ce fel de joc faceți aici, dar cutiile astea *sleight* nu-i vor păcăli pe droizii de la *CorSec*. Dacă sunt lucruri transportate pentru Rebeli, le vor găsi şi veți avea probleme serioase.

Riij îşi strecură cutia pe patul plat.

— Dacă am fi Rebeli şi am şti ce e în cutiile astea şi ar fi pentru Rebeli, am fi mult mai îngrijorați de Imperiu decât de marionetele lor de aici de pe Corellia.

— Crezi că oamenii de la *CorSec* sunt marionetele Imperiului? Corran respinse acea sugestie cu o mişcare a mâinii. *CorSec* este preocupat de integritatea sistemului Corellian, nimic mai mult. Dacă îi tolerează pe Rebeli aici, prezența Imperială creşte. Cine ar vrea asta?

Ochii căprui ai lui Riij sclipiră periculos.

— Ceea ce vrei să-mi spui este că oamenii din *CorSec* sunt dispuşi să-i reprime pe duşmanii unui regim vicios pentru a nu avea cizma lui Vader pe propriul gât. Dacă aş fi fost Rebel, mi-ar fi fost foarte greu să fac diferența între agenții *CorSec* şi Imperiali.

Corran se forță să se ducă şi să mai ia o cutie, ca să nu riposteze imediat la vorbele lui Riij. Argumentele contrabandistului fuseseră spuse des – şi cu voce tare – pe Corellia. Corran, al cărui tată şi bunic îl precedaseră amândoi în *CorSec*, crezuse multă vreme că *Forța de Securitate* putea face mai mult bine dacă îi ținea pe Imperiali departe de problemele de securitate ale sistemului lor solar. Dacă Corellia îşi putea purta singură de grijă şi se constituia ca o parte neutră în acest război civil, cetățenii Corellliei ar fi avut de câştigat. Deşi acea poziție avea sens şi putea fi apărată, era, de asemenea, o poziție adoptată în vârful unei pante foarte alunecoase. Directorii *CorSec* forțaseră deja diviziile locale să accepte ofițeri de legătură ai serviciilor de informații Imperiale pentru a monitoriza şi coordona operațiunile cu garnizoanele Imperiale. Kirtan Loor, ofițerul de legătură cu care fusese însărcinată divizia sa, se dovedise complet arogant şi abia funcțional. El şi Corran nu se înțelegeau deloc.

Corran mai ridică o cutie.

— Cred că, din punctul de vedere al *CorSec*, le este greu să-i deosebească pe Rebeli de infractorii oneşti ca mine. Mie nu, dar asta pentru că am perspectiva corectă. Rebelii nu sunt deloc infractori cinstiți.

Maranne zâmbi.

— Infractori *cinstiți*?

— Da, cinstiți. Ştiu că ceea ce fac încalcă legea, dar o fac pentru că asta e ceea ce fac. Îmi asum riscurile, fac nişte bani sau sunt trimis pe Kessel. Totul e foarte simplu. Corran îşi puse cutia peste prima pe care o aşezase. Rebelii fac tot ce aş face eu, dar spun că sunt îndreptățiți să facă asta pentru că legea este greşită şi Imperiul este greşit. De fapt, ei doar îşi găsesc scuze pentru acțiunile lor, ca să se simtă nobili, când de fapt nu sunt cu nimic mai buni decât mine.

— Ce perspectivă interesantă.

Corran se răsuci la auzul vocii cu ecou slab. Jodo Kast stătea în trapa de încărcare, blocând cea mai mare parte a vederii asupra docului de andocare. Corran se lăsă în jos şi îşi lungi gâtul pentru a încerca să vadă dincolo de vânătorul de

recompense, dar fără succes.

— Unde e Hal?

— Mă aştept ca, în acest moment, să fie foarte aproape de fortăreața lui Zekka Thyne.

— Ce? Strigătul de surpriză al lui Riij umplu cala de marfă. Erai acolo ca să îi protejezi. Ce s-a întâmplat?

Kast păşi în cală, apoi se sprijini destul de lejer de peretele interior.

— Oamenii lui Thyne îi aşteptau pe Trell şi pe ceilalți doi. Erau şapte – inclusiv *Mercenarii Brommstaad*. Am aşteptat până s-au îndreptat spre est, apoi m-am întors aici.

Corran trânti un pumn peste o cutie *sleight*.

— Estul este locul unde îşi are Thyne micul său palat.

Kast aprobă din cap.

— De aici şi presupunerea mea despre destinația lor.

— Şi n-ai făcut nimic să-i opreşti? Corran înfipse un deget în direcția lui Kast. Eşti un vânător de recompense sexy în armura asta Mandaloriană care poate trage cu blasterul din mâna unui om în timp ce stă jos, şi nu i-ai oprit?

— Ei erau şapte şi eu unul singur. Ți-am făcut deja calculele cu privire la această confruntare – aş fi putut să-i dobor, dar ți-ar fi ucis prietenii.

Riij scutură din cap.

— Rathe ar fi putut să-şi ia partea lui dintre ei.

Maranne aprobă din cap.

— Trell ar fi fost bun pentru cel puțin unul.

— Şi Hal ar fi putut să se ocupe de doi...

— Doi nu ar fi fost suficienți.

— ...Sau mai mulți, dacă i s-ar fi dat o şansă. Corran se uită de la Riij şi Maranne la vânătorul de recompense. Sunteți toți trei atât de naivi încât nu ştiți ce se va întâmpla cu prietenii noştri? Thyne îi va întreba despre legătura lor cu Crisk şi, dacă ştiu la fel de puțin ca voi, va trebui să muncească din greu pentru a obține răspunsuri în care să aibă încredere. Nu sunt prea încântat de faptul că îi va face asta lui Hal.

Kast ridică din umeri.

— Poți oricând să-ți găseşti alt partener.

— Dacă tu crezi că am de gând să-l abandonez pe Hal, va trebui să te scot din armura aia şi să-ți bag mințile în cap.

Capul lui Kast se ridică în timp ce se îndepărta de perete, subliniind în tăcere că era mult mai mare decât Corran.

— Nu e deloc reacția la care m-aş aştepta de la doi asociați criminali. Este chiar disproporționată. Te comporți ca şi cum ar exista o legătură mai strânsă între voi.

Corran îi aruncă lui Kast o privire cât se poate de rece. Semăna un pic cu tatăl său, în jurul ochilor şi la față, dar în rest era un compromis între mama şi tatăl său. Ea fusese micuță şi avusese cei mai albaştri ochi pe care îşi amintea Corran să-i fi văzut vreodată. Ochii lui verzi erau un punct intermediar între ochii ei şi ochii căprui ai tatălui său, aşa cum părul lui şaten era o potrivire între blondul ei şi părul cândva negru al tatălui său. Chiar şi înălțimea lui forma o punte între cea a mamei şi a tatălui său.

— Nu ar conta dacă Hal ar fi clona mea – este partenerul meu, ceea ce înseamnă că sunt responsabil pentru el. Corran îşi înfipse un deget mare înapoi în stern. Chiar

înțeleg ce înseamnă genul ăsta de responsabilitate, Kast, şi asta înseamnă că nu am de gând să-l las pe Hal la mila neîndurătoare a lui Thyne.

Kast îşi încrucişă brațele la pieptul său blindat.

— Ai îndrăzni să te iei de un Lord al crimei din Soarele Negru?

Maranne păli.

— Thyne este în Soarele Negru?

— Ales de gheara Prințului Xizor, dacă zvonurile sunt adevărate. Corran se sprijini de una dintre cutiile verzi. E nebun de crud şi cu totul rău, dar operează cu un scop lucrativ în minte. S-ar putea ca această încărcătură să fi fost pentru Crisk, dar am putea să i-o oferim lui Thyne şi să ne răscumpărăm oamenii.

— Nu prea cred. Kast scoase un datacard dintr-o pungă de la centură şi i-l întinse lui Maranne. Acest card are locația şi ora pentru o nouă întâlnire cu Crisk. Livrează încărcătura acolo, apoi întoarce-te aici şi pregăteşte-te să decolezi.

Maranne prinse cardul.

— Nu plecăm nicăieri dacă Haber nu e aici.

— Ştiu. Kast aprobă rapid din cap. Intenția mea e să mă îndrept spre fortăreața lui Thyne şi să asigur eliberarea prietenilor tăi.

Corran lătră un râset tăios.

— Te fereşti să înfrunți şapte rechini de-ai lui, dar ne vei elibera prietenii din fortăreața lui Thyne de unul singur? Mai bine ți-ai verifica calculele, Kast.

— Şansele sunt substanțiale, dar anticipez succesul.

— Da, ei bine, aici e Corellia, iar Corellienii nu au nevoie de şanse. Cred că aş avea încredere în succesul tău dacă aş fi alături de tine pentru a-l spori.

— Eu lucrez singur.

— Ha! Corran îşi scutură capul spre Riij şi Maranne. Dacă lucrezi cu ei, poți lucra şi cu mine. Corran îşi scutură pumnii. Scuteşte-ne pe amândoi de probleme şi spune da.

Kast ezită şi liniştea se aşternu peste cala de marfă. Mercenarul îl studia pe Corran şi, chiar dacă nu putea vedea ochii lui Kast, acesta simțea cum privirea dură a Mandalorianului îl cerceta de sus în jos. Corran se forță să se uite la fanta neagră a căştii, invitând la o provocare şi fiind pregătit să reacționeze la următoarea mişcare a lui Kast.

Brațele vânătorului de recompense se desfăcură încet.

— O să mă duc să ne găsesc un speeder.

— Bine.

Corran îşi dădu seama, în timp ce răspundea, că îşi ținuse respirația.

Hal va înnebuni când va auzi ce am făcut. Să înfrunt un vânător de recompense precum Kast. Trebuia făcut, dar putea fi făcut mai bine. N-aş fugi niciodată de o luptă cu un tip ca el, dar nici nu e o virtute în a te băga în una.

Întunericul înghiți silueta lui Kast, apoi Corran se întoarse şi se uită la ceilalți doi.

— Sunteți depăşiți de situație, nu-i aşa?

Riij ridică din umeri.

— Nu sunt sigur ce se întâmplă, dar nu-mi place ca Rathe să fie capturat de un Lord al crimei din Soarele Negru.

— Ei bine, Borbor Crisk nu este cu mult mai bun. Suntem prinşi în arenă între doi *câini de luptă* Cyborreeni. După cum ați văzut, niciunul dintre ei nu se joacă bine

cu ceilalți.

Maranne flutură datacardul.

— Ce avem de gând să facem? Ar trebui să ne întâlnim cu Crisk şi să-i dăm chestia asta.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să aflăm ce este chestia asta. Corran se uită la sigiliile de pe cutiile deja încărcate pe patul speederului. Bun, uite una care este deteriorată. Vezi dacă poți găsi alta.

Riij începu să caute cutii noi, în timp ce Corran scotocea în buzunar după o hidrocheie mică.

— Asta ar trebui să meargă.

Maranne se apropie şi se încruntă.

— Cum adică cutia e deteriorată?

— Nu cutia, ci fila de etanşare folosită pentru a lega benzile de duraplast. Corran arătă spre fila rotundă care unea benzile încrucişate. Vezi cum holograma încorporată în ea nu se aliniază complet. Uită-te la ea din unghiul de aici. Coroana de pe sori de aici nu se potriveşte.

— Am mai găsit una, anunță Riij.

— Bine, adu-o aici. Corran agăță marginea cheii sub buza sigiliului. Când nu se montează bine, le poți desface cu o mică împingere şi o răsucire.

Ridică, apoi îşi răsuci încheietura. Sigiliul se desprinse, eliberând benzile care fixau cutia.

— Ia ambele părți şi putem resigila chestia asta după ce aruncăm o privire la ce e înăuntru.

Maranne se aplecă pentru a recupera ambele jumătăți ale sigiliului, în timp ce Corran îl ataca pe celălalt. Se desprinse uşor, apoi inversă cheia şi folosi un accesoriu cu lamă plată pentru a ridica capacul cutiei.

— Pe inima neagră a Împăratului!

Chiar înainte să se ridice complet capacul, Corran prinse mirosul acru şi ascuțit de mirodenii. Cutia conținea şapte cărămizi de un kilogram care fuseseră învelite în celloplast greu. Fuseseră înmuiate într-un strat ceros pentru a le sigila, dar treaba fusese făcută în grabă. Unul dintre pachete se desfăcuse şi împrăştiase în cutie mirodenii de calitate inferioară.

— Ce este asta?

Corran se uită la Maranne.

— Glumeşti, nu?

— Cum am spus, sunt comerciant, nu contrabandist.

— Asta e mirodenie. E o calitate foarte proastă de *glitterstim* – chestia adevărată este cristalină, cu fibre lungi şi fine, nu o pulbere ca asta. Drogheează-te cu asta şi devii foarte fericit, cel puțin foarte fericit până când ai nevoie de mai mult şi pofta îți va curge prin vene ca plasma. Nu e un lucru frumos.

Riij îşi încreți o buză cu dezgust.

— Ştii din experiență?

— Doar din auzite şi urmărind un tip care încerca să-şi vândă un plămân pentru a obține mai mult *glit*.

— Să vândă un plămân?

Maranne se cutremură, iar Corran ridică din umeri.

— Nu era al lui. A aparținut unui trecător. După cum am spus, nu e marfă bună.

Riij scoase capacul de la a doua cutie.

— *Bastard Sith!*

Băgă o mână înăuntru şi scoase un vârf de cristal gros cât degetul lui mare şi lung cât o palmă. Movul umplea miezul pietrei, de la deschis la ambele capete până la întunecat în mijloc. Când Riij ridică piatra, lumina pe care o capta se umplu cu fulgere portocalii, galbene şi roşii. Toţi trei tăcură în faţa spectacolului strălucitor.

Corran se holbă la piatră, apoi clătină din cap.

— Este o bijuterie *Durindfire*?

— Cred că da. Proeminenţa laringeală a lui Riij se mişcă în sus şi în jos în timp ce înghiţea în sec. Tatăl meu a cumpărat un inel cu piatră Durindfire pentru mama mea la cea de-a douăzeci şi cincea aniversare a nunţii lor. Abia la a treizecea a plătit datoria şi era doar o piatră mică.

— Nu ajung prea multe astfel de pietre aici de pe Tatooine, şi foarte rar sunt neprelucrate ca acel deget de acolo. Maranne luă piatra de la Riij şi o cântări în mâini. Asta ar fi suficientă pentru a ne cumpăra o navă nouă.

Riij se întoarse.

— Hai să vedem ce se află şi în celelalte cutii.

— Nu, opreşte-te. Corran îşi ridică mâna. Nu avem suficient timp să le verificăm. Pune piatra înapoi, vom resigila aceste două cutii şi le vom aşeza pe scaunul din faţă al speederului.

Maranne întoarse cu reticenţă piatra în cutia ei.

— Ce ai în minte?

— Uite, vom avea nevoie de o asigurare dacă vrem să plecăm întregi de pe Corellia. Putem resigila aceste cutii şi nimeni nu va şti vreodată că s-a umblat la ele. Îi vei duce cele două cutii lui Crisk şi îi vei spune că mai ai încă 198 pentru el. Nu va face nicio mişcare împotriva ta până nu le va avea pe toate.

Riij se încruntă.

— Poate veni aici şi să le ia de la noi.

— Da, dar nu vor fi aici. Încărcăm restul pe speeder şi le ducem la un depozit. Corran se încruntă ca şi cum s-ar fi gândit bine la ceva. Bine, am găsit. Există *Depozitul de Stocare Dewback* pe drumul principal înapoi în centrul Oraşului Coronet. Puteţi închiria un depozit şi să lăsaţi acolo celelalte cutii. Tu du-te la întâlnire şi îi spui lui Crisk că îi vei da locaţia celorlalte cutii când vei fi sigură că prietenii tăi sunt în siguranţă. Kast şi cu mine vom pleca să-l vedem pe Thyne şi dacă nu ne întoarcem în timp util, îl vei folosi pe Crisk ca să încerci o salvare.

Maranne clătină încet din cap.

— Nu-mi place cum sună asta.

— Uite, avem o adevărată avere în cutiile alea. Dacă Crisk nu vrea să vă ajute, stabiliţi o întâlnire cu Thyne şi cereţi răscumpărare pentru noi.

— Cum luăm legătura cu Thyne?

Corran zâmbi.

— Ai făcut asta la prima ta oprire pe *Coridorul cu Comori*, îţi aminteşti?

— Corect.

— Bine, hai să încărcăm. Corran resigilă prima cutie şi apoi pe a doua. Ştiu că nu-ţi place cum merge treaba, Maranne, dar tu eşti cea care a spus că este comerciant. Dacă lucrurile merg prost, va trebui să negociezi pentru libertatea noastră şi, vorbind în numele meu, sper să faci un super târg în acest sens.

* * *

Colonelul Maximillian Veers se uită la scaunul care i se oferea, dar se abţinu să se aşeze.

— Mulţumesc pentru amabilitate, agent Loor, dar nu mă aştept să rămân aici prea mult timp. V-aţi uitat la mesajul pe care vi l-am trimis.

Bărbatul înalt şi subţire se aplecă în faţă pe scaun, o mişcare care aproape că îl făcu să se prăbuşească peste partea de sus a biroului său. Loor se prinse cu mâinile, apoi îşi perie la loc şuviţa de păr negru care îi căzuse peste faţă. Veers era sigur că bărbatul îşi purta părul aşa pentru a accentua asemănarea cu răposatul Mare Moff Tarkin. *Am servit sub comanda lui Tarkin. Oricine ar crede că acest Loor seamănă în vreun fel cu Tarkin ar trebui să realizeze că asemănarea nu merge mai departe de piele.*

— E ceva în neregulă cu arcurile scaunului tău, agent Loor?

Ofiţerul de legătură mărăi.

— Am sabotori care se bucură să găsească modalităţi de a mă enerva, iar ajustarea scaunului este ultima lor formă de exprimare.

Se întinse şi apăsă pe un buton de pe datapadul său.

— Şi da, Colonele Veers, am studiat mesajul pe care l-aţi trimis, aşa cum mi-aţi cerut. Nu mă pot pronunţa cu privire la acurateţea lui decât spunând că este adevărat că Zekka Thyne deţine o mică fortăreaţă la est de Oraşul Coronet.

— Ştiu deja asta, Loor.

Capul lui Loor se ridică.

— Ştii? Nu ştiam că sediul lui Thyne ar fi fost ceva ce aţi studiat, Colonele Veers. Nu ştiam că Forţele Armate Imperiale au avut motive să considere facilităţile Soarelui Negru drept potenţiale ţinte.

Nările lui Veers tresăriră. Singurul lucru pe care îl ura mai mult decât să aibă de-a face cu agenţi de informaţii aroganţi era să închidă ochii la activităţile Soarelui Negru. Presupunea că toleranţa Împăratului faţă de cartelul criminal era bazată pe raţiune, dar Veers credea că era cu adevărat în detrimentul Imperiului. Faptul că se permiteau nelegiuiri submina regula autorităţii. Dacă lumea putea vedea Soarele Negru ca fiind cumva mai rău decât Rebeliunea, atunci puteau justifica aderarea la Rebeliune mult mai uşor.

— Este de datoria mea, agent Loor, să consider orice fortăreaţă plină de indivizi înarmaţi drept o ţintă potenţială. În acest caz, mi s-a spus că Thyne se întâlneşte cu elemente ale rezistenţei Rebele.

— Da, dar nu mă simt confortabil cu sursa ta. Cine este?

— Aţi văzut codul de verificare. E valabil. Veers se încruntă puternic. Nu există niciun motiv să nu ai încredere în informaţie. Este corectă şi intenţionez să acţionez în consecinţă.

— Deci vrei să spui că nu ştii cine este sursa ta?

— Nu am nevoie să ştiu.

Cu un zâmbet superior alunecându-i pe faţă, Loor se lăsă în spate în scaunul său. Veers speră că se va dezechilibra din nou şi îl va răsturna la podea.

— Dacă tu crezi în această sursă de informaţii, de ce ai venit la mine?

Veers se abţinu să nu întindă mâna şi să-l plesnească pe Loor.

— Am venit la tine, agent Loor, pentru că tu eşti Ofiţerul Imperial de Legătură şi

ții legătura cu *Forța de Securitate Corelliană* din acest sector administrativ. Vreau să ştiu dacă au agenți care lucrează în gruparea lui Thyne sau în împrejurimi.

— Cauți să foloseşti extragerea lor ca pretext pentru atacul tău sau ți-a fost teamă că voi depune un protest pentru pagube colaterale?

Veers îşi îngustă ochii.

— Nu există niciun motiv pentru ca să moară oamenii buni.

Loor ridică neglijent din umeri.

— Dacă mor, mor eroi. Dacă mi-l aduci pe Zekka Thyne, poți fi şi tu un erou.

— Eu cred, agent Loor, că pot găsi propria mea cale de a fi un erou. Veers se răsuci pe călcâie şi ieşi din birou.

Cu Imperiali ca tine, Loor, mă întreb adesea de ce încă nu a reuşit Rebeliunea să răstoarne Imperiul. Dacă lucrurile sunt lăsate în mâinile unor oameni ca tine, poate oare Imperiul să supravieţuiască?

* * *

Corran aruncă o privire la speederul *SoroSuub X-34* pe care îl pilota Kast şi oftă.

— Cumpărat sau *împrumutat*?

Vânătorul de recompense se uită la el din spatele volanului.

— Are vreo importanță?

— Dacă voi fi arestat pentru că am călătorit cu un speeder furat, speram să fie ceva mai nou şi mai sportiv, cum ar fi un *XP-38*.

— Poți merge oricând pe jos, Corran.

— Bine zis. Cu mâna stângă pe parbriz, Corran sări şi se lăsă în scaunul pasagerului. Dă-i drumul.

Kast învârti volanul speederului, alimentă bobinele repulsorului şi dădu drumul la accelerație.

— Cum a mers încărcarea?

— Încărcarea? A mers bine. Corran se mişcă în scaunul strâmt. Ar trebui să fie gata de întâlnire.

— Bun.

Corran auzi accentul corect şi inflexiunea dată cuvântului, dar cumva se gândi că răspunsul lui Kast nu era deloc sincer. Încercă să descifreze problema, dar nu putu, iar asta îl deranjă. În trecut, avusese aproape un al şaselea simț în legătură cu durii precum Kast, dar nu părea să-l poată citi pe mercenarul blindat. *Faptul că tatăl meu a fost capturat de un om care îl va frige îmi distruge concentrarea.*

Kast pilotă speederul spre centrul oraşului. Luminile strălucitoare şi sunetele zgomotoase din Oraşul Coronet şi *Coridorul cu Comori* începeau să-l preseze pe Corran. În calitate de membru al *CorSec*, el vedea *Depozitul de Gunoi* – argoul *CorSec* pentru *Coridorul cu Comori* – ca fiind un loc periculos. În timp ce marginile nu erau chiar atât de rele – şi o mulțime de oameni respectuoşi se dedau la transgresiuni minore în unele dintre cele mai strălucitoare locuri – existau locații acolo unde chiar şi Darth Vader s-ar fi temut să calce. Majoritatea acelor localuri erau controlate de Soarele Negru.

Bunicul lui Corran deplânsese schimbările din clasa infractorilor de la apariția Imperiului. Rostek Horn fusese în *CorSec* pe vremea Moffului Fliry Vorru, când sfidarea legii fusese o artă. Pe vremea aceea, i se spusese lui Corran, infractorii se războiau doar cu infractorii. Răpirea lui Hal şi a lui Trell nu ar fi fost tolerată niciodată pe atunci

– civilii trebuiau să se implice mult mai adânc în activităţi criminale înainte de a fi consideraţi apţi să intre în joc.

Apoi, ieşiseră în evidenţă Prinţul Xizor şi organizaţia lui, Soarele Negru. Xizor îl trădase pe Vorru Împăratului, eliminându-l dintr-un singur pas şi câştigând favorurile lui Palpatine. Apoi folosise Corellia ca pe un teren de antrenament pentru unii dintre locotenenţii săi. Cel mai recent şi mai brutal dintre ei era Zekka Thyne.

Corran aruncă o privire din speeder când depozitul *Dewback* trecu pe lângă el. Când se întoarse să se uite înapoi în direcţia în care călătoreau, îl surprinse pe Kast privindu-l.

— S-a întâmplat ceva?

— Se pare că ai găsit ceva interesant acolo.

— Da, am găsit. *Gândeşte-te, Corran, gândeşte-te la ceva bun.* A fost arta stradală de pe pereţi.

— Artă? Crezi că desfigurarea clădirilor este artă?

Corran ridică din umeri.

— Nu e opera lui Venthan Chassu, dar e mai interesantă decât să decojesc albul de pe un Distrugător.

Kast îl studie pe Corran pentru o secundă sau două.

— De unde ştie cineva ca tine de opera lui Venthan Chassu?

— Aş putea să te mint şi să-ţi spun că mama obişnuia să mă ducă la muzee, dar ai vedea prin asta. Corran se forţă să privească drept în faţă, în timp ce renunţa la adevăr şi începea să modeleze o minciună pornind de la o poveste nebunească pe care un hoţ pe care îl încolţise odată încercase să i-o vândă. Am cunoscut un tip care spunea că are un client care ar cumpăra orice obiect de artă de pe Corellia. Spunea că deja ridicase şi vânduse o mână de tablouri, câteva sculpturi şi câteva diorame holografice. Clientul părea impresionat, dar voia mai mult. Cheltuia creditele de parcă ar fi fost făcute din atomi de hidrogen, aşa că tipul ăsta a spus că vrea să planifice un jaf la *Muzeul de Arte Frumoase* din Oraşul Coronet. M-a vrut în echipă, aşa că am verificat locul.

Kast aprobă încet din cap.

— Cine era clientul?

— Nu ştiu. Omul meu a vorbit cu un broker, apoi a fost tras pe dreapta de *CorSec* şi a prins o navetă spre lumea Akrit'tar. A murit acolo.

— Deci ce părere ai despre munca lui Chassu?

Corran se încruntă. *De ce i-ar păsa unui vânător de recompense de artă şi de ce i-ar păsa ce cred eu despre artă?*

— A fost interesantă. Studiile cu nuduri Seloniene au fost cele care mi-au plăcut cel mai mult – dar nu pentru că erau nuduri. Selonienii au blană, aşa că pot fi vreodată nud? Şi dacă aş fi vrut Selonieni nud, Corran îşi ridică mâinile deasupra parbrizului, aş fi putut găsi destui aici, în *Coridorul cu Comori.*

— De ce ţi-au plăcut?

— Chassu a surprins cele două elemente esenţiale ale Selonienilor: formele lor senzuale, fibroase şi faptul că feţele lor erau întotdeauna întunecate – dorinţa lor de intimitate. Corran ridică din umeri. Unele dintre celelalte lucrări ale lui erau bune.

— Ce părere ai despre *Triumfătorul Palpatine*?

— Tronul construit din oase mi-a dat coşmaruri. Corran se cutremură, ştiind că nu de la craniile şi oasele sfărâmate proveneau coşmarurile, ci de la expresia de

bucurie ucigaşă de pe chipul Împăratului. Ca ultimă capodoperă, îşi face treaba, dar mi-ar fi plăcut să-l văd întorcându-se la studiile Seloniene.

— Pierderea lui a fost un păcat. Casca lui Kast se întoarse spre el. Se pare că eşti mai mult decât pari.

— Oh?

— Într-adevăr. Ultima dată când nudurile Seloniene ale lui Chassu au fost expuse la *Muzeul de Arte Frumoase* a fost acum zece ani.

Corran îşi acoperi surprinderea cu un zâmbet.

— Nu chiar. În ziua de Anul Nou, acum doi ani, au fost expuse pentru o recepție privată pentru patronii muzeului. Patru ore, zece mii de credite de persoană. Corran îl bătu pe Kast pe umărul armurii sale. Ți-ar fi plăcut la nebunie, dar mai întâi ar fi trebuit să-ți repari armura.

— Şi tu ai fost acolo.

— Am fost. La fel şi Hal. Mama a lucrat ca voluntar la muzeu de atât de mult timp încât, atunci când a fost vorba să angajeze agenți de securitate suplimentari pentru recepție, administrația ne-a luat în echipă. Dacă vrei, te anunț când se mai organizează o astfel de întâlnire.

— Te rog. Va trebui să văd dacă pot obține o invitație la ea.

Corran râse.

— Dacă poți face asta, poate ne poți obține o invitație să îl vizităm pe Zekka Thyne. Cum ai de gând să ne duci acolo?

Vocea lui Kast răsună din interiorul căştii sale.

— M-am gândit să apelez la simțul dreptății al lui Thyne.

— Ți-ar fi mai uşor să găseşti flota Katana. Corran scutură din cap. Zekka Thyne este o corcitură de om şi extraterestru cu pete mari albastre pe toată carnea lui albroz. Ochii lui sunt roşii ca sângele, cu excepția pupilelor cu diamante negre care sunt conturate în auriu. Are urechi ascuțite, dinți şi mai ascuțiți şi cel mai ascuțit simț al răzbunării pe care l-ai întâlnit vreodată în afară de un Wookiee ranchiunos. Am auzit că a împuşcat un curier de mirodenii pentru că aceasta i-a spus că a împrumutat credite de la o plată, dar deja rambursase împrumutul, cu dobândă.

— Ce ar fi făcut Thyne dacă femeia nu i-ar fi spus?

— Ar fi ucis-o mai încet. E un adevărat artist cu o vibrolamă. Corran se încruntă puternic. Ceea ce-i lipseşte lui *Petice* la minte, compensează prin cruzime feroce. Cât ai cere pentru a-l ucide?

Capul lui Kast se ridică doar un centimetru sau doi.

— Îmi ceri să-l omor?

Corran ezită pentru o secundă.

— Nu, cred că nu. Doar mă întrebam. M-am gândit că, dacă aş face-o, aş putea considera suma pe care aş fi plătit-o ca un fel de deducere caritabilă la impozitul meu. În cazul în care aş plăti impozit, ceea ce nu este cazul.

— Nu m-aş opune ca Thyne să fie eliminat, dar asta nu ține de atribuțiile mele imediate. Kast se uită la el. Cred, totuşi, că pot să ne duc să-l vedem. Cred că abordarea diplomatică ar fi cea mai bună.

— Sunt de acord. Eu prefer diplomația. Corran bătu cu degetul pe pistolul blaster ascuns sub axila stângă. Sunt pregătit şi în cazul în care va trebui să fim nediplomatici.

— Adică?

— Ceea ce înseamnă că eu merg jos, tu mergi sus.

Kast aprobă solemn din cap.

— Acesta va fi planul nostru de rezervă, atunci.

Vânătorul de recompense pilota cu uşurinţă speederul prin dealurile întunecate din afara Oraşului Coronet. Moşia lui Thyne aparţinuse cândva unui magnat al transporturilor maritime care fusese arestat şi trimis pe Kessel pentru contrabandă cu mirodenii. Thyne obţinuse titlul de proprietate la licitaţie, după care începuseră să circule zvonuri prin lumea interlopă Corelliană care sugerau că Thyne furnizase dovezile care făcuseră ca magnatul să fie condamnat. Corran bănuise întotdeauna că acel mic subterfugiu fusese de fapt plănuit şi executat de Prinţul Xizor, de vreme ce Thyne nu se mai dovedise atât de inteligent de atunci.

Pe măsură ce escaladau ultimul deal şi coborau în valea largă în care fusese construită proprietatea, Corran arătă spre clădirea principală.

— Nu pare cine ştie ce, dar dealurile acelea servesc ca nişte întărituri grozave şi canalizează forţa de asalt spre zonele în care a amplasat mine. Sus, în turnuri, ar trebui să aibă blastere E-web capabile să doboare orice soldat. Thyne ar trebui să aibă chiar şi o ascunzătoare pregătită care să îi permită să plece în siguranţă dacă apar probleme, ceea ce e puţin probabil. Pereţi cu grosime dublă, geamuri duble din oţel transparent, sisteme complete de detecţie electronică şi patruzeci sau cincizeci de băieţi cu blastere fac din asta o nucă destul de greu de spart. Am auzit că cei de la *CorSec* au un mandat de percheziţie, dar fără garnizoana Imperială care să-i susţină, nimeni nu e suficient de prost să încerce să-l pună în aplicare.

— Nu glumeai în legătură cu senzorii.

Kast îndreptă speederul spre doi bărbaţi care ieşeau pe o intrare laterală, surprinzându-i în strălucirea lămpilor, apoi întoarse speederul la stânga şi îl lăsă să se aşeze la sol.

— Mă duc să vorbesc cu ei. Tu să fii pregătit în caz că lucrurile merg prost.

— Îmi vei da un semn? Corran îl privi pe vânătorul de recompense cum se desface de pe scaunul şoferului şi catalogă mental armele pe care le putea vedea. Întrebare tâmpită. Dacă vor ataca, voi veni în fugă.

Îl privi pe Kast apropiindu-se de cei doi bărbaţi. Vânătorul de recompense îşi ţinu mâinile deschise şi întinse departe în lateral, dar nu ridicate în semn de predare. Voia ca ei să ştie că nu intenţionează să îi omoare, dar că este capabil să facă exact asta, dacă este provocat suficient. Trioul se întâlni şi Corran putu auzi bâzâitul vocilor, dar nu putu desluşi niciun cuvânt. Unul dintre oamenii lui Thyne vorbi într-o staţie de comunicare, apoi Kast îşi ridică mâna stângă şi îi făcu semn lui Corran să înainteze cu o fluturare lejeră a degetelor.

Corran părăsi speederul şi se apropie de cei trei bărbaţi, imitând postura lui Kast cu mâinile depărtate. Unul dintre oamenii lui Thyne veni spre el, cu intenţia clară de a-i lua blasterul, dar Corran se încruntă la el. *Ce, crezi că sunt atât de prost încât să încerc să intru şi să ies de aici trăgând?*

Băiatul ezită, apoi îşi băgă mâinile în buzunare.

Celălalt mercenar din Soarele Negru îl arătă pe Corran.

— Haide, ia-i blasterul.

— Crezi că e atât de prost încât să încerce să intre şi să iasă de aici trăgând?

Primul pistolar scutură din cap.

— Să-i ducem la şef. Nu vrem să-l facem să aştepte.

— Adevărat. Urmați-ne.

Ghizii îi conduseră la intrarea principală şi într-un foaier care, în opinia lui Corran, ar fi putut rivaliza cândva ca splendoare cu cel al *Muzeului de Arte Frumoase* din Oraşul Coronet. Granitul roz şi marmura neagră fuseseră inserate în podea într-un model complex şi haotic. O scară de piatră urca în spirală spre etajele al doilea şi al treilea şi atrăgea privirile în sus, spre reprezentarea holografică a cerului de noapte de deasupra lor. Micile alcovuri din pereți adăposteau statui, iar panourile uriaşe din lemn aurit ofereau spațiu suficient pentru expunerea unei game vaste de picturi şi opere de artă holografică originale.

Este uimitor cum ceva ce ar fi putut fi atât de frumos poate fi atât de uşor transformat în ceva atât de... vulgar. Se părea că definiția artei la Thyne era în strânsă legătură cu conceptele de nuditate, exces şi o schemă de culori care se baza foarte mult pe roz, violet şi o nuanță de verde iritant de vibrantă. Unele dintre statuete – puținele care şi-ar fi putut găsi un loc în *Muzeul de Arte Frumoase* – fuseseră corectate în mod strident prin aplicarea acestei scheme de culori, iar excesul de vopsea se revărsase pe pereți. Picturile îi arătau lui Corran o priveliște a unor modele pe care le credea mai potrivite pentru manualele de xenobiologie, iar hologramele păreau echivalentul vizual al unui țipăt ascuțit.

— Cât aveai de gând să-mi oferi ca să-l omor? şopti Kast.

— Nu destul.

Îşi urmară ghizii prin foaier şi un set imens de uşi duble în biroul lui Thyne. Aici, ciocnirii operelor de artă i se adăugase un nou element: un război între stilurile mobilierului. Biroul lui Thyne fusese sculptat din lemn de copac *vweliu* de culoare maro închis şi era o operă de artă în sine. În jurul lui se aflau alte scaune şi mese din duraplast şi fibroplast presate – genul de lucruri care puteau fi lăsate într-o poiană pentru că vremea nu le-ar fi afectat. Câteva mese din oțel inoxidabil acoperite cu foi de oțel transparent completau decorul, iar o mulțime de lămpi, printre care nu erau două la fel, asigurau iluminarea tuturor.

Corran se uită la Hal şi prinse un semn curajos din cap din partea lui, în ciuda liniilor gemene de sânge care îi picurau din nas. Haber Trell părea într-o stare mai proastă, cu un ochi umflat rapid şi o vibrolamă inertă înfiptă între coapse în şezutul scaunului său. Carnea galbenă a Tunrothului se colorase puțin, iar o picătură de sânge albăstrui curgea dintr-o nară, dar în rest Rathe părea alert.

Zekka Thyne îi zâmbi lui Kast, iar lui Corran expresia i se păru de-a dreptul obscenă.

— Ah, Jodo Kast, în sfârşit ne întâlnim. În mod normal, nu rețin un individ pe care nu l-am cunoscut, dar reputația te precede. Am decis că am cheltuit bine creditele. Privirea stacojie a lui Thyne se ascuți. Nu mă dezamăgi.

— Nu am nicio intenție să fac asta. Cu o mişcare rapidă şi lină, Kast scoase un blaster cu mâna dreaptă şi înfipse botul în tâmpla stângă a lui Corran. Haber Trell şi Tunrothul sunt asasini care au fost angajați de Borbor Crisk pentru a te elimina. Partenerii lor aranjează chiar acum cu Crisk să le umple două sute de cutii *sleight* cu prețul pentru capul tău.

— Asta nu e adevărat! răcni furios Haber Trell. Minte.

Thyne îl reduse la tăcere cu o palmă peste spate.

— Şi cine sunt ceilalți doi?

Kast mormăi ceea ce aproape părea a fi un râset.

— I-au angajat pe aceşti doi localnici pentru a-i ajuta să se deplaseze şi pentru camuflaj. Cu ăştia doi în remorcă, cine ar crede că sunt asasini de clasă galactică?

Corran începu să ridice o mână pentru a-şi masa capul, dar Kast ținu arma apăsată puternic pe craniul lui. Corellianul nu era sigur ce-l durea mai tare: capul sau mândria de a fi fost păcălit de Kast. *S-a jucat foarte bine cu mine, aşa cum s-a jucat şi cu noi ceilalți. Mai bine eram în locul tatălui meu, pentru că pe el Kast nu l-ar fi păcălit niciodată.* Corran îi aruncă o privire în lateral lui Kast, apoi dădu din cap spre Thyne.

— Ştii, chiar nu te poți încrede în cuvântul unui vânător de recompense.

— Adevărat, dar sunt mai dispus să am încredere în el decât într-un asasin de cartier.

Kast se întinse şi îi luă blasterul lui Corran, apoi îşi coborî propria armă.

— Povestea mea este destul de uşor de verificat. Ar trebui să trimiți câțiva dintre oamenii tăi la *Raiul Mynockilor*. Este cantina unde partenerii lui Trell se vor întâlni peste o oră cu Crisk pentru a pune la punct detaliile plății. Veți găsi cutiile la *Depozitul Dewback* de lângă spațioport. Poți trimite alți oameni de-ai tăi acolo şi să-i aştepți pe Crisk şi oamenii lui să vină să umple cutiile.

Corran îşi frecă tâmpla.

— Ți-ai dat seama de asta după cum m-am uitat la locul respectiv? Eşti bun.

— De asta mă angajază lumea. Kast se uită la Thyne. Să înțeleg că aveți celule de detenție aici?

— Pivnița de vinuri este goală. Îi poți pune în nişe acolo jos.

— Bun. Voi face asta în timp ce tu pregăteşti ambuscada pentru Crisk. Kast îi făcu semn cu blasterul lui Corran să se îndrepte spre uşă. Odată ce oamenii tăi vor raporta, vei şti în cine poți avea încredere.

— Da. Thyne şuieră cuvântul. Iar cei care mint vor plăti prețul suprem pentru îndrăzneala de a mă înşela.

Partea a III-a
De Timothy Zahn

Propulsat de o înțepătură în rinichi cu o carabină blaster, Corran Horn intră în celula improvizată. Îşi recăpătă controlul suficient de repede pentru a evita să se lovească de tatăl său şi se întoarse rapid, dar Jodo Kast închise poarta de fier forjat. Asta îi prinse efectiv pe cei doi Horn într-o grotă mică şi prăfuită care fusese cândva casa unei colecții fine de vinuri din întregul Imperiu. *Cel puțin asta e impresia pe care mi-o dau toate bucățile de sticle sparte de pe podea.*

Corran îl înjunghie pe Kast cu cea mai urâtă privire pe care o putu compune.

— Asta nu s-a terminat între noi, Kast.

Vânătorul de recompense îl privi placid pe Corran, dar trioul de paznici ai lui Zekka Thyne care îl forțau pe celălalt bărbat şi pe Tunroth să intre într-o a doua grotă din cealaltă parte a pivniței râseră în hohote. Liderul lor, roşcovanul voinic care îl împinsese pe Corran, rânji la ofițerul sub acoperire al *Forțelor de Securitate Corelliene*.

— Eşti foarte mărunt, amice. Şeful nu-ți va da nicio şansă cu tipul ăsta. Eu voi fi cel care va avea grijă de tine.

— Oh? Corran îi aruncă bărbatului un zâmbet sălbatic. Nu mi-am dat seama că Thyne făcea favoruri angajați lor lui. Eşti binevenit să mă încerci oricând.

— Nu va avea ocazia. Vocea lui Kast era joasă şi rece. Ți-am tot suportat trăncăneala, lăudăroşenia şi amenințările, Corran, şi nu sunt în stare să las pe altcineva să elimine neplăcerile din viața mea. Mercenarul blindat arătă cu degetul spre roşcat. Atinge-l şi voi considera o chestiune de onoare să te întorc pe dos.

Roşcatul păli.

— Da, domnule.

Un alt subaltern al lui Thyne din Soarele Negru închise cealaltă poartă şi o asigură.

— I-am închis. Vrei să mai ameninți pe vreunul dintre ei, Nidder?

Roşcatul se încruntă.

— Sugi vid, Somms. Dacă te crezi atât de amuzant, atunci te poți gândi la glume în timp ce îi păzeşti pe clovnii ăştia.

Sprâncenele blonde ale lui Somms săgetară în jos spre nas.

— Sunt în siguranță aici, nu au nevoie de pază.

Kast scutură din cap.

— Nu, nu aici, bineînțeles că nu, ci în afara camerei, pe primul palier al scării. De acolo poți auzi agitația de aici sau de la etajul principal şi poți răspunde.

Nidder îşi împinse carabina blaster în mâinile lui Somms.

— L-ai auzit.

Corran zâmbi.

— Exact la ce mă aşteptam, Kast. Vrei ca cineva să staționeze între noi doi.

Kast apucă barele de fier ale grătarului şi le scutură o dată, puternic. Metalul zăngăni zgomotos şi, speriat, Corran făcu involuntar un pas înapoi. Nidder, Somms şi al treilea tip din Soarele Negru începură să râdă, dar veselia lor nu-l opri pe Corran să audă răspunsul lui Kast la remarca sa.

— Nu mă tem de tine, Corran. Abia aştept să ieşi de aici, pentru că, odată ce Thyne şi-a trimis băieții cu blastere să-i prindă în ambuscadă pe Maranne şi Riij, sunt

destul de sigur că eu sunt tot ce stă între tine şi libertatea ta. Poate că eşti bun – poate că eşti chiar mai bun decât te cred eu – dar eu tot sunt mai bun.

Tâmpla stângă a lui Corran pulsă din cauza locului în care Kast îşi blocase pistolul blaster pe ea.

— Continuă să crezi asta, Kast, şi să nu fii surprins când îți voi dovedi că te înşeli.

— Vino să mă vezi, Corran, când lăudăroşeniile tale nu vor fi zadarnice.

Kast se întoarse şi îi conduse pe restul bărbaților din camera mică. O uşă veche de lemn se închise în urma lui şi făcu clic.

Corran se holbă după el o clipă, apoi se răsuci pe călcâie şi înjură.

— *Bastard Sith!* Fiul ăla de *rancor* m-a jucat ca pe un idiot. Se uită în sus la tatăl său. Îmi pare rău, tată. Chiar am încurcat-o.

Ochii negri ai bătrânului Horn se îngustară.

— Cum îți imaginezi că situația noastră dificilă este din vina ta?

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că era ceva în neregulă. Corran îşi frecă mâinile pe față. Nava lor, *Hopskip,* este un gunoi pe care Crisk nu l-ar folosi nici pentru a transporta cadavre, cu atât mai puțin marfă de valoare. Ceilalți habar n-aveau ce era în cala lor şi s-a dovedit a fi plină de cutii *sleight*.

Hal se încruntă.

— Cutiile *sleight* nu prea mai sunt la modă pentru contrabandiştii din ziua de azi. E aproape ca şi cum ar fi vrut să fie prinşi.

— Corect, exact. Corran se sprijini de un raft de vinuri din fibroplast construit în peretele grotei. Kast i-a spus lui Thyne că toate cutiile sunt goale, dar am găsit câteva cu sigilii holografice uzate şi le-am deschis. O cutie conținea mirodenii – strict ca praf de calitate inferioară, dar totuşi mirodenii – iar cealaltă avea o avere în pietre *Durindfire* netăiate. Chiar dacă ne gândim că o cutie are pietre prețioase şi celelalte 199 au mirodenii, Crisk poate folosi pietrele prețioase pentru a cumpăra o armată, iar mirodenia pentru a inunda piața şi a distruge profiturile Soarelui Negru.

Hal Horn întoarse o cutie din lemn pentru vinuri şi se aşeză.

— Deci ceea ce îmi spui este că avem non-contrabandişti care aduc două sute de cutii *sleight* şi habar nu au ce se află în ele. Tu găseşti pietre prețioase şi mirodenii în două şi transportul se îndreaptă spre Crisk. Crisk însuşi nu poate asambla un astfel de transport, aşa că are un finanțator. Cine?

Corran se încruntă.

— Pietrele prețioase vin de pe Tatooine. Nu e vreun Hutt acolo care se ocupă cu comerțul cu mirodenii?

— Jappa sau Jadda sau ceva de genul ăsta, da. E puternic acolo, dar să se extindă pe Corellia? Asta e o mişcare prea îndrăzneață. Hal deschise gura, apoi clătină din cap. Îl dădu la o parte pe fiul său şi se uită dincolo de Corran spre cealaltă celulă. Haber Trell, de cât timp îl cunoşti pe Jodo Kast?

Pilotul lui *Hopskip* se ridică şi se agăță de gratiile închisorii sale.

— Nu-l cunosc. Doar a venit cu noi.

— Da. Hal se sprijini de perete şi râse uşor. Asta e.

Corran scutură din cap.

— Vrei să spui că acest Kast este în spatele transportului care merge la Crisk? Dar asta nu are niciun sens din moment ce le-a spus oamenilor lui Thyne unde să găsească cutiile cu mirodenii şi pietre prețioase.

— Nu, Corran, nu Kast este creierul, el este cel care e introdus ilegal pe Corellia.

Maxilarul lui Corran căzu.

— Nu are niciun sens.

— Nu? Hal îi aruncă lui Corran o privire evaluatoare – de genul celei care, în trecut, îl avertizase pe Corran că tatăl său îl considera leneş în gândire. Ce părere ai despre ultima remarcă a lui Kast?

Corran se gândi.

— Mă tachina.

— De acord, dar ce ne-a spus el tachinându-te?

Suspinul veni tocmai din fundul rărunchilor lui Corran.

— Ne-a spus că el era tot ce stătea între noi şi libertate – că oamenii lui Thyne au dispărut cu toţii. Mi-a spus să vin să-l caut când vom fi liberi. Corran îşi plesni fruntea cu podul palmei. Trebuia să fi văzut asta.

— Ai văzut.

— Da, dar a fost nevoie să mi-o arăţi tu. Corran scutură din cap şi pipăi gâtul unei sticle sparte. Sunt momente când creierul meu pur şi simplu nu funcţionează.

— Nu, Corran, creierul tău funcţionează bine. Hal îşi păstră tonul egal, dar arătă cu degetul spre fiul său. Trebuie doar să-ţi concentrezi gândirea. Eşti furios din cauza felului în care te-a păcălit Kast şi cred că ţi-a fost puţin teamă de ceea ce se întâmpla cu mine.

— Ai dreptate în ambele privinţe.

— Este de înţeles, fiule, şi apreciat în cazul îngrijorării tale pentru mine, dar nu poţi lăsa emoţiile şi lucrurile întâmplătoare să te devieze.

— Ştiu asta, tată. Chiar ştiu. Îi zâmbi tatălui său. Încerc să-ţi urmez exemplul, dar tu eşti mai bun la asta decât mine.

— Am câţiva ani în plus faţă de tine, Corran.

— E mai mult decât anii, tată. Corran strâmbă din nas. Nu aş fi citit niciodată mesajul lui Kast aşa cum ai făcut-o tu.

Ochii bătrânului Horn sclipiră.

— Trebuie să recunosc, Corran, că am trişat de data asta.

— Ce?

Hal arătă în faţa lui.

— Acolo sus, pe barele scuturate de Kast, vezi ce e chestia aia mică, vrei?

Corran se întoarse şi se uită atent la gratii. Acolo unde Kast apucase una cu mâna dreaptă, Corran văzu un mic cilindru negru, lung de aproximativ o palmă şi cu diametrul unui proiectil de blaster. Îl eliberă de bară cu o smucitură, lăsând un reziduu de adeziv pe fierul forjat, şi simţi un buton mic sub degetul mare, lângă vârful cilindrului.

— Ai grijă cu asta, Corran.

Tânărul aprobă din cap şi apăsă butonul. Aproape invizibilă în penumbră, o lamă monomoleculară delicată alunecă din cilindru.

— Ştiu ce este şi îmi amintesc ce i s-a întâmplat lui Lefty Dindo. Corran trecu cu grijă cu lama prin zăvorul încuietorii. Apoi retrase lama fragilă a stiletto-ului şi deschise uşa. Să ne eliberez din celula asta e un pic mai uşor decât cum a încercat Lefty să folosească una din astea ca să se elibereze din legături.

Hal Horn se opri în pragul uşii celulei.

— S-ar putea să vrei să ne tai câteva bare pentru a le folosi ca arme. Somms s-

ar putea să nu fie cel mai strălucit din Soarele Negru, dar cred că va trebui să fie convins înainte să ne lase să plecăm de aici.

— De acord.

Extinzând din nou lama, Corran tăie o pereche de bare lungi de 50 de centimetri din partea de jos a grătarului şi îi înmână una tatălui său.

Hal balansă bâta împotriva mâinii stângi cu o lovitură plină de carne.

— Asta va funcționa. Acum... cum îl atragem pe Somms înăuntru?

Corran se uită încruntat la uşa închisă a camerei.

— Ți-l imaginezi pe Somms ca pe cineva care va da alarma imediat, sau va aştepta să raporteze succesul?

— După ce l-a lăsat Nidder cu sarcina în brațe? Va acționa, apoi va raporta.

— Asta e şi părerea mea. Palierul este zece trepte mai sus şi suntem suficient de departe de birou încât, dacă vom face ceva zgomot, nimeni nu va observa, cred. Corran zâmbi. Eu voi face munca grea, dacă vrei tu să țipi.

— Sunt de acord. Hal Horn zâmbi. Fii atent.

— Bine. Corran se îndreptă spre uşa de lemn şi setă lungimea lamei la o jumătate de centimetru în adâncimea uşii, apoi tăie foarte prudent. Marcă un cerc în centrul ei. După ce se ocupă de cerc, tăie linii care porneau din el ca şi cum un copil ar desena o explozie solară. În cele din urmă, sculptă mici semicercuri în jurul balamalelor şi al încuietorii. Închise lama şi i-o înmână tatălui său în schimbul uneia dintre bâte.

— Bine, acum e acum.

— Aşteaptă!

Corran se uită la Haber Trell.

— Ce vrei?

— Să nu ne laşi aici. Dacă plecați, vrem să plecăm şi noi.

— Nu prea cred, Trell. Carnea se strânse în jurul ochilor lui Corran. Chiar dacă eşti de două ori mai luptător decât un contrabandist, tot îmi vei sta în cale.

Hal dădu din cap în semn de aprobare, dar le aruncă totuşi stiletto-ul molecular.

— Corran are dreptate, nu vei dori să vii cu noi. O să plecăm şi o să ne ocupăm de Thyne. Lasă-ne câteva minute, apoi vino repede. Fură una dintre navele lui Thyne şi zboară. Întoarce-te la nava ta şi ieşi din sistem.

Trell aprobă din cap.

— Mulțumesc.

Corran se încruntă la tatăl său, apoi arătă spre Trell.

— Şi, ascultă, nu pune încărcătura aia înapoi în nava ta. Nu vrei să transporți mirodenii pe aici.

Trell tresări, iar Corran luă asta drept un răspuns elocvent la avertismentul său.

— Gata, tată?

— Gata.

Corran zâmbi şi alergă înapoi la uşă. Apoi sări în sus şi o lovi în plin cu spatele. Uşa explodă în fragmente în jurul lui, împrăştiind bucăți mari de lemn în coridorul îngust din afara închisorii improvizate. Corran se prăbuşi în mijlocul tuturor, țipând involuntar în loc să scoată un *uf* mare, aşa cum plănuise.

Nu are margini zimțate, dar resturile sunt cu siguranță groase.

Vocea lui Hal inundă ecourile muribunde ale distrugerii uşii.

— Ține-l pe acel Tunroth departe de mine!

Cu ochii aproape închişi, Corran îl văzu pe Somms coborând în zbor scările spre

palier. Bărbatul se ținea cu spatele la peretele de piatră în timp ce se deplasa spre celulă, apoi flutură carabina blaster şi se pregăti să intre în grabă în celulă. Pentru a face asta, se pregăti să pivoteze pe piciorul drept, să *umple* uşa, apoi să intre.

În timp ce piciorul stâng al lui Somms se învârtea în mişcarea de pivotare, Corran i-l prinse cu mâna stângă. Lăsându-l pe Somms să îl ajute să se ridice în şezut, Corran îşi trânti bastonul de metal în pelvisul bărbatului. Somms începu să strige, mai mult de surpriză decât de durere, se părea, când Hal apăru în uşă şi îl lovi cu pumnul în cap. Somms se prăbuşi la podea şi nu se mai mişcă.

Corran se încruntă la tatăl său.

— De ce am tăiat bâta dacă nu ai de gând să o foloseşti?

— Nu aveam nevoie de ea.

Hal scoase carabina blaster de sub Somms, trecu maneta de selectare pe paralizare şi pompă un fulger albastru în el. Trepăduşul Soarelui Negru tremură o dată, apoi rămase nemişcat.

— Mă aştept să mai simtă, când se va trezi, lovitura pe care i-ai dat-o.

— Nu putem decât să sperăm.

Corran îl rostogoli şi îi desfăcu centura cu blasterul. Punându-şi-o lui însuşi, Corran scoase blasterul şi verifică acumulatorul. Se uită apoi în sus la tatăl său.

— Ai de gând să o laşi setată pe paralizare?

— N-am observat niciodată ca împuşcăturile ucigaşe să zboare mai bine decât cele paralizante.

— Adevărat, dar sunt mult mai multe formulare de completat când îi aducem înapoi în viață.

— Nici măcar să nu glumeşti despre asta, Corran. Tatăl său îi aruncă o privire mustrătoare care îl făcu să se simtă la fel de mare ca o piesă holografică. Seteaz-o pe paralizare şi nu vei regreta că ai lovit accidental vreun prieten.

— Da, domnule. Corran activă maneta de selectare a pistolului şi se ridică. Îi făcu semn tatălui său să se îndrepte spre uşă. E timpul să îl luăm pe Thyne. Vârsta înaintea frumuseții.

— Creierul înaintea obrăzniciei. Hal le aruncă un salut rapid lui Haber Trell şi Rathe. Noroc, voi doi, dar țineți capul jos şi plecați repede de aici. Dacă Thyne nu reacționează bine la refuzul ospitalității noastre, nu vreți să fiți în raza *exploziei.*

* * *

Arl Nidder se potrivi cât putu de bine cu pasul picioarelor lungi ale lui Jodo Kast. Vânătorul de recompense îl impresionase, dar armura îl impresiona şi mai mult. *Eh, dacă aş avea un costum de armură Mandaloriană, aş fi destul de rezistent. Aş fi în stare să mă îndepărtez mulți ani-lumină de restul băieților Bromstaad. Poate că m-aş angaja să lucrez pentru vreun Moff, sau poate chiar pentru Prințul Xizor.*

Gândurile lui se încheiară brusc când intrară din nou în biroul lui Thyne. Lui Nidder îi plăcea biroul pentru că i se părea ca un muzeu. Nu fusese niciodată într-un muzeu adevărat, dar ştia că erau locuri în care se adunau lucruri vechi şi valoroase. Lua drept un semn de mândrie faptul că Thyne îl ținea suficient de aproape pentru a proteja bunurile prețioase ale Lordului crimei.

Deşi era înconjurat de frumusețe, Thyne nu părea fericit. Placa holoproiectorului încorporată în biroul său arăta o vedere a fortăreței lui şi a văii înconjurătoare, în

detalii verzi translucide. În jurul zonei se mişcau mici pictograme portocalii pe care Nidder le văzuse în simulările de securitate, dar numai atunci când rulau cele mai rele scenarii pentru a-i speria de moarte pe noii recruți.

Maxilarul lui Nidder căzu.

— Ăia chiar sunt din trupele de şoc?

Thyne aprobă din cap, apoi porni comunicatorul.

— Tot personalul să se prezinte la posturile de luptă. Acesta nu este un exercițiu. Avem o desfăşurare ostilă la nord şi est. Mişcați-vă, vreau ca toate apărările să fie operaționale în treizeci de secunde.

Nidder şi Deif porniră spre uşile parțial întredeschise ale camerei, dar Thyne îi opri cu un mârâit.

— Nu şi voi doi. Nu că nu aş avea încredere în tine, Kast.

Kast îşi ridică mâinile.

— Dar oricum nu ai încredere în mine. Îți voi aminti asta data viitoare când vom negocia un preț pentru serviciile mele.

Vânătorul de recompense înalt trase un scaun acolo de unde îl putea privi pe Thyne în dreapta şi uşile în stânga, dar o făcu într-un mod atât de dezinvolt, încât lui Nidder îi trebui o clipă sau două să recunoască exact ce făcea. Kast se uită direct la Nidder, apoi îşi încrucişă calm piciorul drept peste cel stâng.

Nidder se mişcă incomod şi avu impresia clară că singurul mod în care avea să primească un costum de armură era să fie suficient de norocos să fie prin preajmă când altcineva îl omora pe Kast şi apoi să îl scoată din ea. Desigur, gândul nu se formă exact aşa în creierul lui Nidder. Ştia doar că nu voia acea armură, ci una la fel.

Sentimentul său momentan de inferioritate dispăru când îşi dădu seama că Kast nu era atât de deştept pe cât se credea el. Dacă mercenarul şi-ar fi întors scaunul, tot ar fi putut supraveghea biroul şi uşile, dar ar fi putut vedea şi tabloul cu nuduri zburdalnice de pe perete. Aşa cum era, Nidder îl putea aprecia pe deplin – deşi nu reuşea să-şi explice de ce artistul inclusese în pictură unelte de grădinărit – şi zâmbi ca să-l anunțe pe Kast ce-i scăpa.

Holograma trecu la o schemă a casei, cu coridorul din fața uşii redat într-o lumină galbenă care clipea şi se stingea. Thyne şuieră furios.

— Cineva este în hol. Imperialii s-au infiltrat deja în clădire.

Îi îndreptă pe Nidder şi pe Deif spre uşă.

Kast începu să vorbească cu voce tare.

— Desigur, gestionarea lucrurilor într-o manieră diplomatică funcționează cel mai bine. Vânătorul de recompense arătă spre două locuri de-a lungul zidului de unde *Mercenarii Bromstaad* ar fi putut acoperi uşa cu un foc încrucişat. Dar, totuşi, sunt momente când trebuie să fii şi nediplomatic.

Nidder se miră cum vocea lui Kast acoperea sunetul apropierii sale de uşă. Se opri exact unde voia Kast şi îşi scoase pistolul blaster. Îl setă să ucidă şi aşteptă, dar îi făcu lui Kast cu ochiul şi aprobă din cap. Când i se întoarse semnul din cap, Nidder chiar începu să-şi imagineze că l-ar putea lua Kast ca ucenic sau chiar partener.

A văzut cât de bun sunt. Ştie cu ce se va alege când vom lucra împreună.

Explozia jumătății inferioare a uşii întrerupse fantezia lui Nidder. Prin fumul şi jetul de resturi încinse apăru cel mai mic dintre prizonierii pe care îi lăsaseră jos. Revenind în poziție ghemuită după saltul mortal care îl purtă prin gaură, bărbatul cu părul castaniu ridică un pistol blaster şi declanşă două focuri. Primul proiectil albastru

rată, dar al doilea îl prinse pe Deif în stomac, învăluindu-l în energie azurie.

Nidder îşi aduse pistolul spre omuleț. *El nu mă vede. Nu ştie că sunt aici. Greşeala lui.* Nidder începu să strângă degetul pe trăgaci când simți că se mişcă înapoi. Îşi simți umerii lovindu-se de perete, apoi capul ricoşând din el. Printre stelele care explodau, văzu un al doilea fulger ieşind din blasterul încorporat în coapsa armurii Mandaloriene. În nanosecunda care-i luase proiectilului stacojiu să-i străpungă pieptul, Nidder îşi dădu seama că Kast îl poziționase atât de atent şi precis pentru că vânătorul de recompense voise să-l omoare. Nu se simțea revoltat pentru că fusese trădat şi doborât atât de uşor şi nici nu-i acorda lui Kast, în clipa morții sale, un minim de respect pentru că se străduise atât de rece să-l ucidă. Nu, pentru Arl Nidder, murind în timp ce aluneca spre podea, exista un singur gând final.

Ehe, dacă aş fi avut un set de armură ca aia…

Corran văzu fulgerele roşii arzând în stânga sa şi se învârti în acea direcție în timp ce ținta se prăbuşea la pământ. În spatele încăperii, Corran îl văzu pe Thyne alergând spre locul unde un panou de perete alunecase înapoi pentru a dezvălui o nişă neagră. Începu să-l urmărească pe Lordul crimei fugar, dar îşi trase pistolul înapoi când capul şi umerii lui Kast îl eclipsară pe Thyne. *Scapă.*

Corran se uită înapoi la uşă.

— Totul e în regulă.

Hal păşi înăuntru, se uită la cadavrul lui Nidder, apoi la Kast.

— Încă un rând de băutură din partea mea, în semn de mulțumire.

Vânătorul de recompense îşi desfăcu picioarele şi se ridică.

— Controlul dăunătorilor.

Corran arătă spre deschizătura întunecată din perete.

— Thyne a ieşit pe acolo.

Hal se apropie cu precauție.

— Pare liber.

Corran îşi însuşi carabina blaster pe care o purta omul pe care îl împuşcase şi o setă pentru paralizare.

— Să mergem să-l găsim.

Se întoarse spre Kast.

— Vino şi tu. Ne-ar fi de folos ajutorul tău. Există o recompensă pentru Thyne. Îl vom prinde noi, dar recompensa poate fi a ta. Corran se uită prin cameră la decorațiunile stridente şi la arta oribilă. Ar putea fi chiar suficientă pentru a cumpăra nişte artă adevărată, ca să compensezi amintirile acestui loc.

— Mă tentezi foarte mult. Kast ridică din umeri. Totuşi, cineva cu gusturi atât de inferioare în materie de artă nu ar trebui să fie greu de prins. M-aş alătura ție, dar sunt un simplu vânător de recompense şi mai am o treabă de făcut.

Deşi nu-l cunoştea pe Kast, Corran ştia că minte. Ridică o sprânceană.

— Nu cred că eşti un simplu vânător de recompense.

— Nici eu nu cred că tu şi tatăl tău sunteți simpli derbedei în căutare de slujbe în lumea interlopă.

Kast trecu pe lângă birou şi apăsă pe un buton de pe panoul de control al unității de afişaj holografic. Apăru o imagine a zonei înconjurătoare şi Corran văzu mici pictograme portocalii mişcându-se în roiuri pe teren.

— Acestea sunt trupe de şoc Imperiale. Probabil că vor face lucrurile incomode dacă nu plecați. Nu vrei să fii prins aici.

— Nici tu nu vrei.

— Nu voi fi.

Corran aprobă din cap.

— Altă dată, atunci.

— Poate.

Finalitatea din vocea lui Kast îi spunea lui Corran că nu va mai fi niciodată o dată viitoare şi, cumva, nu găsi în această perspectivă decât un motiv de uşurare.

Corran se reîntâlni cu tatăl său chiar la intrarea în pasajul de evacuare al lui Thyne. Coridorul îngust fusese topit prin piatra nativă cu o pantă uşoară în jos. La fiecare cincisprezece metri sau cam aşa ceva făcea o întoarcere, forţându-i pe cei doi Horn să înainteze cu grijă. Dimensiunea scurtă a pasajelor însemna că orice schimb de focuri ar fi fost de la mică distanţă şi extrem de letal.

Corran îşi strânse carabina blaster în ambele mâini şi o lipi de flancul său drept. Fusese uşor modificată după sosirea din fabrică prin includerea unei tije luminoase fixate pe partea stângă a ţevii şi se mai lucrase la ea pentru a o face ceea ce în limbajul străzii se numea *expert*. Apărătoarea trăgaciului fusese tăiată, lăsând trăgaciul liber şi arma susceptibilă să tragă atunci când trăgaciul se agăţa de haine sau era zdruncinat în alt mod. Utilizarea unui *expert* ar fi trebuit să indice cât de dură era o persoană, dar era suficient să vezi rezultatele unui pistol *expert* neprotejat introdus în talie pentru a convinge majoritatea fiinţelor că era o modificare nesăbuită.

Desigur, nimeni nu-şi va băga o carabină în pantaloni. Corran zâmbi uşor, apoi dădu din cap când tatăl său îi făcu semn să vină în faţă. Rămânând jos, Corran trecu de colţul coridorului, apoi se lăsă la pământ când un proiectil roşu de blaster străbătu aerul deasupra lui. Ripostă de două ori, dar proiectilele albastre nu nimeriră decât piatra.

— Coridorul se lărgeşte într-o peşteră naturală. Suntem probabil în spatele proprietăţii.

— Bine, ia-o încet. Stinge lumina.

Corran stinse bagheta luminoasă şi închise ochii. Aşteptă să numere până la zece pentru ca ochii lui să se adapteze la întuneric, apoi îi redeschise. Formele de viaţă bioluminiscente – lichenii şi chestiile care îl mâncau – emiteau o strălucire violacee care îi permitea lui Corran să distingă formele umbrite. Unele erau obişnuite şi păreau a fi cutii de duraplast de diferite dimensiuni, în timp ce cele mai mari şi mai ameninţătoare erau formaţiuni de piatră cocoşate şi noduroase. Peştera părea să fi suferit puţine modificări fizice; podeaua rămăsese denivelată, iar cutiile fuseseră înghesuite în diverse locuri, acolo unde spaţiul permitea. Corran presupuse că proprietarul anterior păstrase peştera în starea ei naturală, iar Thyne depozitase în ea încărcături preţioase sau vitale pe care nu avea încredere să le aibă în alt loc.

Corran se strecură înainte, rămânând jos. Ajunse la prima cutie şi, în strălucirea slabă, desluşi legenda Imperială care anunţa că era plină de carabine blaster. Ar fi deschis-o, dar mirosul de mirodenii persista suficient de puternic în zona imediată încât să ştie ce conţinea cu adevărat. *Ori Thyne depozitează mirodenii în asta, ori Soarele Negru are nişte legături Imperiale ascunse care le permit să trimită chestiile astea prin vamă. Va trebui să-l întreb pe Loor despre asta.*

Corran fluieră scurt şi ascuţit, apoi îşi auzi tatăl reducând distanţa dintre ei. Pentru un bărbat mai în vârstă, şi atât de mare ca el, Hal se mişca destul de silenţios. *Nu i-am simţit prezenţa înainte să percep zgârietura uşoară a tălpii lui pe piatră.*

Oh, Thyne, nici nu ştii cu cine te pui.

Un alt fluierat îl trimise pe Corran înainte. Se mişcă încet şi cu grijă, croindu-şi drum de la o stâncă întunecată la alta. Făcu tot posibilul să le evite pe cele care străluceau, pentru că nu voia să se profileze pe fundalul lor. Avu mare grijă să facă cât mai puțin zgomot posibil şi zâmbi când se cocoță în spatele unei stânci mari şi negre. Se uită înapoi spre tatăl său şi era gata să fluiere când auzi zgârietura unui metal pe o stâncă. Ridică privirea şi declanşă un foc din carabina blaster. Fulgerul azuriu trecu pe lângă Thyne în timp ce acesta sărea de pe un morman mare, apoi călcâiul drept al lui Thyne îl prinse pe Corran în umăr şi îl aruncă la pământ. Carabina lui blaster ricoşă, trăgând două focuri la întâmplare. Apoi simți cum brațul stâng al lui Thyne i se strângea în jurul gâtului şi fu tras în picioare când extraterestrul se îndreptă, corpul său protejându-l pe Thyne de foc.

Botul unui pistol blaster se înfipse sub colțul drept al maxilarului lui Corran. O baghetă luminoasă se aprinse, învăluind cu lumină partea dreaptă a feței lui Corran. Muşchii brațului din jurul gâtului i se umflară, restricționându-i respirația şi făcând să dispară orice gând de luptă. Thyne mârâi puternic, trimițând ecourile furioase ale vocii sale prin toată peştera.

— Partenerul tău este mort dacă nu te arăți în cinci secunde.

Acele cinci secunde durară o eternitate pentru Corran, iar el le umplu cu o serie nesfârşită de *dacă. Dacă aş fi băgat pistolul blaster în brâu când am luat carabina. Dacă aş fi avut stiletto-ul. Dacă aş fi fost mai tăcut în înaintarea mea*... Auto-acuzele îi înfundau mintea şi alimentau disperarea care i se strecura încet în cap.

Apoi, tatăl său se ridică în picioare şi tija luminoasă a carabinei sale se aprinse. Iluminat de lumina sa de fundal, Hal Horn se afla la douăzeci de metri distanță, cu carabina ținută în mâna dreaptă. Îi prezenta lui Thyne un profil – oferindu-i o altă țintă decât Corran. Expresia de pe fața tatălui său avea o gravitate pe care Corran nu o mai văzuse de la înmormântarea mamei sale.

Ochii lui Hal păreau plini de furie şi teamă, dar şi de intenție.

— Este de datoria mea să te informez, Zekka Thyne, că sunt inspectorul Hal Horn de la *Forța de Securitate Corelliană* şi că eşti arestat. Am un mandat valabil pentru reținerea ta pentru încălcarea legilor contrabandei. Lasă-ți ostaticul liber şi nu-ți mai îngreuna situația.

Râsul lui Thyne veni scăzut şi plin de dispreț.

— Nu aşa vor sta lucrurile. Îți vei lua degetul de pe trăgaci şi îți vei lăsa blasterul jos.

— Nu pot să fac asta.

— Vei face asta. Thyne îşi înăspri strânsoarea pe gâtul lui Corran. Vederea mea este suficient de bună, chiar şi în întunericul deplin de aici, încât să-mi dau seama dacă degetul tău se mişcă cât de cât pentru a apăsa pe trăgaci. Iar reflexele mele sunt suficient de bune încât să trag trei proiectile în capul partenerului tău înainte ca tu să faci mişcarea. S-ar putea să mă nimereşti, dar partenerul tău va fi mort. Fă-o, acum!

Hal se încruntă.

— Bine, nu face nimic pripit.

— Nu, Hal! Împuşcă-l...

Thyne înfipse arma mai tare în falca lui Corran.

— Ai fost destul de prost să te înrolezi în *CorSec*, hai să nu fii destul de prost să şi mori pentru asta.

Mâna stângă a lui Hal se ridică.

— Bine, fac ce ai spus. Îmi iau degetul de pe trăgaci.

Corran încercă să scuture din cap pentru a-i spune tatălui său să nu se conformeze ordinului lui Thyne. *Trebuie să ştie că în secunda în care se dezarmează, Thyne mă va împuşca şi apoi îl va împuşca şi pe el. Poate că eu sunt deja mort, dar nu e niciun motiv să moară şi el.*

Degetul arătător drept al lui Hal se desprinse încet de trăgaciul carabinei blaster. În timp ce făcea acest lucru, lumina de fundal a tijei spălă toate culorile de pe degete. Degetul se ridică şi Corran îl văzu îndreptat spre el. *S-a terminat. Vom fi amândoi schelete lăsate aici ca să mucegăiască pentru totdeauna.*

Apoi fulgerul albastru ieşi din gura carabinei. Aerul trosni, iar lui Corran i se ridică părul în cap când proiectilul trecu pe lângă el şi îl lovi pe Thyne. Nimbul albastru rezultat în urma împuşcăturii provocă o furnicătură în corpul lui Corran şi îl slăbi suficient încât să cadă în mâini şi genunchi. În spatele lui, trupul lui Thyne căzu la pământ cu un sunet puternic, însoțit de zgomotul uşor al pistolului blaster care dispărea în întuneric.

Hal căzu în genunchi lângă fiul său, apoi mai trase un proiectil paralizant în Thyne.

— Eşti bine, fiule?

Corran se aşeză înapoi pe călcâie.

— O să fiu. Îşi frecă partea laterală a gâtului cu mâna dreaptă. Mi-a făcut o vânătaie pentru a o echilibra pe cea pe care mi-a făcut-o Kast. Să am vânătăi de blaster pe cap şi pe gât este o experiență de care m-aş fi putut lipsi.

— E mai bine decât să te lovească proiectilele, aşa cum a descoperit prietenul nostru.

Corran se uită la Thyne în lumina carabinei lui Hal. Zona din jurul ochiului drept al lui Thyne începuse să se umfle, indicând locul în care fusese lovit.

— Cum ai...?

Hal zâmbi.

— Micul diamant auriu din ochiul lui mi-a dat o țintă excelentă. M-am concentrat pe el – lăsând deoparte grijile mele pentru tine – şi l-am lovit.

Se încruntă la tatăl său.

— Nu, nu asta. Ai avut degetul departe de trăgaci şi arma a tras oricum. Cum ai făcut asta? Vaporii de mirodenii de acolo ți-au dat un fel de putere telekinetică sau ceva de genul ăsta?

— Eu, să mişc ceva cu puterea minții? Hal scuturaă din cap şi flutură carabina. Asta e un *expert*. În acelaşi timp în care mi-am îndepărtat degetul arătător de pe trăgaci, am reuşit să-mi ridic degetul mijlociu şi să mângâi trăgaciul. Nimic special sau neobişnuit, doar viclean.

În ciuda zâmbetului de pe chipul tatălui său şi a logicii reci a răspunsului său, Corran nu putu scăpa de sentimentul că tatăl său nu spunea tot adevărul. *Probabil că nu vrea ca eu să ştiu cât de riscantă a fost mişcarea lui, dar măcar a avut curajul să o facă. N-aş fi vrut să fiu în locul lui nici pentru toate mirodeniile din galaxie.*

Hal îi înmână lui Corran pistolul blaster al lui Thyne, apoi îl trase pe bandit în picioare şi îl aruncă peste umăr.

— Simt o briză din față. Aproape am scăpat.

Corran îşi recuperă propria carabină blaster şi o purtă de mâner în mâna stângă,

în timp ce folosea pistolul blaster în mâna dreaptă şi tija sa luminoasă pentru a-şi lumina drumul.

— Văd ceva în faţă. Stele şi Selonia acolo.

Cei doi agenţi *CorSec* ieşiră destul de uşor din peşteră. Gura acesteia fusese blocată cu un grilaj de bare de fier în care se afla o uşă asemănătoare cu cele din închisoarea din care scăpaseră mai devreme. Corran trase în încuietoare, apoi îi conduse afară, într-un mic luminiş cu iarbă.

Hal îl întinse pe Thyne pe jos şi îşi aduse din nou carabina blaster la îndemână.

— Verifică dacă are comunicator. Putem chema un transportor să vină după noi.

Corran îngenunche lângă cadavru şi începu să îl cerceteze, când o voce care suna vag mecanic îi dădu un ordin.

— Aruncaţi armele, mâinile în aer.

Primii opt soldaţi ieşiră ca nişte fantome dintre copacii care înconjurau luminişul. Armura albă ca osul în lumina reflectată a lunii, îi făceau ţinte foarte uşoare.

Faptul că fiecare dintre ei flutura o carabină blaster îl determină pe Corran să ridice mâinile. *Nu-mi imaginez că vreunul dintre ei are arma setată pe paralizare.*

Hal îşi lăsă carabina la pământ cu grijă.

— Sunt inspectorul Hal Horn şi acesta este partenerul meu, Corran Horn. Suntem de la *CorSec*. Tocmai l-am reţinut pe Zekka Thyne.

Liderul trupelor de şoc se apropie de Hal.

— Mie mi se pare că încercaţi să-l ajutaţi pe Thyne să scape şi mă minţiţi.

Corran se încruntă.

— Ce concluzie stupidă tragi. Nu ştiu de ce ai casca aia mare ca să-ţi protejezi capul, pentru că e clar că sub ea nu pui nimic în valoare.

Soldatul îşi roti arma pentru a-l ţinti pe Corran.

— În picioare, *Gunoi Negru*.

Corran îi aruncă o privire tatălui său când se ridică.

— Cred că suntem prizonierii lor.

Soldatul clătină din cap.

— Cine a spus ceva despre luarea prizonierilor?

Vocea lui Hal era joasă şi calmă, dar plină de intensitate şi putere.

— Cred că aş vrea un ordin specific de la un superior cu privire la împuşcarea noastră. Cred că dacă acţionezi altfel ţi-ai pune serios în pericol cariera şi, posibil, viaţa.

Soldatul se reorientă spre Hal şi Corran se gândi pentru o clipă că va trebui să sară pe el pentru a-l împiedica să-l împuşte pe tatăl său. Corran s-ar fi aruncat oricum asupra lui, pentru că văzuse nenumărate cadavre care sfârşiseră moarte pentru că făcuseră remarci care nu erau nici pe departe atât de conflictuale. Ceea ce îl reţinu fu felul în care mişcările bărbatului încetineau pe măsură ce îl privea pe Hal. Soldatul nu reacţiona la tonul sau la provocarea din cuvinte, ci se gândea în mod clar la întreaga lor importanţă.

Oare minunile nu vor înceta niciodată?

Un comunicator făcu clic în interiorul căştii bărbatului şi murmurul conversaţiei se auzi în noapte. Corran zâmbi şi ridică din umeri la tatăl său. Hal îi făcu şi el cu ochiul şi îşi permise un început de zâmbet.

Soldatul îşi ridică apoi capul.

— Va fi o aşteptare de un minut sau două.

Hal aprobă din cap, apoi aruncă un deget spre gura peşterii.

— O să vrei ca echipa ta să securizeze acea peşteră. Duce înapoi în biroul lui Thyne. Oamenii tăi pot intra înăuntru şi pot ataca de jos, pentru că, dacă începe să se tragă, oamenii tăi vor muri ocupând acel loc.

Soldatul se gândi o clipă, apoi îşi trimise jumătate din echipă înainte. Cei trei rămaşi se aşezară să supravegheze perimetrul, în timp ce liderul îşi ținea blasterul asupra lui Corran şi a tatălui său. Aerul nopții se răcise puțin şi faptul că transpirase mai devreme îi deveni imediat evident lui Corran.

— Te superi dacă-mi cobor brațele? Mi se face frig.

Soldatul scutură din cap.

— Te pot răci şi mai tare.

— Frumoasă noapte, nu-i aşa?

Corran îi oferi bărbatului un zâmbet cu dinți şi îşi ridică brațele mai sus.

Un soldat în uniforma măslinie a Armatei Imperiale se strecură printre tufişuri, flancat de alți doi. Tresele cu opt bare, cu cilindri de grad pe fiecare parte, purtate pe piept, îl declarau ca fiind colonel. Privirea lui cu ochi negri trecu între tată şi fiu, apoi se opri asupra trupului lui Thyne.

— Zekka Thyne. Puteți lăsa mâinile jos. Să înțeleg că voi trebuie să fiți agenții *CorSec*.

Hal încuviință din cap.

— Hal Horn. Acesta este fiul meu, Corran. În pantoful meu am un disc care mă identifică. Conține şi mandatul deschis pe care *CorSec* îl are pentru percheziționarea acestui loc şi arestarea lui Thyne. Pot să îl scot, dacă doriți, pentru a dovedi cine suntem.

— Sunt Colonelul Veers şi vă cred că sunteți cine spuneți că sunteți. Sursa mea a indicat că veți ieşi undeva în această vecinătate şi chiar a sugerat că am putea dori să vă urmărim. Se uită la soldatul care îi amenințase cu moartea. Se pare că motivele mele pentru trimiterea acestei echipe aici nu au fost pe deplin înțelese.

Hal ridică din umeri.

— Nu s-a *aprins* nimeni, deci nu este nicio problemă.

Corran arătă spre Thyne.

— I-am doborât pe cei mai răi dintre ei de acolo. Nu mai sunt mulți oameni şi, acum, toți ar trebui să fie doar oamenii lui Thyne.

Hal aprobă din cap.

— O poți considera în siguranță o zonă în care să se tragă în voie.

— O să țin minte asta dacă ne dau un motiv să intrăm. Veers zâmbi. Nu cumva ai observat vreun semn de agenți Rebeli sau provizii ale Rebeliunii acolo?

— Nu, dar, în calitate de inspector *CorSec*, cred că este la discreția mea să cer ajutor în executarea unui mandat şi prinderea suspecților. Hal se uită la dealurile de pe ambele părți ale văii. Ar trebui să verific cu ofițerul meu de legătură, dar să sun înapoi la Oraşul Crescent de aici ar fi imposibil, aşa că presupun că sunt pe cont propriu.

Veers scutură din cap.

— Păcat.

— Într-adevăr. Hal flutură o mână spre peşteră. Colonele, dacă tu şi echipa ta ați dori să mă ajutați, v-aş fi foarte recunoscător.

— Întotdeauna ne place să lucrăm îndeaproape cu oficialitățile locale. Veers

dădu din cap spre Hal şi îşi îndreptă trupele de şoc spre gaura neagră. L-ați auzit. Nu mai aşteptăm ca ei să tragă primii, suntem liberi să tragem.

Trupele de şoc alergară înainte într-un zgomot de armuri. Veers îi înmână lui Hal un comunicator.

— Cuvântul vostru de cod pentru tranzit este *capodoperă*. La perimetrul nostru, rechiziționați unul dintre speederele noastre pentru a vă scoate prizonierul de aici.

— Mulțumesc. Hal, privind înapoi spre peşteră, arătă spre un şuvoi de proiectile laser verzi care veneau dinspre unul dintre turnurile conacului spre pământ. Se pare că războiul vostru a început.

— Atunci o să intrăm repede şi o să-l terminăm.

Veers le aruncă un scurt salut şi fugi cu oamenii săi.

Corran se uită după ofițerul Imperial.

— Credeam că Imperialii cred în varianta conduceri din spate.

— Nu toți, se pare. Hal îl apucă de mâini pe Thyne şi îl trase pe spate. Pune-i gleznele unde trebuie, vrei?

— Sigur. Corran apucă gleznele lui Thyne şi le târî în spatele tatălui său. Deci, ăsta e sfârşitul Soarelui Negru pe Corellia?

— Mă îndoiesc de asta. Doi agenți *CorSec*, o mână de contrabandişti şi un vânător de recompense care nu este vânător de recompense nu vor fi suficienți pentru a doborî Soarele Negru. Chiar dacă colonelul şi oamenii lui distrug acel loc, Prințul Xizor încă are suficientă putere şi resurse pentru a-l readuce la ceea ce era înainte şi trebuie să ştii deja că există nenumărate persoane dispuse să-i ia locul lui Thyne.

Corran se cutremură.

— Da, mă tem că ai dreptate. Cât de deprimant.

— Deprimant? Hal se întoarse şi se uită înapoi la fiul său. Nu este deprimant. Atâta timp cât există familia Horn care să prindă infractori, Prințul Xizor este binevenit să-i trimită pe toți cei pe care îi doreşte în direcția noastră.

— Şi nu ți se pare deprimantă această perspectivă? Corran se încruntă la el. Dacă nu este deprimant, atunci ce este?

— Cred că e evident, fiule. Râsul copios al lui Hal estompă vuietul blasterelor trase înainte şi înapoi. Este siguranța locului de muncă. Poate că nu este o muncă uşoară şi este periculoasă destul de mult timp, dar este o muncă care ține răul la distanță şi nu există nimic mai bun pentru care să-ți poți dedica viața.

Corran aprobă din cap şi îşi aminti o parte din conversația pe care o avusese cu Riij Winward.

— Şi ce vom face când singurul rău rămas în galaxie va fi Imperiul?

— Asta e o întrebare bună, Corran, o întrebare foarte bună. Oboseala păru să se strecoare în vocea tatălui său. Este una la care fiecare persoană trebuie să răspundă pentru sine. Sper doar că, atunci când va veni momentul să răspund eu, voi avea înțelepciunea de a alege răspunsul corect şi puterea de a acționa în consecință.

— Şi eu la fel.

— Vei avea, Corran, nu mă îndoiesc de asta. Hal îi făcu cu ochiul şi aprobă din cap. Când va veni momentul, vei vedea lumina, iar cei care se bălăcesc în întuneric şi care ți se vor opune, vor regreta acea decizie pe tot parcursul puținului care le-a mai rămas din viață.

Partea a IV-a
De Michael A. Stackpole

Speederele aeriene ale lui Zekka Thyne erau depozitate în partea de jos a unei secțiuni cu două niveluri a acoperişului fortăreței, în interiorul unei structuri de tip buncăr cu o singură intrare din fortăreață şi o singură ieşire de tip hangar. Doi gardieni erau de serviciu, dar atenția lor era îndreptată spre exterior, spre focul îndepărtat de blaster care venea din pădurea din jurul fortăreței, şi niciunul dintre ei nu observă silueta masivă întunecată a lui Rathe Palror care se mişca în linişte în spatele lor. O pereche de mişcări ale mâinilor, cu aspect înşelător de blând, din partea Tunrothului şi ambii gardieni îşi pierdură temporar capacitatea de a mai observa ceva.

— Va trebui să te rog să mă înveți trucul ăsta, comentă Trell, aplecându-se pentru a privi prin geamul unui vehicul cu aspect de speeder.

Vehiculul părea destul de obişnuit, dar în lumina slabă putu vedea panoul de control al armelor suplimentare ascuns timid sub panoul principal de pe partea pasagerului. *Perfect.*

— Îl luăm pe ăsta. Mai ai stiletto-ul molecular?

— Poftim, rosti Tunrothul, făcând o pauză în misiunea sa de a despuia armele gărzilor pentru a scoate cilindrul subțire de la cureaua sa. N-ar trebui să luăm în schimb unul dintre vehiculele blindate? adăugă el, îndreptându-şi coarnele din bărbie spre unul dintre cele trei *Freerunner KAAC* parcate lângă deschiderea largă a ieşirii, în timp ce arunca arma în direcția lui Trell.

— Sunt un pic cam evidente pentru condusul prin oraş, îi spuse Trell în timp ce prindea stiletto-ul. Extinzând lama aproape invizibilă, începu să taie cu grijă în jurul mecanismului de blocare al speederului. Ăsta are ceva putere de foc ascunsă, ceea ce înseamnă că probabil are şi ceva armură ascunsă.

Până când Palror i se alătură, deschise uşa şi se aşeză pe scaunul şoferului.

— Da, va fi foarte bine, spuse el, scoțând panoul cu arme pentru o privire mai atentă. Voi, vânătorii, vă pricepeți la chestii netradiționale, cum ar fi tunurile laser uşoare şi lansatoarele de grenade de şoc?

— Un *shturlan* poate lucra cu toate armele, spuse Palror, lăsându-şi puştile blaster însuşite pe bancheta din spate şi privind peste umărul lui Trell.

— Bine, eşti angajat, spuse Trell, începând să se lege în hamuri. Conduc eu.

Trell nu era sigur ce se întâmpla exact în pădurile din jurul fortăreței lui Thyne. Dar orice ar fi fost, cu siguranță părea să se înrăutățească. Pădurea era animată de pâlpâirile atenuate ale mai multor focuri de blaster, lumina strecurându-se timid prin golurile din bolta de frunze de pe cel puțin două părți ale fortăreței.

— Sper că sunt prea ocupați acolo ca să-şi bată capul cu noi, mormăi el în timp ce făcea speederul să treacă prin deschizătură şi pe platforma de aterizare din fața buncărului. Corran şi Hal vor fi foarte ocupați să treacă prin toate astea.

— Dar vor avea mai puține probleme decât ar putea fi, spuse Palror. Nu îți aminteşti? Thyne şi-a dispersat mulți dintre oamenii săi pe comisioane.

Trell făcu o grimasă.

— Da, îmi amintesc. Un grup trebuia să se ducă să ne ia încărcătura, celălalt să-i răpească pe Maranne şi Riij.

— Dar la recomandarea lui Jodo Kast, îi aminti Palror. Dacă Kast e cu adevărat aici pentru a i se opune lui Thyne, atunci nu va permite să li se facă rău prietenilor

noştri.

— Nu cred asta, mârâi Trell. Chiar dacă Corran şi Hal au avut dreptate în privința asta, nu înseamnă că îi pasă de noi ceilalți. Şi asta presupunând că au avut dreptate, iar pentru asta nu avem nicio dovadă. Personal, aş spune că există o şansă chiar mai mare ca Thyne şi Kast să fi pus totul la cale împreună pentru a expune doi agenți *CorSec* sub acoperire şi a-i atrage în capcană. Caz în care, probabil, sunt deja morți.

— Dacă este aşa, atunci şi noi ar trebui să fim la fel, sublinie Palror. Cine suntem noi pentru Kast ca să ne permită să scăpăm.

— Da, păi, încă nu am evadat, îi reaminti Trell cu înverşunare, uitându-se la aerul liber de la marginea platformei de aterizare cu o tensiune care-i întorcea stomacul pe dos.

Dar amânarea nu le-ar fi adus nimic în afară de creşterea şanselor ca cineva din interiorul fortăreței să observe lipsa lor şi să dea alarma. Şi în plus – datorită lui Kast – Maranne şi Riij cădeau într-o capcană acolo, la cantina *Raiul Mynockului*. Posibil să fi intrat deja în ea. De Riij nu era atât de îngrijorat – tipul era agent Rebel şi nu era responsabilitatea lui. Dar Maranne era partenera lui şi era îngrozit dacă ar fi putut-o abandona în mâinile huliganilor lui Thyne.

— Pierdem timpul, mârâi Palror alături de el. Nu-l voi lăsa pe Riij în pericol.

— La fel, spuse Trell, ambalând repulsoarele şi dând putere motorului.

El nu avea să o părăsească pe Maranne, iar Palror nu avea să îl părăsească pe Riij; şi în timp ce acoperişul fortăreței rămânea sub ei, îşi dădu seama, cu claritatea obişnuită a retrospecției, că probabil Kast înființase diferitele grupări tocmai cu aceste loialități diferite în minte. Cu ce scop, însă, încă nu ştia. Şi nu era sigur că vrea să ştie.

Încă se mai gândea la acea întrebare treizeci de secunde mai târziu, când cele două bombardiere TIE intrară perfect în formație lângă el.

* * *

Stăteau în *Raiul Mynockului* de aproape o jumătate de oră; şi, în opinia lui Riij Winward, totul era încă un eşec.

— Nu vin, îi spuse el încet femeii de pe cealaltă parte a mesei mici. Cu oricine ar fi trebuit să ne întâlnim aici, nu mai vine.

— Cred că ai dreptate, mârâi Maranne Darmic, scărpinându-se cu răutate în ceafă. Încă un zero mare şi gras pentru marele şi minunatul Jodo Kast.

— Marele incompetent, vrei să spui, spuse Riij, uitându-se cu dezgust la floarea *jebwa* galben cu roşu din centrul mesei lor. Datacardul lui Kast specificase floarea ca semn de identificare, dar până acum niciunul dintre ceilalți clienți ai cantinei nu-i acordase o a doua privire. Având în vedere clientela, majoritatea primelor lor priviri fuseseră destul de umilitoare.

— Da, fu de acord Maranne. Te face să te întrebi serios despre şansele lui de a-i scoate pe Trell şi Palror şi pe ceilalți din casa lui Zekka Thyne.

— Mă face să mă întreb dacă vrea măcar să-i scoată de acolo, replică Riij pe un ton întunecat.

Maranne îl privi atent.

— Crezi că toată chestia asta a fost o înscenare?

— Aşa pare din ce în ce mai mult, spuse Riij, încruntându-se în timp ce privea

în jurul cantinei. Uită-te la seria de evenimente. Mai întâi îl trimite pe Trell la standul greşit din *Coridorul cu Comori*, ceea ce se pare că îi dă de înţeles lui Thyne şi oamenilor lui că îl căutăm pe Borbor Crisk. Apoi îi trimite pe Trell, Palror şi Hal înapoi şi îi lasă să fie răpiţi. În cele din urmă, el însuşi se duce acolo cu Corran şi ne trimite pe noi în această misiune idioată. Cineva din meseria lui Kast nu poate fi atât de incompetent şi să fi supravieţuit atât de mult.

— Crezi că este altcineva care se dă drept Kast? sugeră Maranne. Adică, tot ce i-am văzut până acum a fost armura.

— Posibil, spuse Riij. Dar nu uita unde a început toată mizeria asta: la bordul unui Distrugător Imperial.

— Cu noi forţaţi să executăm misiunea unui Căpitan Imperial. Maranne înjură uşor. Ai dreptate. Cât de prost poate fi un grup de oameni, oricum?

— Suntem la rând pentru nişte premii, asta-i clar, fu de acord Riij. Singura întrebare este care e jocul exact pe care îl joacă Imperialii.

— Eu votez pentru faptul că încearcă să stârnească probleme între Thyne şi Crisk, spuse Maranne. Poate caută o scuză pentru a ataca dur ambele părţi.

— Folosind mirodeniile şi pietrele preţioase drept momeală, spuse Riij. Totuşi, indiferent ce urmăreşte Kast, există un lucru pe care nu-l ştie.

Maranne zâmbi încordat.

— Că încărcătura nu mai este la bordul lui *Hopskip*.

— Exact. Riij lăsă câteva monede pe masă şi se ridică în picioare. Hai, să plecăm de aici. Oamenii lui Crisk nu au de gând să apară.

— Deci, care este următoarea noastră mişcare? întrebă Maranne, ridicându-se lângă el.

— Planul B al lui Kast, cred, spuse Riij, întorcându-se spre uşă şi croindu-şi drum printr-o ceată de clienţi. Ne ducem cutiile cu mostre la fortăreaţa lui Thyne şi vedem dacă putem face o înţelegere pentru a-i cumpăra pe Trell şi Palror.

Maranne îl ajunse din urmă.

— Ai de gând să urmezi planul lui Kast? întrebă ea neîncrezătoare. Ce, eşti nebun?

— Nu, doar disperat, recunoscu Riij cu tristeţe. În afară de ideea ca noi doi să luăm locul cu asalt, nu văd nicio altă opţiune.

— Dar tu… Maranne aruncă o privire rapidă în jur şi coborî vocea. Cum rămâne cu prietenii tăi?

Riij făcu o grimasă. Prietenii lui: *Alianţa Rebelă*. O întrebare destul de rezonabilă, presupuse el, mai ales că singurul motiv pentru care el şi Palror se aflau la bordul cargobotului *Hopskip* fusese să aibă grijă de încărcătura de blastere pe care Trell şi Maranne acceptaseră să o aducă Rebelilor pe Derra IV. Din păcate…

— Ei nu ne pot ajuta, îi spuse el cu regret. Chiar dacă liderii ar fi de acord, le-ar lua prea mult timp să adune o forţă suficient de mare pentru a-i înfrunta pe Thyne, *Securitatea Corelliană* şi garnizoana Imperială locală.

— Eşti sigur că nu vor ca Prinţul Xizor şi Soarele Negru să fie supăraţi pe ei? întrebă răutăcioasă Maranne.

— Trebuie să-ţi alegi luptele cu grijă, Maranne, suspină Riij. Personal, cred că am muşcat deja mai mult decât putem înghiţi.

— Presupun că ai dreptate, mormăi Maranne. Bine. Hai să încercăm planul B.

Ajunseseră acum la uşă, strecurându-se prin mijlocul unui grup de Duros şi

ieşind în aerul înțepător al nopții. Speederul ponosit era parcat în mica parcare din stânga...

— Mă scuzați? strigă o voce ezitantă.

Riij se întoarse, iar mâna îi căzu automat pe mânerul blasterului. Un bărbat solid ieşise din cantină la câțiva paşi în spatele lor, cu floarea *jebwa* strânsă într-o mână cărnoasă.

— Da?

— Ți-ai uitat floarea, spuse bărbatul, aruncând-o prin aer spre el.

Riij se întinse automat să o prindă...

Şi deodată, în pumnul bărbatului se afla un mic blaster.

— Frumos şi calm, spuse bărbatul. Selty?

— Mă ocup, spuse o voce de undeva din spatele lui Riij.

Se auziră o serie de paşi care se apropiau rapid, iar Riij simți cum blasterul îi era scos din toc. Încă o clipă, şi Maranne fusese şi ea dezarmată.

— Le-am luat.

— Acum continuați să vă mişcați, spuse primul pistolar, arătându-le lui Riij şi lui Maranne direcția în care să se îndrepte. Să mergem să aruncăm o privire la speederul vostru.

Parcarea era întunecată şi pustie. Dar nu avea să rămână pustie mult timp. Chiar şi în timp ce Riij îi conducea spre speeder, putea vedea forme întunecate venind din toate direcțiile. Cel care îi prinsese nu părea interesat să-şi asume niciun risc.

— Vrei să ne spui care e al tău? întrebă bărbatul solid.

— Vrei să ne spui de partea cui eşti? replică Riij.

Ochii celuilalt sclipiră.

— Nu forța nota, gunoiule, îl avertiză el dur. Ai deja destule probleme cu noi.

— Trebuie să fie cu Zekka Thyne, spuse Maranne cu regret.

— Trebuie să fie, fu de acord Riij, inima bătându-i un pic mai tare. Aşa că acum trecuseră cu siguranță la planul B. E ăla de acolo, maro murdar.

Doi dintre bătăuşii care se apropiau virară spre speeder, restul formând un cerc de pază larg, dar suficient de competent, în jurul prizonierilor şi a celor două escorte ale lor. Un cerc cu două fețe, observă Riij cu interes, cu la fel de mulți membri orientați spre exterior ca şi spre interior. Se aşteptau la probleme, poate?

Bătăuşii deschiseseră acum compartimentul de depozitare şi, cu un mârâit de satisfacție, scoaseră cele două cutii.

— Le-am luat, Grobber, spuse unul dintre ei. Două cutii *sleight*, exact cum a spus omul.

— Pregătite să fie umplute, nu? spuse bărbatul solid, aruncându-i o privire întunecată lui Riij. Cred că până la urmă, Kast nu *sufla inele de fum*.

Riij îi aruncă o privire lui Maranne, primind aceeaşi privire în schimb de la ea. Avuseseră dreptate; Kast juca cu siguranță un joc nebun cu două sau trei tăişuri.

— Kast v-a spus despre asta? întrebă el.

— Sigur că da, îl asigură Grobber. Deci pentru ce erau astea, prima plată?

Riij scutură din cap.

— Îmi pare rău, dar nu te pot ajuta. Am fost angajați să livrăm cutiile şi asta a fost tot.

— Sigur, mârâi Grobber. Doar să livrați cutiile. Şi dacă se întâmpla să le umple Crisk în timp ce tu erai cu spatele – ei bine, asta nu e treaba ta, nu? Promk, ce dracu'

faci?

— Cu ce seamănă? replică unul dintre bărbații de pe speeder. Cără una dintre cutii până la capotă şi era pe cale să spargă sigiliul cu un cuțit. Câteva *creaturi* care fac pe deştepții, câteva cutii goale; m-am gândit că ar fi amuzant să i le trimit pe Crisk cu capetele înăuntru.

Riij fu brusc conştient de gulerul care îl apăsa pe gât.

— Nu cred că ar fi o idee bună, spuse el, străduindu-se să-şi păstreze vocea calmă. Nu ştii unde sunt restul cutiilor.

— Nu ştim? Grobber rânji, scoțând un comunicator şi pornindu-l. Skinkner? Hei, Skinkner, ridică-te la viață.

— Amuzant, Grobber, amuzant, răspunse o voce ciudată. Ce doreşti?

— Ai ajuns la *Depozitul Dewback*?

— Da, bineînțeles că am ajuns. Dacă sperai să ne raportezi lui Thyne pentru că am ajuns, nu mai ai noroc.

— Nici nu m-aş gândi la asta, spuse Grobber, trimițând un alt rânjet spre Riij. Încă mai crezi că nu ştim unde sunt restul cutiilor, şmechere?

Riij simți cum i se strânge stomacul. *S-a dus planul B. S-a dus, de asemenea, orice avantaj pe care l-am fi putut avea împotriva lui Thyne şi a mafiei sale*. Orice şansă de a-i salva pe Palror şi Trell era acum în mâinile lui şi ale lui Maranne. Presupunând că reuşeau să găsească o cale de ieşire din această încurcătură personală. Cu grijă, păstrându-şi mişcările dezinvolte, Riij se uită în jurul cercului de huligani, încercând să formuleze un fel de plan rezonabil...

— *Mama dracului!*

Riij îşi trase capul înapoi. Stând lângă speeder, Promk reuşise în cele din urmă să deschidă cutia... şi chiar şi în lumina slabă, Riij putu să vadă expresia uluită de pe fața lui.

— Grobber... trebuie să... ce naiba?

— Ți-a trecut praful prin cap? întrebă Grobber, îndreptându-se spre el. Făcu doi paşi, apoi brusc i se schimbă fața. Ce naiba...? icni el, sărind aproape tot restul distanței până lângă Promk.

Riij adulmecă cu atenție briza nopții, prinzând mirosul slab de mirodenii.

— Spuneai ceva despre cutii goale? întrebă el.

Grobber îl ignoră.

— Deschide-o şi pe cealaltă, ordonă el, scoțând propriul cuțit şi sondând delicat mirodeniile. Selty, vino aici. Ceilalți, fiți atenți la probleme.

Selty i se alătură şefului său în timp ce Promk aducea a doua cutie şi se apuca de treabă, iar pentru o clipă cei doi bătăuşi discutară cu voce joasă despre cutia cu mirodenii. Dezbaterea fu întreruptă de pocnetul duraplastului care se rupea, iar cei doi i se alăturară lui Promk lângă a doua cutie.

Cineva şopti înmărmurit.

— Grobber... alea sunt...?

— Pietre *Durindfire*, spuse Grobber, ridicându-şi ochii ca două turbolase gemene spre fața lui Riij. Să auzim, amice, şi spune repede adevărul. Oricum, ce fel de joc nenorocit jucați?

— Ți-am mai spus: nu jucăm niciun joc, spuse Riij. Am fost trimişi să livrăm încărcătura şi asta e tot. Dacă există vreun joc în desfăşurare, îl conduce altcineva.

— Kast, mârâi unul dintre ceilalți huligani.

— Sau Kast şi Crisk, mârâi Grobber înapoi, scoțându-şi din nou comunicatorul. Skinkner? Trezeşte-te, Skinkner.

— Ce vrei? ceru vocea celuilalt. Du-te dracului, Grobber…

— Taci şi ascultă, spuse Grobber. Te-ai uitat în vreuna dintre cutiile alea?

— Bineînțeles că nu. Thyne a spus să le supraveghem până când vin băieții cu blastere ai lui Crisk ca să le umple cu…

— Idiotule, sunt deja pline, răbufni Grobber. Ceea ce înseamnă că deja a fost îndeplinit contractul.

Vocea de pe comunicator înjură.

— Kast.

— Ăsta e pariul meu, spuse Grobber. Începe să-ți aduni băieții, eu o să-l apelez pe Control. Tastă din nou pe comunicator. Control? Sunt Grobber. Control?

— Grobber! se auzi o voce pe jumătate lătrată, pe jumătate gâfâită. Încercăm să te apelăm de o jumătate de oră… Unde naiba eşti?

— La *Raiul Mynockului*, spuse Grobber. Ascultă…

— Nu, tu să asculți, îl întrerupse celălalt. Suntem atacați aici, la naiba… trebuie să te întorci imediat.

— Stai un pic, stai un pic, spuse Grobber. Ce atac? Cine atacă?

— Tu cine crezi? Imperialii nenorociți, ei atacă.

Grobber îi aruncă o privire speriată lui Selty.

— Imperialii?

— A început ca o operațiune anti Rebeli, spuse Control. Cel puțin, asta ne-au spus. Apoi cineva a tras în ei şi, dintr-o dată, iată-i aici, arzându-şi drumul prin zidul de est.

— La naiba! Unde este Thyne?

— Nu ştiu – nu-l putem găsi.

— Trebuie să fi ieşit, mormăi Selty.

— Sau s-a ascuns în vreun buncăr privat, spuse Grobber. În regulă, Control, suntem pe drum. Skinkner?

— Şi noi împachetăm, confirmă vocea lui Skinkner. Vrei să facem ceva cu celelalte cutii *sleight*?

— La naiba cu cutiile, răbufni Control. De voi avem nevoie aici.

— Nu, împachetați-le şi aduceți-le aici, spuse Grobber.

— Grobber…

— Valorează o avere, mârâi Grobber. Thyne o să ne ia capetele dacă le lăsăm în urmă. Haide, cât de multe probleme pot face câțiva Imperiali?

O explozie îndepărtată se auzi slab prin comunicator.

— Asta îți răspunde la întrebare? mârâi Control. Veniți dracului înapoi aici.

Şi cu un şuierat brusc, comunicatorul muri.

— Îl bruiază, mârâi Grobber, îndesând cilindrul înapoi în centură. Selty, ia-i pe Promk şi Bullkey şi du-i pe ăştia doi şi speederul lor înapoi la fortăreață. Toți ceilalți, înapoi la speedere. Mişcați-vă!

Ceilalți se împrăştiară.

— Să nu-ți vină idei, îl avertiză Grobber încet, uitându-se pe sub sprâncenele încrețite la Riij şi Maranne. Suntem departe de a fi terminat cu voi doi.

Şi cu asta plecă în pas alergător după restul gloatei sale.

— Veniți aici, mârâi Selty, făcându-le semn lui Riij şi Maranne să înainteze.

Undeva în depărtare, o pasăre sau o insectă fluieră, sunând ciudat de deplasat în mediul urban.

— Bullkey?

— Mă ocup, se auzi o voce gravă din spatele lui Riij, încrederea fiind susținută de o lovitură de blaster în spate. Haideți, mişcați-vă.

Riij porni înainte; şi în timp ce o făcea, Maranne viră uşor spre el şi îl împunse cu cotul.

— Pregăteşte-te, murmură ea, suficient de tare pentru ca el să audă.

La speeder, Promk, sub conducerea lui Selty, luase cutia care conținea pietrele prețioase *Durindfire* şi o ducea înapoi spre compartimentul de depozitare. Ciudatul aviar fluieră din nou; şi brusc, inexplicabil, una dintre marginile de jos ale cutiei se desfăcu, împrăştiind pietrele prețioase pe jos.

— Promk! chițăi Selty, îngrozit. Idiotule!

Sări în față, apucând cutia în timp ce Promk încerca să o întoarcă cu susul în jos. Pentru o clipă, amândoi bâjbâiră cu ea, prizonierii fiind uitați temporar…

Şi din spatele lui Riij veni un gâlgâit scurt şi o lovitură înăbuşită.

Lângă el, o simți pe Maranne pregătindu-se să atace.

— Nu încă, mormăi el, atingând-o în semn de avertizare în timp ce îşi prelungea pasul.

Preocupați de bijuteriile căzute, Selty şi Promk încă nu observară ce se întâmpla. Încă patru paşi… trei… dacă s-ar mai lupta cu cutia câteva secunde… unul…

— Acum, murmură el.

Şi sărind în față, puse palma stângă pe capota speederului şi sări peste vehicul pentru a-şi trânti ambele picioare cu putere în pieptul lui Promk. Tâlharul nici măcar nu apucă să bolborosească când se prăbuşi la pământ, cutia *sleight* scăpându-i din mâini în întuneric. Selty avu timp să înjure speriat şi să apuce blasterul din toc înainte să cadă cu Maranne deasupra lui. O lovitură sălbatică cu genunchiul ei şi el se înmuie.

— Sunteți răniți? mârâi Palror din spatele lor.

— Nu, suntem bine, îl asigură Riij, recăpătându-şi echilibrul şi întorcându-se.

În spatele Tunrothului, cel de-al treilea bătăuş zăcea într-o grămadă prăbuşită nefiresc.

— Bună treabă cu Bullkey, adăugă el.

— Ca să nu mai vorbim de cutie, adăugă Maranne, recuperând blasterele de la centura lui Selty şi aruncându-l pe cel al lui Riij înapoi la el. Cum ai reuşit asta?

— Asta a fost a mea, zise Trell, ieşind din spatele unuia dintre celelalte speedere parcate şi traversând spre ei. Doar un stiletto molecular extrem de bine aruncat.

— Un cod fluierat şi un stiletto molecular, spuse Riij, dând din cap mirat. Voi doi sunteți plini de trucuri, nu-i aşa?

— Stiletto-ul a fost un cadou, spuse Trell, ghemuindu-se lângă cutia *sleight*. La naiba – lama e ruptă.

— Nu contează lama, spuse Maranne, ghemuindu-se lângă el. Ia bijuteriile.

— Lasă pietrele prețioase, spuse Riij, uitându-se în direcția în care plecaseră Grobber şi ceilalți. Salvarea fusese remarcabil de liniştită; dar dacă lui Grobber îi trecea prin cap să zboare pe deasupra acestui loc pe drumul de întoarcere spre fortăreața lui Thyne, cei patru puteau ajunge să fertilizeze un petic de iarbă. Hai să plecăm de aici.

— Dar…

— Nu, are dreptate, spuse Trell printre dinții strânşi. Dacă ceea ce se întâmplă

la Thyne se stinge destul de repede, i-am putea găsi pe amicii lui Grobber campând în cala de încărcare a cargobotului nostru. Ia cutia şi tot ce a mai rămas înăuntru.

Maranne şuieră ceva urât, dar se ridică în picioare, cu cutia pe jumătate goală în mâini.

— Bine, spuse ea cu amărăciune. Cum rămâne cu mirodenia?

— Las-o aici, spuse Trell. Corran a spus că nu am vrea să fim prinşi transportând mirodenii, iar eu înclin să fiu de acord cu el.

— Putem suna la *CorSec* pe drum şi să le spunem de unde să o ia, adăugă Riij. Acum să mergem.

Se îngrămădiră cu toţii în speeder.

— Apropo de Corran şi *CorSec*, comentă Trell în timp ce învârtea vehiculul şi dădea putere motoarelor. Se pare că sunt unul şi acelaşi lucru.

— Corran e cu *Securitatea Corelliană*? întrebă Maranne, încruntându-se la el. Glumeşti.

— Aşa vorbeau el şi Hal, oricum, zise Trell. Ultima dată când i-am văzut, plecau după Thyne.

Riij strâmbă din nas.

— În mijlocul fortăreţei lui Thyne? Nu au nicio şansă.

— Asta a fost şi estimarea noastră, fu de acord Palror. Dar luând în considerare numărul războinicilor lui Thyne de aici şi al celor care luptă împotriva Imperialilor în afara fortăreţei sale, este posibil ca zonele centrale să fi fost aproape pustii.

— *Aproape* s-ar putea să nu fi fost suficient, spuse Maranne. Şi cum rămâne cu Kast? Era încă acolo, nu-i aşa?

— Am renunţat să mai încerc să ghicesc ce fel de joc joacă Kast, spuse Trell, răsucind puternic speederul pentru a ocoli un camion speeder parcat. Tot ce ştiu este că el e cel care i-a dat lui Corran stiletto-ul molecular care ne-a scos de acolo.

— Şi nu credem că a fost doar o capcană, adăugă Palror. Am fost prinşi de bombardierele Imperiale TIE când am părăsit fortăreaţa; totuşi, după identificare, ni s-a permis să plecăm.

— Asta trebuie să fie opera lui Corran şi Hal, zise Trell. Se presupune că cei de la *CorSec* lucrează îndeaproape cu Imperialii în zilele astea.

— Da, murmură Riij, gândindu-se la scurta ceartă pe care o avusese cu Corran despre Rebeliune.

Şi acum să afle că Corran era de fapt *CorSec*. Ar fi putut să ghicească adevărata loialitate a lui Riij din acea conversaţie?

— Amândoi am fost lăsaţi să trecem, îi reaminti Palror cu blândeţe.

— Înţeleg, spuse Riij. Înţeleg, de asemenea, că la cum au decurs toate lucrurile aici, asta nu înseamnă mare lucru. Dacă ajungem la *Hopskip* fără să dăm peste o ambuscadă – din oricare dintre părţile acestui joc nebun de putere – atunci poate voi crede că am scăpat cu bine.

— Să scăpăm cu ce? întrebă Maranne.

Riij îşi întinse mâinile.

— Cu orice naiba am făcut aici.

* * *

Într-adevăr, nu era nicio ambuscadă pregătită în afara cargobotului. Niciunul

dintre foştii lor tovarăşi – Corran, Hal sau Kast – nu îi aştepta acolo.

Dar găsiră acolo un singur datacard.

— Pare a fi aceeaşi chestie pe care a folosit-o Kast pentru a lipi stiletto-ul molecular de barele celulei lui Corran, comentă Trell, pipăind experimental bucățile de reziduuri adezive care rămăseseră pe datacard. Să-l citim aici, sau înăuntru?

— Înăuntru, spuse ferm Riij, luând datacardul de la el şi aruncând o privire în jur. Şi nu până nu plecăm de aici. Tu şi Maranne începeți pregătirea zborului; Palror şi cu mine vom verifica să ne asigurăm că nu ne-a lăsat nimeni vreo surpriză.

Trell pornise motoarele, iar Maranne avea computerul de navigație care lucra la cursul lor, când Riij şi Palror se întoarseră din turul navei.

— Pare curat, le spuse Riij celorlalți în timp ce îşi luau locurile în primire. Sau cel puțin, nu e nimic evident. Ai vorbit deja cu turnul?

— Suntem al treilea la rând la plecare, zise Maranne. Vrei să ne citeşti o poveste de adormit?

— Sigur, spuse Riij. Din spatele lui Trell veni un sunet slab de frecare – probabil că Riij scotea ultimele bucăți de adeziv de pe datacard – şi apoi o scurtă zgârietură când îl introduse în datapadul său. E de la Kast, continuă Riij. *Pentru echipajul şi pasagerii de pe Hopskip: bine lucrat.*

— Bine lucrat? mârâi Maranne. Ce naiba…?

— Shh, i-o tăie Trell. Continuă.

— *V-ați îndeplinit în mod adecvat misiunea care v-a fost încredințată*, continuă Riij. *Vă puteți întoarce acum la Dojenitorul şi să vă recuperați încărcătura. Acest datacard va servi drept dovadă pentru Căpitanul Niriz că v-ați îndeplinit partea voastră de înțelegere şi că vi se poate returna încărcătura.* Apoi este semnat cu numele său şi are ceea ce pare a fi un fel de marcă de identificare.

— Deci nu se va întoarce, nu? spuse Trell, un sentiment ciudat răscolindu-i stomacul. Nu sunt sigur că-mi place asta.

— Trebuie să fi aranjat ca plata să-i fie livrată în altă parte, spuse Maranne. Nu părea că el şi Niriz se înțelegeau prea bine.

— Poate că plata lui se află în restul cutiilor *sleight*, spuse Palror.

— Nu m-aş baza pe asta, spuse Riij. Există un post-scriptum: *Nu vă întoarceți la Depozitul Dewback pentru celelalte cutii sleight. Sunt goale.*

— Ce? mârâi Trell, întorcându-se pe jumătate ca să se uite la Riij peste umăr. Haide, asta e o nebunie. Vrei să-mi spui că cele două cutii pe care le-ați dus la *Raiul Mynockului* erau singurele care aveau ceva în ele? Care sunt şansele să se întâmple asta?

— Nu prea mari, serios, spuse Maranne cu tristețe. Nu când te gândeşti că erau singurele două pe care ştia că le putem deschide şi apoi resigila din nou. Ne-au dus de nas tot timpul, nu-i aşa?

— Tot timpul, fu de acord Riij. *Şi nu vă deranjați nici cu bijuteriile Durindfire, nici cu mirodenia. Ambele sunt contrafăcute.*

Trell se uită prin carlingă, pentru a o găsi pe Maranne uitându-se înapoi la el. Nu părea să mai fie nimic de spus. În spatele lui se auzi o altă zgârietură slabă, când Riij scoase datacardul din datapad. Uite, am intrat şi am ieşit din nou în viață, le aminti el, întinzând mâna peste umărul lui Trell pentru a-i înmâna datacardul. Instructorii mei obişnuiau să spună că nicio misiune din care ai scăpat nu a fost un eşec total. Poate ne vom întâlni cu Corran şi Hal într-o zi şi vom afla despre ce a fost

vorba în toată povestea asta.

Trell întoarse datacardul în mână.

— Mă îndoiesc, spuse el. Aş spune că sunt şanse mari ca nici unul dintre ei să nu fi ştiut ce se întâmplă.

Strecură datacardul într-un spațiu de stocare de pe consola sa.

— Haide, Maranne. Hai să plecăm de aici.

* * *

— Ştiu că astfel de lucruri vă stânjenesc, spuse Căpitanul Niriz în timp ce îi turna oaspetelui său un pahar de apă minerală *R'alla*, aşa că o voi spune o singură dată. Când am auzit rapoartele despre acțiunea militară de pe Corellia, am fost îngrijorat pentru siguranța dumneavoastră. Mă bucur să aflu că temerile mele au fost nefondate.

— Mulțumesc, Căpitane, spuse Marele Amiral Thrawn, acceptând paharul oferit şi luând o înghițitură. Încă purta armura Jodo Kast, deşi fără cască şi mănuşi. Te înşeli, totuşi, când spui că expresiile de îngrijorare şi sprijin sunt jenante. Dimpotrivă, loialitatea este una dintre cele două calități pe care le prețuiesc cel mai mult la colegii şi subordonații mei.

— Şi cealaltă calitate? întrebă Niriz, turnându-şi un pahar de apă *R'alla*.

— Competența, spuse Thrawn. A fost reîncărcată marfa pe *Hopskip*?

— Se face acum, domnule, spuse Niriz.

La majoritatea oamenilor, gândi el distant, *adăugarea armurii Mandaloriene ar crea instantaneu un aer puternic de forță şi mister. Cu Thrawn, în schimb, aproape că pare să diminueze sentimentul de autoritate pe care îl are deja.*

— Puntea are ordin să mă anunțe când pleacă. Încruntă o sprânceană. Ceea ce-mi aminteşte: ați promis că îmi veți spune despre ce a fost vorba când vă veți întoarce.

— Şi intenționez să o fac, îl asigură Thrawn. Aştept mai întâi ca o altă persoană să ni se alăture aici.

În spatele lui Niriz, uşa se deschise. Niriz se întoarse, deschizând gura pentru a-l mustra pe ofițerul sau soldatul care îndrăznise să intre în biroul privat al Căpitanului fără permisiune...

Şi o clipă mai târziu se repezi în picioare, cuvintele dure murindu-i în gât de parcă ar fi fost sufocate de moarte. Silueta blindată păşind cu o aroganță dezinvoltă pe uşă.

— Ah, Lord Vader, spuse Thrawn, ridicându-se mai încet în picioare. Bine ați venit la bordul *Dojenitorului*. Suntem onorați de prezența dumneavoastră.

— Ca şi noi cu a ta, Amirale Thrawn, spuse Darth Vader, cu o notă distinctă de provocare în vocea sa profundă. Ai întârziat aproape şase ore.

— Ştiu, Lord Vader, şi îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptați, spuse Thrawn, dând din cap cu deferență. După cum s-a dovedit, am fost nevoit să-mi modific semnificativ planul pe care vi l-am schițat inițial.

— Dar obiectivul a fost atins? ceru Vader.

— Într-adevăr, a fost, spuse Thrawn. Zekka Thyne şi ramura Corelliană a Soarelui Negru al Prințului Xizor au fost efectiv eliminate.

Niriz se uită surprins la Thrawn.

— Zekka Thyne? Dar am crezut...

— Ai crezut că Împăratul are o înțelegere cu Xizor? ceru Vader, întorcând masca aceea macabră spre el.

Niriz înghiți în sec. Reputația lui Vader cu ofițerilor care îl nemulțumeau... Dar, pe de altă parte, Thrawn cerea onestitate absolută de la subordonații săi.

— Da, domnule, spuse el. Am crezut.

Postura rigidă a lui Vader păru să se atenueze uşor.

— Pentru moment, poate că este adevărat. Dar astfel de aranjamente sunt făcute pentru a fi schimbate. Se întoarse spre Thrawn. Totuşi, am înțeles că a existat o acțiune Imperială împotriva fortăreței lui Thyne.

— Doar o mică bătălie, îl asigură Thrawn. Şi bătălia a fost instigată de partea lui Thyne, după cum vor dovedi înregistratoarele ambelor părți. Înregistrările vor arăta, de asemenea, că Imperialii se aflau în zonă doar din cauza informațiilor primite de Comandantul lor, care sugerau că o forță Rebelă se adunase în pădurea de acolo.

— Informații pe care i le-ați furnizat, desigur? întrebă Vader.

— Desigur, aprobă Thrawn din cap. Şi din moment ce nu poate exista nicio legătură posibilă între codul de verificare pe care l-am folosit şi oricare dintre forțele sau contactele voastre, Prințul Xizor nu va putea crea nicio legătură între voi şi misteriosul informator.

— Totuşi, trupele Imperiale au fost implicate, insistă Vader. Primul său gând va fi cu siguranță la mine.

Thrawn scutură din cap.

— De fapt, Lord Vader, implicarea marginală a Imperiului va tinde să te exonereze în ochii lui. El s-ar aştepta să lansezi fie un atac Imperial în toată regula – pe care l-ar putea urmări cu uşurință până la sursă – fie să eviți cu scrupulozitate forțele Imperiale în întregime, bazându-te poate pe contactele tale printre vânătorii de recompense şi mercenari. Ambiguitatea evenimentului real îl va lăsa confuz şi nesigur. Ceea ce, cred eu, a fost unul dintre obiectivele tale cheie.

— A fost, spuse Vader, părând puțin nesigur. Dar, după cum spui, Xizor ştie de legăturile mele cu vânătorii de recompense. Chiar dacă Jodo Kast nu se numără printre ei, asasinarea lui Thyne de către tine în timp ce erai deghizat în Kast îi va atrage din nou atenția asupra mea.

Thrawn zâmbi.

— Da, dar nu l-am asasinat pe Thyne. Am reuşit să îi las soarta în mâinile unei perechi de agenți *CorSec* sub acoperire.

Vader îşi înclină uşor capul într-o parte.

— Nu-mi amintesc ca *Securitatea Corelliană* să fi fost vreodată menționată în discuțiile noastre, Amirale.

— Cei doi agenți s-au ataşat de grupul meu, spuse Thrawn. Şi a fost evident încă de la început că se aflau în Oraşul Coronet cu scopul specific de a ajunge la Thyne. Au reprezentat o oportunitate atât de perfectă încât am decis să modific planul inițial astfel încât ei să fie cei care să se ocupe de el.

— Atunci Thyne nu este mort?

Thrawn ridică din umeri.

— Cel puțin nu mai are putere, spuse el. De fapt, dacă ar fi în custodia *CorSec*, ar servi scopurilor voastre mai bine decât o moarte rapidă. Prințul Xizor s-ar întreba dacă nu cumva Corellienii îi extrag secrete periculoase. O distragere majoră a atenției; iar distragerea atenției, cred, era un alt obiectiv cheie al vostru.

Se auzi un ton din comunicator. Păşind spre consolă, Niriz tastă legătura.

— Niriz, spuse el.

— Aici *Controlul Hangarului*, domnule, spuse o voce. Raportez conform ordinelor că *Hopskip* tocmai a plecat.

— Mulțumesc, spuse Niriz. Anunță puntea să-i urmărească vectorul când sare în hiperspațiu.

— Da, domnule.

Niriz închise comunicația.

— Să înțeleg că acei contrabandiştii şi prietenii lor Rebeli şi-au îndeplinit rolul în mod adecvat? întrebă Vader.

— Destul de adecvat, îl asigură Thrawn. Mi-au oferit scuza necesară pentru a-i muta pe oamenii lui Thyne afară din cetate şi de a elibera calea pentru agenții *CorSec*.

Ochii nevăzuți din spatele măştii negre părură să se holbeze la fața lui Thrawn.

— Şi cealaltă parte a planului tău?

Thrawn încruntă o sprânceană negru-albastră la Niriz.

— Căpitane?

— Da, domnule, spuse Niriz. Un dispozitiv de localizare a fost instalat în fiecare dintre blasterele ascunse pe care le contrabandau.

— Şi cutiile au fost reambalate exact aşa cum erau?

— La milimetru, confirmă Niriz. Nu vor avea de unde să ştie că au fost deschise, cu atât mai puțin că au fost falsificate.

Lordul Întunecat aprobă din cap.

— Excelent, spuse el.

Comunicația sună din nou.

— Domnule Căpitan, aici puntea. *Hopskip* tocmai a sărit în hiperspațiu. Vectorul lor este confirmat pentru sistemul Shibric.

— Mulțumesc.

Niriz se uită la Thrawn, ridicând sprâncenele, iar Marele Amiral aprobă din cap.

— Spune-le să pregătească un curs înapoi spre Regiunile Necunoscute, ordonă el. Sarcina noastră aici s-a încheiat.

— Da, domnule.

Niriz dădu ordinul şi închise comunicația.

— Doar dacă, adăugă Thrawn, uitându-se la Vader, nu vrei să mă ocup direct de Prințul Xizor pentru tine.

— Este într-adevăr un gând tentant, spuse Vader, cu vocea întunecată de o amenințare voalată. Un extraterestru împotriva altuia? Dar nu. Xizor este al meu.

— Cum doreşti, spuse Thrawn. Oricum, mă îndoiesc că Shibric este destinația finală a acelor blastere. Din vectorul lor şi din alte frânturi pe care le-am cules de-a lungul călătoriei, presupun că punctul final de colectare va fi undeva în sistemul Derra.

— Dispozitivele de ghidare ne vor arăta cu siguranță, spuse Vader. Dar se zvoneşte că sistemul Derra are o prezență Rebelă puternică. Mă voi asigura că îi vor aştepta acolo nişte forțe Imperiale.

— Foarte bine, spuse Thrawn. O ultimă sugestie şi apoi bănuiesc că trebuie să plecăm amândoi pe drumuri separate. Am înțeles că Generalul care comanda forțele terestre ale *Executorului* a demisionat brusc acum o lună. Am putut urmări bătălia din fața fortăreței lui Thyne pentru o vreme, în timp ce aşteptam să mă asigur că scăpau contrabandiştii; şi în opinia mea, ofițerul Imperial la comandă de acolo este irosit într-

o misiune de garnizoană.

— Opinia ta are o greutate considerabilă, spuse Vader. După cum sunt sigur că ştii. Numele ofiţerului?

— Colonelul Veers, spuse Thrawn. După nivelul abilităţilor sale tactice, aş mai spune că ar fi trebuit de mult să fie promovat. Poate că relaţiile sale politice din cadrul structurii de comandă lasă de dorit.

— Conexiunile politice nu mă privesc, mârâi Vader, îndreptându-se spre uşă. Voi vedea ce pot face cu acest Colonel Veers. Mulţumesc, Amirale.

— Plăcerea mea, Lord Vader, zise Thrawn cu o înclinare respectuoasă a capului. O favoare pentru alta. Poate că vom avea ocazia să lucrăm din nou împreună.

Încă o dată, ochii ascunşi părură să sondeze faţa Marelui Amiral.

— Poate, spuse Vader. Adio, Amirale.

Şi, cu o mişcare a mantiei sale lungi, dispăru.

— Un exerciţiu interesant, comentă Thrawn, trecând la sticla de *R'alla* şi reumplând paharele lui şi pe al lui Niriz. Totuşi, nu ştiu. Simt că această Rebeliune este mai puternică şi mai bine organizată decât îşi dă seama Lordul Vader. Sper că activităţile noastre de aici îi vor permite să dea o lovitură zdrobitoare împotriva ei.

Ochii lui roşii străluciră în timp ce lua o înghiţitură din pahar.

— Dar asta nu este preocuparea noastră, cel puţin pentru moment. Grija noastră sunt Regiunile Necunoscute; şi e timpul să ne întoarcem.

— Da, domnule. Niriz ezită. Dacă îmi permiteţi să fiu atât de îndrăzneţ, domnule Amiral... ultimul dumneavoastră comentariu a sugerat că aţi primit ceva în schimb pentru că l-aţi ajutat pe Vader împotriva lui Thyne şi Soarele Negru. Pot să întreb care a fost acea favoare?

— Un cadou foarte personal, Căpitane, spuse Thrawn. Acesta a fost motivul pentru care am simţit nevoia să orchestrez personal distrugerea lui Thyne. Lordul Vader mi-a predat comanda unui grup de comandouri extraterestre care s-au dovedit a fi foarte valoroase pentru el de-a lungul anilor. Deşi nu-mi vor fi de prea mare folos în Regiunile Necunoscute, nu mă îndoiesc că mă voi întoarce în cele din urmă în Imperiul propriu-zis. În acel moment – ei bine, vom vedea ce pot face.

— Nu am auzit niciodată ca Vader să angajeze extratereştri, spuse Niriz cu îndoială. Sunteţi sigur că spune... ei bine...

— Adevărul? Thrawn zâmbi. Îl spune. Reţine bine numele lor, Căpitane: Noghri. Îţi garantez că vei mai auzi de ei.

Îşi goli paharul şi îl puse jos.

— Iar acum, pe punte. Regiunile Necunoscute ne cheamă, iar noi încă avem mult de lucru.

SFÂRŞIT

UNIVERSUL STAR WARS
ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul

lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştințe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăție şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambițios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență şi autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi ştiințe a războiului.

Sistemele din galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau ucişi chiar de către aceia pe

care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată Guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei Senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor Rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre."

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

